کُلیاتِ صائم چشتی

(پنجابی نعت)

حضرت علامہ صائم چشتی رحمۃ اللہ علیہ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

کلیاتِ صائم چشتی

پنجابی نعت

حضرت علامہ صائم چشتی رحمۃ اللہ علیہ

چشتی کتب خانہ فیصل آباد
Mob: 0300 7681230 0300 6674752
Ph: 0412646756

بِسمِ اللّٰہِ الرَّحمٰنِ الرَّحِیمِ

نام کتاب	کلیاتِ صائم چشتی (پنجابی)
ترتیب وتدوین	صاحبزادہ محمد لطیف ساجد چشتی
پہلی مرتبہ	اکتوبر 2012
طابع	محمد شفیق مجاہد
کمپوزنگ	چشتی کمپوزرز 03226232632
ہدیہ	

فہرست

کعبے دا کعبہ 227

مدینہ نگینہ 251

مدینے دیاں کلیاں

نوائے صائم اول 406

نوائے صائم چہارم

رحمت دا خزانہ 500

بابائے نعت

حضرت علّامہ صائم چشتی رحمۃ اللہ علیہ

پنجابی تے اُردو دے نثری تے شعری ادب وچ قرآن پاک دیاں تفسیراں راہیں، حدیث پاک دیاں تشریحاں راہیں، سیرت پاک دیاں تحریراں راہیں، تاریخاں تے تحقیقاں راہیں، عربی، فارسی ادبوں ترجمیاں راہیں تے عشقِ رسولِ پاک وچ ڈُبیاں نعتاں راہیں، ڈھیر منقبتاں راہیں گھٹو گھٹ پنج سو کتاباں دا وادھا کرن والی ہستی جیہں نے فیصل آبادیاں لئی چھاتی چوڑی کرن تے پگ دا شملہ اُچا کرن دا آہر کیتا اوہ حضرت علامہ صائم چشتی توں اڈ ہور کوئی نہیں۔ اوہ اجہی ہستی سن جس تے فیصل آبادیاں نوں سدا مان رہوے گا تے اوہ ایس تے فخر کردے رہن گے۔ حقی گل تاں ایہہ وے پئی بابائے نعت حضرت صائم چشتی رحمۃ اللہ علیہ واقعی اِک گوہرِ نایاب سن۔

تاریخ پاکستان دا مطالعہ کریئے تاں پتہ لگدا اے پئی 25 دسمبر 1876ء نوں پونجا جناح دے گھر محمد علی جناح رحمۃ اللہ علیہ جہی ہستی پیدا ہوئی جس تے پورا پاکستان مان کردا اے۔ تے ایس توں ٹھیک چھونجا (56) ورہے مگروں 25 دسمبر 1932ء نوں شیخ محمد اسماعیل دے گھر وی محمد ابراہیم دے ناں نال پیدا ہون والی ہستی جو صائم چشتی دے ناں نال مشہور اے، علم و ادب دی دُنیا وچ سدا جگمگاوندی رہوے گی تے فیصل آبادوالیاں دے دِلاں نوں ٹُھمبدی رہوے گی تے اوہ ایس گل تے سدا مان کردے رہن گے۔ ادھی ادھی رات تیکر مطالعہ دی عادت گڑھتی وچ شامل سی۔ دین تے دُنیا دی علم توں اڈ طبِ یونانی وچ ڈپلومہ وی کیتا گھر دے مذہبی ماحول سببوں آپؒ دا طبعی رجحان وی مذہب وَل سی جنھے آپ نوں ''نعت'' دے پِڑ وچ اِک سرکڈھواں مقام حاصل کرن وچ ڈاڈھا ساتھ دِتا تے فیصل آباد نوں ''شہرِ نعت'' دا چمکاں تے ڈھلکاں ماردا ہویا تاج پوایا۔ ستاٹھ سال تے ستائی دِناں دی بھرویں تے مصروف حیاتی ہنڈاون مگروں فیصل آبادیاں دے ہر من پیارے 22 جنوری 2000ء نوں اللہ نوں پیارے ہو گئے۔ بقول نور محمد کپورتھلوی۔

چن جہیاں مورتاں نوں مٹی نے لُکا لیا
[illegible]

آپ دے تن گبھرو مان جوگ پُتاں تے تن سیانیاں دھیاں نے علم و ادب دے مہان لکھاری دیاں اَن گِنت تحراں توں اَڈ محبّت رسولِ محبت میراث وچ پائی ۔ آپ دیاں لکھتاں ''حوالہ جاتی کُتب'' دا درجہ رکھدیاں نیں ۔ فیصل آباد توں اڈ پنجاب یونیورسٹی لاہور ولوں آپ دی حیاتی، کلام، فکر، فن، شخصیت، علمی، ادبی تے تحقیقی کارنامیاں توں اڈ نعت گوئی دے حوالے نال وی بوہت کم ہو چکیا اے تے مناں موہنیں کم ہورہیا اے۔

ایس توں اڈ قومی اتے مقامی اخباراں، رسالیاں، ہفتہ وار، مہینہ وار، سہ ماہی تے ششماہی پرچیاں راہیں وی کئی مضمون چھاپے چڑھ چکے نیں۔ گل کیہہ بھئی علم دے ایس سمندر وِچوں چاہوان اپنی اپنی بالٹی بھری جاندے نیں تے سیراب ہوئی جاندے نیں۔

علامہ صائم چشتی جہی کلّم کلّی جان نے جناں کم کیتاں اے جے اوہ حکومتی اداریاں راہیں ہُندا تے اِک وکھری وزارت دی لوڑ پے جانی سی۔ آپ دیاں کتاباں دی مقبولیت دا اندازہ ایتھوں لگایا جا سکدا اے کہ کئیاں کتاباں دے پنجاہ پنجاہ ایڈیشن چھاپے چڑھ چکے نیں۔ حقّی گل تاں ایہہ وے بھئی اوہناں دا تخلیقی تے تحقیقی کم اینا زیادہ اے کہ آپؒ دے وصال دے باراں ورہیاں مگروں وی عقیدت مند پورا ٹِل لاوَن دے باوجود اوہنوں پورا اِکٹھا کر کے حوالے تیکر چھاپے نہیں چڑھا سکے۔

آپ نے علم دے عام تر ہایاں توں اڈ علمائے کرام تے اہلِ علم و دانش لئی ڈھیر آسانیاں تے سوکھائیاں پیدا کرن لئی اَنتاں دا کم کیتا جہڑا اِک نہیں سگوں کئی اِداریاں تے بھاری اے۔ ایس دے باوجود آپ دا دھیان کدے وی حکومتی سرپرستی، حوصلہ افزائی، تعاون، تھاپی یاں اعزازات ول نہیں گیا۔ سگوں آپ نیویں پا کے اپنے کم وچ رُجھے رہے تے ساری عمر سیرتِ رسول، تحقیق، ترجمیاں، نعتاں، مناقب، صحابہ کرام تے محبت اہلِ بیت وچ ہنڈا دِتی۔

آپ اِک Multi dimensional شخصیت دے مالک سن، ہر جہت بارے اِکو مضمون وچ اظہارِ خیال اوکھا کم اے۔ ایس لئی اج صرف آپ دیاں نعتاں دے حوالے نال کجھ گل بات کرن دا آہر کرنے آں۔ آپ دیاں نعتاں دی خشبو سرحداں توں پار پوری دُنیا وچ کھلری ہوئی اے۔ دُنیا دے ہر ملک دِچ جتھے وی نبی پاک صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم دے میلاد دی محفل سجائی جاندی اے اوتھے آپ دا کلام ضرور پڑھیا جاندا اے۔ آپ دی مشہورِ زمانہ نعت ! ''کملی والے مَیں صدقے تیری توں آ کے جو بیقراراں دے کم آ گئی'' دُنیا دے کونے کونے وچ پڑھی جارہی اے۔ اللہ نے

چاہیا تے آپ دیاں مشہور نعتاں دے حوالے نال ہور کسے مضمون دے وچ گل کیتی جاوے گی۔

مُڈھ اِسلام توں لے کے اجو کے سمے تیکر بھاگاں والے عاشقانِ رسول ''نعت'' دے کھیتر وچ اپنی عقیدت تے محبت دا اظہار اپنے اپنے ڈھنگ نال کردے آئے نیں۔ جس سببوں اسلام دی ادبی تاریخ ''نعتاں'' دے پھُلاں نال مہکدی پئی اے۔ ہر اوہ خوش نصیب مسلمان شاعر جس نوں اللہ سوہنے نے لکھن دا ڈھنگ دِتا اے اوہ نعت لکھن ولوں کدے وی نہیں تھڑکدا۔ علامہ صائم چشتی ہوری مسلمان ہون دے نال نال اِک مومن تے سچے عاشقِ رسول وی سَن ایسے لئی اوہناں نبی پاک صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم نال عشق و محبّت تے لگن دا اظہار'' نعت'' راہیں کیتا ایس گل وچ کوئی شک نہیں کہ اوہناں نعت نوں عبادت سمجھ کے پیار کیتا ایسے لئی آپ دا پورا بھار ''نعت گوئی'' دے پلڑے وچ آ پیندا اے۔

''نعت'' دے کھیتر وچ آپ شاعراں دے چیف آف سٹاف سن۔ جو شاعر وی آپ دے لڑ لگا اوہ وی اُچے مقام تے اَپڑ گیا۔ آپ دے سرکڈھویں شاگرداں وِچوں معروف عالِم دین محمد دین مسکین، سید خضر حسین خضر چشتی، حافظ محمد حسین حافظ، صدف جالندھری، سید ناصر حسین ناصر چشتی، حاجی محمد یوسف نگینہ، الحاج عبدالستار نیازی، بری نظامی، حاتم بھٹی، محمد اقبال شیدا، واصف بڈیانوی، محمد گلزار چشتی، محمد مقصود مدنی، محمد جمیل چشتی، محمد یٰسین اجمل، محمد دین پروانہ گوجروی، احمد علی قائد شرقپوری، حکیم محمد شریف مشتاق کیتھوی، محمد انور صدیق مدنی، عبدالرشید ارشد، الحاج حافظ طاہر رحمانی، قدرت حسین قدرت، عاشق علی حق، محمد دین سائل، محمد امین برق، دلکش صائمی، شبیہہ صائم صاحبزادہ محمد لطیف ساجد چشتی، صاحبزادہ محمد شفیق مجاہد چشتی، محمد توصیف حیدر، کوثر علی کوثر، نذیر راقم، مرزا محمد لطیف، محمد سلیم شاہد، تبسم قادری تے نور عالم صابر جہے عظیم لکھاریاں دے ناں شامل نیں۔

1954-55 وچ پُرانے لائلپور شہر تے ہُن دے فیصل آباد وچ پنجابی بزم ادب ولوں مشاعرے وچ آپ نے پہلی ای نظم پڑھی تے وڈّے وڈّے نامی گرامی شاعراں اُنگلاں منداں تھلّے دے لئیاں۔ ہوندیاں ہوندیاں آپ ''پنجابی بزمِ ادب'' دی رُوحِ رواں بن گئے۔ آپ نے مشاعریاں نوں ڈیریاں دے اِک خاص ماحول وِچوں کڈھ کے عوامی سطح تے لیاندا تے طرحی مشاعریاں دا مُڈھ بدھا۔ اِنج اوہ شاعر جہڑے اپنا پُرانا کلام سُنا سُنا کے ہف گئے سن اوہ وی ہر ہفتے ''نویں طرح مصرعہ'' راہیں اپنا نواں کلام الیکن دا چارا کرن ڈیہہ پئے۔ آپ دے اَن تھک کماں

اوس سمے ہر شاعر ''غزل'' دا عاشق سی تے غزل نوں ای شاعری دی مراد سمجھیا جاندا سی او
وکھری گل اے پئی ہر مسلمان لکھاری نے اپنی لکھت دا مڈھ حمد، نعت تے منقبت توں بدھا اے پ
''نعت'' نوں باقاعدہ صنفِ ادب نہیں سی منیا جاندا۔ آپ نے رکھے رکھے شاعراں نوں قائل کیتا پئی
''غزل'' تاں اِک ڈنگ ٹپاؤ ''صنفِ ادب'' اے۔ اللہ سوہنے نے ساہنوں لکھن دا سوہنا ڈھنگ دِتا
اے تے ساہنوں اوہ کم کرنا چاہی دا اے جہڑا ساہڈی عاقبت وی سنوارے تے اِنج آپ نے اپنے
سمے دے تے ہم جولی شاعراں نوں ''نعت'' ول مائل کیتا۔ ویکھدیاں ویکھدیاں ''نعت'' دے
ذخیرے وچ انملا وادھا ہویا تے نال ای پنجابی بزمِ ادب نعت گو شاعراں دا ''مکتبِ اول'' بن گیا۔

آپ نے اپنے اشاعتی ادارے چشتی کتب خانہ دے سرناویں ہیٹھاں سینکڑے نعتاں
دیاں کتاباں چھاپ کے فروغِ نعت دا جیہا کم کیتا جہدی مثال ملنی مشکل اے۔

گوہ کرن والی گل ایہہ وے پئی آپ دیاں نعتاں وچ کوئی لفظ وی قرآن مجید تے سُنت
رسول دی تعلیمات توں ہٹ کے نہیں ورتیا گیا کیوں جے آپ قرآن مجید دیاں اکثر تفسیراں دے متن
نوں جان دے سن تے حدیث رسول دا وڈا ذخیرہ اوہناں دے ساہمنے سی۔

ایسے لئی فرماوندے نیں !

'' جب چھڑا تذکرہ حسنِ سرکار کا والضحیٰ کہہ دیا والقمر پڑھ لیا
آیتوں کی تلاوت بھی ہوتی رہی نعت بھی ہوگئی بات بھی بن گئی ''

آپ نے اپنی شاعری وچ خواہ مخواہ دیاں مشکل تے اوپریاں ترکیباں، بے جوڑ تشبیہاں،
تے بے کیف استعارے ورتن دی بجائے قرآنی تلمیحات تے حدیث مبارکہ چوں ملن والیاں تشبیہاں
اپنی ''نعت'' دا حصہ بنایاں نیں۔ آپ نے بڑے ای سادہ تے عام فہم ڈھنگ نال نعتاں دی شکل وچ
اپنی عقیدت تے محبت دے ڈھلکاں مارے دے ہوئے خوبصورت موتی پروئے نیں۔ آپ
فرماوندے نیں!

خورشید ضیا بجلی چمک بارشاں بدل سرکار دے رُخسار دی چمکار توں منگدے

ایہو وجہ اے کہ آپ دیاں تقریباً ساریاں ای نعتاں مشہور تے مقبول نے تے اَج وی بڑی
خوش الحانی نال محفلاں، جلسیاں، مسیتاں تے میڈیا اُتے بڑے ذوق شوق نال پڑھیاں جاندیاں
نیں تے حقی گل ایہہ وے پئی آپ دا لکھیا ہویا کوئی نہ کوئی کلام ہر محفل وچ ضرور پڑھیا جاندا اے۔

آپ لکھدے نیں!

تیرے سوہنے مدینے توں قربان میں ہُن تے مینوں مدینے بُلا سوہنیا

گھٹ دے جاندے نے ساہ دم دا کیہ اے وساہ مرن توں پہلاں روضہ وکھا سوہنیا

''نعت'' دے حوالے نال علامہ صائم چشتی ہوراں دی پہلی کتاب ''محمد کا در چھوڑ کر جانے والو'' اے تے ایس توں مگروں اِک نہ تھمن والا سلسلہ چل پیندا اے تے آخری دماں توڑی جاری رہندا اے۔ اوہناں وچ چونویاں کتاباں دے ناں اِنج نیں۔

بہاراں مسکراپیاں، نوائے صائم، نور دے خزینے، نورای نور، نور دا چشمہ، فردوسِ نعت، خنک شہرے، حسنِ کائنات، جانِ کائنات، شانِ کائنات، روحِ کائنات، نور دا ظہور، جلوے، صائم دیاں رباعیاں، صائم دے دوہڑے، گلشنِ معرفت دیاں کلیاں، مدینے دے پھل، رحمت دا خزانہ، مدینہ نگینہ، مدینے دیاں کلیاں، جلوے، کعبے دا کعبہ تے اخیر گل ''نون والقلم تیکر اپڑ دی اے ایدوں اڈ ''صلِ علیٰ محمد'' کتاب لکھی جہڑی علمِ بدیع دی اِک مشکل صنف ''غیر منقوط تحریر'' وچ اے۔ ایہہ بے نقطہ نعتیہ کلام اپنی شانِ انفرادیت دا اِک عجیب شاہکار اے تے پنجابی ادب وچ اِک انملا وادھا اے۔ نقطیاں توں بناں لفظاں دی بھال کوئی خالہ جی دا واڑا نہیں۔ ایہدے لئی بڑے وسیع علم تے تجربے دی لوڑ ہوندی اے۔ اوہ صفت جہڑی علامہ صائم چشتی ہوراں دے قادر الکلام ہون وچ کسے قسم دی کوئی کمی نہیں چھڈ دی اوہ ایہہ وی پئی بناں نقطیوں لکھن دے باوجود اوہناں دا کوئی مصرعہ وی اوپرا یا کھڑ بڑا نہیں جاپدا تے شعر دا ہر ہر لفظ لڑی وانگوں پرویا ہویا اے۔ روانی وچ کدھرے فرق نہیں آوندا ایہہ یقیناً محبتِ رسول تے شرفِ مقبولیت دا اِک اعجاز اے تے ایہہ اوہ مقام اے جتھے اپڑ کے فصاحت تے بلاغت دی زبان گنگ ہو جاندی اے۔

ایس توں اڈ پنجابی نوں بُڑھک بُڑھک کے ہیڈیاں آکھن والیاں نوں پنجابی زبان وادب دی وسعت تے جامعیت تے یقیناً تعجب ہووے گا تے ایس دے نال نال علامہ صائم چشتی ہوراں دے اسلوبِ نگارش تے لفظی جادوگری دے نویکلے پن تے حیرت وی ہووے گی۔ علامہ صائم چشتی ہوراں توں پہلاں بے نقط کلام وچ مولوی غلام رسول عالمپوری، سید محمد امین علی نقوی دے نال نال ٹانویں ٹانویں شاعراں وی اپنے فن دا لوہیا منوایا۔ پر اوہناں دا ایہہ فن دو چونہہ صفحیاں مگروں مُک جاندا اے

ذہانت وفطانت دا مونہہ بولدا ثبوت اے۔

''نعت'' دا موضوع انتہائی نازک تے ملوک اے، جہدے وچ ہر ویلے ایہہ خطرہ رہندا اے کہ کِتے لفظاں دے بناؤ سنگھار وچ موضوع دے تقدس نوں کوئی ٹھیس نہ اپڑے۔ ایسے ڈر پاروں عام شاعراں نے اجیہے موضوعاں لئی سادہ طرز توں کم لیا اے پر علامہ صائم چشتی ہوراں دی ''صلِ علیٰ محمدؐ'' اوس بے اختیار جذبے دا شاہکار اے جہدی رہنمائی یقیناً قدرت دیاں غیبی طاقتاں نے کیتی۔ ایسے لئی میں ایہنوں ''ادبی کرامت'' آکھداواں۔

ایس گل وچ کسے قسم دا کوئی شک نہیں پئی عربی زبان دا کھلار بوہت اے۔ ایس کھلار دا اندازہ اسیں ایتھوں لگا سکدے آں پئی کسے وی طراں دے تِناں حرفاں نوں جوڑ دیو تے اوہ عربی دا کوئی نہ کوئی بامعنی لفظ ضرور بن جائے گا۔ ایس تو اڈ اِک اِک مفہوم لئی ڈھیراں لفظ نیں جہدے نال غیر منقوط لفظاں دی بھال سوکھی ہو جاندی پر پنجابی زبان دی جھولی، عربی دے مقابلے وچ، بوہت چھوٹی اے۔ ایس دے باوجود پنجابی وچ نقطیاں توں بے نیاز ہو کے لکھن دی کوشش اپنے آپ نوں کیس قدر اُلجھاون والی تے نکے جہے دائرے اندر قید کر لین والی گل اے حقی گل تاں ایہہ وے پئی رب سوہنے دی خاص کِرپا توں اڈ ایہدی کوئی توجیہہ کیتی ای نہیں جا سکدی۔

مکدی گل ایہہ وے پئی ''صل علیٰ محمدؐ'' اِک اجیہا (Master piece) اے جیس تے پنجابی زبان بلا شبہ فخر کر سکدی اے۔ علم وادب دے اجیہے انمُلے خزانے صدیاں تیکر چیتے رکھے جان گے۔ آپ دیاں پنجابی نعتاں کٹھیاں کر کے ''کلیاتِ صائم چشتی'' دے ناں نال پیش کرن دا آہر کیتا گیا اے ایہہ آپ دیاں ساریاں پنجابی نعتاں دا مجموعہ نہیں بلکہ اجے ڈھیر نعتاں باقی نے جہڑیاں کلیاتِ صائم چشتی دے دوجے حصیاں وچ پیش کیتیاں جان گیاں۔ ''کلیات صائم چشتی'' چھاپن اُتے میں آپ دے پُتراں نوں مبارکباد پیش کرناں تے دُعا گوہاں رب سوہنا آپؒ دیاں سونے دے پانی نال لکھن والیاں انملیاں تحریراں نوں ہور شرفِ قبولیت بخشے تے علامہ صائم چشتی رحمۃ اللہ علیہ ہوراں لئی ذخیرۂ آخرت بنا دیوے۔ آمین

محمد الیاس مرزا

ایم اے (پنجابی، اُردو، تاریخ، سیاسیات، مطالعہ پاکستان) ایم ایڈ

حمد باری تعالیٰ

اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو
اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو

سب دا مشکل کُشا ، سب دا حاجت روا
سب دے دُکھ دی دوا ، سب دی سُن دا سدا
سب نوں پالے تے سب دی رکھے آبرو اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو

سب دا رازق وی اوہ ، سب دا خالق وی اوہ
سب دا راکھا وی اوہ ، سب دا مالک وی اوہ
کردا پوری اے ہر اِک دی اوہ آرزو اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو

میرا ربِ جلی ، کردا بُریوں بھلی
اوہدے منگتے نبی ، اوہدے مانگت ولی
اوہدا دربار اے منزلِ جستجو اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو

اُس بنایا اے پر آپ بنیاں نہیں
اُس کسے نوں کسے اوہنوں جنیاں نہیں
ذرے ذرے دے وچ اوسے دی اے نمو اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو

جس دا بندہ ہاں میں اوہ ہے سب دا خُدا
کوئی معبود دُوجا نہیں اُس توں سِوا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

میرے سوہنے محمد دا میلاد اے، دَردِ دِل اَج تے خُوشیاں منا لَین دیہہ
ہوئی آمد اے نبیاں دے سردار دِی، پھُل ہنجواں دے راہ وِچ وچھا لَین دیہہ

بزم جہناں دِی اے آپ وِی آن گے، رحم ساڈے تے سرکار فرمان گے
دَرد و غم سب دے سب دُور ہو جان گے، کملی والے نُوں محفل چہ آ لَین دیہہ

دیواں جِند جان تیرے توں سب وار میں، تیری آمد توں محبوب بلہار میں
رُک تے جا میریا سوہنیا پَل دِی پَل، مینوں فریاد اپنی سُنا لَین دیہہ

سَج گئے سارے گلیاں تے بازار اَج، ایتھے اَوناں غریباں دے غمخوار اَج
میرے محبوب رکھنا ایں اِس تے قدم، سیج دِل والی مینوں سجا لَین دیہہ

لَے کے سوہنے نُوں جدسی حلیمہ ٹُری، دِل تے ہتھ رکھ کے سوہنے دِی ماں آکھدی
خوش نصیبے توں لے جائیں مِرے لال نوں، پَل دِی پَل ہور مینوں کھڈا لَین دیہہ

اَے حلیمہ توں اَوندی تے جاندی رَہویں، میرے سوہنے نوں چھیتی ملاندی رَہویں
ایہدے ہاسے دا صدقہ اُتارن لئی، ہار ہنجواں دے مینوں بنا لَین دیہہ

کیوں منائیے ناں سوہنے دے میلاد نوں، او ہنے اوناں غریباں دِی اِمداد نوں
ایس صائم دے درداں دِی فریاد نوں، کملی والے دے روضے تے جا لَین دیہہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

آمنہؓ دا لال آگیا
ماہی بے مثال آگیا

وَالضُّحیٰ دے چہرے والا ، لَا اِلٰہ دے سہرے والا
لاَمکاں دے ڈیرے والا ، ماہی بے مثال آگیا

غاراں وِچ رون والا ، راتاں نُوں کھلوون والا
عَیب ساڈے دھون والا ، سخی لجپال آگیا

کول اوہدے نُور سارے ، جَلویاں دے طُور سارے
کیف تے سُرور سارے ، لَے کے سوہنا نال آگیا

چن ویکھے اوہدے وَلّے ، راہ اوہدے حوراں مَلّے
سوہنے دی نِگاہ تھَلّے ، جدوں سی بلالؓ آگیا

جگ سارا شاد ہویا ، غماں توں اَزاد ہویا
شِرک بَرباد ہویا ، کُفر تے زوال آگیا

قاسم و قسیم سوہنا ، سخی تے کریم سوہنا
رحمتِ عظیم سوہنا ، عاصیاں دی ڈھال آ گیا

اوہنوں بے ایمان آکھو ، دُوسرا شیطان آکھو
اَج وی اے جہدے حصّے، رنج تے ملال آ گیا

اُچّا اے گھرانا اوہدا ، عاشق اے زمانہ اوہدا
ویکھ کے خزانہ اوہدا ، لباں تے سوال آ گیا

سوہنے نال پیار پاویں ، غیراں دے ناں قابو آویں
کدی وی نہیں جانا وچوں، شیشے چ جے وال آ گیا

سماں ہویا نُوری صائم ، دُور ہوئی دُوری صائم
ہو گئی اے حضوری صائم ، سوہنے دا خیال آ گیا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

بہشتاں دے جلوے نظارے فلک دے، مدینے دے اندر اُتارے گئے نیں
مِلی مغفرت دِی سند اوہناں تائیں، جو عاشق نبی دے دوارے گئے نیں

ناں کشتی مِری نوں سی ملدا کنارا، ناں کوئی سی بے آسرے دا سہارا
نِگاہِ کرم کملی والے دِی ہوئی، ہزاراں اِی مِل ہُن سہارے گئے نیں

ناں ڈر ویکھ کے غم دے طُوفان آوندے، وظیفہ بنا لے مُحمدؐ مُحمدؐ
مِرے کملی والے مُحمدؐ دے صدقے، کروڑاں سفینے اُبھارے گئے نیں

جیویں دُور چکی دِی کِلّی توں ہو کے، پُڑاں ہیٹھ آ آ کے پِس جان دانے
ایویں دُور ہو کے مُحمدؐ دے درتوں، نصیباں سڑے لوک مارے گئے نیں

رُخِ مُصطفےٰ چوں جو انوار برسے، کوئی بنیاں سُورج تے کوئی سِتارا
مِرے مُصطفےٰ دے جو فرمان ہوئے، اوہ قُرآن دے بن سپارے گئے نیں

درِ مصطفےٰ توں نے ملدے خزانے، تے بخشش دے صائم نے بن دے بہانے
اوہ جنّت دا ویزہ لیائے نے جیہڑے، سخی تاجور دے دوارے گئے نیں

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِه

محبوب مِرے آ جا ، رو رو کے ناں مَر جاواں
ڈُب ہنجواں دے وِچ چلّیاں ، جے آویں تے تر جاواں

اِک تیرا دوارہ اِی ، دُکھیاں دا سہارا اے
دَر چھڈ کے تِرا شاہا ، جاواں تے کِدھر جاواں

جی کردا زیارت لئی ، رو رو کے کراں عرضاں
اَوقات میں فِر اپنی ، جَد ویکھاں تے ڈر جاواں

ایہہ مَن دا ہاں میں تیرے ، دِیدار دے قابل نہیں
مَولا تِری بستی دا ، دِیدار تے کر جاواں

مِعراج ہے بس ایہو ، اِس ہجر دے مارے دِی
سَرکار دے راہواں تے ، سر رَکھ کے گُزر جاواں

غم تیرے چ محبوبا ، تھَم رو پئے کھجوراں دے
اِنسان ہاں میں رَکیویں ، دُکھ ہجر دا جَر جاواں

جی کردا اے صائمؔ دا ، ہُن شعر ناں جوڑاں میں
سب ورقے کتاباں دے ، بَس ہنجواں تھیں بھر جاواں

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

لجپال نبی میرے درداں دِی دوا دینا
جَد وقتِ نزع آوے دامن دِی ہَوا دینا

مَر چلّیاں ہاں رو رو کے، وچ ہجر دے محبوبا
بے چین نِگاہواں نوں دِیدار کرا دینا

دِل روندا اے جاندے نے جد لوک مدینے نوں
ہُن سانوں وی یا آقا دَربار وکھا دینا

سرکار دی محفل وچ جھولی ہاں وچھا بیٹھے
لَج رکھ لَویں لجپالا ، خالی ناں اُٹھا دینا

خَیرات عطا کرنا سرکار دِی مَرضی اے
میرا تے سی کَم اَیناں جھولی نُوں وچھا دینا

صَآئم دِی تمنّا ایں رہواں آ کے مدینے وِچ
خواہ طیبہ دے کُتّیاں دے پَیراں چ بٹھا دینا

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

آوِی جا سوہنیا ، آوی جا سوہنیا ، صدقہ شبیرؓ سرکار دا آوِی جا
واسطہ تینوں تیری مسیحائی دا ، حال تک اپنے بیمار دا آوِی جا

غم دیاں بدلیاں ہرطرف چھا گئیاں ، راہواں تک تک کے اکھیاں وی پتھرا گئیاں
یا حبیبِ خُدا اے مِرے دِلربا ، بھکھا عالم اے دیدار دا آوِی جا

مُرتضائی تِری مُصطفائی تِری ، تُوں خُدا دا تے ساری خُدائی تِری
تیرا وسدا مدینہ رہوے سوہنیا ، صدقہ طیبہ دِی گلزار دا آوِی جا

واسطہ تینوں زَینب دِی فریاد دا ، کرنا اِمداد ویلا اے اِمداد دا
دُور کردے بَلا بہرِ مُشکل کُشا ، صدقہ حیدر دِی تلوار دا آوِی جا

پُھل زخماں دے سارے سجا لئے نے میں ، ہار ہنجواں دے رورو بنا لئے نے میں
تیرے کمبل مُزمل توں قُربان میں ، جُھنب کملی دی ہُن مار دا آوی جا

تُوں مِرا دِلرُبا ، تُوں مِرا آسرا ، ہور کوئی وِی نہئیں میرا تیرے سِوا
دے رہیا تیرا صائم صدا تے صدا ، واسطہ ربّ ستار دا آوِی جا

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

اُجڑی نوں وسا جاوے ، لگیاں نوں نبھا جاوے
محبوب نوں آکھو نی اِک وار تے آجاوے

ہُن دُکھڑے جُدائیاں دے میتھوں نہیں جرے جاندے
یا مینوں مِٹا جاوے ، یا دَرد مُکا جاوے

لنگھ عُمر گئی میری سوہنے نوں اُڈیک دیاں
ہُن آخری ویلے تے دِیدار کرا جاوے

قُربان میں اُس توں جو گل کر کے مدینے دِی
اِک زخم نواں میرے زَخماں تے لگا جاوے

بس یار نے دُکھ میرے جو کول سدا رہندے
کی کرناں ایں سُکھ جیہڑا آوے تے چلا جاوے

محبوب دے غم اُتوں ہر غم نوں میں وار دیاں
محبوب دا غم آکے ، ہر غم نوں بُھلا جاوے

صائم دے وظیفے لئی ناں سوہنے دا کافی اے
محبوب دا نام لیاں ہو دُور بلا جاوے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدینے دے والی، غریباں دے مولا، مدینے دے صدقے وکھا دے مدینہ
نِگاہواں جھکاواں تے دِیدار کرلاں، مِرے دِل نوں آقا بنا دے مدینہ

مَیں قُربان جاواں تِری دَسترس توں، تِرے ہتھ دے وِچ ہے نظامِ دوعالم
تِرے واسطے کوئی مُشکل نئیں مولا، مِری اکھ دے اَندر سجا دے مدینہ

مدینے دیوچ نے نظارے خُدا دے، مدینے دے وِچ نے پیارے خُدا دے
مدینے توں مولا میں وِچھڑّ گیا ہاں، مُحمَّد دے صَدقے ملا دے مدینہ

خُدایا میں دِن رات فریاد کرناں، میں مَر مَر کے جِیناں تے جی جی کے مَرناں
کوئی غم ناں رہندا مدینے چ جاکے، زمانے دے سب غم بھلا دے مدینہ

ناں مَنگدا ہاں میں شہنشاہی جہاں دی، ناں مَنگدا رہائش ہاں باغِ جناں دی
تمنّا ہے بس ایہو صائم دِی آقا، مقدّر مِرے وِچ لکھا دے مدینہ

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِه

ساریاں رسولاں دا سنگھار سوہنا آ گیا
بن کے زمانے دِی بہار سوہنا آ گیا

ہتھ نے یدُ اللہ اوہدے لباں تے قُرآن ایں
اوہدے نال سج گیا سارا اِی جہان ایں
فرش اُتّے عَرش دَا وقار سوہنا آ گیا
بن کے زمانے دِی بہار سوہنا آ گیا

آپ رہ کے بُھکھے جِہنے جگ نُوں رجاوَنا ایں
ساڈے جہیاں کوہجیاں نوں گل نال لاوَنا ایں
ٹُٹیاں اوہ دِلاں دا قرار سوہنا آ گیا
بن کے زمانے دِی بہار سوہنا آ گیا

لَجپال نبی سوہنا لگّیاں نبھائے گا
دھکّے کھان والیاں نوں سینے نال لائے گا
وَنڈ دا یتیماں نُوں پیار سوہنا آ گیا
بن کے زمانے دِی بہار سوہنا آ گیا

صدقہ حبیب دے میلاد دا لُٹاندا اے
مَنگتیاں دِی جھولی اللہ پاک بھری جاندا اے
جھولیاں لئو تُسیں وِی کھلار سوہنا آ گیا
بن کے زمانے دِی بہار سوہنا آ گیا

عید اَج عاشقِ رسول پئے مناندے نے
جھلّے ایویں گھریں بیٹھے کئی سَڑی جاندے نے
بن کے ایمان دا معیار سوہنا آ گیا
بن کے زمانے دِی بہار سوہنا آ گیا

صائمؔ اوہدی یاد بیڑا پار کر گئی اے
ہنجواں دے نال میری جھولی بھر گئی اے
اَکھّاں اَگے اوس دا دیار سوہنا آ گیا
بن کے زمانے دِی بہار سوہنا آ گیا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مِرے کملی والے دا گھر اللہ اللہ
سلامی جہنوں دیوے عَرشِ مُعلّیٰ

ہے جنّت دِی جنّت تے کعبے دا کعبہ
مِرے کملی والے دا ویہڑا محلّہ

مثال اوس سوہنے دِی لبھّیں گا کتھوں
جو پہلوں وِی کلّا سی ہُن وی اے کلّا

جبیں اوتھے عاشق دِی جُھکدی رہوے گی
نبی نے وِچھا دِتا جتھّے مصلّیٰ

سی پتّھر بنے طُور دے اکھ دا سُرمہ
پیا جد محمّد دا عکسِ تجلّیٰ

مُراد اپنے دِل دی میں پاواں گا صائمؔ
دَرِ مُصطفیٰ تے وِچھایا اے پلّا

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

خزاں دا گُزر نہیں مدینے دے اندر، سدا نے مدینے دے اندر بہاراں
ہے سارے جہاناں دا والی مدینے، مدینے توں سارے جہاناں نُوں واراں

اوہ سوہنا مدینے دا لنگر چلاوے، جو خود کر دا فاقے تے سب نُوں رجاوے
اوہدے دَر دے اُتے فقیراں چ رَل کے، گدائی دے کاسے پھڑے تاجداراں

نِگاہِ کرم کر مدینے دے والی، وکھا اپنے روضے مُقدّس دِی جالی
جُدائی دے اَندر حیاتی دا پَل پَل، مَیں سرکار صَدیاں دے وانگوں گزاراں

مَیں پَیغام دیندا اہاں رہندا ہوانُوں، کدی پُچھ کے آوے مِرے دِلرُبا نُوں
کدوں دور ہووے گی ایہہ بیقراری، مدینے کدوں جاناں ایں بیقراراں

کرم دِی نظر کر مِرے کملی والے، غریباں نوں کیہڑا ترے بِن سنبھالے
کویں زندگی میری گُزرے گی آقا، مِری جان کلّی تے غم نے ہزاراں

غماں وَالے جانن غماں دِی کہانی، کِسے توں ایہہ دسّی نہیں جاندی زُبانی
جُدائی دے دَرداں دِی تصویر صائمؔ، کیویں لوحِ قرطاس اُتے اُتاراں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

محبوب مدینے والے دے دربار توں ملدا ہر ویلے
گل چھوڑ سویرے شاماں دی سرکار توں ملدا ہر ویلے

دَربار خُدائے واحد دا دَربار مدینے والے دا
لا رَیب خُدا دے ماہی دے دربار توں ملدا ہر ویلے

رب آپ بنایا دوجگ دا ، مُختار مدینے والے نُوں
لکھ ہون سوالی ہر ویلے مُختار توں ملدا ہر ویلے

آبن مہمان مدینے دا کشکول بنا لَے دِل تائیں
پھر ویکھ رسولاں نبیاں دے سردار توں ملدا ہر ویلے

اِک جان علی تے میں دونویں ، فرمان نبی نے کیتا اے
سرکارِ دوعالم تے حیدر کرّار تو ملدا ہر ویلے

ہے شان نرالی پنجتن دِی ، کونین سوالی پنجتن دِی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ماہیا شانِ محبوب

جد کنکر تیں مارے
تُوں مارے نہیں محبوبا ، اوہ کنکر مَیں مارے

جتھے پیر اوہ پاندا اے
رات دے ویلے وِی اوتھے دِن چڑھ جاندا اے

کوئی نال نہیں رَل سکدا
حُسنِ محمدؐ دی کوئی جھال نہیں جھلّ سکدا

لکھّ طُور بنا دیندا
ستّر ہزار وچوں گُھنڈ اِک وِی جے چاء دیندا

کد اوہناں نُوں شک پیندے
آقا دے مُکھڑے چوں جہڑے ربّ نُوں تک لیندے

قُرآن پیا آکھے
اُس دی اَدا تائیں رب اپنی ادا آکھے

ویکھن وِچ تیرے نے
دَر اَصل ایہہ ہتّھ تیرے، ہَتھ سوہنیا میرے نے

سب خاطر تیری اے
لب تیرے ہلدے نے گل سوہنیا میری اے

اِنج صائمؔ جاواں گا
مَرن دے ویلے وِی اوہدی نعت سُناواں گا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

جدوں بھانبڑ جُدائیاں دے مِرے دِل وچہ بلے رہندے
زمانے بھر دے غم سارے مِرے سِر توں ٹلے رہندے

جہناں نوں تاہنگ لگ جاندی اے محبوباں دے ملنے دی
قیاماں تے سلاماں دے بہانے اوہ کھلے رہندے

سدا سرکار دی سَچّی حضوری وچہ اوہ رہندے نے
جہناں دے پلک دی ہر نوک توں اَتھرو ڈھلے رہندے

جو نقشِ پا مِرے محبوب دا اِک وار تک لیندے
اوہ پیراں وِچ رُلے رہندے' اوہ گھٹّے وِچ رَلے رہندے

جہناں نوں خون دِل دا، پانی ہنجواں دا سدا مِل دا
خزاں وچہ وی اوہ بُوٹے آس دے پُھلّے پھلے رہندے

غنیمت نے اوہ سبھے بستیاں دُنیا دے تختے تے
جلا کے گھر جہناں وچہ ہین اِک دو دِل جلے رہندے

خُدا جانے سُکھاندا مچھّی نُوں پانی کیویں صائم
ندی ہنجواں دی بن کے وی مِرے دیدے تلے رہندے

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهِ

محمد دے غلاماں لین کی غیراں دے دَر جاناں
اُہدی نظرِ کرم ہونی مِری جھولی نے بھر جاناں

بڑے مُجرم ہاں پر روزِ قیامت نعت خواناں نے
نبی دی نعت پڑھدے پڑھدیاں پُل توں گذر جاناں

مدینے والیا مرنا مِرا آسان ہو جاوے
نزع دے وقت ہتّھ آ کے مِرے سینے تے دَھر جاناں

طبیبو! اَگ نہیں بجھنی تُساں توں میرے سینے دی
میں جد روضے نوں ویکھاں گا مِرے سینے نے ٹھر جاناں

ناں ایویں طعن کر اوہناں نبی دے سوہنے یاراں تے
جنہاں محبوب دے ناں توں فدا دِتیاں نے کر جاناں

رسائی خشک زاہد دی نہیں اوتھے ہوندی ہرگز
درِ محبوب تے جانا تے لے کے چشمِ تَر جاناں

مِرے محبوب نے خورے کدوں آونا اے وَل میرے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

نہ رہناں بادشہ کوئی تے ناں کوئی گدا رہناں
مگر لنگر مرے محبوب دا چلدا سدا رہناں

کِسے دے روکیاں رُکدے کدوں عاشق محمد دے
اَساں محبوب دے ناں توں سدا ہُندیاں فِدا رہناں

کئی سُلطان آئے آکے آخر ٹُر گئے ایتھوں
مرے سُلطان دا جھنڈا ہمیشہ جُھلدا رہناں

گُنہگارا ! تری بخشش دا بس اِکّو طریقہ اے
رسولِ پاک دے دربار تے گھلدے صدا رہناں

مدینے والیا تیرا مدینہ حشر تک وَسّے
مدینے پاک دی وچہ قبر دے گھلدے ہوا رہناں

رہوے قائم سدا تختِ رسالت آپ دا آقا
گھڑی پل میریاں اکھّاں دیوچ سرکار آ رہناں

مِنَ اللہ آکھ کے صائم مَعَ اللہ آپ اَکھوایا
خُدا خُود چاہوندا نئیں یار دے کولوں جدا رہناں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کملی والے دے در اُتے گردن جھکا، تیری جھولی مُراداں تھیں بھر جائے گی
ربِ عالم دا دَر ہے درِ مصطفےٰ، اوتھے تقدیر تیری سنور جائے گی

میرا محبوب جدھروں وی لنگھدا گیا، اوسے پاسے زمانے نوں رنگدا گیا
ٹکٹ اوہنوں وی جنّت دا مل جائے گا، جہنوں مل اوہدی گردِ سفر جائے گی

جا کے طیبہ دے وِچ ترلے پوندی رہویں، کملی والے نُوں رورو مناوندی رہویں
جاندی ڈُب اے تکبرّ دی بیڑی سدا، جیہڑی ڈر جائے گی اوہو تَر جائے گی

داج عملاں دا تیّار کردی رہویں، نال ہنجواں دے دامن نُوں بھردی رہویں
بھاویں کوہجی اے اوسے نُوں رُتبہ ملے، بن سہاگن پیا دے جو گھر جائے گی

جے توں لیناں اے کُجھ سچّی سرکار توں جان کردے فِدا سوہنے دِلدار توں
زندگی اوہنوں مل دی ہمیشہ دی اے، جیہڑی پہلوں مرن نالوں مر جائے گی

کتھوں تیکر اے محبوب دا مرتبہ، باہجھ رَب دے کسے نوں وی کجھ نئیں پتہ
اوتھوں تیکر ای بس ویکھ سکدا اے اوہ، جتھوں تیکر کسے دی نظر جائے گی

شعر کاہدے نے میرے تے کی شاعری ایہہ تے عادت جہئی بن گئی اے دل لان دی
زندگی میری صائم فراقاں دے وِچ، کجھ گذر گئی اے باقی گذر جائے گی

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

مِرے محبوب دو گھڑیاں مِرے وَلّے وی آجاوَ
مِرے اُجڑے ہوئے آساں دے گُلشن نوں وسا جاوَ

جنہاں راہواں توں اُونا اے میں صدقے اوہناں راہواں توں
نگاہواں میریاں نُوں نُور دا جلوہ وِکھا جاوَ

تُسیں مختار عالَم دے تُسیں آقا زمانے دے
ایہہ بزم اپنے غُلاماں دی کرم کر کے سجا جاوَ

مِری تقدیر دی کشتی پھسی گرداب وچ آکے
مِرے آقا نگاہِ لُطف تھیں کنڈھے تے لا جاوَ

تُساں دا کی اے جاندا اَے حبیب ربِّ دو عالم
مِرے ویہڑے چہ دو گھڑیاں کدی جے پَیر پا جاوَ

میں من دا ہاں کہ ویکھن دے نہیں لائق چشم صائم دی
کدی سُفنے دے وچ آکے مِری بگڑی بنا جاوَ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدینے دے راہی میں تیرے توں صدقے مِرے دردِ دِل دی صدا ناں لے جا
مِرے اشک پلکاں توں پلکاں تھیں چُن کے توں اکھیاندے شیشے چ پا ناں لے جا

جے دِل تیرا رووے ناں جا کے مدینے، جے ناں چھیک پے جان درداں دے سینے
یقیناً ترے درد جاگن گے آپے، مِری غم چ ڈُبی دُعا ناں لے جا

نصیباں چ نہیں جے مدینے چ رہنا میں کی درداں ماری حیاتی توں لینا
جے نہیں جسم میرا اُہدے دَر دے لائق، مِری جان بہرِ خُدا ناں لے جا

مدینے چ جا کے نہ مغرور ہوویں، درِ مُصطفےٰ تے ادب تھیں کھلوویں
توں روسکیں جناں وی رج رج کے روویں، بس ایہہ نُسخۂ کیمیا ناں لے جا

تڑپ دا لرز دا تے فریاد کردا رہویں رونا محبوب دا یاد کردا رہویں
جے اوتھے وی دُنیا دے غم آستاون، کِسے دل جلے توں دَوا ناں لے جا

جدوں چلّے اکھیاں چوں ہنجواں دے دھارے، گناہ سمجھیں دُھل گئے نے سارے دے سارے
سند مغفرت دی جے لینی ایں جا کے، تے جُرماں نوں ہتّھاں تے چا ناں لے جا

نصیحت ناں صائم دی راہیا بھلاویں، منا کے شفاعت توں ساڈی وی آویں
بڑے تینوں شیطان نے دینے چکّر، وسیلہ ہُنے آپ دا ناں لے جا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مِرے محبوب دے جلوے دی ، کہیڑا جھال جھل سکدا
مدینہ یاد آجاوے تے اتھرّو کون ٹھل سکدا

جے دکھ جاندے نہیں بیمارو تے منہ کرلئو مدینے نُوں
مِری سرکار دے وانگوں شفاواں کون گھل سکدا

بنایا جے ناں ہُندا آمنہؓ دے لال نُوں رب نے
کدی وی سِلسلہ دُنیا تے عُقبیٰ دا ناں چل سکدا

جیویں حکم خُدا باہجوں ناں ذرّے نُوں مِلے حرکت
ایویں حکمِ رسُولِ پاک بِن پتہ نہیں ہِل سکدا

مزہ تینوں یقیناً مُنکرا اَوندا عبادت دا
جے سِر توں وی درِ محبوب دی سر دَل نوں مَل سکدا

ہے تقدیرِ خدا ٹل جاوندی ولیاں نے دسیا اے
مگر فرمان سوہنے دا ناں ٹلیا اے ناں ٹل سکدا

مِرے محبوب دی مرضی دے باہجوں تے کدی صائم
ناں ڈُب سکدا اے سُورج ناں ای ڈُب کے مُڑ نکل سکدا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مِرے آقا مِرے غم دی صدا دی لاج رکھ لیناں
شہنشاہا کریما بے نوا دی لاج رکھ لیناں

غماں دا ماریا ہویا ترِے دربار تے آیاں
مِری فریاد میری اِلتجا دی لاج رکھ لیناں

مِری جھولی وی خالی اے تے منگن دا وی وَلّ ناہیں
مدینے والیا سخیا گدا دی لاج رکھ لیناں

خطاواں کیتیاں میں تیری رحمت دے سہارے تے
کرم دے مان تے کیتی خطا دی لاج رکھ لیناں

کرم دی سوہنیا ساڈے تے اُج برسات ہو جاوے
اَے زلفاں والیا کالی گھٹا دی لاج رکھ لیناں

سلامی مُصطفٰے نُوں دے کے کیتی اے میں یا اللہ
کرم فرما کے صائم دی دُعا دی لاج رکھ لیناں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ایہہ سب جلوے ایہہ سب روشن نظارے
بنے صدقے مرے آقا دے سارے

میں اوہدی گردِ پا توں وار دیواں
چمکدا چنّ تے ہسدے ستارے

خُدا شاہد اوہ پیارے نے خُدا دے
مرے محبوب نوں جو وی نے پیارے

جدوں وِی وِگڑ دی تقدیر عالم
اِشارا اوس دا پل وچ سنوارے

ہے شاہی اوس دی کون و مکاں تے
تے سُورج مَنّ دا اوہدے اشارے

جو دامن چھڈ دیندے مُصطفٰے دا
اوہ کُونجاں وانگ کدرَل دے نے ڈارے

نبی دی آل دی خَیرات اُتّے
بئے ہندے نے صائم دے گذارے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

خدا دی سب خدائی مل گئی اے
محمد دی گدائی مل گئی اے

ہوا ٹھنڈی مدینے چوں ہے آئی
غمِ دل دی دوائی مل گئی اے

بحمد اللہ اُہدی نظرِ کرم تھیں
مصیبت چوں رہائی مل گئی اے

خیالاں نوں زمین و آسماں وِچ
اُہدی جلوہ نمائی مل گئی اے

مِرے محبوب دے جو آشنا نے
اُنہاں دی آشنائی مل گئی اے

کرم صائم تے کی اے ہور ہونا
اُہدی مدحت سرائی مل گئی اے

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

نال دُکھڑے سُنایاں بن دی اے، ناں سیس جُھکایاں بن دی اے
اے محبوباں دیا محبوبا گلّ ، تیرے بنایاں بن دی اے

ایتھے گل اِک جلوہ ویکھن دی ، اوتھے دو طرفہ دیداراں دی
اوہ طُور اُتے گل نئیں بن دی ، جو عرش تے جایاں بن دی اے

ایہہ منّیاں حضرت عیسیٰ وی انّھیاں نُوں بینائی دیندے سن
پر اَکھ نِکلی ہوئی سوہنے دے، لب پاک دے لایاں بن دی اے

سب سجّن میں ازما لئے نے ، ہر پاسیوں دھکّے کھا لئے نے
اے عرش تے جاون والڑیا، گل تیرے ای آیاں بن دی اے

گئی حدّوں وَدھ بیماری اے ، ہُن وقت نزع دا طاری اے
وِگڑی ہوئی قسمت آخر تے ، تیرے مُکھ دِکھلایاں بن دی اے

صائم نے رو رو ویکھ لیا ، اکھیّاں نُوں دھو دھو ویکھ لیا
پر آقا ٹکٹ مدینے دی ، ترے آپ بُلایاں بن دی اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کروڑاں آرزوواں غم نے لکھّاں یارسول اللہ
میں کتھے سانبھ کے ایہناں نوں رکھّاں یارسول اللہ

غُلاماں جھولیاں آقا ترے در تے وچھایاں نے
تُسیں انّھیاں نوں دے چھڈ دے اواکھّاں یارسول اللہ

زمانہ سمجھدا اے سب توں بھارے نے گُنہ میرے
تے ہولا سمجھیا گلیاں دے ککھّاں یارسول اللہ

ناں غم اوہناں نوں دُنیا دا ناں ڈر اوہناں نوں محشر دا
جنہاں نوں تیریاں ہندیاں نے رکھّاں یارسول اللہ

ناں منگے گا کدی صائم کوئی نعمت زمانے دی
ترے دیدار دی لذّت جے چکھاں یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اَساں دُنیا نُوں کی کرنا تے کاروبار کی کرنا
نبی دا پیار ملیا اے کسے دا پیار کی کرنا

زمانہ جو وی کردا اے ستم چُپ چاپ سہندے آں
اسیں تے وار جھل دے آں کسے تے وار کی کرنا

جے بیلے یار مل جاوے تے بیلا ودھ بہشتاں توں
جے گھر وچہ یار نہ آوے تے اوہ گھر بار کی کرنا

نبی دے پیاریاں یاراں دی یاری مل گئی سانوں
نبی دیاں منکراں تائیں بنا کے یار کی کرنا

سجا کے یار دی محفل مدینے پہنچ جاندے آں
اَساں دیوانیاں تائیں کسے ہُشیار کی کرنا

تُوں واعظ جان دا مالک نہیں مَن دا کملی والے نُوں
تِرے مسئلے نوں کی کرنا تِرا اِتبار کی کرنا

جو صائم حاضر و ناظر مِرے آقا نُوں نہیں مَن دا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مِرے گلشن دے وچہ آون بہاراں
محمّد یا محمّد جد پُکاراں

مِرا آقا اے قاسم نعمتاں دا
اُہدے در تے ناں کیوں دامن کھلاراں

مدینے پاک توں رُخ پھیر کِتھّوں
دِلاں دا چین لیناں بے قراراں

نبی دے پاک دَر دی حاضری نُوں
فرشتے آوندے بنھ بنھ قطاراں

جیہدی گودی دے وِچ آیا سی سوہنا
سلاماں اوس نُوں لکھاں ہزاراں

جلاوے ہجر دی اگ جیس ویلے
میں اوہدے ذِکر تھیں سینے نُوں ٹھاراں

میں اُس دے خُلق توں قُربان صائم
زمانہ موہ لیا جس دے پیاراں

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

غماں دیاں لگیاں ہویاں نے پالاں یارسول اللہ
میں کتھّے اپنے درداں نُوں سنبھالاں یارسول اللہ

مِرا دِل چیر دے جاندے نے جو صدمات ہر ویلے
کیویں لفظاں دے وِچ اوہناں نُوں ڈھالاں یارسول اللہ

مِرا دُنیا تے زِندہ رہن دا اِکّو سہارا اے
تُسیں رہندے او میرے وِچ خیالاں یارسول اللہ

تُساڈے غم توں وکھ جِنّے وی غم دُنیا دے اَوندے نے
تُساڈا نام لَے لَے کے میں ٹالاں یارسول اللہ

تُساں نُوں پتہ اے سارا کیویں دَم توڑ دِتا اے
لباں تے آن کے سارے سوالاں یارسول اللہ

ہنیرے جد وی میرے دِل تے قبضہ کرن اَوندے نے
تُساڈے غم دِیاں بالاں مشالاں یارسول اللہ

کرم کرنا خُدارا صائمؔ بدحال دے اُتّے
[illegible]

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہ

مِرے پلّے تے بس ہَو کے تے ہاواں یارسُول اللہ
خُدارا دینیاں مینوں پناہواں یارسُول اللہ

کدی تشریف لے آوَ تے مُک جاون ایہہ دُکھ میرے
چراں توں مَلّ کے بیٹھا ہاں راہواں یارسُول اللہ

زمانہ گُذریا اے روز ایہو حال ہے میرا
بنا کے محل آساں دے میں ڈھاواں یارسُول اللہ

سوایا ہوکے مُڑ مینوں دَبائی جاوندا تھلّے
غماں دا بھار جناں وی میں لاہواں یارسُول اللہ

مدینے پاک وچہ مر کے تے دفن اوتھے ای ہوجاواں
بس ایہو ہُن خُدا کولوں میں چاہواں یارسول اللہ

کرم صآئم تے فرماوَ تے اپنے کول بُلواوَ
نبھانا ساتھ کد تیکر اے ساہواں یارسُول اللہ

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

نئیں جاندے ہجر دے صدمات جھلّے یارسُول اللہ
کرو نظرِ عنایت ساڈے وَلّے یارسُول اللہ

تُساڈی یاد وِچ روندا تڑپدا رات دِن رہناں
عمل کوئی سِوا اِس دے نہیں پلّے یارسُول اللہ

مدینے پاک ولّوں پھر بُلاوا آیا نئیں مینوں
کئی پیغام دُکھّاں دے میں گھلّے یارسُول اللہ

بتھیرا روک دا ہاں میں دِلِ بے تاب و مُضطر نُوں
ناں پر پلکاں توں جاندے اشک ٹھلّے یارسول اللہ

ترے باہجوں سہارا ہور نئیں کوئی نظر آوندا
میں سجّن ویکھ لئے نے کلّے کلّے یارسول اللہ

تِری کملی دے بیٹھاں چین تے آرام ہوندے نے
فقیر و بے نوا کملے تے جھلّے یارسُول اللہ

تمنّا آرزو تے اِلتجا ایہو اے صائم دی
لکاوَنا حشر نوں کملی دے تھلّے یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

ساہ مُکدے مُکدے مُک گئے نے جند مُک دی مُکدی مُک گئی اے
آ ہُن تے میریا محبوبا آ جان لباں تے رُک گئی اے

سُورج دے چڑھیاں پتّھر تے جیویں قطرہ رہ جائے شبنم دا
اِنج اتھرو اے اکھ پتھرائی تے ہنجواں دی ندی اج سُک گئی اے

جے ہُن محبوبا اونا نئیں جے ہُن جلوہ دِکھلاونا نئیں
وِچ قبر دے لاجاں رکھ لیناں آ موت تے سر تے ڈُھک گئی اے

بند کر دے لوکی اکھیاں نُوں میں اجے وی تاہنگاں رکھیاں نے
مِرے من دا منکا پھِر دا اے ڈَھل منکا گردن جُھک گئی اے

سب وہم کتھائیں نس گئے نے ہُن عشق دے کُنڈے پھس گئے نے
اِنج لگدا میرے سینے وچ تِرے پیار دی کِلّی ٹُھک گئی اے

میں بے کس تے لاچار وی ہاں میں صائمؔ اوگنہار وی ہاں
مِنوں خاک دے اندر رُل دے نوں بس نعت نبی دی چُک گئی اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہ

مِل پیندا اے دلبر جس ویلے لُوں لُوں وِچہ عشق سما جاندا
جد دِل دا صاف مکان ہووے گھر والا آپے آ جاندا

اوتھے نُور خُدا دا ورھدا اے اوتھے عرش وی سجدے کردا اے
محبوب میرا جس گھر دے وچ اِک واری پھیرا پا جاندا

آمستیاں جان ہواواں وچہ رُچ مہکاں جان فضاواں وچ
گُلشن وِچ سوہنا اِک واری جد زُلفاں نوں لہرا جاندا

جیہڑا جان سجن توں وار دوے جو جان دی بازی ہار دوے
کدی موت کولوں اوہ نہیں مردا مِل ایسا جام بقا جاندا

لکھ ترلے منتاں پوندا رہو سَو واری نیر بہاوندا رہو
اوہ اگ نئیں بجھ دی ہنجواں تھیں جیہڑے بھانبھڑ عشق مچا جاندا

چھڈ کھیہڑا یار طبیباں دا کردا رہو ذِکر حبیباں دا
جد سب حدّاں نوں توڑ دوے بَن اوددوں درد دوا جاندا

کی کھاناں تے کی پیناں ایں مر مر کے صائم جیناں ایں
فِر کھاون پیون بُھل جاندا جد غم سجن والا کھا جاندا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

آجاؤ مِرے آقا ، مولا میرے آجاؤ
اُجڑی ہوئی آساں دی ، اَج جھوک وسا جاؤ

سب آ گئے نے مستانے رَل بیٹھے نے دیوانے
مازاغ نگاہواں دا اِک جام پلا جاؤ

اکھیّاں نے اُڈیک رہیاں سرکار سواری نُوں
والّیل دی لَٹ چاکے اِک جھلک وِکھا جاؤ

منگتے وی تُساڈے ہاں محفل وی تُساڈی اے
سب جھولیاں بھر جاؤ محفل وی سجا جاؤ

گھر بار تے کی آقا جند جان وی وار دیاں
اِک وار جے گھر میرے اِک جھاتی پا جاؤ

درداں دی دوا بن کے مرضاں دی شفا بن کے
بیمارِ محبّت دا ہر درد مِٹا جاؤ

اعمال توں یا آقا جھولی اے مِری خالی
وگڑی ہوئی صائم دی قسمت نُوں بنا جاؤ

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهِ

اُہدی جھولی کدی رہندی نہیں خالی
جو ہے میرے محمدؐ دا سوالی

ایہہ منیاں رب نے ہے گلشن سجایا
مِرا محبوب پر ایہدا ہے مالی

کِسے وی حال دے اندر خُدا نے
کوئی وی گلّ نہیں سوہنے دی ٹالی

اُہدے اِرشاد توں قُربان کردے
تمامی فلسفے رازی غزالی

زمانہ کی اے بس جلوے نے اوہدے
سِوا اوہدے ہے سب نقشِ خیالی

اُہدے متّھے دا ڈھلکے نُور چن وِچ
شفق وچ اوہدے رُخساراں دی لالی

مِلے صائمؔ صِلہ نعت نبی دا
کرن منظور جے ہنجواں دی ڈالی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ملی والے جے ہویا نہ تیرا کرم، غم جُدائیاں دے مینوں جلا دین گے
ر ملیا جے نہ تیرے دربار توں، تیرے منگتے ایہہ کتھے صدا دین گے

اہا مالک ایں ہر اِک خزانے داتوں، مان رکھناں ایں اپنے بگانے داتوں
ھولیاں بھر دے سخیا غریباں دیاں، تیرے دستِ کرم نُوں دُعا دین گے

لیوں ڈراں میں طُوفاناں دے گھیرے دیوچ، چن عربی چڑھے گاہنیرے دیوچ
م دِل نے بڑے ای میرے مُصطفٰے، پُور بنّے غریباں دا لا دین گے

یہہ تے منیاں کہ مجرم ہاں سب توں بڑا، پرناں مُنکر نکیراں توں مینوں ڈرا
ام لیوا ہاں نبیاں دے سردار دا، کیویں مینوں فرشتے سزا دین گے

کاہدا محشر تے محشر دی سختی دا ڈر، اتھے گل نہ حساباں کتاباں دی کر
جیہڑے دُنیا دے وِچہ کمّ آئے سدا، کیویں محشر چہ تینوں بُھلا دین گے

ساری دُنیا دے مالک نبی آپ نے، سارے سخیاں دے داتا سخی آپ نے
خُود بُلا گداواں نُوں دربار تے، کیویں خالی اوہ دَرتوں اُٹھا دین گے

لائی رکھ تاہنگاں صائمؔ مدینے دیاں، عرشِ اعظم تے جنّت دے زینے دیاں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

بھنور وِچ ڈولدا میرا سفینہ
کرم دی اِک نظر شاہِ مدینہ

مِلے سب کجھ تِری عظمت توں آقا
جے سر وارن دا آجاوے قرینہ

اُہدا ہمسر پیا بن دا اے واعظ
جہدا ہمسر کوئی مُرسل ، نبی ناں

اُہدے ناں توں کمینے لوک سڑ دے
جہدا ناں لیندیاں ٹھردا اے سینہ

کدوں پھر نُور دے مِل دے نظارے
جدوں بھر جاوندا دِل وچ ہے کینہ

مِرا محبوب جد ہویا سی پیدا
مِلی ہر ماں نُوں اولادِ نرینہ

کدوں ہووے گا حاضر فیر آقا
ترے در تے ترا صائم کمینہ

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

ر کر دے رہوؔ میرے محبوب دا، دَرد آپے ای راہواں بنالین گے
لے دفتر ناں عیباں دے ویہندے رہوؔ، کالی کملی چہ آپے چُھپالین گے

صلّو ہَو کے تے ہاواں مدینے دے وَل، لائی رکھو نگاہواں مدینے دے وَل
ھدے لاجاں سدا جو غریباں دیاں، اوہ مدینے وی اِک دِن بُلالین گے

ک واعظ ناں سوہنے دے دربارتوں، سانوں منگن دے نبیاں دے سردارتوں
دے سُورج نوں پِچھّے جنہاں موڑیا، ساڈے لیکھاں دا سُورج چڑھالین گے

کھ دُکھاں نوں اَیویں ہیں ڈر دا پیا، کملی والے نُوں فریاد اپنی سُنا
ستِ دوجہاں ہے لقب آپ دا، ہر مُصیبت توں تینوں بچالین گے

رم کِناں ایں اُمّت تے سرکار دا، کوئی حامی تے دردی نہیں سوہنے جیہا
ھیر جاون گے جنّت دیوچ مُصطفٰے، ساری اُمّت نوں پہلوں چُھڑالین گے

دسوہنے دِی صآئم مناندا رہویں، نعت پڑھدا تے اتھرّو بہاندا رہویں
زرد دِل دے ہمیشہ جگاندا رہویں، درد جاگے تے قسمت جگالین گے

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

تضمین بر شعر حضرت مولانا غلام رسول رحمۃ اللہ علیہ عالم پوری

جوٗ ہر،عرض وجود خلائق اصــل اُصول کمــالی
اُمت خیر اُمم دا والی نام محمّــد عــالی

اوّل ، آخر ، ظاہر ، باطن ، نُور ظہور مثالی
سب توں سوہنا سب توں اعلیٰ سب توں اَرفع عالی

پتّہ پتّہ پتا اوسے دا پُچھے باد صبا نُوں
ڈالی ڈالی جُھک گئی اوہنوں پیش کرن لئی ڈالی

ہر شَے لے کے اللہ کولوں سب نُوں ونڈ دا سوہنـا
نبی، پیمبر، مُرسل، سارے اُسدے ہَین سوالی

جو کُجھ منگیا مدنی ماہی رب کولوں سو پایا
اِک وی گل محبوب اپنے دی رَبّ کدی نہیں ٹالی

اس دُنیا دے گُلشن اندر کدی بہار ناں اَوندی

گُل جہاناں دے لئی سوہنا رحمت بن کے آیا
گُل جہاناں نالوں اُچی اُسدی شان نرالی

اِک اِک نکتے وچوں اوہنے سَو سَو نکتے کھولے
اُمّی لقب اِمام فصیحاں صُورت بھولی بھالی

سب توں اُچیّاں شاناں والے اُسدے گولے بردے
سب قوماں توں اُس دی اُمّت افضل اعلیٰ عالی

عرش معلّٰی نالوں اعلیٰ اُس دا گُنبد خضریٰ
تاریاں توں ودھ چمکے اوہدے حُجرے پاک دی جالی

اسریٰ دی شب بِناں حجابوں ربّ دیدار کرا کے
دونویں عالم جھولی پائے یار دی مُکھ وکھالی

تاریاں نُوں چمکارے دیوے اُس دا پاک پسینہ
سُرخیاں ونڈے پُھلّاں تائیں لب اوہدے دی لالی

کِس دے نال دیاں تشبیہاں کِس تھیں دیاں مثالاں
ربّ اوہ سچّا اک توڑیا جِس وچ صُورت اوہدی ڈھالی

اُس دے آیاں ظُلم ستم دے ہو گئے دُور ہنیرے
ایسی شمع محبّت والی پاک نبی نے بالی

کیوں ناں ساڈے گُلشن اندر ڈیرے لَون بہاراں
کملی والا کردا ایہدی ہر ویلے رکھوالی

اَزمیشاں وِچ پے کے قوماں رُتبے پَون اُچیرے
سونا جدوں وی کندن بن دا، بن دا وِچ کُٹھالی

جد وی اُمّت اوہدی اپنے پَیروں ہلّن لگی
اوہدے لطف کرم نے آپے فوراً آن سنبھالی

ناں کجھ خوف ناں ڈراے سانوں کِسے وی جابر کولوں
ساڈی راکھی کرے ہمیشہ دو عالم دا والی

پاک عرب دی پاک زمین دے صدقے اَے محبوبا
دیس مِرے دی ہر نعمت تھیں بھر دے جھولی خالی

کالیاں زُلفاں والیا! دھو چھڈّ میرے دفتر کالے
سُنیاں! لوے چُھپا منہ کالے تیری کملی کالی

محبوبا ! نہیں تیرے لائق وِنگیاں سِدھیاں لیکاں
حال تِرے دا حال کی دسّن میرے اکھر قالی

یاد تِری دا دِیوا دِل وِچ تاں میں بالی رکھاں
کالی رات جُدائیاں والی جاوے گذر سوکھالی

اِک غُلام نکمّا جیہا ! ہاں تیرا محبوبا
ناں رُومی ، ناں جامی سعدی ، ناں اِقبال غزالی

تیری شان دے لائق کِتھے میریاں ایہہ تصنیفاں
تیری شان دے لائق کِتھے میرے نقش خیالی

تیری شان خُدا دی شانوں نُور خُدا دے نُوروں
ہر فیضان دا مرکز محور ، تیرا فیض کمالی

میریاں ساریاں عیب ثواباں توں واقف تُوں شاہا
پِھر وی رحم تِرے لج پالا کیتی اے لجپالی

تیرے کولوں جُرماں تائیں کیویں چُھپا کے رکھّاں
جد کہ تیرے اگے خُود ہی جرم ہُندے اِقبالی

سو سو واری صدقے جاواں نام تیرے دے اُتوں
جد وی کوئی مُشکل آئی نام تیرے نے ٹالی

تیرے رُعب تہوّر کولوں کنب دے جابر سارے
مسکیناں نُوں سینے لاوے تیری شان نرالی

بُوجہلاں دیاں آکڑ خانیاں رَدّ ہوون در تیرے
در تیرے تے قیمت پاوے سوز گُداز بلالی

تیری ذات اے پاک منزّہ ہر نقُصوں ہر عَیبوں
تیرے تیکر پہنچ نئیں سکدی گُستاخی تے گالی

نظم طویل گئی ہو صائمؔ آکھن یار پیارے
لکھاں جذبے مچل رہے نے میرے دِل وچہ حالی

میلاد

ایہہ کون آیا کھلے غنچے تے کلیاں مُسکرا پیاں
شہر مکّے دیاں خُوش بخت گلیاں مُسکرا پیاں
اُے صائم کون آیا اے حلیمہ دے خیال اندر
ایہہ کیوں چُپ کیتیاں کھلیاں ای کھلیاں مُسکرا پیاں

معراج

دَسے سوہنے دا جاگن سَون کیہڑا
دَسے عرشاں تے جاون اَون کیہڑا
حریمِ ناز وَل پرواز کر کے
تخیّل دی بھناوے دَھون کیہڑا

صائم چشتی
۲۶ رجب المرجب ۱۳۸۵ھ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

محمد مصطفٰے آئے فضاواں مُسکراپیاں
گھٹاواں نُور برساون ہواواں مُسکراپیاں

ولادت ہُندیاں سوہنے نے جد سجدے چہ سر رکھیا
خطا کاراں نُوں چین آیا خطاواں مُسکراپیاں

جتھوں جتھوں دی لنگھدی جاوندی ڈاچی حلیمہؓ دی
اوہ راہواں بن گیاں جنّت اوہ تھاواں مُسکراپیاں

تبسّم آمنہؓ دے لال نے جس وقت فرمایا
ازل دیاں ساریاں رنگیں اَداواں مُسکراپیاں

خلیل اللہ دے خواباں دی ہوئی تعبیر اَج پوری
جو رو رو منگیاں سَن اوہ دُعاواں مُسکراپیاں

دُعا دے واسطے صائمؔ جدوں سوہنے نے ہتھ چائے
خُدا دیاں رحمتاں بن کے گھٹاواں مُسکراپیاں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اَج آمنہؓ دے گھر چن چڑھیا دھرتی دا ستارا چمک پیا
اِس چن دیاں چمکاں تھیں بلکہ ایہہ عالم سارا چمک پیا

واہ بھاگ حلیمہؓ دائی دے سب جگ دے باپ دی مائی دے
جس نال جہدے سب اِجڑاں دی قسمت دا وی تارا چمک پیا

کر کر کے اشارے اُنگلاں دے حُوراں نُوں فرشتے کہندے نے
اوہ طُور دا جلوہ ویکھو نی مکّے چ دُوبارا چمک پیا

شیطان نوں چھڈ کے دوجگ دی ہر چیز نے سجدہ کر دِتا
جد الف دا میم دے بُرقعے دے وِچوں دی نظارا چمک پیا

اُس نُورِ خُدا نُوں صائم نے انوار دا قاسم کہنا ایں
لِکھ لِکھ کے قصیدے ایہہ جس دے ناچیز نکارا چمک پیا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مُحمدؐ مُصطفٰے آئے خُدا دے رازداں بن کے
خُدا ہے بولدا اپنے مُحمدؐ دی زباں بن کے

مُحمدؐ مُصطفٰے دے نُور دے ہر سُو نظارے نیں
منّور آپ دے ہی نُور تھیں چن تے ستارے نیں
سی ایہو نُور آیا طُور تے برقِ تپاں بن کے

جِہدے اِک دم دی خاطر کُل زمانہ پالیا رب نے
جِہدی خاطر گُنہگاراں نُوں وی اپنا لیا رب نے
اوہ رووے غار اندر ہر دُکھی دِلدی فغاں بن کے

جِہدی اک مسکراہٹ نے زمانے نوں ہَسا دِتا
جِہدے اِک اشک نے صآئم فلک دا دل ہِلا دِتا
گیا مِعراج نُوں اوہو مکینِ لامکاں بن کے

صَلُّوا عَلَيۡهِ وَآلِهٖ

نہ اوہ پہلوں خدا ہیسی نہ آیا اے خدا بن کے
خدا دا نُور آیا اے محمد مصطفیٰ ﷺ بن کے

بشر تے کیہ خبر اوہدی فرشتے وی نہیں پا سکدے
جو آیا آمنہ رضی اللہ عنہا دے گھر امام الانبیاء بن کے

ہنیرے نوں مٹا دتا زمانے چوں محمد ﷺ نے
کدی شمس الضحیٰ بن کے کدی بدر الدجیٰ بن کے

خدا دیاں رحمتاں دی ہر طرف برسات ہو جاندی
جدوں لہراؤندیاں نے اُسدیاں زُلفاں گھٹا بن کے

پتہ لگناں این اُسدیاں عظمتاں دا دن قیامت دے
اوہدے در تے جدوں آئے سوالی انبیاء بن کے

علی ہووے، ولی ہووے تے بھانویں کوئی ہے صائم
جنہے پایا ہے جو پایا اوہدے در دا گدا بن کے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اَج پاک مُحمّد آیا اے اَج پاک مُحمّد آیا اے
فرش توں لیکے عرشاں تیکر ، نُور دا بدّل چھایا اے
اَج پاک مُحمّد آیا اے

سب توں پہلا قُطبی تارا ، رب دا پاک حبیب پیارا
عرش دی رونق فرش دے اُتّے ، آ جلوہ فرمایا اے
اَج پاک محمد آیا اے

باد صبا رحمت دی چلّے ، جُھکیا عرش زمیں دے وَتّے
نُور دے تڑکے نُوریاں رَل کے ، نُور دا سہرا گایا اے
اَج پاک محمد آیا اے

نُوری مُکھڑا چنّ پیشانی ، لَب یاقُوتی اَکھّ مستانی
زُلف وَالّیل قدر دی شب تھیں ، پایا شان سوایا اے
اَج پاک مُحمّد آیا اے

پردے وِچ لکایا کجھ نیَئں، باقی کول بچایا کُجھ نیَئں
سب کجھ اپنا رب نے جھولی، آمنہؓ دی اج پایا اے
اَج پاک محمّدؐ آیا اے

سوہنا ہر اعلیٰ توں اعلیٰ، نُور مُجسّم سب توں بالا
رحمتِ عالم جگ دا داتا، تاج لَولاکِ دا پایا اے
اَج پاک محمد آیا اے

بیٹی تائیں کہوے حلیماںؓ، رَج کے خُوشیاں کرنی شیماںؓ
رب نے وِیر اوہ دِتّا تینوں، جس لئی جگ بنایا اے
اَج پاک محمّدؐ آیا اے

اُمّت دا رکھوالا آیا، حق دا نُور اُجالا آیا
لہندے چڑھدے صائم جس دے، نُور نے چانن لایا اے
اَج پاک محمد آیا اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کراں بیان کی شاناں اُس ذیشان دیاں
جس نوں اَون سلاماں رُب رحمان دیاں

جس دے نوروں خالق سچے کُل جہان بنایا
آمنہؓ دے گھر اُس سوہنے نے آجلوہ فرمایا
کندھاں ہِلیّاں سارے کفرستان دیاں

اَج اوہ نور خزانہ آیا جس دے کُلّ خزانے
نبی پیغمبر مُرسل سارے ہر ہر وِچ زمانے
دیندے آئے خبراں جس دے آن دیاں

اَج حلیمہؓ لیکھ تِرے دے بدلے خُوب ستارے
بن کے اَج اوہ چھیڑو تیریاں بکریاں نُوں چارے
جس دے ہتھ مہاراں کُلّ جہان دیاں

عرش تے احمد نام محمد فرش تے پاون والا
میم دا برقعہ لاہ کے مُڑ کے عرش تے جاون والا
کرے اُڈیکاں رب عربی مہمان دیاں

اُس نوں صائم سمجھ نئیں سکدے خاکی نُوری ناری
جس دے پاک لباں چوں بولے آپ خُداوند باری
دین گواہی آیتاں پاک قُرآن دیاں

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

جلوے نے عرشاں فرشاں تے سرکار مُحمّد عربی دے
ہر پاسے عاشق ویہندے نیں انوار مُحمّد عربی دے

وَالفجر جبیں ، وَالشّمس عارض ، پُرکیف نظر ، گیسُو طٰہٰ
اَبرُو نیں قَابَ قوسین خمدار مُحمّد عربی دے

ہتھ پاک یدُ اللہ لب یُوحیٰ مَازاغ دے اکھیّاں وچ ڈورے
نعلین گئے سی عرشاں توں لنگھ پار مُحمّد عربی دے

یعقوبؑ نبی ناں اِک پل وی یُوسف دی جُدائی وِچ روندے
تک لیندے نَین نشیلے جے اِک وار مُحمّد عربی دے

مخلوق نے دسّو کی اُس دی تعریف ثنا کر لینی اے
پڑھدا اے قصیدے خُود خالق ستّار مُحمّد عربی دے

میں صائم اوہدے پیراں نوں چُم چُم اَکھیّاں تے لاواں گا
اِک وار جو مینوں لے چلّے دربار مُحمّد عربی دے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

محفل وِچ بیٹھن والیو اَج ، محفل نُوں ہور شنگار لوَ و
مِیلاد ہے اَج محبوباں دا گُندھ صَلِّ علٰی دے ہار لوَ و

اَج رب سوہنا پیا ونڈ دا اے سِر صدقہ یار پیارے دا
اَج منگتیو منگنوں سنگیو ناں دامن نُوں ہور کھلار لوَ و

یُوسُف نئیں اَج تے یُوسف دے یُوسف نے پردہ چایا اے
اِک جلوے توں مُل جاناں دا جے تار سکو تے تار لوَ و

کر کٹھیاں حُوراں مَلکاں نُوں ، اِرشاد خدا فرماندا اے
بن بن کے ٹولیاں اَج میرے محبوب دا کر دیدار لوَ و

اَج دریا رب دی رحمت دا وِچ جوش دے صائم آیا اے
اَے عاصیو ! بخشے جاؤ گے عیباں دا کر اقرار لوَ و

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ناں جھتّے جا سکے کوئی خُدا دا یار جاندا اے
اوہ ویکھو عرش ولّے خلق دا سردار جاندا اے

مناوَ رَل کے اَج خُوشیاں سِیہ کارو خطا کارو
نصیبے اَج تُساڈے جاگ اُٹھّے نے گنہگارو
اَساڈے واسطے ساڈا پیا غمخوار جاندا اے

کھوے چن تاریاں تائیں خُوشی دی رات آئی اے
خُدا دے لاڈلے محبوب دی بارات آئی اے
اوہ دُولہا ویکھ لئو بُرّاق تے اَسوار جاندا اے

کوئی سِدرہ تے جا سر نُوں جھکا ہتّھ جوڑ دیندا اے
کوئی عرشاں دے نیڑے پہنچ کے دم توڑ دیندا اے
مِرا محبوب حدّاں ساریاں لنگھ پار جاندا اے

گیا لنگھ جنہاں راہواں توں اوہ راہواں مُسکراپیاں
مُلاقاتاں دے ویلے جلوہ گاہواں مُسکراپیاں
تصدّق لامکاں سوہنے توں سَو سَو وار جاندا اے

سوال اُمت دی بخشش دا جدوں سرکار نے کیتا
قَرضیٰ دا سی وعدہ خالق و ستّار نے کیتا
جو منگیا یار نے صائمؔ اوہ دیندا یار جاندا اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کوئی رہ اَسمان تے یار گیا، کوئی جا سِدرہ تے ہار گیا
اِک کالیاں زُلفاں والا سی جیہڑا عرش توں وی لنگھ پار گیا

حُوراں سہرے گوندیاں آیاں زُلفاں رستیاں وِچ وچھائیاں
لنگھدا جیہڑے راہوں سوہنا عربی شاہ اسوار گیا

تارے ڈُب ڈُب تردے جاندے قُدسی سجدے کردے جاندے
نظرکرم دی کر کے سوہنا سب دے بیڑے تار گیا

کستوری دے حُلّے آون خُوشبواں دے بُلّے آون
عرش دا راہی جاندا جاندا ہر سُو مہک کھلار گیا

اِک پل اندر پینڈے مُکّے پردے جا وَحدت دے چُکّے
نُور گیا ہو نُور چہ شامل عشق دا کُھل اسرار گیا

گھر والا گھر جا کے آیا اُمّت نوں بخشا کے آیا
[illegible]

صَلُّوا عَلَیہِ وَآلِہٖ

مدینے شہر دے میں ہر گلی بازار توں صدقے
دیارِ یار تیرے ہر دَر و دیوار توں صدقے

مِرا دل چیریا کاہدا، غمِ ہستی مٹا چھڈّیا
نگاہِ یار میں تیرے ترِکھّے وار توں صدقے

زمیں توں لامکاں دا فاصلہ اِک پل چہ طے کیتا
اَے عربی شہسوارا اِس تری رفتار توں صدقے

محبّت نال چادر دُشمناں تھلّے وِچھا دینی
شہنشاہا ترے اِس خُلق دی تلوار توں صدقے

کوئی دَند توڑ دا اپنے کوئی چڑھدا اے سُولی تے
محمدؐ مصطفٰے دے پیاریاں دے پیار توں صدقے

نہ واعظ روک صائمؔ نوں کرن دے یار نوں سجدہ
اوہ سر کاہدا اے ناں ہووے جو پائے یار توں صدقے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اے کملی والیا محبوبا ترِی شان دا سوہنیا ہور نہیں
ترِی شانِ عظیم ہے سب نالوں تیرے ہان دا سوہنیا ہور نہیں

تیرے رُخ وتے جو ویہندا اے اوہنوں اپنا آپ ای دِسدا اے
ربّ باہجھ حقیقت تیری نُوں کوئی جان دا سوہنیا ہور نہیں

خلقت نُوں بناون دا مقصد ہے محض تیرا ہی دکھلاوا
بِن نعت تُساڈی دے مَطلب قُرآن دا سوہنیا ہور نہیں

اِسلام دا رُکنِ اوّل اے حُبّ تیری میریا محبوبا
کوئی اِس توں وڈّا جُز ہرگز اِیمان دا سوہنیا ہور نہیں

صائم نوں اپنی اُلفت دا اِک جام عطا کر محبوبا
کوئی دارُو اِس دے بِن میرے دَرمان دا سوہنا ہور نہیں

صَلُّوا عَلَيۡهِ وَآلِہٖ

اُے میریا سوہنیا محبوبا میری تقدیر سنواری جا
گھر میرے جاندا جاندا ای اِک سوہنیا جھاتی ماری جا

دِیہہ خیر نشیلیاں نیناں دے مخمور پیالیاں دی ساقی
اِک دے کے جام نگاہواں دا مینوں بھی چاہڑ خماری جا

دل وچ اُڈیک تساڈی دے ہر ویلے دھڑکدا رہندا اے
مُل پے جائے اِس دی دھڑکن دا نیناں دی پھیر کٹاری جا

جے منگتیا منگن آیا ایں توں سوہنے کملی والے توں
جو منگ سکناں ایں منگی جا دامن نوں ہور کھلاری جا

چھڈ کشتی سُٹ پتواراں نوں ہے طلب جے کنڈھا لبھن دی
ڈر لاہ کے اَج طوفاناں دا لا بحرِ عشق وچ تاری جا

اَے صائم مُل جے وٹناں ایں توں جاندیاں جاندیاں ساہواں دا

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

اے دل گبھرا نہ کجھ دن تے رو رو کے گُذارا ہووے گا
اوہ دن وی اک دن آوے گا جد کول پیارا ہووے گا

ایہہ مَنّیاں بدیاں وَدھ جاسن دِن حشر دے نیک اعمالاں توں
پر پلّا یار دی رحمت دا عیباں توں بھارا ہووے گا

دوزخ دے فرشتے چھڈ دیسن سرکار دی ساری اُمّت نوں
اُس سوہنے کملی والے دا جس وقت اشارا ہووے گا

دن حشر دے خالق چاہوے گا مرضی محبوب پیارے دی
جس جس نوں یار نے چُن لینا اوہدا پار اُتارا ہووے گا

اَے دَرداں ماریا مجبورا آ یار دے پاک دوارے تے
اِس چوکھٹ تے سر رکھدیاں ای ہر درد دا چارا ہووے گا

دن حشر دے زہراؓ پاک جدوں لے آوَناں خُون شہیداں دا
وِچ محشر رب دی سونہہ مینوں ، اِک حشر دوبارا ہووے گا

اِس واسطے صائم ہر ویلے میں موت نُوں واجاں مار داہاں
سُنیاں ایں عربی ماہی دا وِچ قبر نظارا ہووے گا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

صبا جاویں مدینے نوں مِرے دِل دی صدا بن کے
مِرے محبوب نوں آکھیں سراپا اِلتجا بن کے

کھویں اے نازدارا ، شہسوارا ، رَب دے مہماناں
حسیناں ، مہ جبیناں ، نازنیناں ، پاک سُلطاناں
کدی آجا مِرے درداں دے زخماں دی دوا بن کے

بلندی اے مِری ایہو تے ایہو آبرو میری
تمنّا آخری ایہو تے ایہو آرزُو میری
میں آواں در ترِے تے زائراں دی خاکِ پا بن کے

جے ویکھاں اپنے عملاں نُوں تے آقا کجھ نہیں پلّے
تِری رحمت دے ول ویکھاں تے جاپن سب گنہ تھلّے
تِری رحمت گناہاں نوں اُڈا دیندی ہوا بن کے

نرالی اے زمانے توں تِری ہر شان محبوبا
تِرا صائم تِرے صدقے تِرے قُربان محبوبا
میں سب کجھ پا لیا آقا تِرا مدحت سرا بن کے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ایہہ نگری کملی والے دی ایتھوں ملدا چین قرار میاں
وڈّھ شاناں رکھدے عرشاں توں ایہہ گلیاں تے بازار میاں

اس در دے اُتے جُھکدے نیں سِر غوثاں قطباں ولیاں دے
لکھّ چُمدے فرشتے آ آ کے اس پاک شہر دیاں گلیاں دے
ہے قسم خُدا دی ایہو ای رَب خالق دا دربار میاں

اس در تے عاشق پہنچن لئی پئے کئی کئی رُوپ وٹاوندے نیں
جامی جئے عاشق متوالے رَل اِجڑاں دیوچ آوندے نیں
اس در تے لکھّاں پہنچن لئی مر جاندے ٹکراں مار میاں

ہے ایتھے مان غریباں دا جو پالنہار یتیماں دا
اوہ سوہنا راہی عرشاں دا جس چاریا مال حلیماں دا
ایتھے وسدا داتا دوجگ دا ایتھے رہندا رب دا یار میاں

چل صائمؔ اوتھے ٹُر چلئے جتھے دُکھ دوجگدے مُکدے نیں
جس تھاں تے کملے دیوانے جا کملی دے وِچ لُکدے نیں
اِس دَرتوں صدقے جاندی اے پئی جنت دی گلزار میاں

ق

اِس جگ وچ پیار دا نام نہیں ایہہ دنیا ساتھی چوراں دی
ایہہ دُنیا خاک اُڈاوَندی اے مظلوماں دی کمزوراں دی
جو یار ہے ڈِگیاں ڈِھٹھیاں دا پا اُس دے نال پیار میاں
ایہہ نگری کملی والے دی ایتھوں ملدا چین قرار میاں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

جس دا پاک محمد نام
اُس تے لکھ دُرود سلام

عربی ماہی رب دا پیارا ، کملی والا نُوری تارا
کُفر ہنیرا مکیا سارا ، اُس دا وجّا جَد لشکارا
مِلیا جس نُوں پاک کلام ، اُس تے لکھ دُرود سلام

پاک قُرآن لیاون والا ، سدّھا راہ دکھلاون والا
ماڑیاں نُوں گل لاون والا ، بدّو تخت بِٹھاون والا
ختم نے جس تے سب اِکرام ، اُس تے لکھ دُرود سلام

پاکیزہ منشور ہے اوہدا ، لافانی دستور ہے اوہدا
حُسنِ کرم مشہور ہے اوہدا ، ہر سُو کھنڈیا نُور ہے اوہدا
اُس دا سچّا پاک نظام ، اُس تے لکھ دُرود سلام

اُس دیاں سُورج وِچ شُعاواں ، اُس دا حُسن اے وِچ فضاواں
اُس دِی مہک اے وِچ ہواواں ، اُس دے نُور تھیں روشن تھاواں
نبی وی اُس نوں کرن سلام ، اُس تے ہوون لکھ سلام

ہر اِک اَکھ نُوں نور ملے گا ، ہر اِک پُھل مسرُور ملے گا
ہر ذرّے نُوں طُور ملے گا ، اوہدا جد دستور ملے گا
روشن ہوسی جگ تمام ، اُس تے صائمؔ لکھ سلام

صَلُّوا عَلَیْهِ وَآلِهٖ

چا چڑھیا سارے عالم نُوں ، سرکار دی آمد ہو گئی اے
ہر پاسے چانن ہو گیا اے ، انوار دی آمد ہو گئی اے

خُوشیاں نے پھیرا پایا اے ، ہُن نوَاں سویرا آیا اے
ہُن غم کتھے رہ جانے نے ، غمخوار دی آمد ہو گئی اے

رب پاک کرم فرماوے گا ، جو منگناں ایں مِل جاوے گا
اَج مُک گئی ہر مجبوری اے، مُختار دی آمد ہو گئی اے

محفل تے مستی چھا گئی اے ، وا ٹھنڈی ٹھنڈی آ گئی اے
دِل والیو دِل نُوں سانبھ لوو ، دِلدار دی آمد ہو گئی اے

گل وچ پا طوَق غُلامی دا ، کرو پُورا فرض سلامی دا
اَے محفل والیو نبیاں دے ، سرِدار دی آمد ہو گئی اے

جس ورگا ماں نے جنیاں نہیں ، جس ورگا دُوجا بنیاں نہیں
بے مِثل خُدا دے اُس سوہنے ، شہکار دی آمد ہو گئی اے

سرکار دے ناں دا صدقہ اے ، دلدار دے ناں دا صدقہ اے
ہُن نعتاں لکھدا جا صائمؔ ، اشعار دی آمد ہو گئی اے

صَلُّوا عَلَیہِ وَآلِہٖ

نظر دا فرش وچھاؤ حضور آئے نیں
دِلاں دی سیج سجاؤ حضور آئے نیں

ستارے بن کے چمک جاؤ پلکاں تے اشکو
تُسیں وی خوشیاں مناؤ حضور آئے نیں

نبی دی نعت دے ہر تھاں ترانے چھیڑ دیو
کرو وی رقص ہواؤ حضور آئے نیں

نبی دی زُلفِ سیہ توں میں واراں قدر دی رات
سنبھل کے رہنا گھٹاؤ حضور آئے نیں

جُھکا کے نظرِ عقیدت اوہدی سلامی وچ
کھڑے ہو سارے اِی جاؤ حضور آئے نیں

بنا کے ہار سلاماں اَتے دروداں دے
بصد نیاز لیاؤ حضور آئے نیں

دیو جے رُوحِ رضا نوں پیام صائم دا
قصیدہ نُور بناؤ حضور آئے نیں

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

انوار دی بارش ہندی اے درداں دی دوا ہو جاندی اے
جدوں پڑھیئے نعت محمد دی خالق دی ثناء ہو جاندی اے

آیا وارث کُل خدائی دا ، گھر بھر گیا آمنہ مائی دا
سوہنے دے تک کے مُکھڑے نُوں ، ہر حُور فِدا ہو جاندی اے

لَے لال حلیمہؓ آیاں سی ، رہ گیّاں پچھّے دائیاں سی
جد پاک محُمّد بہہ جاون ڈاچی وی ہوا ہو جاندی اے

سوہنے نے پیدا ہندیاں ای سِر سجدے وچہ رکھ دِتا سی
سب اُمّت پہلے سجدے تھیں دوزخ توں رہا ہو جاندی اے

میلاد نبی دا کردا رہو ، سوہنے دی سلامی بھردا رہو
میلادِ نبی دی برکت تھیں، مرضاں توں شفا ہو جاندی اے

اَج ابَر کرم دا چھایا اے، اَج نُور اوہ رب دا آیا اے
جہدے نام دے صدقے رب کولوں ہر چیز عطا ہو جاندی اے

جدوں کملی والا آیا سی کی منظر ہو سی اوہ صائم
جَد ہُن وی اوہدا نام لیاں، پُرنُور فضا ہو جاندی اے

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

سارے نبیاں چوں انوکھا تے نرالا آیا
ساری کونین دے متّھے دا اُجالا آیا

کیتا اِعلان سی نبیاں نے جھدی آمد دا
ہر پیمبر دے صحیفے دا حوالہ آیا

دُھل گئے سارے گُنہگاراں دے دفتر کالے
سوہنا وَالّیل دیاں گیسُواں والا آیا

پَیدا ہُندیاں ای جاں سر سجدے چہ رکھیا آقا
رب دی رحمت دے سمندر نُوں اُچھالا آیا

شان جسدی چ رَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ آیا
سب توں شہکار ہے خالق دا اوہ اعلیٰ آیا

نعت سوہنے دی اے بن جاندی سہارا صائم
غم دی اگ نال جاں ہنجواں نوں اُبالا آیا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

دوہاں عالماں چہ ہوئیاں رُشنائیاں ، ہے نُور بے مثال آگیا
پیّاں جگ وچ جیہدیاں دوہایاں ، اوہ آمنہ دا لال آگیا

جھنڈا عرش اُتے جیس دا جھلایا اے ، جہدی شان چہ قرآن سارا آیا اے
روڑاں دِتیاں سی جہدیاں گواہیاں، اوہ سخی لجپال آگیا

جیہڑا وارث اے غریباں تے یتیماں دا ، بیڑا تار دِتّا جہنے سی حلیمہ دا
جہنوں سمجھیا یتیم ہے سی دائیاں اوہ صاحبِ جمال آگیا

جیہڑا آسرا اے سارے خطا کاراں دا. ذمّہ آپ لیا جہنے گنہگاراں دا
جہدے نام نے وی ڈُبیاں ترائیاں اوہ ماڑیاں دی ڈھال آگیا

خاص ساڈے اُتے کرم اے حضور دا ، سدا کرناں میلاد اساں نور دا
سبھے نعمتاں حضور جھولی پائیاں ، جاں لباں تے سوال آگیا

دوہاں عالماں دا آیا اج والی اے ، رہنا صائم اج کِسے وی ناں خالی اے
گھر آمنہ دے جنّتاں وی آئیاں ، جاں نبی باکمال آگیا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دو جگ وِچ رحمت ورھدی اے دو جگ دا سہارا آیا اے
جہدے نُور تھیں بنیا کُل عالم اوہ نُور ستارا آیا اے

انوار دے بدل چھا گئے نے ہر اکھ وِچ اتھرو آ گئے نے
اِنج لگدا اپنی محفل وِچہ محبوب پیارا آیا اے

حُوراں نے پڑھیا صلِّ علیٰ گھر آمنہ دے اوہ چن چڑھیا
دو ٹوٹے ہو چن دھرتی تے جہدا ویکھ اِشارا آیا اے

در کھول دے سوہنیا رحمت دا دیہہ صدقہ جشن ولادت دا
اسلام اُتے ازمائش دا اَج ویلا بھارا آیا اے

میں اپنے ورگا کیوں سمجھاں کوئی نبی وی اُس جیہا نئیں بنیاں
گھنڈ میم دا پا کے مکھڑے تے خالق دا نظارا آیا اے

تاں جُھکیا عرش زمین ولے تاں چن نوں اَونا پیا تھلّے
دھرتی تے خزانہ رحمت دا سارے دا سارا آیا اے

ہو نُور و نُور جہان گیا مُک ظُلم دا سب طُوفان گیا
نہیں کشتی نُوں ہُن ڈر صائم خُود کول کِنارا آیا اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ہر طرف اے بارش خوشیاں دی ہر پاسے نُور نظارے نے
اج صدقے کملی والے دے رب سب دے بخت سنوارے نے

آئے چارہ گر بے چاریاں دے، دُکھ مُک گئے غم دے ماریاں دے
اُمّت لئی پیدا ہُندیاں ای ، سجدے محبوب گذارے نے

افلاک دے تارے جُھک گئے نے، کعبے دے منارے جُھک گئے نے
نیوں نیوں کے سلامی دِتّی اے، محبوب نُوں عالم سارے نے

سب دُنیا نُور و نُور ہوئی ، ہر جھولی اج بھرپُور ہوئی
محبوب دے صدقے خالق نے ، اج دونویں عالم تارے نے

جو چن دے اندر چمک رہیا ، جو سورج دے وِچ دَمک رہیا
گھر آمنہ دے اوہ نُور آیا، جس نور دے سب چمکارے نے

والشّمس کہیا یٰسین کہیا ، بُرھان تے نُور مبین کہیا
محبوب دی صائمؔ نعت پڑھی، قرآن دے اِک اِک پارے نے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دِل میرا چھیڑی بیٹھا اے اَج درد تے غم دیاں تاراں نُوں
ہُن وقت اخیری آجاؤ کوئی جا دَسّے سرکاراں نُوں

سُن قصے پاک مدینے دے سب کُھل گئے نے پھٹ سینے دے
دِل میرے اُتّے پھرن دیو اَج ہجر دیاں تلواراں نُوں

کر دِل تے جان نثار دیاں سب ہنجواں دے پُھل وار دیاں
محبوب مِرا جے آجاوے لَے نال مدینیوں یاراں نُوں

اوہ زاریاں کردے رہندے نیں نِت ہاواں بھردے رہندے نیں
اِک وار جنہاں نے ویکھ لیا طیبہ دیاں باغ بہاراں نُوں

کی پُچھدا ایں شان مدینے دی جنّت فردوس دے زینے دی
طیبہ دے پُھل تے اِک پاسے پئے چُمدے عاشق خاراں نُوں

راہوں وچہ بُھلدے پھِردے آں پیراں وچہ رُلدے پھِردے آں
اِک وار تے کول بُلا سجناں صائم جئے اوگنہاراں نوں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

چھڈ روندیاں جاون والڑیا دو گھڑیاں آجا کوئی گل نئیں
کجھ گلاں باغِ جنان دیاں اج آکے سُنا جا کوئی گل نئیں

اسیں راہوں تیریاں تکدے آں دِل روندا بول نہ سکدے آں
کدی خواب چہ آکے محبوبا ٹھنڈ سینے پاجا کوئی گل نئیں

اکھ روندی دِل کُرلاندا اے اِک پل وی چین ناں آندا اے
اس اپنے پیار دی محفل نوں اِک وار سجا جا کوئی گل نئیں

اساں رو رو ہاڑے کردیاں دے نہ جیوندیاں تے ناں مردیاں دے
دیدار دی خیرات عطا کر کے سب دکھڑے مکا جا کوئی گل نئیں

کِتے دِل رووے کِتے اکھ رووے کوئی بہہ کے سب توں وکھ رووے
ایہناں اکھیاں روندیاں سِکدیاں نوں دیدار کرا جا کوئی گل نہیں

اسیں سوہنیا دُکھڑے جر دے آں اسیں اج وی اڈیکاں کردے آں
چن تیرے باجھ ہنیر پیا آ چانن لا جا کوئی گل نہیں

سب پھُل زخماں دے دھو لئے نے ہنجواں دے ہار پرو لئے نے
ہُن صائم دل دی سیج اُتے جلوہ فرما جا کوئی گل نئیں

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

رے لُوں لُوں دے وچہ رچیا ناں اے ترا ذکر تیرا مِری زندگی سوہنیا
تاں قُطباں تے ولیاں دی کاہدی اے گل تیرے منگتے نے سارے نبی سوہنیا

ں ہنجواں دے اکھیاں دا کر کے وضو، لے کے بیٹھا ہاں بس ایہوای آرزو
ر کے اپنا دِل فرش تیرا کراں، میرے ولّے جے آویں کدی سوہنیا

یوں میں شکوہ کراں اے میرے دِلرُبا، تیری رحمت نے کیتا ہے سب کچھ عطا
نوں ویکھاں تے ہوجاواں تیتھوں فدا، ایہو حسرت اے بس رہ گئی سوہنیا

ر وی آقا ہے اِک میری اِلتجا، اپنے کُتّیاں دے وچہ نام لکھ لے مِرا
ر دے نظرِ کرم صدقہ شبیرؑ دا، تیرے در تے ہے کاہدی کمی سوہنیا

وں شہِ دوسَرا تُوں حبیبِ خُدا، تُوں ایں شمس الضُّحیٰ تُوں ایں بدرالدُّجیٰ
ن سُورج دے وچہ ہر ستارے دے وچہ، نُور تیرے دی اے روشنی سوہنیا

یتھوں منگے وی صائم تے کی سکدا منگ، تیری رحمت بڑی میری جھولی اے تنگ
تیرے سارے گداواں دا میں ہاں گدا، سارے سخیاں دا توں ایں سخی سوہنیا

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

کرم کر ، کرم کر ، کرم میرے آقا ، عطا کول تیرے سخا کول تیرے
خُدا دی خُدائی دا مُختار توں ایں ، خُدائی کی آقا خُدا کول تیرے

ترے کول سارے خزانے خُدا دے، ترے در تے جھکدے نے سِر انبیاء دے
مِرے مرض غم والے سارے مٹا دے، دوا کول تیرے شفا کول تیرے

سُناواں میں کس تائیں درداں دا جھیڑا، ترے باجھوں محبوب دردی اے کیہڑا
صبا نے وی آ کے نہیں دِتا سنہیڑا ، کدوں اوناں تیرے گدا کول تیرے

کرم دی نظر یا نبی مُصطفیٰ کر ، علی دی شہادت دا صدقہ عطا کر
ترے در تے کی اے کمی میرے آقا، عطا کول تیرے سخا کول تیرے

ہے محبوب لولاک دا تاج تیرا ، زمانے دی ہر شَے تے ہے راج تیرا
اشارے ترے تے پلٹ اوندا سورج، تے چن ہو کے دو جاندا آ کول تیرے

توں سارے رسولاں تے نبیاں توں سوہنا، ترے ہونے تھیں ساری دُنیا دا ہونا
ہے تیرا ای صائم نوں آقا سہارا ، مِرے درد و غم دی دوا کول تیرے

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

کملی والے دا دیدار ہووے عطا کردا ہر ویلے میں اِلتجاواں رہیا
آوی جا سوہنیا صدقہ حسنین دا میں صداواں تے دیندا صداواں رہیا

شان پُچھدا ایں کی شاہِ کونین دی سرورِ انبیاء جد حسنینؓ دی
ظُلم جردا رہیا رحم کردا رہیا، کھا کے پتھر تے کردا دُعاواں رہیا

کتھے رہنا سی قائم ایہہ میرا بھرم ، ہُندی آقا دی جے کر نہ نظرِ کرم
میں خطاواں تے کردا خطاواں رہیا اوہ عطاواں تے کردا عطاواں رہیا

رب نے سوہنے توں سوہنے بنائے نبی رُتبے اعلیٰ توں اعلیٰ وی دِتے کئی
اُچّا میرے ای سوہنے دا رُتبہ رہیا اُچّا میرے ای آقا دا ناواں رہیا

کلّا صائم تے غم سب زمانے دے سی بجلیاں دی نظر آشیانے تے سی
پڑھ کے صلّی علیٰ سوہنے محبوب تے دُور کردا میں سبھے بلاواں گیا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

میں رات خُوشیاں دی سوہنی سہانی روک لواں
سُنے ناں یار تے غم دی کہانی روک لواں

رُکے جے خواب چہ آ کے حبیب دو گھڑیاں
میں جان دے کے وی دِل دا اوہ جانی روک لواں

ایہہ تُحفہ یار دی دِتّا اے یاد نے مینوں
بھلا میں ہنجواں دی کیویں روانی روک لواں

جے غم ہے آوندا دُوجا تے اِک چلا جاندا
کیویں میں یار دی ہر اِک نشانی روک لواں

ہے ایہو دلّ دی تمنّا کہ میں وی دو گھڑیاں
نگاہِ ناز دی جلوہ فشانی روک لواں

بڑھاپا آیا اے صائمؔ تے آوے سَو واری
دُعا ہے ایہو کہ غم دی جوانی روک لواں

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

نہہ جہاناں دی رحمت ہے تیرا لقب ، نظرِ رحمت غریباں تے کر سوہنیا
ر دیدار داہُن تے کر دے عطا سِکدے سِکدے ای جائیے نہ مر سوہنیا

رے در دی غُلامی کرن انبیاء، تیری تعریف کردا اے ربُّ العلیٰ
ۃُ القَدر صدقے تیری زُلف توں ، تیرے چہرے توں صدقے قمر سوہنیا

را دیدار خالق دا دیدار ہے ، سارے پُھلّاں دے وچ تیری مہکار ہے
ڑے ذرّے دے وچہ تیری چمکار ہے ، پتّے پتّے چہ تُوں جلوہ گر سوہنیا

ان نبیاں چوں تینوں گرامی ملی ، ہر پیمبر دی تینوں سلامی ملی
رے در دی ہے جس نُوں غُلامی ملی ، اوہنوں کاہدا جہنّم دا ڈُر سوہنیا

انویں کعبہ تے بھانویں ہے عرشِ علیٰ ، بھانویں جنّت ہے یا سِدرۃُ المُنتہیٰ
ب توں سوہنا اے دربارِ عالی ترا، سب توں سوہنا ایں تیرا ای گھر سوہنیا

ن رکھ لے مِرا، میرا رکھ لے بھرم، در تے آواں جے ہو جاوے تیرا کرم
ول میرے ہے بس بے بسی بے کسی ، میرے پلّے نئیں مال و زر سوہنیا

لجھ وی ملدا نئیں تیرے در دے سِوا، ترا در دونہہ جہاناں دا ہے آسرا
و کے صائم ترے پاک در دا گدا، ٹھوکراں کھاوے کیوں در بدر سوہنیا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

جس دن دیاں اکھیّاں لگیاں نے اُس دن دیاں اکھیّاں کھلیاں نے
اِک یاد سجن دی رہ گئی اے ہُن سبّھے گلاّ بھُلیّاں نے

میرا یوسف شاہ اسوار کدوں رَب جانے پھیرا پاوے گا
اُساں سُنت سمجھ زلیخا دی وچہ راہ دے پائیاں گلیاں نے

اِک تاہنگ سی یار دے ملنے دی جہنے مردیاں مردیاں روک لیا
کئی وار طُوفاناں گھیریا اے کئی وار ہنیریاں جُھلیاں نے

خَورے کی چڑھ کے سُولی تے منصور سی کہہ گیا دُنیا نُوں
اُس دِن توں دار دی تکڑی وچہ کئی لکّھاں جاناں تُلیاں نے

میں کُھل کے جس دِن رویا ساں سِر رکھ کے یار دے قدماں تے
بس میری کُل حیاتی وچہ اوہ دو گھڑیاں اَن مُلیّاں نے

اوہ صاؔئم تڑفن ہر ویلے جو یار دی نظرے نئیں چڑھیاں
جو یار دی نظرے چڑھ گئیاں اوہ پھیر ناں ہِلیّاں جُلیّاں نے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دِلاں دے درد دا دارُو ہوا مدینے دی
کراوے سب نُوں زیارت خُدا مدینے دی

کی حال پُچھدے او میرے توں میرے رووَن دا
ہے یاد آپے ای دیندی روا مدینے دی

سراپا خُلد ہے طیبہ دا ہر گلی کُوچہ
تے خاک ساری اے خاکِ شفا مدینے دی

میں تیرے راہواں توں اپنی حیاتی وار دیاں
خبر سُناویں جے آکے صبا مدینے دی

کی ذکر ایتھے گداواں تے بادشاہواں دا
خُدا دی ساری خُدائی گدا مدینے دی

مدینے پاک چوں عرشاں نُوں نُور جاندا اے
ہنیرے دِل دا سہارا ضیا مدینے دی

نہ چاہواں دُنیا نہ جنّت دی ہے طلب صائمؔ
ہے میرے لب تے ہمیشہ دُعا مدینے دی

صَلُّوا عَلَیْهِ وَآلِہ

آساں بیٹھے آں مدینے دیاں لا کے تُوں سد لے مدینے والیا
ہنجو پلکاں تے بیٹھے آں سجا کے تُوں سد لے مدینے والیا

پار کر دے سفینہ میرا سوہنیا
رہوے وسدا مدینہ تیرا سوہنیا
گنہگاراں اُتے رحم فرما کے توں سد لے مدینے والیا

تینوں واسطہ ای تیرے ہر یار دا
تینوں واسطہ مدینے دی بہار دا
میرے سُتے ہوئے لیکھاں نُوں جگا کے توں سد لے مدینے والیا

جتھے مہکاں رچائیاں تیرے پیار نے
جتھے جنتاں وی ہندیاں نثار نے
میں وی گلیاں اوہ ویکھ لواں آ کے توں سد لے مدینے والیا

جدوں حج دیاں ہُندیاں تیاریاں
پھر جاندیاں نے سینے اُتّے آریاں
کیویں رکھاں بھلا دُکھّاں نُوں دبا کے تُوں سَد لے مدینے والیا

تُسی جان دے او شاہا میرے حال نُوں
تُسی جان دے اوہ دلاں دے سوال نُوں
نُوری مکھڑے توں پردہ اُٹھا کے تُوں سَد لے مدینے والیا

سُن صائم بے تران دیاں زاریاں
رب دِتّیاں نے تینوں مختاریاں
رحم ماڑیاں غریباں اُتے کھا کے تُوں سَد لے مدینے والیا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

ٹُرے قافلے مدینے ول جاوندے تے میریاں ناں آیاں واریاں
بھاگاں والے ہین خُوشیاں مناوندے تے میریاں ناں آیاں واریاں

جتھے جلوے ہمیشہ نے حضور دے، جتھے ٹُٹ گئے نے مان کوہِ طُور دے
حاجی جالیاں اوہ سینے نال لاوندے تے میریاں ناں آیاں واریاں

ساڈا تیرے بنا کیہڑا ہور سوہنیا، تیرے ہتھ وچہ ساڈی ڈور سوہنیا
تُسیں لکھاں نُوں بلا کے خیر پاوندے تے میریاں ناں آیاں واریاں

ہنجو غماں والے اکھیاں چہ بھر کے، منہ سوہنیا مدینے ولّے کر کے
خیراں راہیاں دیاں رہندے ہاں مناوندے تے میریاں ناں آیاں واریاں

یاد کر کے مدینے دی بہار نُوں، یاد کر کے کبوتراں دی ڈار نُوں
ہنجو اکھیاں چہ بار بار آوندے تے میریاں نان آیاں واریاں

دُکھ ہجر والا جھلّیا نئیں جاوندا، اَٹھے پہر صائم رہوے کرلاوندا
غم جان نوں ہمیشہ رہندے کھاوندے تے میریاں ناں آیاں واریاں

صَلُّوا عَلَیْهِ وَآلِہٖ

موجاں وچہ موجاں آجاون ہنجواں دی وگدی نہر دیاں
جد گلاں کردا اے کوئی سوہنے دے سوہنے شہر دیاں

بھاویں یُوسف بُرقعہ چُک آوے خواہ چَن دھرتی تے ڈُھک آوے
جنہاں تکیا کملی والے نوں اوہ نظراں کِتے نہیں ٹھہر دیاں

اَکھیاں نوں چانن مِل جاوے کُھوہ کھارے مِٹھے ہو جاون
لب پاک اوہدا جد لگ جاندا تاثیراں بدلن زہر دیاں

سرکار دے روضے تے جا کے سب عیب اوہناں دے دُھل جاندے
مِل جان جنہاں نوں دو گھڑیاں رُوون لئی پچھلے پہر دیاں

ایہہ جُرم تے ساڈے ہر ویلے اللہ دا غضب بلاندے نے
ڈھک لیندی رحمت سوہنے دی سب سختیاں رب دے قہر دیاں

محبوب دی بستی دی صائم پُر کیف فضا کی پُچھناں ایں
طیبہ وچ ٹھنڈیاں ہو جاون سب تیزیاں سحر دوپہر دیاں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اللہ اوہ دن لیاوے میں وی مدینے جاواں
ٹھنڈیاں نے جتھے چھاواں پُر کیف نے ہواواں

جتھے جہاں دے سارے گُلشن مہک رہے نے
جنہاں دی یاد اندر پنچھی چہک رہے نے
اوہناں نُوں جا سُناواں دُکھ دَرد ہَوکے ہاواں
اللہ اوہ دن لیاوے میں وی مدینے جاواں

دربار جا کے ویکھاں سُلطانِ دوجہاں دا
سِر جتھے جُھک رہیا اے عرشاں تے لامکاں دا
اُس پاک در دے اُتے سِر میں وی جا جھکاواں
اللہ اوہ دن لیاوے میں وی مدینے جاواں

اکھاں دے نال چماں روضے دی پاک جالی
روضے دے اُتوں واراں ہنجواں دی نالے ڈالی
لے کے غبار دَر دا اکھیاں چہ جا کے پاواں
اللہ اوہ دن لیاوے میں وی مدینے جاواں

صائمؔ اے جُھکدی جتھے دُنیا دی کجکلاہی
ویکھاں اوہ پاک تھاواں پھردا سی جتھے ماہی
اوہ نُور بھریاں تھاواں اوہ جانفزا ہواواں
اللہ اوہ دن لیاوے میں وی مدینے جاواں

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

میرے آقا جے در نہ وکھایا تُساں ہوکے بھر بھر کے مجبور مَر جائے گا
ہونی ایں آپ دی اِک نگاہِ کرم میرا کاسہ اُمیداں دا بھر جائے گا

گیت تیرے ہی محبوب گاندا ہاں میں، تیرے ہر دم قصیدے سُناندا ہاں میں
میں قیامت نُوں جَد نام تیرا لیا، میرے کولوں جہنّم وِی ڈر جائے گا

ایس دُنیا دا کی اے بھروسہ شہا، دِتا دُنیا نے کی اے غماں دے سوا
تیرے ولّوں جے مِلدا رہوے حوصلہ، وقت جیہڑا وی آیا گذر جائے گا

میری کشتی نُوں ڈر کاہدا طوفان دا، میں گدا ہاں مدینے دے سُلطان دا
یا مُحمّد مُحمّد جاں دِتّی صدا، ڈُبدا ڈُبدا سفینہ وی تر جائے گا

کردے نظرِ کرم درداں مارے تے ہُن، رحم ہوجاوے اِس بے سہارے تے ہُن
تیرا جاناں اے کی اے مِرے تاجور، عاصیاں دا مقدّر سنور جائے گا

سُن کے صائم دے ہاڑے تے آ سوہنیا، میرے سُتّے مقدّر جگا سوہنیا
تیرے آون تھیں والشمس رُخ والیا، ہو منوّر غریباں دا گھر جائے گا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ہے میری آرزو آواں مدینے یا رسول اللہ
ناں ڈُب ارمان دے جاوَن سفینے یا رسول اللہ

نصیباں اُچیاں والے ترے دربار تے جاندے
تڑفدے دُور میرے جہئے کمینے یا رسول اللہ

مِری جھولی نوں بھر دیناں کی مُشکل ہے تُساں اگّے
مِلے سب آپ نُوں ربدے خزینے یا رسول اللہ

غماں دے باریاں ہویاں دے تیرے ہجر دے اندر
گذردے وانگ صدیاں دے مہینے یارسول اللہ

ترے دربار توں شاہی ملی ادنیٰ گداواں نوں
بنے ذرّے تری راہ دے نگینے یارسول اللہ

ترِی دہلیز تے جھکدا اے سر دُنیا دے شاہواں دا
ترِے عاشق پیمبر تے ''نبی'' نے یارسول اللہ

ہے کیتا ماند سُورج چن نُوں مبہوت کر دِتا
ترِے انوار دی جلوہ گری نے یارسول اللہ

سخاوت آپ دی دسّے تے کی دسّے بھلا صائم
ترِے منگتے وی شاہواں توں سخی نے یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سوالی تیرے نیں خاکی تے نُوری یا رسول اللہ
تُسی کردے او سب دی آس پوری یا رسول اللہ

ترے قدماں دے تیکر پہنچنا معراج ہے میری
ہے تیری حاضری میری حضُوری یا رسول اللہ

میں رو رو منگدا رہنا ترے دربار دی قربت
خدارا کر دیو ہُن دُور دُوری یا رسول اللہ

ترے دربار عالی دے فقیراں دی گداواں دی
نہیں رہندی آرزو کوئی اُدھوری یا رسول اللہ

کِسے عاقل تے بالغ تے سیانے دی نہیں گل ایتھے
تِری تعریف ہووے لاشعوری یا رسول اللہ

ترا ناں لیندیاں اِنج رقص کردا قلب صائم دا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

زمانہ موہ لیا تیرے اُصولاں یارسول اللہ
گواہی تیری دِتی سب رسولاں یارسول اللہ

مِرے سینے دے اندر رِڑکدے کنڈے جُدائیاں دے
مِرے رہواں دیوچ وِچھیاں نے سُولاں یارسول اللہ

نزع دے وقت جے کر آپ دا دیدار ہوجاوے
میں ایسی موت نوں ہس کے قبولاں یارسول اللہ

خُدا نے خود تُساں تائیں سکھایا اے پڑھایا اے
کدوں جاندے نے اُمّی وچ سکولاں یارسول اللہ

تُساں نوں نُور منیاں پاک نظراں والیاں سبھناں
تے اپنے ورگا کہہ دِتا جھولاں یارسول اللہ

صبا پیغام صائم دے جے ناں لے آوے آقا دا

صَلُّوا عَلَیْهِ وَآلِهٖ

کدوں مُکّے گا قسمت دا ہنیرا یارسول اللہ
جے آجاؤ تے ہو جاوے سویرا یا رسول اللہ

سُناواں کِس نوں غم اپنا میں تیرے باجھ محبوبا
ناں ہے تیرے سِوا کوئی وی میرا یارسول اللہ

مِری ککھّاں دی کُلّی غیرتِ اَفلاک ہو جاوے
تُساڈا اِک وی پَے جاوے جے پھیرا یارسول اللہ

چمن اُمّید دا وِیران ای کدھرے نہ ہو جاوے
خزاواں کرر ہیاں نے تنگ گھیرا یارسول اللہ

گدا اوہ بادشاہواں دے وی اُتّے راج کردا اے
جنہوں مِل جاوندا دربار تیرا یارسول اللہ

تِری عظمت دے جھنڈے جُھلّدے نیں لامکاناں تے
عَلم تیرا اے عرشاں توں اُچیرا یارسول اللہ

کَرم تیرے نے رکھیا اے بھرم صائمؔ دا ہر ویلے
میں چکیا بھار جُرماں دا بتھیرا یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

غماں نے بولہیا آکے ہے دھاوا یارسول اللہ
مِرا دِل ہو گیا رو رو کے پھاوا یا رسول اللہ

چلے چلّے ہاں روندے تڑفدے دربار تیرے چوں
کدوں ہووے گا ہُن مُڑ کے بُلاوا یا رسول اللہ

کدوں مُکّے گی کالی رات ہُن مُڑ کے جدائیاں دی
کدوں ویکھاں گے مُڑ گنبد ایہہ ساوا یا رسول اللہ

سلامِ الوداعی کہندیاں پھٹ دا اے دِل میرا
سنبھالاں کِس طراں ہنجواں دا لاوا یا رسول اللہ

تِرے بردے ملک حوراں تِرے عاشق نبی سارے
کراں کیویں غُلامی دا میں دعویٰ یا رسول اللہ

تِری اُمّت دا اِک مجرم وی دوزخ وِچ نئیں رہ سکناں
تِری رحمت نے جد بھریا کلاوہ یارسول اللہ

سُنے گا کون دُکھ صائم دے تیرے باجھ محبوبا
کرے گا کون بِن تیرے مداوا یا رسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

میں بُوہے پلکاں دے اِک پل نہ ڈھوواں یارسول اللہ
تُساڈی یاد وچہ تڑفاں تے رووواں یارسول اللہ

زمانہ ہر قدم تے ڈیگ دا مینوں رہوے آقا
کرم تیرے تھیں مُڑ مُڑ میں کھلوواں یارسول اللہ

چراغاں کر لواں میں دِل دیاں تاریک راتاں وچ
تُساڈے غم دیاں لے لے کے لووواں یارسول اللہ

مِرے کچّے نے اتھرّو کچّ دے موتی جیویں ہُندے
کیویں میں ہار ایہناں دے پروواں یارسول اللہ

بس ایہو آرزو میری تے ایہو اِلتجا میری
تِرے دربار تے حاضر میں ہووواں یارسول اللہ

مِرے عملاں دا دفتر کالیاں راتاں توں کالا اے
کویں ہنجواں دے پانی نال دھوواں یارسول اللہ

تڑف کے اتھرّو اکھیّاں چوں صائم باہر آجاندے
بتھیرا میں تے درداں نُوں لکوواں یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

جَلوے نے عَرشاں فرشاں تے سرکار مُحمّد عربی دے
ہر پاسے عاشق ویہندے نے اَنوار مُحمّد عربی دے

وَالفجر جبیں وَالشّمس عارض ، پُر کیف نظر گیسو طٰہٰ
وَالنّجم دی مانگ اے زُلفاں وِچ ،یٰسین لقب نَشرح سِینہ
اَبرُو نے قَابَ قوسَینَ ، خَمدارِ مُحمّد عَربی دے

ہَتھ پاک یَدُ اللہ لَب یُوحٰی مَا زَاغ دے اَکھیّاں وِچ ڈورے
چن توڑے موڑے سُورج نُوں، رُکھ نال اِشارے دے تورے
نَعلَین گئے سی عَرشاں توں لنگھ پار مُحمّد عَربی دے

یُوسُف دی جُدائی دے راہے یعقوب کدی وِی نہ پَیندے
نہ نہر چَلا کے ہنجواں دِی اوہ اکھیاں چُنّیاں کر لیندے
تک لیندے نَین نشیلے جے اِک وار مُحمّد عَربی دے

اوہ بزم سجا کے سوہنے دِی ، سِر نیویں کر کے بہندے نے
جتھّے وِی ہوون اوہناں دے دِل پاک مدینے رہندے نے
اِک واری موہ لئے جہناں دے دِل پیار مُحمّد عَربی دے

مخلوق نے دسو کی اُس دی ، تعریف ثناء کرلینی اے
دو جگ دے شاہ دی دو جگ تے محشر تک شاہی رہنی اے
پڑھدا اے قصیدے خُود ربّ ستّار مُحمّد عَربی دے

میں صائم اوہدے پیراں نُوں چُم چُم اَکھیّاں نال لاواں گا
ہو صدقے واری لکھ واری ، مَیں اُسدے ناز اُٹھاواں گا
اِک وار جو مینوں لے چلّے دربار محمد عَربی دے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

نبیاں دے تاجدار تے سُلطان آ گئے
قُرآن لے کے صاحبِ قُرآن آ گئے

رب دے کرم تھیں مل گئی ہر شئے نوں زندگی
دُنیا تے سب جہان دی جد جان آ گئے

یارو سجا کے بیٹھے آں جہناں دی بزم نُوں
ساڈے تے دیکھو رحم اوہ فرمان آ گئے

اَج جاگ پئے اوہناں دے سُتّے ہوئے نصیب
سوہنے توں جہیڑے ہون اَج قُربان آ گئے

اَج آمنہ دی گود وِچ سُلطانِ دوجہاں
کنڈھے تے غم دے ماریاں نُوں لان آ گئے

جبریل پڑھدے سرورِ کونین تے درُود
خُوشیاں دا جھنڈا کعبے تے لہران آ گئے

حُوراں نے حُجرہ آمنہ مائی دا چُمدیاں
بَن کے فرشتے آپ دے دربان آگئے

ویہڑا حلیمہ دائی دا بھریا اے نُور تھیں
گھر جس دے رب دے نُور دے عُنوان آگئے

خُوشیاں دے نال جھولیاں صائمؔ کھلار لئو
سرکار دیکھو رحمتاں ورتان آگئے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سب انبیاء دے قائد و سالار آ گئے
مالک دے سارے مُلک دے مُختار آ گئے

اِک دم جو ساری بزم وچ پھیلی اے روشنی
محسوس ہُندا بزم وچ سرکار آ گئے

سوہنے نبی دا جس گھڑی دربار سج گیا
جبریل بن کے خادمِ دربار آ گئے

سمجھیں درِ حبیب توں خیرات مل گئی
اکھیّاں چ اتھرّو جس گھڑی دو چار آ گئے

جھولی دِلاں دی عاشقو سارے وِچھا لوَ
اللہ دے پیارے دِلبر و دِلدار آ گئے

صائمؔ غماں نے چالئے ڈیرے جہان توں
رحمت دا مینہ وساوندے غمخوار آ گئے

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

آگیا مَرکز مِرے ایمان دا
آگیا اَج چین ساڈی جان دا

بھر گیا گھر آمنہؓ دا نُور تھیں
خاک خاکی کہن والا چھان دا

نعت ہے ساری نبی مُختار دی
ورقہ ورقہ پھول لَو قُرآن دا

بھر دے مولا جھولیاں اَج سب دیاں
واسطہ اِی عرش دے مہمان دا

واہ حلیمہؓ بھاگ تیرے واہ وا
جھولی تیری چنّ ہے رحمان دا

یامُحمّد یامُحمّد کہہ لویں
موڑنا چاہویں جے رُخ طُوفان دا

میرے سوہنے مُصطفٰے دِی شان تے
سلسلہ مُکدا اے ہر اِک شان دا

کی سُناواں حال اُس محبوب نُوں
اوہ دِلاں دے حال سارے جان دا

نُور والے نعت پڑھدے نُور دی
رنگ پِیلا پَے گیا شیطان دا

پلدے پئے نے ساکنانِ دوجہاں
کھا کے صدقہ اوہدے دستر خوان دا

اَشک پلکاں تے سجا لَو دوستو
ہو گیا ویلا اے اُس دے آن دا

مُشکلاں آسان سب دیاں ہونیاں
آ گیا ویلا نجاتاں پان دا

جِس دے وِچ ہستی دے سب مضمون نے
نام کی رکھّاں میں اُس عُنوان دا

جو سجاندا محفلِ محبوب نُوں
حشر تک صائم اوہ موجاں مان دا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سُبحان اللہ سُبحان اللہ سُبحان اللہ سُبحان اللہ
سُبحان اللہ سُبحان اللہ سُبحان اللہ سُبحان اللہ

لکھ شُکر خُدا دا نبیاں دے سردار دی آمد ہو گئی اے
آدِل اَج نظر گزار لیئے دِلدار دی آمد ہو گئی اے
سُبحان اللہ سُبحان اللہ سُبحان اللہ سُبحان اللہ

سب جگ وِچ ہوئی رُشنائی اے، چن چڑھیا مائی آمنہؓ دا
ہُن گھر جنّت بن جاناں ایں سونہہ رب دی حلیمہ دائی دا
اَج ماڑیاں ڈِگیاں ڈھٹھیاں دے غمخوار دی آمد ہوگئی اے
سُبحان اللہ سُبحان اللہ سُبحان اللہ سُبحان اللہ

رُکھ کُفر تے شرک دے سُک گئے نے، ہتھ ظُلم دے پیر تے رُک گئے نے
اج آمنہؓ پاک دا چن چڑھیا، سب فلک دے تارے جُھک گئے نے
سب مُک گئے ہنیرے دُنیا چوں انوار دی آمد ہوگئی اے

بُھلیاں نوں منزل مِل جانی ، ہر اِک دی بیڑی تر جانی
اَج ہے میلاد محمد دا ، ہر اِک دی جھولی بھر جانی
سِر ادبوں نیویں کر لینا، سرکار دی آمد ہو گئی اے
سُبحان اللہ سُبحان اللہ سُبحان اللہ سُبحان اللہ

رحمت دیاں کنیاں وَرھیاں نے ،خُوشیاں دا گلشن کھل جانا
اَج صائم منگنوں نہ مُڑناں اَج جو منگناں سو مِل جانا
اَج دُنیا وِچ دو عالم دے مُختار دی آمد ہو گئی اے
سُبحان اللہ سُبحان اللہ سُبحان اللہ سُبحان اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

شان اُچّا اے جنابِ آمنہؓ دے لال دا
پیدا نہیں کیتا خُدا نے ہور اوہدے نال دا

کر وظیفہ مُصطفٰے دے نام دا مُشکل دے وِچ
مُصطفٰے دا نام سبھناں مُشکلاں نُوں ٹال دا

لوڑ اپنا حال دَسن دی کدی پیندی نہیں
حاضرو ناظر نبی واقف اے میرے حال دا

مُصطفٰی دی جے شفاعت حشر وِچ ایں چاہوندا
سچّے دِل تھیں بن جا خادم مُصطفٰے دِی آل دا

ویکھنی جنّت تے آجا محفلِ میلاد وِچ
کیوں پھِریں گُستاخیاں دِی اَگ تھاں تھاں بال دا

عَرش کُرسی ، چنّ تارے سب خزانے خَلق دے
مُل نہیں میرے نبی دی زُلف دے اِک وال دا

مَیں مدینے پاک دے ہاں ٹکڑیاں تے پَل رہیا
مَینوں میرا کملی والا مُصطفٰے اے پال دا

جو نبی دے شہر تے رکھدا اے نظراں بھَیڑیاں
ربّ اوہنوں لُون وانگوں کھور دا تے گال دا

سُنّیاں نُوں خَوف کاہدا قبر دا تے حشر دا
کملی والا سوہنا راکھا آپ اپنے مال دا

کر تصوّر مُصطفٰے دا جے خُدا نُوں ویکھنا
ہے اوہ تیرے کول جِس نُوں تُوں ہیں پھِردا بھال دا

روشنی دِن نُوں مِلی اوہدی جبیں دے نُور توں
رات صائمؔ عکس ہے میرے نبی دے خال دا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دو جگ تائیں آنِ وسایا کملی والے نے
ایہہ دُنیا دا باغ سجایا کملی والے نے

کملی والے دی محفل وِچ اوہ آئے عُشّاق
جیہناں نُوں ہے آپ بُلایا کملی والے نے

مدنی آقا توں میں رب نوں سمجھاں کویں جُدا
بندیاں تائیں ربّ مِلایا کملی والے نے

روشنیاں تے ایہہ خوشبواں دس رہیاں نے صاف
ساڈے گھر وِچ پھیرا پایا کملی والے نے

کرم اُہدے دی ہور کی دیواں اِس توں وَدھ مثال
ساڈے ورگیاں نُوں گل لایا کملی والے نے

ٹھیڈے کھاون والیاں تائیں دِتا تخت بٹھا
ڈِگیاں تائیں آپ اُٹھایا کملی والے نے

دُنیا دے وِچ جنّت دِتّی اوہدے ناویں لا
جِس نُوں روضہ پاک وکھایا کملی والے نے

میرے کول ہنیرے صائمؔ کدی نہیں سکدے آ
میرے دِل وِچ چانن لایا کملی والے نے

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مقام سب توں اُچیرا مدینے والے دا
پرے ہے عرش توں پھیرا مدینے والے دا

ابد دی شام اُہدی زُلف دی سیاہی اے
ازل دا رُخ ہے سویرا مدینے والے دا

اُنہاں دِلاں تے فرشتے سلام پڑھدے نے
جنہاں دِلاں چہ ہے ڈیرا مدینے والے دا

ہے راج سارے زمانے تے میرے سوہنے دا
ہے ساری خلق تے گھیرا مدینے والے دا

جنہاں نے ظُلم سی کیتے اُنہاں نوں گل لاوے
ہے کِنا صبر تے جیرا مدینے والے دا

پتا ہے دسیا رَفَعْنَا دی پاک آیت نے
ہے شان ہُندا ودھیرا مدینے والے دا

کِسے توں منگاں تے صائم بھلا میں کیوں منگاں
کرم ہے مینوں بتھیرا مدینے والے دا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سُورج چن سِتارے لشکاں مار دے نے
ایہہ سب جلوے طیبہ دی سرکار دے نے

تُوں تے کی ایں جھلّیا سارے مُرسل وِی
منگتے میرے مدنی دے دربار دے نے

نبی دی شان کی پُچھدا ایں اوہدے خادم وی
ڈُبے ہوئے بیڑے جگ دے تار دے نے

دَھرتی کی اے اَسماناں تے عرشاں تے
جھنڈے جُھلدے نبیاں دے سردار دے نے

دِل اصحاب دے جس سوہنے نے موہ لئے سی
اَج وی اُس توں عاشق جاناں وار دے نے

اسیں جو کٹھے ہو کے اتھے بہہ گئے آں
سب اعجاز نبی دے سچے پیار دے نے

ایہناں کولوں نفرت تینوں مِلنی نہیں
ایہہ سب عاشق علی تے یارِ غار دے نے

کملی والیا سوہنیا آپ اُتاری جا
بھار جو بھارے صائم اَوگنہار دے نے

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ناں بخشش دا بوہا کھلدا باغ خوشی دا کھل دا ناں
جے کر اوہ گنہاراں تائیں دَر سوہنے دا مل دا ناں

کملی والے دی محفل وچ اوناں جانا چھڈیں ناں
دُنیا وِچ جواب کِتے وی سوہنے دی محفل دا ناں

جو مرضی محبوب مِرے دی اوہو رب دی مرضی اے
یار مِرے دی مَرضی باجھوں اِک وی پتہ ہلدا ناں

مدنی ماہی باجھوں کس نوں اپنے دل دا حال سناواں میں
اُس سوہنے دے باجھوں کوئی محرم میرے دِل دا ناں

غم دِیاں چھریاں ہجر نبی دا دل اُتے جد پھیر دوے
باجھ مدینے زخم ایہہ دل دا ہور کِتے وی سِل دا ناں

آب وگل دے بنن توں پہلاں نُوری روشن سوہنے دا
محض بشر کیوں آکھاں اوہنوں بشر ہے آب وگل داناں

جِس وچ عشق نئیں پاک نبی دا جِس وچ درد نہ سوہنے دا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

تیرے عاشق تیری رحمت بھال دے
کملی والے مُشکلاں نوں ٹال دے

مَیں اَجے تیکر ہاں رَاہواں ٹول دا
پہنچ گئے طَیبہ چ میرے نال دے

چَنّ سُورج تے ستارے کہکشاں
مُل نئیں محبوب دے اِک وال دے

جو خطاکاراں نُوں سینے لاوندا
صدقے جاواں اُس نبی لجپال دے

قبر وِچ اوہناں دِی بلدے نے چراغ
یار دے دیوے جو تھاں تھاں بال دے

دُور رہندے ساڈے توں لکھاں عذاب
صدقے سوہنے مُصطفٰے دی آل دے

فرش کی اے عَرش تے اَفلاک تے
جھنڈے جُھلدے آمنہؓ دے لال دے

غَیر دا بُوہا نہیں صائمؔ ویکھیا
میرے آقا ہَین مَینوں پال دے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

شرماوندے او کیوں طَیبہ دی سرکار توں منگدے
جَد سارے نبی نبیاں دے سَردار توں منگدے

فارُوق دی عظمت نُوں گھٹا کیویں سَکیں گا
سَرکار جنہوں آپ نے سَتّار توں منگدے

چل ویکھ گداواں تے فقیراں چہ کھلو کے
شہ میرے شہنشاہ دے دربار توں منگدے

خُورشید ضیاء ، بجلی چمک ، بارشاں بدّل
سرکار دے رُخسار دی چمکار توں منگدے

جِس غار چ صدیق شفا ڈنگ توں سی پائی
بیمار شفا اَج وی نے اُس غار توں منگدے

مہکاوَندی گلاباں نوں سَدا جِس دی اے خُوشبو
تارے نے چمک زُلف دی اُس تار توں منگدے

معراج دی شب راہ چ نبی سارے کھلو کے
انوار سی بُرّاق دے اَسوار توں منگدے

دیندا اے خُدا اوہناں تے سب کھول خزانے
جھولی نُوں وِچھا کے جو اُہدے یار توں منگدے

اَکھّ منگی قتادہؓ نے تے جنّت وی ملی سی
مل جاندا اے کجھ ہور وی غم خوار توں منگدے

اوہناں نوں کدی کُجھ وی نہ اللہ توں اے ملناں
صآئمؔ جو نئیں قاسم و مُختار توں منگدے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سوہنے دے در دے ذرّے بدر و ہلال بن گئے
قدماں نُوں چُم کے روڑے ہیرے تے لال بن گئے

جہناں تے پیّاں نظراں رب دے حبیب دیاں
مدنی کریم دیاں جگ دے طبیب دِیاں
حضرت اویسؓ بن گئے حضرت بلالؓ بن گئے

حُسنِ کمال کولوں شانِ جمال کولوں
منگیا اے خیر جنہاں نے میرے لجپال کولوں
اوہ وِی سُلطان بن گئے اوہ وِی لجپال بن گئے

کعبے دا نُور اُجالا جالی حضور دی اے
عَرشاں توں اَرفَع اَعلیٰ جالی حضور دی اے
جالی نوں چُمن والے غوث و اَبدال بن گئے

مُرسل غلام سارے میرے حضور دے نے
جگ تے نظارے سارے اوسے دے نور دے نے
بدؓ و صحابی اُہدیاں نظراں دے نال بن گئے

لفظاں تے مُہراں لگیاں بولن دی جاچ بھُل گئی
اوتھے زبان تائیں کھولن دی جاچ بھُل گئی
جا کے مدینے اَتھرّو میرے سوال بن گئے

طیبہ دِی یاد آکے سینہ جلائی جاوے
جھلّی ناں میرے کولوں لمّی جُدائی جاوے
صائمؔ جُدائیاں اندر گھڑیاں دے سال بن گئے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدینے والیا اِک وار آجا
مِری بیڑی نوں آکے پار لاجا

ترے باہجوں اے سُنجا دِل دا ویہڑا
کرم کر کے کدی ایہنوں وسا جا

مَیں دَاسی تیرے دردے چاکراں دی
تُوں سب نبیاں رسولاں دا ایں راجا

اُڈیکاں کر دیاں گُزری حیاتی
کدی وِچ خواب دے مُکھڑا وِکھا جا

مَیں مُک چلّیاں ہاں تیرے ہجر اندر
میرے دُکھ ہُن تے محبوبا مٹا جا

سدا وَسّے تِرا دربار شاہا
مری کُلّی نُوں وی آ کے وسا جا

پیاسے ترس دے نے نَین میرے
کدی تے جَام نظراں دے پلا جا

خیالِ مُصطفٰے جے آگیا ایں
سما جا میرے دِل اندر سما جا

کدوں صائم نوں آقا آکھنا ایں
مدینے آن کے نعتاں سُنا جا

صَلُّوا عَلَيۡهِ وَآلِهٖ

جیون دا مزہ تاں ایں اِک اَیسی گھڑی ہووے
سرکار دا در ہووے ہنجواں دی لڑی ہووے

سونہہ حشر دے مالک دی ، اوہنوں حشر دا ڈر کوئی نہیں
شبیّر دے نانے نے بانہہ جِس دی پھڑی ہووے

سپ لڑ دا تے لڑ جاوے اوہنوں زہر نہیں چڑھ سکدا
مَازاغ نگاہواں تھیں اکھّ جِس دی لڑی ہووے

ناں آکھ کدی سکدوں اپنے جہیا سوہنے نُوں
وَالفَجر دی سُورت جے مُلّاں تُوں پڑھی ہووے

اَنصاری دے گھر لاگے ، گھر بناں سی سوہنے دا
محبوب دی ڈاچی کیوں وِچ راہ دے کھڑی ہووے

عاماں دی نہیں گل کردا نبیاں چوں وکھا کوئی
جہدی عرش تے اَسواری بِن اُس دے چڑھی ہووے

طیبہ دِی زمیں ورگی ، دَھرتی نہ کوئی صائمؔ
ہیرے دی کنی بھاویں تھاں تھاں تے جڑی ہووے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مرے آقا مری بگڑی بنا دے
مری کشتی کنارے تے لگا دے

میں مر چلیاں ہاں تیرے ہجر اندر
مرے دُکھ ہُن تے محبوبا مٹا دے

ترے وَالفجر چہرے توں میں صدقے
کدی سُفنے دے وِچ مُکھڑا وکھا دے

غماں نے پالیا گھیرا چفیرے
مدینے والیا دُکھڑے مُکا دے

بس ایہو آرزو اے ہُن تے مینوں
مدینے پاک دی مٹّی بنا دے

ترا وَسدا رہوے سوہنا مدینہ
اَساڈی جھوک وِی آقا وَسا دے

جدوں آجاوندی ٹھر دا اے سینہ
میں صدقے شہرِ طیبہ دی ہوا دے

میں رو پیندا ہاں صائمؔ یاد کر کے

صَلُّوا عَلَيۡهِ وَآلِهٖ

کملی والیا نظر کرم دی کر جانا
خالی جھولیاں سب دیاں شاہا بھر جانا

دی بزم سجا کے جیہڑے بیٹھے نے، طیبہ وَل جو نظراں لا کے بیٹھے نے
ج اوہناں دی آس دا بیڑا تَر جانا کملی والیا نظر کرم دی کر جانا

ب عقل نُوں پیار دی حد ناں لنگھی جا، عشق نبی دا اللہ کولوں منگی جا
ق نے جتناں عقلاں والیاں ہر جانا کملی والیا نظر کرم دی کر جانا

ھیاں دا دروازہ ڈھو کے ویکھ تے سہی، پاک نبی دی یاد چہ رو کے ویکھ تے سہی
نڈ اکھیاں نُوں پینی سینہ ٹھر جانا کملی والیا نظر کرم دی کر جانا

ہ شبیر دے جھنڈے تھلّے آون گے، رب دے کولوں نوّیں حیاتی پاون گے
ڑھ دیاں سُن دیاں نعت جنہاں نے مر جانا کملی والیا نظر کرم دی کر جانا

صائم تے اِحسان کریماں تیرے نے، ہُن ایہو ارمان اخیری میرے نے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

لہو دِل دا ہنجواں دے نال آ گیا اے
مدینے دا دِل وِچ خیال آ گیا اے

کدوں حاضری دی اِجازت مِلے گی
لباں تے مچل کے سوال آ گیا اے

مدینے دے غم اُتوں قُربان جاواں
غمِ زندگی نُوں زوال آ گیا اے

قطع نہ ہووے جد لڑی ہنجواں دی
سمجھ لئو کہ وقتِ وصال آ گیا اے

کِویں روکاں میں ہاواں تے سِسکیاں نُوں
دِلِ پُر اَلم نوں اُبال آ گیا اے

خیالِ محمدؐ توں قُربان صائمؔ
جو بَن میرے دُکھاں دی ڈھال آ گیا اے

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِه

ہر طرف بہاراں نے ہر طرف اُجالے نے
دُنیا نوں وسا چھڈیا مِرے کملی والے نے

دِن حشر دے ڈھک لینا ہر مجرم و عاصی نوں
سرکارِ مدینہ دی رحمت دے دو شالے نے

مُجرم ساں بڑا بھارا دن حشر دے میں سب توں
دوزخ توں بچا چھڈیا اُہدے ناں دے حوالے نے

مُنہ کالا ساں میں دفتر عملاں دا وی کالا سی
مُنہ کالے دی لج رکھ لئی اُہدے کمبل کالے نے

کس نال مثال دیاں اوہدے شہر مدینے دی
ذرّے وی مدینے دے دُنیا توں نرالے نے

جِند جان نوں وار دیاں سرکار دی یاد اُتوں
دُکھ درد زمانے دے اوہدی یاد نے ٹالے نے

اوہناں دے مزاراں تے انوار دا مینہ وسنا
دِیوے جہناں محفل وِچ اُہدی یاد دے بالے نے

سرکار دا غم صائم دُنیا توں لکاوندا ساں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کر نظر کرم دی محبوبا اِس درد و اَلم دے مارے تے
رو رو کے عُمر گذار لئی ہُن سَد لے پاک دوارے تے

رُخ مِرے نصیب دا موڑ دَویں زنجیر غماں دی توڑ دَویں
تقدیر بدل دی عالم دی ترے سوہنیا اِک اِشارے تے

میں ہجر دے ڈُوہنگے بحر اَندر پیا مُڑ مُڑ غوطے کھاندا ہاں
تینوں واسطہ غوثِ اعظم دا لا دے محبوب کِنارے تے

چنگیاں نُوں دُنیا گل لاوے مَندیاں توں نظراں پھیر لوے
اِحسان ہے تیرا محبوبا ہر ہَولے تے ہر بھارے تے

بن مَرکز فلکی دُنیا دا جو رَاہ دَسدا اے راہیاں نُوں
ایہہ آپ دے نُور مُبارک دا اِحسان ہے قُطب ستارے تے

جو عمل اَسیں پئے کردے آں برباد ایہہ سانُوں کر دیندے
ایہہ دُنیا قائم ہے صائمؔ سرکار دے صرف سہارے تے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

نبیاں دے نبی آجا محبوبِ خُدا آجا
میں تیریاں راہواں توں ہو جاواں فِدا آجا

اَوکھی اے گھڑی آئی سرکار دی اُمّت تے
وِگڑی اے زمانے دی محبوب ہوا آجا

مُنہ کر کے مدینے ول منگتے نے کھڑے شاہا
سخیاں دے سخی آجا ، اَے گنج سخا آجا

بے چین زمانے نوں حالات نے کر چھڈیا
شبیّر دے صدقے تھیں اُمّت نوں بچا آجا

ہر پاسیوں گھیر لیا قسمت دے ہنیرے نے
اَے مہرِ مُبیں آجا اَے ماہِ لقا آجا

جے دیر اُجے ہووے سرکار دے آون وِچ
سرکار دی چُم جالی طیبہ دی ہوا آجا

غم درد جُدائیاں دے رو رو کے وی نہیں مُکدے
صائم دے شہا آکے ہُن درد مُکا آجا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

غم دیاں بدلیاں مُڑ کے چار چُفیرے چھایاں نیں
طَیبہ وِچ گُذاریاں گھڑیاں چیتے آیاں نیں

اوتھے سجدے کرن نوں متّھا مچلی جاندا اے
جتھے میرے مدنی آقا تلیاں لایاں نیں

ساقیِ کوثر جام نظر دا تاں مَیں منگدا ہاں
ڈُب کے ہنجواں وِچ وِی ایہہ اکھّیاں ترہائیاں نیں

در تیرے تے اون نوں ترفاں پر مجبور ہاں میں
قدم قدم تے درد دے ٹوٗے غم دیاں کھائیاں نیں

غم اوہدے توں صدقے واری کیوں نا جاواں مَیں
نال مدینے تاراں جہنے سدا ملائیاں نیں

جے ناں میری واری آوے کی کر سکناں مَیں
غم دیاں چٹھیاں لِکھ لِکھ میں تے کئی گھلایاں نیں

مُل دیدار اوہدے دا دسّو کیہڑا تارے گا
دِید جہدی لئی لکھّاں جاناں دِتیاں سائیاں نیں

اُجڑیا ہویا دِل صائم دا دو پل دیہو وسا
آقا لکھ کروڑاں جھوکاں تُساں وسائیاں نیں

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دِل دِیاں ٹُٹّیاں نے تاراں سوہنیاں
موڑ ساڈے وَل مہاراں سوہنیاں

اِک اکلّی جان ماری ہجر دی
درد نے لکھّاں ہزاراں سوہنیاں

تیرے عاشق رستہ تیرا ویکھدے
ویکھ لَے لگیاں قطاراں سوہنیاں

چھڈّ کے مَیں دربار عالی آپ دا
جھولی نُوں کتھے کھلاراں سوہنیاں

سد لَویں مینوں مدینے جے کدی
جان مَیں رَوضے توں واراں سوہنیاں

ٹکڑے ٹکڑے میرے دل دے ہو گئے
غم دیاں کھا کھا کے ماراں سوہنیاں

ڈنگ کھاہدے جتھّے یارِ غار نے
کد میں ویکھاں گا اوہ غاراں سوہنیاں

ختم ساہ صآئم دے سب ہو جان گے
ہُن وی جے لمیاں ناں ساراں سوہنیاں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدینے والیا اِک وار آویں
مِرے درداں نُوں آکے ٹال جاویں

سفینہ آس دا ڈُبیا اے میرا
بنامِ غوثِ اعظم پار لاویں

مقدّر ڈیگیا اے فیر مَینوں
مِرے محبوب مینوں مُڑ اُٹھاویں

سُنہری جالیاں دا واسطہ اِی
سُنہری جالیاں مینوں وکھاویں

پیاسا مَر ناں جاواں مَیں تڑفدا
نظر دا جام محبوبا پِلاویں

گذر دی جتھوں سی تیری سواری
غُبار اُس راہ دا مینوں بناویں

سَدا وسدا رہوے تیرا مدینہ
مِری وِی جھوک اُجڑی نوں وساویں

رجاون وَالیا دونہہ عالماں نوں
مِری جھولی دے وِچ وی خیر پاویں

مَرن صآئمؔ دا ہو آسان جاوے
نِزع دے وقت آ مُکھڑا دکھاویں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

تیرے سوہنے مدینے توں قُربان میں ہُن تے مینوں مدینے بُلا سوہنیا
گھٹ دے جاندے نے ساہ دم دا کی اے وساہ مَرن توں پہلاں روضہ وکھا سوہنیا

سُن لے عرضاں حبیبا کمینے دیاں حدّوں گیّاں نے وَدھ اَگاں سینے دیاں
گلاں سُن دا جدوں ہاں مدینے دیاں دَرد دیندے نے بھانبڑ مچا سوہنیا

میں سنبھالاں کویں قلب بیتاب نُوں کیویں روکاں میں ہنجواں دے سیلاب نوں
جد وی جاندے مدینے وَل قافلے ہنجو جاندے نے اکھّاں چہ آ سوہنیا

لاجاں رکھ لئے شہا ہاڑے پاؤن دیاں رُتّاں آئیاں نے قسمت جگاؤن دیاں
لے دے چھٹیاں مدینے نوں آون دیاں مَنّ لیندا اے تیری خُدا سوہنیا

ایہو ارمان ہے اس خطا کار دا میں وی روضے توں ہنجواں دے پُھل واردا
کیہنوں درداں دی جا کے سناواں میں گلّ کون ہے میرا تیرے سوا سوہنیا

بھاویں مجرم تے بدکار انسان ہاں لوکی کہندے نے تیرا مدح خوان ہاں
عیب صآئم بے لجے دے ناں دیکھناں توں ہیں لجپال لگیاں نبھا سوہنیا

صَلُّوا عَلَیہِ وَآلِہٖ

دِل دیاں سدّھراں پُوریاں ہوون مَن دا مقصد پاواں میں
یاد نبی دی سینے لا کے شہر مدینے جاواں مَیں

جس دے ہجر چ روندیاں روندیاں میری عمر وِہا گئی اے
اوس دِلاں دے محرم تائیں دل دا حال سُناواں مَیں

قدم قدم تے سجدے دیواں یار جتھوں دی لنگھدا سی
چُم کے جالی رحمت والی سینے دے نال لاواں مَیں

چھیتی وقت لیاوے مولا ویکھاں گُنبد خضریٰ نُوں
اُٹھے پہر نے ایہو عرضاں ایہو کراں دعاواں مَیں

جے اِک واری کرم کما کے سَد لئے سوہنا روضے تے
وَار دِیاں جِند جان سجن توں پھیرناں مُڑ کے آواں مَیں

کملی والیا کرم کما کے سُن لے میری زاری نُوں
تیرے باجھوں پھٹ جگر دے کس نُوں ہور وکھاواں میں

توں ایں دردی سب دُکھیاں دا کرم کریں ہُن صاؔئم تے
تڑف تڑف دِیدار دے باجھوں روندا ای ناں مَر جاواں مَیں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ہر وقت اُڈیکاں لگیاں مینوں سوہنے دے دربار دیاں
ہنجواں دیاں وگدیاں ندیاں اکھیاں وِچ ٹھاٹھاں ماردیاں

کون مِرے ایہہ دَرد مکاوے، کیویں چین اَکھّاں نُوں آوے
کیویں چین اَکھّاں نُوں آوے بھکھیاں نے دیدار دیاں

ہجر ماہی دَا جان جلاوے، اِک پل مینوں چین ناں آوے
اِک پل مینوں چین ناں آوے تاہنگاں نے سرکار دیاں

یُوسف ورگے وِکچن جاناں، سب دنیا توں اُچیاں شاناں
سب دنیا توں اُچیاں شاناں طیبہ دے بازار دیاں

تڑپاں پھڑکاں بھر بھر ہاوَاں، شام سویرے ویکھاں راہواں
شام سویرے ویکھاں راہواں عربی شاہ اسوار دیاں

کد دِیدار ہے اُس دَا ہوناں، جس در اُتّے جھکدیاں دھوناں
جس در اُتّے جھکدیاں دھوناں سارے ای سنسار دیاں

کد ویکھاں گا نُوری تھاواں، ہوسن کد منظور دُعاواں
ہوسن کد منظور دُعاواں صائمؔ اَوگنہار دِیاں

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِه

رب دا پیارا آیا، جگ دا سہارا آیا، دِلاں نوں قرار ملیا

زندگی دا چین تے قرا لَے کے آگیا
آمنہ دا لاڈلا بہار لَے کے آگیا
وَالضُّحیٰ پیشانی والا، مُکھڑے نُورانی والا، ربّ دا اے یار ملیا

بنیا بہشت جتھے اِک واری بہہ گیا
جہنے اوہنوں ویکھیا اوہ اوہدے جوگا رہ گیا
نُور دا نظارا آیا، عرش دا ستارا آیا، ماہِ انوار مِلیا

حشر تیک اوسے دِیاں ہین حُکمرانیاں
اوسے دیاں ہین وِچ چمن دے تابانیاں
رحمتاں دے تاج والا، عرش دی معراج والا، سوہنا غمخوار ملیا

دُنیا دے دم وِچ صائم دَم آگیا
کعبے دی جبین تائیں ویکھو خم آگیا
جلوہ لاہوتی آیا، نُور ملکوتی آیا، ...

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہ

شان اُچّا اے عرشِ معلّیٰ توں وی ، کملی والے محمّد دے دربار
ہین منگتے سکندر جیئے اوس دے ، جو گدا ہے مدینے دے سردار

چھڈ کے رضوان جنّت دی گلزار نُوں ، اَوندے چُمن محمّد دے دربار نُو
اوہدے دربار توں ہوواں قُربان میں ، مُلّ پیندا جتھے ہر گنہگار

میرے آقا دی شاہی اے دَارین تے ، جاری سِکّہ اے سوہنے دا کونین
چن سُورج ستارے زمین آسماں ، حکم من دے نے ہر وقت سرکار

اینویں پیچے نہ عقلی لڑا دوستا ، کیویں سمجھیں گا مِعراج دا فل
اک قدم فرش تے عرش تے دُوسرا ، لیکھا کر تے سہی اوہدی رفتار

تاجور سوہنا سارے حسیناں دا اے ، دُولہا عالم دے سب مہ جبیناں دا
حسنِ یُوسف نُوں لبھدی زُلیخا رہی ، بھکھا یُوسف اے سوہنے دے دیدا

شان دساں کی ہے پایا جو بوبکر ، سوہنا سی جسدی آغوش وچ جلوہ
یار دی دید کردی نہ تھکّی نظر ، مار تھکیا سی ڈنگ مار دا مار

اوہدے در توں ناں کوئی وی خالی گیا ، جھولیاں بھر کے ہر اِک سوالی گ
منتا رہندا اے صائمؔ خزانہ سدا دوجہاناں دے مالک تے مختار

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

چن عرب دا چلیا عرشاں نُوں راہواں وچ وِچھ گئے تارے نیں
حُوراں نے گیسو سوہنے دے قدماں دے ہیٹھ کھلارے نیں

خالق نے بخشش کرنی اے محبوب دی جھولی بھرنی اے
سب عاصیاں اوگنہاراں دے اَج جانے بخت سنوارے نیں

لَولاکَ لَمَاَ دا خالق نے سوہنے نُوں تاج عطا کیتا
وَالنّجم دی بھر کے مانگ جدوں گیسو والّیل سنوارے نیں

آدم توں لے کے عیسیٰ تک ہتھ بنھ کے اندر اقصیٰ دے
راہ ویہندے عربی ڈھولن دا مُرسل پیغمبر سارے نیں

اِنج مُل پیندا اے جاون دا سجناں نُوں کول بُلاون دا
چن تارے سارے خالق نے محبوب دے اُتوں وارے نیں

تُوں واعظ ایویں اوہناں دی امداد دا منکر ہوندا ایں
ایہہ دونویں ای عالم سوہنے دے صدقے رب آپ اُتارے نیں

میرا کملی والا اے صائم گیا لنگھ اوہناں سرحداں توں
ہوراں دی گل کی جس تھاں تے جبریل جہے وی ہارے نیں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

میں صدقے شہر مدینے دے قُربان مدینے والے دے
تُر پئے نے شہر مدینے نوں مہمان مدینے والے دے

جتھے اِک دن ملے فرشتیاں نوں اَسیں مُڑ مُڑ اوتھے جانے آں
کِنے نے اپنی اُمّت تے اِحسان مدینے والے دے

اَے زائر جا کے روضے تے کِتے اُچّی ساہ ناں لے بیٹھیں
رب نے قرآن چ کیتے ای اِعلان مدینے والے دے

اَے راہی رو رو میری وِی فریاد سُناویں سوہنے نوں
جد حاصل تینوں ہووَن گے فیضان مدینے والے دے

کی دسّاں شان مدینے دی جنّت فردوس دے زینے دی
جبریل جئے نے خادم تے دربان مدینے والے دے

میں تاں طیبہ دے راہیاں دے پیراں نوں چُمدا رہندا ہاں
دو لفظ ایہہ شاید ناں میرے لے آن مدینے والے دے

میں نت اُڈیکاں کردا ہاں ناں جیوندا ہاں ناں مردا ہاں
خَورے کد اَونے صائم نوں فرمان مدینے والے دے

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اَج کیف دِی بارش ہُندی اے اَج نہراں وگن سرور دِیاں
جِہدے نُور تھیں بنیاں کل عالم اَج آمداں نے اُس نُور دیاں

اَج جُھکیا عرش مُعلّٰی اے ، دھرتی دا بھارا پلّا اے
مائی آمنہ پاک دے گھر ولّے ، جُھک گییاں گھاٹیاں طُور دیاں

اَج آمنہ مائی تَر گئی اے ، جِہدی نُور تھیں جھولی بھر گئی اے
جِہدے گھر نُوں سلاماں ہون پیاں ، جنّت دی ہر اِک حُور دیاں

اَج لگ گئے بھاگ حلیمہ نُوں ، اَج مِل گیا چین یتیماں نُوں
دِل کنب گئے جاناں نکل گییاں ، اَج ہر جابر مغرور دِیاں

سب دُور ہنیرا ہو جاوے ، ہر طرف سویرا ہو جاوے
جے مُلک چ کِرناں آجاون ، چن عربی دے دستور دیاں

اوتھے نُور خدا دا وَرھدا اے ، اوتھے فلک سلاماں کردا اے
جتھّے پڑھئے نعت محمد دی ، جتھے محفلاں ہون حضُور دیاں

میرے آقا کملی والے دی ، اوتھوں شان دا ہے آغاز ہُندا
مُک [illegible] عقل شعور دیاں

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

پاک محمّد کرم کماوَ
آ دُکھیاں دے درد ونڈاوَ

کملی والیا غم دے بدّل چڑھ پئے چار چوفیرے
باہجھ تُساڈے کون سُنے گا ہاڑے سوہنیا میرے
آجاوَ ہُن آوی جاوَ ، آدکھیاندے درد ونڈاوَ

تُوں دُکھیاں دا دردی سوہنیا دردمنداں دا والی
صدقہ منگدے منگتے تیرے بھر دیو جھولی خالی
اَوگنہاراں نُوں گل لاوَ ، پاک محمد کرم کماوَ

حَسن حُسین دے صدقے شاہا دُور کرو ہُن دُوری
میں مجبور نتاناں عاجز تُساں نُوں کی مجبوری
ساڈے سُتّے لیکھ جگاوَ ، پاک محمد کرم کماوَ

ایہہ قُرآن ہے تیری صُورت تُوں سُورت قُرآنی
قائم دائم دو جگ اُتے ہے تیری سُلطانی
خیر کرم دا جھولی پاؤ ، آدُکھیاندے درد ونڈاؤ

تُوں صائم دی جان دا مالک تُوں محبوب ہیں رب دا
سخیا تیرا سخی دوارا توں ہیں داتا سب دا
آقا سب دی آس پچُاؤ ، آدُکھیاندے درد ونڈاؤ

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اوہ نہیں پُچھدے طُور دیاں راہوں، جنہاں نے تیرا شہر ویکھیا
اکھّاں نال پُچماں اوہ نگاہواں ، جنہاں نے تیرا شہر ویکھیا

ناں اوہ گلّ رضوان دی کر دے
ناں گلّ کعبے جان دی کر دے
ناں اوہ رکھدے جنّت دیاں چاہواں، جنہاں نے تیرا شہر ویکھیا

خُون جگر دا پیندے رہندے
ہجر چہ مَر مَر جیندے رہندے
اَٹھے پہر بھرن پئے ہاواں ، جنہاں نے تیرا شہر ویکھیا

صآئم اوہ سُلطان بنے نیں
تیرے جو مہمان بنے نیں
دِل اوہناں دے نے جلوہ گاہواں، جنہاں نے تیرا شہر ویکھیا

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

راہی طیبہ دے تیرے توں قربان میں ویکھ جا کے محمد دے دربار نوں
روندے ہویاں نوں در تے بُلا سوہنیا جا کے آکھیں مدینے دے سردار نوں

تیرا تارا بُلندی تے ہے زائرا، جاویں راہواں چ ہنجواں دے پُھل وار دا
حال ساڈا توں جو جو ہیں ویہندا رہیا، جا کے دس دیویں رو رو کے سرکار نوں

تیرے رون دا مُل پے گیا دوستا، تینوں سوہنے دا پیغام ہے آ گیا
پُھل اوتھے عقیدت دے رئیں واردا، بوسے پلکاں دے دینے ای ہر خار نوں

جا کے واریں توں ہنجواں دِیاں ڈالیاں، نالے چُمدا ادب تھیں رہویں جالیاں
ویکھیں گنبد دیاں جد توں ہریالیاں، یاد کر لئیں ذرا اِس گنہگار نوں

پُورا ہو جائے جس دم تیرا مدّعا، میرے حق وِچ وی رو رو کے کر دئیں دُعا
ڈھیر مدتاں ہوئیاں ہُن تے در تے بُلا، آکھ دیویں زمانے دے غمخوار نوں

آکھیں زہرا دے حُجرے تے گردن جُھکا، تینوں شبّر تے شبّیر دا واسطہ
اپنے بابا نوں اِک وار آکھو ذرا، فیر سد لین صائم خطاکار نوں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

جس ویلے پاک محمد دا لب اُتے نام آجاندا اے
دُکھ درد غماں دے مارے نوں سُکھ چین آرام آجاندا اے

ہُندے نے جیہڑی محفل وِچ ، اذکار محمّد عربی دے
اُس محفل پاک مقدّس نوں ، اللہ دا سلام آجاندا اے

مِلدا اے سرُور ہوواں نوں ، آجاندا کیف فضاواں نوں
جد طیبہ والے ساقی دا ، گردش وِچ جام آجاندا اے

اِنج لگدا سی اُلٹ جہان گیا، یاں رحل توں ڈِگ قرآن پیا
کھا برچھی تھلّے گھوڑے توں ، جد پاک امام آجاندا اے

اوہدی شان بشر نے کی کہنی ، کی صفت فرشتیاں کر لینی
جہدی شان مقدّس وِچ سارا ، اللہ دا کلام آجاندا اے

اقصیٰ وِچ نُور نظارے سی ، راہ تکدے مُرسل سارے سی
صفاں سِدّھیاں نبیاں کرلئیاں ، جد پاک امام آجاندا اے

بن شیر وی بکری جاندے نے ، ہو حاضر سیس نواندے نے
جدوں صائم سامنے سوہنے دا ، خادم تے غلام آجاندا اے

دُعا

یاخُدا صدقہ نبی لجپال دا
یاخُدا صدقہ نبی دی آل دا

دَر وکھا سانوں رسولِ پاک دا
گھر وکھا دے سیّدِ لولاک دا

شاد کر دے ہر دلِ ناشاد نُوں
بخش دے اولاد بے اولاد نُوں

گھر خُدایا اُجڑّے آباد کر
قرضیاں دی قید توں آزاد کر

دُور سب دے کر دویں آزار نُوں
دیہہ شفا ہر ناقص و بیمار نُوں

رحم کر یارب نبی دا واسطہ
فضل کر مولا علی دا واسطہ

ہر پریشانی اَساڈی دُور کر
دامنِ صائم وِی اَج بھرپور کر

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

کردے نے رقص تارے سرکار آگئے نے
خُوشیاں مناؤ سارے سرکار آگئے نے

کِسدے عمل نے چنگے عاصی نے کہیڑے کہیڑے
ہونے نہ ہُن نتارے سرکار آگئے نے

ہوجا فِدا حلیمہ خُوشیاں منا حلیمے
وَس پئے نے تیرے ڈھارے سرکار آگئے نے

خُوشیاں خُدا نے گھلیاں ٹھنڈیاں ہَواواں چلیاں
دس دے نے ایہہ نظارے سرکار آگئے نے

مہکار جنّتاں دی انوار کہکشاں دے
رَب آمنہ توں وارے سرکار آگئے نے

جھنڈیاں تے جھنڈے لوُنے جبریل دی اے سُنّت
سج گئے نے سب منارے سرکار آگئے نے

سب دی سُنی گئی اے صائم کرم ہے سب تے
لگ گئے نے کنارے سرکار آگئے نے

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

شان اللہ پاک نے ودھائی آپ دِی
پے گئی جہان چ دُہائی آپ دِی

اوس جگہ سوہنے دا ظہور ہو گیا
بزم جیہڑی جگہ تے سجائی آپ دی

آپ ہر آیتِ قرآن وچ اے
نعت اللہ پاک نے سُنائی آپ دی

بخش دِتّا سَد کے سی لامکان تے
ربّ نے جہان مُنہ وکھائی آپ دِی

ذکر کیتا رَبّ نے بلند آپ دا
شان کِویں جائے گی گھٹائی آپ دی

حشر وِچ یاد اوہنوں آپ کرن گے
یاد جہنے جہنے وِی منائی آپ دی

صائم آپ جان نے جہان جگ دی
تاہیوں تے غُلام ہے خُدائی آپ دی

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

اپنے بیمار نوں دامن دِی ہوا دیندے نے
آپ تقدیر زمانے دی بنا دیندے نے

ظُلم جے کر کے کوئی جان تے آوے در تے
اوس نُوں آپ خُدا کولوں چھُڑا دیندے نے

حوصلہ آپ جہیا ہور ہے مِلیا کس نُوں
کھا کے پتّھر جو زمانے نُوں دُعا دیندے نے

حشر تک کیف اُہدا رہنا اے قائم دائم
جام جس نُوں وِی نگاہواں چوں پلا دیندے نے

آوے دُشمن تے بنا لیندے نے اپنا اوہنوں
بلکہ جُرماں دے نشاں تیک مِٹا دیندے نے

عِشق صِدّیق دے وانگوں اے جِہناں دا سچّا
مال کی جان اُہدے ناں تو لُٹا دیندے نے

دَرد سرکار عطا کر دے جِہناں نُوں صائمؔ
رُومیؒ و جامیؒ تے اِقبالؒ بنا دیندے نے

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

محبّت اوہ مدینے وِچ بھری اے
جِہنے خلقت تمامی موہ لئی اے

مدینے پاک وچ جس پاسے ویکھو
مِری سرکار دی جلوہ گری اے

مِرے محبوب دے روضے تے ہر دم
سدا اللہ دی رحمت دی جھڑی اے

مُراد اِک اِک گدا دی پھر اُٹھّے
درِ سرکار اُتّوں مِل رہی اے

مِرے آقا دے روضے پاک ولّے
جبیں رہندی حرم دی وی جھکی اے

مدینے پاک دی عظمت دے منکر
تُوں کی جانیں مدینہ پاک کی اے

جو صائم جھولیاں بھر دا نہیں تھکدا
مدینے پاک اندر اوہ سخی اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدینہ پاک حُسنِ زندگی اے
مدینے وچ بہارِ سَرمدی اے

مدینہ میرے آقا دا اے ڈیرا
مدینے پاک وِچ کاہدی کمی اے

مدینے پاک دے سُلطان اُتّے
خُدا دی ذات رحمت بھیج دی اے

ترَی اوہ اکھّ تے اکھ والا وی ترَیا
جہدی اکھ نوں مِلی اوتھے ترَی اے

درِ سرکار توں قُربان جاواں
درِ سرکار تے گردن جھُکی اے

درِ آقا ہے دَر میرے خُدا دا
درِ آقا توں ہر جھولی بھری اے

ہرے گُنبد دے صدقے نال صائمؔ
مِری شاخ تمنّا وی ہری اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دَر چھڈ کے کملی والے دا دَر غیر دے جانا ٹھیک نہیں
تھاں تھاں تے جھولی پھیلانی ایہہ یار عقیدہ ٹھیک نہیں

جِنے وِی دَر نے ولیاں دے ایہہ دَر نے کملی والے دے
اللہ دے نبیاں ولیاں نُوں دُونِ اللہ کہنا ٹھیک نہیں

اوہ غَیر اللہ توں منگدا اے ، جو منگدا دُنیا داراں توں
چھڈّ کھیہڑا دُنیا داراں دا دُنیا توں منگنا ٹھیک نہیں

جے عشق نہیں دِل وچ سوہنے دا کجھ کم نہیں دیناں عملاں نے
منگ عشق نبی دا رَب کولوں بِن عشق دے مرنا ٹھیک نہیں

منگ رب توں رستہ ولیاں دا منگ رب توں سنگت ولیاں دی
مومن لئی جگ دا کوئی وی ، اِس نالوں رستہ ٹھیک نہیں

مدنی دے پاک دوارے توں دَر مِلدا اللہ سوہنے دا
دَر مَل کے مدنی ماہی دا منہ لانبھے کرنا ٹھیک نہیں

اللہ دے کولوں ڈریا کر ، میلاد نبی دا کریا کر
یا دَس صآئم نوں کی چنگا جے نعتاں پڑھنا ٹھیک نہیں

صَلُّوا عَلَیہِ وَآلِہٖ

مرکزِ نورِ و! کرامت نوں مدینہ آکھاں
محورِ مہر و مروّت نوں مدینہ آکھاں

سب جہاناں دی شرافت دا اے مسکن اوتھے
سب جہاناں دی شرافت نوں مدینہ آکھاں

ہادیٔ و مہدیٔ کونین دا دَر ہے جتھےّ
منبعٔ رُشد و ہدایت نوں مدینہ آکھاں

کردا واجب اے شفاعت جو گداواں اُتے
حجرۂ شاہِ شفاعت نوں مدینہ آکھاں

دِل وی جھک جان تے جھک جاوندے سروی اوتھے
قبلۂ اہلِ محبّت نوں مدینہ آکھاں

ہے شقاوت دی سعادت چ بدل دی جتھےّ
کعبۂ اہلِ سعادت نوں مدینہ آکھاں

روشنی ملدی دوعالم نوں ہے اوتھوں صائمؔ
رب دے انوار دی طلعت نوں مدینہ آکھاں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

عاشق جان نبی توں صدقے کردے رہندے
سِر نذرانہ پیراں اُتے دھر دے رہندے

یاد مدینہ جد سوہنے دا آجاندا اے
اتھرو آپے اکھیاں وِچوں وَرھدے رہندے

کلمہ پڑھ کے نعت نبی توں سڑ دے جیہڑے
ناں اوہ رہندے گھاٹ دے ناں اوہ گھر دے رہندے

حوراں تے رضوان فرشتے وانگ غُلاماں
در سوہنے دے سدا سلامی بھر دے رہندے

نام محمد ﷺ لے کے جہڑے چھڈے جاندے
اوہ ہر حال دیوچہ سفینے تَر دے رہندے

اوہناں تائیں ملے حضوری تے منظوری
جا کے وِچ مدینے جہڑے ڈر دے رہندے

صائم بھکھ ستاوندی کدی نہیں اوہناں تائیں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

نبی اے باقی جہان فانی
مِرے نبی دا ناں کوئی وی ثانی

میں کیوں نہ جانِ جہان آکھاں
مِرا نبی اے خُدا دا جانی

مِرے نبی دی حیات پاروں
مِلے زمانے نوں زندگانی

کہیا مُحمّد نوں اُدْنُ مِنِّی
جنابِ مُوسیٰ نوں لَنْ تَرَانِی

ملے مُحمّد دی نعت پاروں
نِگارشاں نوں نویں جوانی

بُلا کے عرشاں تے کیتی رب نے
مِرے مُحمّد دی میزبانی

سجی جو بارات نعت دی اے

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

ہنجواں دا نذرانہ لے کے آیا ہاں
درداں دا افسانہ لے کے آیا ہاں

کریں قبول کرم تھیں کملی والڑیا
دِل پاگل ، دِیوانہ لے کے آیا ہاں

آل تِری توں آقا اپنی بخشش دا
کول تِرے پروانہ لے کے آیا ہاں

عملاں تے نہیں مان ہاں طالب رحمت دا
ایہو کول بہانہ لے کے آیا ہاں

کر میرے تے رحمت آقا عیباں دا
میں بھرپور خزانہ لے کے آیا ہاں

بھر دیدار دے نال میں آقا اکھیاں دا
ہُن خالی پیمانہ لے کے آیا ہاں

اوہو صائم تاہنگ مدینہ ویکھن دی
اوہو درد پرانا لے کے آیا ہاں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدینہ درد منداں دا خزانہ
ہے اوتھے مُصطفٰے دا آستانہ

سدا روندا تے ہاں دیندا صداواں
مدینہ یا خُدا سب نُوں وکھانا

مِرے آقا بُلاون جے مدینے
مِری بخشش دا بن جاوے بہانا

مدینے دی جُدائی مار چھڈیا
مدینے وچ بُلا لے مہربانا

کہدا ہونا مقدّر اوہدے ورگا
مدینے وچ ملے جہنوں ٹھکانا

بدل دے رہندے دُنیا دے مناظر
مدینے وچ سدا منظر سُہانا

خُوشی صائم مِرے لیکھاں چ کِتھے
مقدّر وِچ اے بس رونا روانا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

مُحمّد دے در دی پھبن اللہ اللہ
فِدا جس توں باغِ عدن اللہ اللہ

مِرے سوہنے منٹھار دا پاک روضہ
رَہوے ٹھار دا سب دے مَن اللہ اللہ

مِری اکھ چوں اِنج کِرن اشکاں دے موتی
جاں سُورج چوں نکلے کِرن اللہ اللہ

نَظر زائراں دی جاں روضے تے پیندی
صلوٰتاں پڑھن تے گرن اللہ اللہ

صدا یارسول اللہ دی آرہی اے
تے ہے انجمن انجمن اللہ اللہ

غُبارِ مدینہ نُوں چہرے تے ملدے
مدینے چ سیمیں بدن اللہ اللہ

گنہگار اِک ہاں تے صائمؔ کرن گے
شفاعت مِری پنجتن اللہ اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دل نذرانہ یار دا کر دے چنگا رئیں گا
یار دے پیراں تے سِر دھر دے چنگا رئیں گا

پاک نبی نے جے کر تینوں سّد لیا اے
طیبہ جاویں ڈر دے ڈر دے چنگا رئیں گا

پاک محمدؐ دا ناں سوہنا شاناں والا
جیتے رکھیں مَر دے مَر دے چنگا رئیں گا

جدوں سُنہری جالی لاگے جاون لگیں
اتھّرو اپنے رکھیں ورھدے چنگا رئیں گا

عرشاں نالوں نازک دھرتی طیبہ دی اے
پیَر بناویں اوتھے سَر دے چنگا رئیں گا

پھیرے جویں نے لائے کعبے پاک دے گِرد دے
پھیرے لویں نبی دے دَر دے چنگا رئیں گا

صائمؔ جے توں یار دی محفل لا لیناں ایں
پچھےّ لگ ناں مال تے زَر دے چنگا رئیں گا

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِه

ہر خیر بھلائی نیکی نُوں کہہ دینا بدعت ٹھیک نئیں
کی مِلناں حج نمازاں چوں جے تیری نیّت ٹھیک نئیں

اللہ دے سچے ولیاں نُوں ناں بُتاں نال رَلاندا جا
ولیاں تھیں وَیر درست نہیں رَب نال بغاوت ٹھیک نئیں

ہے کدوں مناسب چِڑ جانا سُن نعت محمد عربی دی
جے عشق نہیں دل وچ سوہنے دا فر کوئی عبادت ٹھیک نئیں

سوہنے دی محفل وچ آکے جو پڑھے درود ناں سوہنے تے
محفل وچ آوناں چنگا سُو پر بُخل دی عادت ٹھیک نئیں

جو رب دے راہ تے ناں لگّے جو مِل دا نہیں حقداراں نُوں
جو مال خُدا توں دُور کرے اوہ زَر تے دولت ٹھیک نئیں

خُبدار وِی بن دے حیدر دے مندا وی بولن یاراں نوں
بے ذَوق تعلق ٹھیک نہیں بے نُور محبت ٹھیک نہیں

جو نعت وی پڑھدے آقا دی دُوجے تھیں بُغض وی رکھدے نے
صائم ایہہ راہ نہیں عاشق دا بے کار عداوت ٹھیک نئیں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کر کے یاد مدینہ اَتھرو چلدے رہندے
نالوں نال عذاب دُکھاں دے ٹلدے رہندے

رب دی رحمت سدا اے ورھدی اوہناں اُتے
پاک دُرود نبی تے جیہڑے گھلدے رہندے

اوہناں کولوں ڈَر دیاں آپ بلاواں سبّھے
اللہ دے محبوب جنہاں دے وَل دے رہندے

تَد تک دفتر دُھپدے رہندے عَیباں والے
جد تک اَتھرو اکھّاں وِچّوں ڈَھلدے رہندے

طَیبہ وچہ ای جا کے اوہ تے پُورے ہونے
وِچ دلاں دے جو اَرمان مُچلدے رہندے

ہُندیاں سُندیاں مال نہ جیہڑے یار توں وارن
دوعالم دے اندر ہتھّ اوہ مَلدے رہندے

آپ دی آمد دے دن صآئم عاشق ہسدے

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

نبی پاک ہر چیز ورتا رہے نیں
زمانے دی جھولی بھری جا رہے نیں

محمدؐ دے صدقے ہے مخلوق پل دی
اُہدے در دِی خیرات سب کھا رہے نیں

مدینے دے خُورشید دے نُور اگےّ
مہ و مہر دے نُور گہنا رہے نیں

لغے جاندے نے کالی کملی دی چھاں ول
خطاواں دے وَلّوں جو شرما رہے نیں

درِ مصطفےٰ تے سِراں نُوں جُھکا کے
سلامی نُوں قُدسی چلے آ رہے نیں

بھلا ہووے کوئی تے بھاویں بُرا اے
کرم آپ سبھناں تے فرما رہے نیں

مِرے کملی والے دے روضے دے صائم
نظارے زمانے نوں چمکا رہے نیں

صَلُّوا عَلَیہِ وَآلِہٖ

مدینہ زندگی دی زندگی اے
مدینے وچ مرا سوہنا نبی اے

ہنیرے دُور کر دیندا دِلاں دے
مدینہ روشنی ہی روشنی اے

خُدا دی سب خدائی جان و دل تھیں
مدینے پاک وَل رہندی جھُکی اے

مدینے وچ مرا دلبر وسیندا
مدینے وچ نرالی دِلبری اے

کرم بھجیّ تے جنّت عاشقاں دی
مدینے پاک دی ہر اِک گلی اے

کوئی خُوش بخت کتھّے اوہدے ورگا
درِ آقا تے جس دی حاضری اے

جنہوں آئی مدینے موت صائم
ملی اوہنوں حیاتِ سرمدی اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدینے وچ مِرا مہرِ مُبیں اے
مدینے وچ رسولِ عالمیں اے

مدینہ وچ اے بس برکت ای برکت
مدینہ رحمتاں دی سرزمیں اے

مدینے پاک دی عظمت دے اَگّے
جھکی رہندی زمانے دی جبیں اے

رضا دے کہن وانگوں کوئی اوتھے
کوئی سائل نہیں سُن دا نئیں اے

نبی دا پاک روضہ عاشقاں دا
حرم اے، خلد ہے، عرشِ بریں اے

بنایا مُلک جو وِی اے خدا نے
نبی سُلطان دے زیرِ نگیں اے

مدینے دا کی دسّے حُسن صائم
[illegible] خُلد توں ودھ کے حسیں اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

جد تیکر اے دُنیا رہنی قائم تے آباد
ہُندا رہنا میرے سوہنے مدنی دا میلاد

پاک نبی دی زُلف دے اندر جو ہو جان اَسیر
ہو جاندے نے اوہ دُنیا دے ہر غم توں آزاد

میرا سوہنا مدنی ماہی دو جگ دا لجپال
ہر فریادی دی ہر ویلے جو سُن دا فریاد

حاضر ناظر غیب نوں جانے دو جگ دا مُختار
رحمت اوہدی ہر بیکس دی کر دی اے اِمداد

فیض خزانے پاک نبی دے کُھلّے رہن ہمیش
میرے سوہنے دے دَر اُتوں سب نوں مِلے مراد

صائم جیہڑے میرے آقا نوں مَن دے محبوب
سُن کے نعتاں دِل اوہناں دے ہو جاندے نے شاد

صَلُّوا عَلَیْهِ وَآلِهٖ

نُور اللہ دا نُور نبی دا
ہر تھاں نُور ظہور نبی دا

ہر اِک تھاں ایں حاظر ناظر
بھاویں دیس ہے دُور نبی دا

بنے لگنا حشر دیہاڑے
سب توں پہلاں پُور نبی دا

کولے ہوکے سُرمہ بنیاں
تک کے جلوہ طُور نبی دا

ہر پتّے ہر ذرّے اندر
جلوہ ہے مستُور نبی دا

کجھ ناں ہُندا دُنیا اُتّے
جے ناں ہُندا نُور نبی دا

اِک دن سارے جگ تے صائم

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

رب دا دوارا اے دوارا آپ دا
حقّ دا نظارا اے نظارا آپ دا

اوس پاسے ہُندی تقدیر ربّ دی
جیہڑے پاسے ہُندا اے اِشارا آپ دا

رب جانے کِتّھے کِتّھے دھکے کھاوندے
سانُوں جے ناں لبھّدا سہارا آپ دا

جگ سارا رَج دا اے بُوہے آپ دے
فاقیاں تے ہُندا سی گُذارا آپ دا

دُور ہویاں دین توں بلاواں ساریاں
کربلا چ آیا جاں دُلارا آپ دا

فرش اُتے گُونجدا اے نام آپ دا
عرش اُتے وجّدا نگارا آپ دا

صائم ایہو لگی رہوے تاہنگ جان نُوں
روضہ کدوں ویکھ ساں پیارا آپ دا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

چل چلئے مدینے دُکھ دُور ہوون گے
اکھّاں سامنے مدینے چ حضور ہون گے

جالیاں تے اکھّاں جدوں ٹھہر جانیاں
پھیر سامنے نظاریاں دے طُور ہون گے

کِناں سوہنا تے نِرالا اوہ نظارا ہووے گا
رِند پیوندے جاں شربتِ طہور ہون گے

ٹھنڈ سینیاں تے دِلاں تائیں پَیندی جائے گی
نین ہنجواں دے نال شرابور ہون گے

جد زائراں تے ہووے گی نگاہ آپ دی
ماف ساریاں خطاواں تے قصور ہون گے

اوتھے اوہناں دل والیاں دی دید ہووے گی
دِل کھول کے سمیٹ دے جو نُور ہون گے

صائم اوہناں دِلاں تائیں وی حضور جوڑنا
ہو کے آئے جیہڑے اوتھے چُور چُور ہون گے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدینہ مِرے دِلربا دی اے بستی
مدینے دی بستی خُدا دی اے بستی

مدینے دے وِچ ناں لڑائی نہ دھوکھا
مدینہ کرم تے وفا دی اے بستی

مدینے چ ورھدی اے رحمت خُدا دی
مدینہ شہِ دوسرا دی اے بستی

مدینہ نگینہ کرم دا خزینہ
مدینہ مِرے مُصطفٰے دی اے بستی

مدینے دے وِچ خَیر مِلدا اے سب نُوں
مدینہ عطا دَر عطا دی اے بستی

مدینے چوں مِلدے نے اللہ دے جلوے
مدینہ ضیاء تے ضیاء دی اے بستی

مدینہ سمندر ہے رحمت دا صائمؔ
مدینہ کرم دی سخا دی اے بستی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

جہنوں سد دے حضور اوہو جاندا اے مدینے
جہدے بخشنے قصور اوہو جاندا اے مدینے

جہدے دل چوں گناہواں دا وبال کڈھ کے
بھر دینا ہُندا نُور اوہو جاندا اے مدینے

جہنوں حشر والے روز دوزخاں دی اَگ توں
مولا رکھنا ایں دُور اوہو جاندا اے مدینے

جیہڑے صاحبِ نصیب بندے خاص خاص تے
راضی ہندا اے غفُور اوہو جاندا اے مدینے

سوہنا ربّ دا حبیب سارے جگ دا طبیب
جہنوں کرے منظور اوہو جاندا اے مدینے

ایس جگ وچ جنّتاں چ تھاں جیس نُوں
دینا ہُندا اے ضرُور اوہو جاندا اے مدینے

صائمؔ آس جیہڑا ٹُٹ دی نُوں رہوے جوڑ دا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مِرے اشک وَرھدے چلے جا رہے نے
نظارے مدینے دے یاد آ رہے نے

مدینے دے اندر جو ویکھے سی منظر
اوہ یاد آ رہے نے تے تڑپا رہے نے

لڑی ہُندی جاندی اے ہنجواں دی لمّی
کرم میرے محبوب فرما رہے نے

جدوں درد اُٹھّے تے دل بیٹھ جاوے
سمجھ لئو کہ سرکار آ جا رہے نے

فقط اوہ ای جاندے نے ویکھن مدینہ
جہناں تائیں سرکار بُلوا رہے نے

عطا اوہنوں جنّت وی کر دے نے آقا
جہنوں خَیر دیدار دا پا رہے نے

میں کھاندا غماں نوُں ہاں دن رات صآئم
[illegible]

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدنی دا دربار نرالا
مدنی دا ہر یار نرالا

رب تطہیر ہے اِس دی کیتی
مدنی دا گھر بار نرالا

پُھلّاں دی اے گل اِک پاسے
طَیبہ دا ہر خار نرالا

طیبہ دے وسنیکاں کولوں
مِلدا خُلق پیار نرالا

میرے آقا دے دَر اُتے
ہر اِک خدمت گار نرالا

گُنبد پاک نرالا اوتھے
مسجد دا مینار نرالا

صائم میرے پاک نبی دا
ہر اِک اے شہکار نرالا

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

جہاناں دی رحمت مِرا کملی والا
خُدا دی محبّت مِرا کملی والا

نگاہواں دی ٹھنڈک تے ساہواں دا جیون
دِلاں دی اے راحت مِرا کملی والا

زمانے توں عالی فقیراں دا والی
غریباں دی ثرُوت مِرا کملی والا

مِرے ورگیاں دی ترے ورگیاں دی
کرے گا شفاعت مِرا کملی والا

جہاناں دا مولا رسولاں دا آقا
بہارِ رسالت مِرا کملی والا

رسولاں چوں اعلیٰ تے نبیاں توں اُچا
فرازِ نبوت مِرا کملی والا

غلام اوہدا صائمؔ اوہ آقا اے سب دا
مِرے گھر دی برکت مِرا کملی والا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

محبوب مدینے والے دے دربار توں مِلدا ہر ویلے
گل چھوڑ سویرے شاماں دی سرکار توں مِلدا ہر ویلے

دربار خُدائے واحد دا ، دربار مدینے والے دا
لاَرَیب خُدا دے ماہی دے دربار توں مِلدا ہر ویلے

رب آپ بنایا دوجگ دا مُختار مدینے والے نوں
لکھ ہون سوالی دو جگ دے مُختار توں مِلدا ہر ویلے

آبَن مہمان مدینے دا کشکول بنا لَے دل تائیں
پِھر ویکھ رسولاں نبیاں دے سردار توں مِلدا ہر ویلے

اِک جان علی تے میں دونوں فرمان نبی نے کیتا اے
محبوبِ الٰہی تے حیدر کرّار توں مِلدا ہر ویلے

ہے شان نرالی پنجتن دی کونین سوالی پنجتن دی
[illegible] آل [illegible] تے آئمہ پنجتن دی سرکار توں ملدا [illegible]

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دل ، دلبر ، دلدار مدینے وسدا اے
ہر جان دا چین قرار مدینے وسدا اے

جس دے ہتھ دے وِچ ہے شاہی دُنیا دی
اوہ دو جگ دا مختار مدینے وسدا اے

ہتھ جس پاک نبی دا ہتھ اے اللہ دا
اوہ نبیاں دا سردار مدینے وسدا اے

جس اُجڑی جھوک وسائی ساری دُنیا دی
اوہ ہر اِک دا غمخوار مدینے وسدا اے

جس حشر دے روز بچانا اوگنہاراں نُوں
جس پُل توں کرنا پار مدینے وسدا اے

جس وچوں اپنا آپ وکھایا اللہ نے
اوہ رب دا سوہنا یار مدینے وسدا اے

میں صائم ایتھے ایویں رُلدا پھر دا ہاں
دل خوشیاں وچ سرشار مدینے وسدا اے

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

لب دے اُتّے نام نبی دا دِل وچ یاد نبی دی
نعت پڑھاں تے فوراً ملدی مینوں داد نبی دی

ہر ویلے امداد ہے گھلدا اللہ پاک نبی نُوں
ایسے لئی سب جگ نُوں ملدی ہے اِمداد نبی دی

ہر چنگے ہر ماڑے تائیں لوے پناہواں اندر
رکھے ربّ ہمیشہ بستی شاد آباد نبی دی

کملی والے آکھیا رَب نُوں خیر کرم دا پاوے
بخش دِتی رب اُمّت ہَیسی سُن فریاد نبی دی

لکھّاں ولی مدینے دے وچ خیرا منگدے پھر دے
ادبوں چوکھٹ ملّی رکھن غوث اَوتاد نبی دی

کیوں ناں نعرے علی علی دے نبی دے عاشق لاون
جس نوں نادِ علی دی کہندے اوہ ہے ناد نبی دی

جا کے شہر مدینے اندر ملدی نوَیں حیاتی
بھاگاں والی نگری [illegible] نبی دی

صَلُّوا عَلَیہِ وَآلِہٖ

نُور لیندے نے ستارے وی مدینے وچّوں
کیف لیندے نے نظارے وی مدینے وچّوں

رحمتِ خاص دا مرکز وی مدینے وچ اے
ہون رحمت دے اشارے وی مدینے وچّوں

سوز دا جاری سمندر وی مدینے وچ اے
کیف نُوں ملدے کنارے وی مدینے وچّوں

جان دا چیَن تے تسکین مدینے وچ اے
خلق لیندی اے سہارے وی مدینے وچّوں

خیَر ملدی اے شفاعت دی سوالی تائیں
ہون سب پُورے خسارے وی مدینے وچّوں

نقدِ جاں دے کے وی مل جاندی اے جنّت اوتھوں
چیَن ملدے نے اُدھارے وی مدینے وچوں

آن لیندے نے مُراداں تے مُراداں صائم
شان والے تے، نکارے وی، مدینے وچوں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

محمد دے در اُتے جو جا رہیا اے
اوہ منگن دے نالوں سِوا پا رہیا اے

کِویں وادھا گھاٹا کسے نال ہووے
نبی میرا جد آپ ورتا رہیا اے

ہزاراں سوالی تے ونڈ دا نئی تھکدا
سخی نوں یقیناً مزا آ رہیا اے

کوئی اوہدے پیراں تے ڈِگا پیا اے
کِسے تائیں محبوب گل لا رہیا اے

کوئی منگ کے دُنیا کوئی منگ کے جنّت
طلب اپنی اپنی لئی جا رہیا اے

مِرے کملی والے دا نُوری پسینہ
مدینے دی ہر شَے نُوں مہکا رہیا اے

کوئی پی کے اَتھرو کھلوتا اے صائم
کوئی اشک طیبہ چہ برسا رہیا اے

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

ساریاں ستاریاں چ نُور آپ دا
جلوہ اے نِکا جنّاں طُور آپ دا

چاہیا جدوں اپنا جمال ویکھناں
کر دِتّا رب نے ظہور آپ دا

پُھلاں وچ مہکدی بہار آپ دی
خُلد وچ کیف تے سرور آپ دا

دل وچ میرے نے حضور وسّدے
شہر بھاویں اکھیّاں توں دُور آپ دا

مینوں وی مدینے چ حضور سد لئو
میں وِی تے غُلام ہاں حضور آپ دا

رَبّ کر لیناں راضی نبی پاک نوں
جنّتاں چ پہنچ جاناں پُور آپ دا

صائمؔ ایویں سُنن والے کدوں جُھوم دے
شِعراں وچ ہُوندا اے شعور آپ دا

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِہٖ

لکھ درود نبی دے اُتّے لکھ سلام نبی نُوں
گھلدا رہوے دُرود دے گجرے رَبّ دوام نبی نُوں

رحمت اللہ اوس دے اُتّے دس واری اے کردا
ہے اِک وار دُرود پُچاندا جدوں غُلام نبی نُوں

کی کی نال کسے دے ہوناں رب نے کی کی کرناں
ہے معلوم اَزل توں ہر آغاز انجام نبی نُوں

جیہڑے آکھن کُجھ نئیں ملدا پاک نبی دے در توں
اوہ الزام خدا تے لوندے دے الزام نبی نُوں

خوب سنوار سجا کے اللہ پاک نے دونویں عالم
دے چھڈے نے اِک نظارے دا اِنعام نبی نُوں

سارے نبیاں اَتے رسولاں اندر رب جو ونڈے
کٹھے کر کے دے چھڈے اوہ سب اِکرام نبی نُوں

اپنے پاک صحیفے اندر اللہ پاک نے صائم
سوہنے سوہنے دے چھڈے نے سارے نام نبی نُوں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

وَنڈ وَنڈ فیض تے خزانے آپ دے
تار دِتا جگ نُوں گھرانے آپ دے

کیتی اے غُلامی سدا اوہناں آل دی
حق جیہڑے موماناں پچھانے آپ دے

بھارے ہاں گُناہی بھاویں اسی سب توں
بخش دینا ربّ نے بہانے آپ دے

جگہ جگہ محفلِ میلادِ پاک وچ
چھیڑے ہوئے عاشقاں ترانے آپ دے

اوہناں نُوں بنایا رب ولی اپنا
جنہاں تائیں ملے دوستانے آپ دے

رحمتاں دی گود وچ لگے رہن گے
حشر والے روز نُوں دیوانے آپ دے

صائمؔ ایہو فیصلہ اے عارِفین دا
دوزخاں وچ اُمّتی نہیں جانے آپ دے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

نُور نظارا کملی والا
رب دا تارا کملی والا

کملی والے دے خالق نوں
سب توں پیارا کملی والا

ہر دُکھیے دا ہر بیکس دا
بنے سہارا کملی والا

سب نبیاں دا سب ولیاں دا
راج دُلارا کملی والا

آپ سمندر آپے کشتی
آپ کنارا کملی والا

آپے توڑے آپے جوڑے
چن دوبارا کملی والا

صائم پل وچ کر دیندا سب
دُور خسارا کملی والا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مقدّر سنوارے مدینہ مدینہ
مِرا دل پکارے مدینہ مدینہ

کرے ختم سب بے قراری دِلان دی
سکینت اُتارے مدینہ مدینہ

اُنہاں دا عقیدہ اے کِناں پیارا
جو لوندے نے نعرے مدینہ مدینہ

مدینے چوں اِک روز آوَنا بُلاوا
چپی جا تُوں پیارے مدینہ مدینہ

خُدا دے خزانے سی جیہڑے وی جھولی
ہے پا بیٹھا سارے مدینہ مدینہ

صغیرا کبیرا گُناہواں نُوں دھوندا
کرے ناں نتارے مدینہ مدینہ

گُناہواں بھرے رُوسیاہواں نوں صائم
سنوارے نکھارے مدینہ مدینہ

صَلُّوا عَلَیہِ وَآلِہٖ

روگ گواوے کملی والا
دَرد مِٹاوے کملی والا

پیراں دے وچ ٹھیڈے کھاندے
تخت بٹھاوے کملی والا

اپنے مُڑھکے دی خوشبو تھیں
جگ مہکاوے کملی والا

زُلفاں دے وَل کھول کے قیدی
خلق بناوے کملی والا

اوتھے جنّت بن دی جتھے
پَیر ٹِکاوے کملی والا

اپنے نُور تھیں دھرتی تائیں
رُوپ چڑھاوے کملی والا

صائمؔ اَتھرّو آ گئے جد وی
چیتے آوے کملی والا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ہے طیبہ دی طیّب زمیں اللہ اللہ
مدینے دا منظر حسیں اللہ اللہ

نبی پاک دے پاک گُنبد دے وَتّے
خمیدہ اے عرشِ بریں اللہ اللہ

سخی اَیسا رہندا مدینے دے اندر
نہیئں جہدے لب تے نہیں اللہ اللہ

منوّر مدینے دی ہر اِک گلی اے
تے روشن یسار و یمیں اللہ اللہ

مدینے چ اللہ جے لَے جاوے تینوں
صبح شام اوتھے کریں اللہ اللہ

مِرے کملی والے دی چوکھٹ دے اُتے
فرشتے جُھکاون جبیں اللہ اللہ

مِرے شہ دے دربار عالی تے صائم
[illegible] نشیں اللہ اللہ

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

کھاندا جگ خیرات نبی دی
بات ہے رَب دی بات نبی دی

رَب دی ذات صفات دا مظہر
کامِل ذات صفات نبی دی

رَب دی یاد دے اندر گُذری
پُوری پُوری رات نبی دی

سُورج وانگوں اِکّو جیہی اے
رَوشن موت حیات نبی دی

اِک وی ضرب نہ جھل سکّے سَن
عُزیٰ لات منات نبی دی

عرشوں اَگے پیَر نبی دے
وچ دلاں دے جھات نبی دی

دِل وچ دِیوا بل دا صائم
لکھدا ہاں جد نعت نبی دی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کرم کر کرم کر کرم یانبی
گداواں دا رکھنا بھرم یانبی

مصیبت کوئی ہووے کنّی بڑی
ترے دَر تے ہُندی عدم یانبی

ترا در ہے کعبہ تے قبلہ مِرا
تیرا در ہے بابِ حرم یا نبی

ہے عرشاں دے اُتّے وی لہرا رہیا
ترے مرتبے دا علَم یانبی

ترے دم تھیں اُمّت تری بن گئی ہے
ہے وُسطیٰ تے خیرِ اُمم یانبی

تری ذاتِ اقدس توں قربان میں
مِٹاوے مِرے سب الم یانبی

ایہہ صآئم دا دل وی مدینہ بنے
دھریں جے تُوں اپنا قدم یانبی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کیف پایا اے ہواواں نے مدینے وِچوں
خیر منگیا اے شفاواں نے مدینے وِچوں

نُور دے نال زمانے نوں منور کیتا
نُور پُر نور شعاواں نے مدینے وِچوں

رون خوشیاں نوں وی آیا سی مدینے جا کے
درد گل لایا سی چاواں نے مدینے وِچوں

پَر جس دن توں ہے سرکار نے پایا آ کے
دُور ہو گیاں بلاواں نے مدینے وِچوں

اوہ دس سکدے ناں دسیا اے کسے توں جاندا
فیض جو پایا گداواں نے مدینے وِچوں

درد تے سوز جے ملدا اے دِلاں نوں صائمؔ
[illegible]

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ہر اِک شَے دی اصل اُصول
کملی والا پاک رسول

جس دل وِچہ نہیں عشق نبی دا
اوہ دِل ہے بےکار فضول

جے نہیں وِچّ درود نبی تے
جان دُعا اے نامقبول

ملے ناں کملی والا جس نُوں
اُس نُوں رب نہیں مِل دا مُول

سوہنے نال پیار ہے جس دا
اُس نُوں کر دا ربّ قبول

وارے جان جو آقا اُتّوں
جنّت اوہ کر لوے وصول

جد وی یاد مدینہ آیا
صائمؔ ہوش دی اُڈ گئی دُھول

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کرو رحمتاں ہُن عطا یا نبی
کھڑے ہَین در تے گدا یا نبی

سہارا ناں عاجز گنہگار دا
کوئی تیرے در دے سِوا یا نبی

نگاہِ کرم تھیں خطاکار نوں
شرابِ محبت پلا یا نبی

گنہگار ہاں پھر وی سَر مِرا
دَوؤَ رہن در تے پیا یا نبی

کرم صدقہ شبیر دا کر دیہو
غماں دی اے چھائی گھٹا یا نبی

کِتے وی نہیں ہوناں علاجِ اَلم
تُسی جے ناں دِتی دوا یا نبی

تِری نعت پڑھدا ایہہ صائمؔ تِرا
[illegible]

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اَمیراں دی گل ناں غریباں دی گل اے
مدینے چ جاناں نصیباں دی گل اے

علاج اپنا طیبہ دی خاکِ شفا اے
دواواں دی گل ناں طبیباں دی گل اے

جہدی نعت چاہوے قبول آقا کر لے
کدوں وڈیاں وڈیاں ادیباں دی گل اے

قیامت دے دن گل اے رحمت تے مکنی
حساباں دی گل نہیں حسیباں دی گل اے

ایہہ یوسف دی گل نہیں محمد دی گل اے
ایہہ گل سب کتاباں خطیباں دی گل اے

کوئی قَابَ قَوْسَیْن دی گل کی دسّے
ایہہ صائم محباں حبیباں دی گل اے

حمد باری تعالیٰ

ناں اُس دی اِبتداء کوئی ناں اُسدی انتہاء کوئی
پتہ دس سکدا خالق دا کِویں دسّو بھلا کوئی

اوہ ہر اوّل توں اوّل اے اوہ ہر آخر توں آخر اے
ناں اُس دے باہجھ ہے کوئی ناں اُسدے ماسوا کوئی

ایہہ ٹکرا کے زمین و آسماں برباد ہوجاندے
خُدا دے باہجھ ہُندا دُوسرا جے کر خُدا کوئی

اوہ ظالم لعنتی ، بے دین تے مُرتد و مُشرک اے
جو ہے مَعبود مَن دا باہجھ رَب دے دُوسرا کوئی

ستارے نے نبی سارے نبوّت دے فلک اُتّے
مُحمّد مصطفٰے باہجھوں ناں ہے شمس الضُّحٰی کوئی

ہے کلمہ طیبہ پڑھنے دا مطلب صاف اے صائمؔ
نہ ہے دُوجا خُدا کوئی نہ دُوجا مُصطفٰی کوئی

حمد باری تعالیٰ

بس اللہ اللہ اللہ اے
بس اللہ اللہ اللہ اے
نئیں کجھ وی باہجھوں اللہ دے
بس اللہ کلمّ کلاّ اے

ایہہ جو وِی حُسن نظارے نے
اوسے دے نُور نظارے نے
جو سُورج وِچ لشکارے نے
سب اُسدا نُور تجلّی اے

ہر تھاں تے اُس دا ڈیرا اے
ہر شَے تے اُسدا گھیرا اے
کُجھ تیرا اے ناں میرا اے
سب اُسدا شان مُعلّیٰ اے

جو دِسدیاں ایہہ تصویراں نے
سب اُسدیاں اِی تنویراں نے
سب نبیاں ولیاں پیراں نے
اِس راز توں چُکیّا پلّا اے

اوہ دِھیاں پُتر جَن دا نہیں
مُحتاج اوہ روٹی اَن دا نہیں
جو اُس نُوں ہر تھاں مَن دا نہیں
سِر اُسدے سَو سَو کھلاّ اے

اَحمد دے جو چمکارے نے
اوسے دے نُور نظارے نے
ایہہ صاؔئم بھیت نیارے نے
اَحمد وِی نُور مِن اللہ اے

بس اللہ اللہ اللہ اے
بس اللہ اللہ اللہ اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

پا کے گھنڈ میم دا مُکھڑے تے پیارا آیا
نُور خالق دا حلیمہؓ دا دُلارا آیا

آگیا باپ یتیماں دا محمدؐ سوہنا
عاصیو! خُوشیاں مناوَ کہ سہارا آیا

جُھکیا جنّت دا اے سر عرش وِی نیواں ہویا
ویکھ دھرتی دا بُلندی تے ستارا آیا

اِک تجلّی نے جہیدی طُور دا سُرمہ کیتا
اوہو مُڑ مکّے دے وِچ جلوہ دوبارا آیا

جھنڈا کعبے تے سی جبریل نے لایا آ کے
آمنہؓ پاک دی جد اَکھیاں دا تارا آیا

چن سُورج دا پیا حُسن سی پھکّا صائمؔ
کملی والے دا نظر جاں سی نظارا آیا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

آیا عَرب دا اَج سردار اے
جہدے صدقے کُلّ سنسار اے

طٰہٰ اوہدا مُکھڑا تے والضُّحیٰ پیشانی ایں
ہر چیز اُتے بس اوہدی حُکمرانی ایں
دو جگ دا اوہ کلّی مختار اے

رب دا پیارا اے تے جگ دا سہارا اے
آمنہؓ دا لال تے حلیمہؓ دا دُلارا اے
ساری اوس دے ای دم دی بہار اے

جگ وِچ اوسدے ای نُور دے نظارے نے
ذرّے سارے بن گئے جہان دے ستارے نے
اوہدے نُوروں وجّی ایسی چمکار اے

خوشیاں منائیاں اَج جگ تے یتیماں نے
سُنیاں صداواں گھر بیٹھ کے حلیمہ نے
جَاہ نی! آیا اَج تیرا دِلدار اے

آئیاں نے بہاراں اَج ہور وی بہاراں تے
کرم اَج کیتا صاؔئمؔ ربّ گُنہگاراں تے
بیڑا عاصیاں دا ہویا اَج پار اے

قطعہ

ہے افضل تے اعلیٰ مُحمّدؐ دا روضہ
ہے عرشوں وِی بالا مُحمّدؐ دا روضہ
جُھکے جِتھے صاؔئمؔ نیں دِل عاشقاں دے
ہے کعبے دا کعبہ مُحمّدؐ دا روضہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اَج آ گیا شاہ سُلطاناں دا
اوہ مالک کُل جہاناں دا

جہدے ہتھ دو جگ دی شاہی اے
جو عرشِ عُلیٰ دا راہی اے
جو حُسن ہے کُل عُنواناں دا ، اَج آ گیا شاہ سُلطاناں دا

اُہدی اُنگلی چنّ نُوں توڑ دوے
مُڑ نال اشارے جوڑ دوے
کراں ذِکر کی اُسدیاں شاناں دا ، اَج آ گیا شاہ سُلطاناں دا

اوہدا حکم ہوا تے چلدا اے
خُود رزق اوہ سب نُوں گھلدا اے
اوہ قاسم دسترخواناں دا ، اَج آ گیا شاہ سُلطاناں دا

اوہ دردی کُلّ یتیماں دا
اوہ مان تران حلیمہؓ دا
اوہ مالک ساڈیاں جاناں دا ، اَج آ گیا شاہ سُلطاناں دا

اوہ نُور ستارا آمنہؓ دا
اوہ رَاج دُلارا آمنہؓ دا
اوہ حاکِم کُل اِنساناں دا ، اَج آ گیا شاہ سُلطاناں دا

اوہدا شان بیان نہیں مُک سکدا
اوتھے صآئم قلم کی چُک سکدا
جِتھے ٹُٹ دا زور بیاناں دا ، اَج آ گیا شاہ سُلطاناں دا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ناں آوے مینوں منگن دا قرینہ یارسول اللہ
ترے در دا مگر ہاں سگ کمینہ یارسول اللہ

وکھا دینا اسانوں ہُن مدینے دِی فضاء نُوری
سدا وسدا رہوے تیرا مدینہ یارسول اللہ

نگاہِ لطف فرماؤ شہِ بغداد دے صدقے
بھنور وِچ آگیا میرا سفینہ یارسول اللہ

میں گل وِچ پا کے پلڑا جوڑ کے ہتھ روضے تے آواں
ہے ایہو آرزو میری دیرینہ یارسول اللہ

لُکاواں کِس طراں دُنیا دے کولوں خُون دے اتھرو
ہے دِل ٹکڑے جگر شق چاک سینہ یارسول اللہ

مرے سُتّے ہوئے پھٹ فیر مُڑ کے جاگ پیندے نے
جدوں آجاوندا حج دا مہینہ یارسول اللہ

جے موت آوے مدینے وِچ تے صائم دی حیاتی اے
وگرنہ موت توں بدتر ہے جینا یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

طیبہ نگر دے راہی طیبہ نگر دے راہی
تیرے مقدراں توں واراں میں شہنشاہی

دربارِ مُصطفیٰ تے میرا سلام آکھیں
روندا اے یا مُحمّد تیرا غُلام آکھیں
اللہ دا واسطہ ای ہُن سَد لے میرے ماہی

دَر تے بُلایا تینوں محبوب کبریا نے
چلیّا ایں رحمتاں دے لُٹّن لئی توں خزانے
سَو وار واراں تیتھوں دُنیا دی کجکلاہی

رحمت نے تینوں راہیا گھیرے چ آپ لیناں
لُٹیں توں جد نظارے میرا وی حال کہناں
آکھیں نہیں اوں دیندی روضے تے رُوسیاہی

جا خَیر ہووے تیری لُٹ خَیر دے خزانے
رَب نے بنائے تینوں بخشن دے خود بہانے
بخشش تِری دی دیون اتھرّو تِرے گواہی

پُھل چاہویں تُوں جے صآئمؔ خاراں توں ڈر نہ جاویں
چُمدا رہویں تُوں جالی ماراں توں ڈَر نہ جاویں
اَلحَمدُ لِلّٰہ آکھیں مارن جدوں سپاہی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کردا ہاں میں دُعاواں کردا ہاں میں دُعاواں
طیبہ نگر نوں جا کے واپس نہ فیر آواں

منگو دُعا تُسیں وِی میری وِی وار آوے
مینوں وِی میرا آقا دربار تے بلاوے
جُھکدے نے جتھے قُدسی ویکھاں اوہ میں وِی تھاواں

دربارِ مُصطفیٰ تے گردن کدی نوا کے
روضے نبی دے گردے پھیرے کئی لگا کے
سُتے مُقدّراں نُوں رو رو کے میں جگاواں

اللہ اوہ دِن لیاوے چلئے مدینے سارے
پُر نُور جالیاں دے جا ویکھئے نظارے
ٹھنڈیاں نے جتھے چھاواں پُر کیف نے فضاواں

صدقے جہناں دے سارے گلشن مہک رہے نے
جہناں دی یاد اندر پنچھی چہک رہے نے
اوہناں نوں جا سنائیے دُکھ درد ہَوکے ہاواں

طیبہ نگر دے والی فریاد سُن لے میری
لوکاں دے لکھ سہارے صائم نوں آس تیری
بہرِ شہید کربل میرا وی بولے ناواں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

بھاگاں والے لوک اَج کِنے مسرور نے
سدّیا حضوری وِچ جنہاں نُوں حضور نے

رب نے سبب کیڈا سوہنا ایہہ بنایا اے
آقا نے غُلاماں تائیں روضے تے بُلایا اے
ساڈے جہے کمینے پاپی ایتھے رہے جُھور نے

زائرو مدینے دیو خُوشیاں منایو جے
روضے تے سلام جاکے ساڈا وِی سُنایو جے
آکھیو جے سدّو آقا روندے جہیڑے دُور نے

چُمّ چُمّ جالیاں نُوں اکھیاں نُوں ٹھاریو
گجرے سلاماں تے درُوداں والے واریو
دُکھ سارے دُور اوتھے ہوونے ضرور نے

حج دا تے عاشقاں بنایا پَج ہُندا اے
رُوضے وَلّے ویکھیاں ہزار حج ہُندا اے
کعبے نالوں وَدّھ صائم نُور تے سرُور نے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

جہنوں سوہنا جاوے لبھ اوہنوں مل جاندا رَب ،خُود دسیا قرآن نے
سوہنے مُصطفیٰ دے ہتھ ہین کبریا دے ہتھ، آپ آکھیا قُرآن نے

رب دا اے کم جیہڑا کم میرے ڈھول دا
یار دی زبان وِچوں رب آپ بول دا
جو وِی چاہوے مُصطفیٰ اوہو رَبّ دی رضا، خود دسّیا قرآن نے

میرے سوہنے مصطفیٰ دا طالب آپ رب اے
سوہنا ای جہان دے وجود دا سبب اے
جے ناں ہُندے مُصطفیٰ ظاہر ہُندا نہ خُدا، آپ دسّیا قرآن نے

ربّ توں جو لیناں اِی حُضور کولوں منگ لے
نُور جے تُوں چاہناں تے نُور کولوں منگ لے
صائم نور تے سرُور سارا اوسے دا ظہور، آپ دِسیا قرآن نے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

جدوں وقتِ رِحلت نبی دا سی آیا
جدوں آپ نے جانا دُنیا توں چاہیا

صحابہ نُوں سرکار فرمان لگّے
عجب شانِ رحمت سی دِکھلان لگّے

مِرے دوستو ، ساتھیو میرے یارو
مِرے غمگسارو مِرے جاں نثارو

اَساں نُوں خُدا نے بُلایا اے یارو
تے ویلا جُدائیاں دا آیا اے یارو

بڑی مہربانی ہے میرے تے رَب دی
میں منگدا پیا ہاں سَدا خَیر سب دِی

کَدی ظُلم نہیں میں کِسے تے کمایا
کَدی نہیں میں یارو کِسے نُوں ستایا

مگر فِر بھی سُن لَو ایہہ فرمان ساڈا

کِسے نُوں جے ساتھوں ہے تکلیف آئی
کِسے نُوں جے ہے رنج ساڈے تے کائی

اوہ پچھّے اَساڈے کرے نہ شکایت
لوَے اَجو بدلہ کرے نہ رعایت

ایہہ سُن کے تڑپ اُٹھّے سارے صحابی
مُہاجر تے اَنصار عجمی اِعرابی

زمیں لرز اُٹھّی زماں لرز اُٹھّے
مکیں کنب گئے سی مکاں لرز اُٹھّے

گُلستاں چہ ہر اِک کلی رون لگ پئی
مدینے دی ہر اِک گلی رون لگ پئی

زمانے دے سب بحر و بر رون لگ پئے
مدینے دے دیوار و دَر رون لگ پئے

پئے غم دے نعرے سی لاوندے صحابی
تے اِک بندہ اوندا اے اگّے شتابی

صحابی سی اوہ وی تے ناں سی عکاشہ
پیا اوہ وِی سی رووندا بے تحاشہ

سی مَعروض ہویا اوہ اتھرّو بہا کے
کہن لگّا سوہنے نُوں نظراں جُھکا کے

تُساڈا میں سرکار فرمان سُن کے
تے بدلے دا اَج عام اعلان سُن کے

عجب واقعہ اِک سُناندا ہاں آقا
میں بدلہ تُساڈے توں چاہندا ہاں آقا

جاں اِک وار ہُندی پَئی سی لڑائی
تُساں کولوں مینوں سی تکلیف آئی

تُسیں اودوں کوڑا چلاندے سو آقا
تے دُشمن دے چھکّے چھڑاندے سو آقا

جاں اِک وار کوڑا تُساں سی چلایا
مرا جِسم کوڑے دی زَد وچہ سی آیا

میں چاہندا ہاں کوڑا تُساں نُوں اوہ ماراں
تے اِنج آپ توں اوہدا بدلہ اُتاراں

تڑپ پئے صحابی ایہہ تک کے تماشہ
تے کہندے نے کی تینوں ہویا عکاشہ

ایہہ بدلے دی کی تینوں پئی اے عکاشہ
تیری مَت ماری گئی اے عکاشہ

نَبی پَر ہے جِس دے لئی سب خُدائی
اُہدے نہیں شِکن تک وِی متّھے تے آئی

اوہ ہَس کے عکاشہ نُوں فرمان لگّے
تے انج شانِ اِنصاف دِکھلان لگّے

تُوں جلدی عکاشہ اوہ بدلہ اُتاریں
تے کوڑا اَساڈے بدن تے اوہ ماریں

صحابہ نُوں فرمایا سوہنے نے جاوَ
تے زہرا دے کولوں اوہ کوڑا لیاوَ

تڑپدا ہویا اِک صحابی ہے جاندا
تے زَہراؓ نُوں سارا اے قصّہ سُناندا

ایہہ سُن کے تڑپ پئی مُحمّد دِی جائی
اوہ تڑپی تے تڑپی خُدا دی خُدائی

سی دِتا صحابی نُوں کوڑا لیا کے
تے کیہیا حُسینؑ و حسنؑ نُوں بُلا کے

مِرے لال نانے دِی خدمت چہ جاؤ
ایہہ میرے تے ویلا اے کَم میرے آؤ

چلو پیش جا کے بدن اپنے کرنا
تے نانے دے قدماں تے سِر جا کے دھرنا

جہنے بدلہ لینا اوہنوں جا کے کہنا
اَساڈے توں لے جیہڑا بدلہ تُوں لینا

اوہنوں کہنا اِک بدلے سو کوڑا لالے
اوہنوں کہنا ساڈا تُوں چمڑا اُڈالے

قصاص اوہنوں کہنا اسیں ایہہ بھراں گے
شفاعت وِی محشر نُوں تیری کراں گے

کہیو اوہنوں بیمار ہے ساڈا نانا
تے جھلّن گے کیویں ترا تازیانہ

کہیوَ صدمہ کیویں ایہہ زہراؓ جرے گی
کہیوَ سُن کے بیٹی نبی دِی مرے گی

چلو جاوَ دَوڑو تے جلدی تُسیں جاوَ
اوہ اِک کوڑے بدلے جِنّے مارے کھاوَ

ایہہ سُن کے تے شہزادے دوڑے نے جاندے
تے جا کے نے ترلے عکاشہ دے پاندے

بدن پیش کر کے تے گردن نواندے
عکاشہ نُوں کر کر کے منتاں مناندے

صحابہ نے وِی زور سارا اے لایا
عکاشہ نُوں پر رحم ماسہ نہیں آیا

ایہہ تک کے تے فرمایا خیرالوریٰ نے
رسولِ دوعالم نبی ﷺ مصطفٰے نے

عکاشہ تُوں آپچھیتی کَم نُوں مُکا لے
جیویں تیرا جی کردا کوڑے لگا لے

نویں شرط سی پھر عکاشہ نے لائی
ادب نال پھیر ایہہ گذارش سُنائی

مِرا انج بدلہ اے رہندا اُدھورا
میں چاہندا ہاں آقا لواں بدلہ پُورا

سی جد مینوں لایا تُساں تازیانہ
میری پُشت ننگی سی شاہِ زمانہ

کرو پُشت ننگی تے کوڑا میں ماراں
تے انج بدلہ پُورے دا پُورا اُتاراں

ایہہ سُن کے صحابہ دِی ہاہ نِکل گئی سی
تے فوراً قمیض آپ نے چا لئی سی

جَاں کُرتا سی مُہرِ نبوّت توں چایا
سی ہر پاسے اِک نُور ہی نُور چھایا

عکاشہ نے جھَٹ ہتھوں سُٹ تازیانہ
لیا چُم منّور محمّد دَا شانہ

خُداوندِ عالم دی رحمت نُوں چُم کے
سی مُڑیا اوہ مُہرِ نبوّت نُوں چُم کے

کہن لگّا مُڑ دَھون اَدبوں جُھکا کے
مُحمّدؐ دے قدماں تے اکھیّاں لگا کے

مرِے آقا لگّا تے سی تازیانہ
میں اُنج بخش دِتّا سی شاہِ زمانہ

ایہہ جو وِی اے ہُن میرے سُلطان کیتا
ہے دوزخ توں بچنے دا سامان کیتا

میں کی ورنہ سرکار بدلہ سی لیناں
میں کیوں جان بُجھ کے سی دوزخ جیہ پیناں

عکاشہ دَا سَر اَپنے قدماں توں چا کے
کہیا میرے محبوب نے مُسکرا کے

عکاشہ ترے تے جہنّم حرام ایں
تے صآئم دا سوہنے نُوں لکھ لکھ سلام ایں

دوھڑہ

یار مِرے دی سُنو نشانی یار مِرا لاثانی
سُورج توں ودھ گورا مُکھڑا چنوں ودھ پیشانی
سب قُرآن اوسے دی صُورت اوہ سُورت قُرآنی
جبرائیل جہے پئے صآئم کرن اوہدی دربانی

حمد باری تعالیٰ

مِرے اللہ دا دَر اللّٰہُ اکبر
ہے خُود جُھک جاندا سَر اللّٰہُ اکبر

فناءفی اللہ جو اِنسان ہووے
کدی سکدا نہیں مَر اللّٰہُ اکبر

مِرا معبود ہے مَعبود سب دا
ہے کعبہ اوہدا گھر اللّٰہُ اکبر

سَنَد لَایَحْزَنُوا دی کول جس دے
ہے اوہنوں کاہدا ڈر اللّٰہُ اکبر

خُدا دے خوف تھیں ولیاں دی رہندی
ہمیشہ چشم تَر اللّٰہُ اکبر

خُدا دی ذات لئی اے کبریائی
حقیقی کاری گر اللّٰہُ اکبر

اُہدے وَلّوں ہے صآئم ایہہ تمامی
جہانِ خیر و شَر اللّٰہُ اکبر

صَلُّوْا عَلَیْهِ وَآلِهٖ

حرم دا نظارا "مدینہ نگینہ"
محمدؐ دا پیارا مدینہ نگینہ

جہدے لئی خُدا نے زمانہ بنایا
ہے اوہدا دوارا مدینہ نگینہ

غریباں فقیراں دے کشکول بھر دا
جہاں دا سہارا مدینہ نگینہ

ہے دھرتی دے متھے تے جھومر دے وانگر
چمک دا ستارا مدینہ نگینہ

خیالاں چ آوے تے کر لیندا آپے
دِلاں وچ اُتارا مدینہ نگینہ

مرے کملی والے دے روضے دے صدقے
ہے بنیا دُلارا مدینہ نگینہ

کرم کر کے صائم تے مُڑ یا محمدؐ
وکھاؤ دوبارا مدینہ نگینہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

نظر نظر نُوں قرار دیندا دِلاں نُوں کردا اسیر آیا
چمک پیا اے جہان سارا خُدا دا مہرِ منیر آیا

اوہ سوہنا آیا جواب جس دا، نئیں کول رب دے وی ہور کوئی
جوسارے نبیاں توں پہلاں بنیاں، اوہ سب توں سوہنا اخیر آیا

ہے قبضے اوہدے چ سب خُدائی، جہان کردا اُہدی گدائی
ہے اوہ وی لوکاں نوں دیندا جنّت، جو بن کے اوہدا فقیر آیا

حلیمہ گُلی ترِی توں صدقے، محل شاہی تے کوٹھیاں نے
اوہ ویکھ اجڑ چران تیرے، نبی بشیرا نذیر آیا

وسا کے اکھاں دے وچ مدینہ، دلاں دے دامن وچھاندے جاوَ
ہے قبضہ کوثر تے جہدا اتھے، اوہ ونڈ دا خیرِ کثیر آیا

گیا ساں نعتاں سناؤندا سُن دا ، میں قبر اندر جہان وِچوں
حضور آ گئے چھُڈان پہلوں ، جدوں سی مُنکر نکیر آیا

ربیع الاول دی باراں اُتّوں ، ہاں صدقے سارے دِناں نُوں کردا
میں پِیر دے دِن توں جاواں صدقے ، جِہدے چ نبیاں دا پیر آیا

مکین وَتّے مکان وَتّے ، ہے بلکہ سارے جہان وتّے
مرے محمّد دا نُور صائم ، ہنیرے دُنیا دے چیر آیا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

عاصیاں او گنہاراں اُتے رب نے کرم کمایا اے
دو عالم دی رحمت بن کے کملی والا آیا اے

جِس دے نُور وجود دا سایا دھرتی تے ناں پَیندا سی
اَوسے رب دے نُور نبی دا دو جگ اُتّے سایا اے

حاضر ناظر کملی والا جان دا سارے غیباں نُوں
ناں خُود اُس توں لکیا اللہ ناں کجھ ہور لُکایا اے

جس وی شَے نُوں ہتّھ لگّا اے نُور مُنیر مُحمّدؐ دا
اُس نُوں سورج تے چن نالوں ودھ سوہنے چمکایا اے

قُطب سِتارے اندر اوسے نُور دی جلوہ ریزی سی
جِہنوں آمنہ پاک نے جنیاں گود حلیمہ چایا اے

جے ناں تینوں پیدا [illegible] دا میں افلاک بناوَندا ناں
ناں رب ہونا ظاہر کر :: رب نے خُود فرمایا اے

پاک نبی دا پایا صائم ہور کِسے نے پایا ناں
بلکہ نبی [illegible] نے ہی پایا نبی ہے توں پایا اے

صَلُّوا عَلَیْهِ وَآلِہٖ

میرے نبی دی مِثال ہور کوئی وی نہیں
ایسا سخی لجپال ہور کوئی وی نہیں

جھدے مُکھ تائیں آپ رب ویکھدا رہوے
ایسا صاحبِ جمال ہور کوئی وی نہیں

کیویں آکھے بھرا سوہنے نبی پاک نوں
بی بی آمنہ دا لال ہور کوئی وی نہیں

لامکان اُتّے رب دا جمال ویکھیا
وڈّھ ایس توں کمال ہور کوئی وی نہیں

جھڑا پڑھے ناں دُرود سوہنے نبی پاک تے
ایسا شُوم تے کنگال ہور کوئی وی نہیں

دِن حشر دے مدینے والے چن دے بناں
ہونا عاصیاں دے نال ہور کوئی وی نہیں

بناں مصطفیٰ دی آل تے اولاد پاک دے
صائم اپنی تے ڈھال ہور کوئی وی نہیں

صَلُّوا عَلَیہِ وَآلِہٖ

مَن موہنا مَن ٹھار مدینے والا اے
دو جگ دا مُختار مدینے والا اے

نبی نے سوہنے سوہنے سارے اللہ دے
نبیاں دا سردار مدینے والا اے

کشتی اوہدے ناں تھیں کنڈھے لگدی اے
کردا بیڑے پار مدینے والا اے

ایہہ دُنیا دی محفل لائی اللہ نے
محفل دا سنگار مدینے والا اے

ہر اِک جان دی جان تے پیارا اللہ دا
ہر دِل دا دِلدار مدینے والا اے

جِس دی مثل مثال نہ بنی زمانے تے
رَب دا اوہ شہکار مدینے والا اے

حکم کرے تے سورج صائم مُڑ اَوندا
لَیندا چن اُتار مدینے والا اے

صَلُّوا عَلَيۡهِ وَآلِه

راہواں دے وِچ پھُل برساؤ آقا میرے آ رہے نے
محفل نُوں کُجھ ہور سجاؤ آقا میرے آ رہے نے

ہو یاں نے پُر نُور فضاواں چلّیاں ٹھنڈیاں ٹھار ہواواں
آؤ آؤ مست ہواؤ آقا میرے آرہے نے

نُور دے نغمے چھڑ جاون گے آساں دے پھُل کھڑ جاون گے
جھولیاں نُوں پھیلاندے آؤ آقا میرے آرہے نے

غم دُنیا دے مُک جاون گے اتھرو وگدے رُک جاون گے
نعت دا نغمہ چھیڑی جاؤ آقا میرے آرہے نے

صائم ادبوں دھون نوا کے دِل دے اندر درد لُکا کے
پلکاں راہ دے وِچ وچھاؤ آقا میرے آرہے نے

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

میرے سوہنے دی مثال تے نظیر کوئی ناں
نبی پاک جہیا نُور تے مُنیر کوئی ناں

نبی اُمتّاں دے باپ ہُندے بھائی جان نئیں
علی باجھ میرے مُصطفیٰ دا وِیر کوئی ناں

قید دل جیویں آمنہ دے لال کر لئے
اِنج دِل کیتے کِسے نے اَسیر کوئی ناں

مُکھ اَزل دی سویر میرے نبی پاک دا
زُلف اَبد والی شام دی اَخیر کوئی ناں

اوہدا پیر اے شیطان سارا جگ جان دا
جہنے منیّاں جہان وِچ پیر کوئی ناں

جانشین اللہ پاک دے حضور پاک نے
اللہ پاک دا اَمیر تے وزیر کوئی ناں

صائم آقا دی گدائی جہنوں بُری لگدی
اوہ تے اللہ دے وی بُوہے دا فقیر کوئی ناں

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

نبی تے شام سویرے درُود پڑھیا کر
غماں جے پائے نے گھیرے درُود پڑھیا کر

درُود پڑھیاں مصیبت توں جان چُھٹ جاندی
جے دَرد ہوگئے ودھیرے درُود پڑھیا کر

درُود پڑھدا اے اللہ وی اپنے سوہنے تے
نصیب سَوں گئے جے تیرے درُود پڑھیا کر

درُود پڑھنا اسیراں نوُں ہے رِہا کر دا
جے قید کرنے ہنیرے درُود پڑھیا کر

درُود خواناں تے کُھلدی اے راہ مدینے دی
جے پانے طیبہ چ پھیرے درُود پڑھیا کر

درُود پڑھیاں خُدا دی جناب چوں ہوسن
کرم ترے تے بتھیرے درُود پڑھیا کر

درُود پاک دے صدقے کرے گا رُب صائم
کمال مرتبے تیرے درُود پڑھیا کر

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

پڑھو درُود بہارو حضور آئے نے
جمالِ بزم نکھارو حضور آئے نے

درُود و نعت دے نغمات چھیڑ کے رکھنا
دِلاں دی نذر گُذارو حضور آئے نے

وچھاؤ پلکاں تے اتھرو وی نال چھڑکاؤ
گُلاب راہ چ کھلارو حضور آئے نے

ہوا سُنیہاں لیائی اے اَج شفاواں دا
دِلاں دے زخم سنوارو حضور آئے نے

قریب اَون ناں دیناں غماں تے فِکراں نُوں
ناں کجھ وی سوچو وچارو حضور آئے نے

اُتار سکّو تے صدقہ حضور دا صاؔئم
ایہہ جان دے کے اُتارو حضور آئے نے

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

محبوب مدینے والے دے دس دَرد دیاں رِیساں کون کرے
نازِل سی جتھے قُرآن ہُندا اُس گھر دیاں رِیساں کون کرے

اِک نظر کرم دی پا جہیڑے دِل موہ لے کُل زمانے دے
اُس رب دے ماہی نبیاں دے دِلبر دیاں رِیساں کون کرے

چھَن چھَن کے کرناں جالی چوں ہر شَے تائیں چمکا رہیاں
اُس سب نُوراں دے مرکز تے محور دیاں رِیساں کون کرے

دوناں سُلائے ہوئے نے دو دِل چ وسائے ہوئے نے
صِدّیق عُمر عثمان اَتے حیدر دیاں ریساں کون کرے

دُکھ جھل کے وی ٹکرا جاوے قارُون دے پیر وکاراں تھیں
اُس کملی والے آقا دے بُوذَر دیاں ریساں کون کرے

رَب اُس نُوں اپنی صُورت دی صُورت وِچ ڈھالیا ہویا سی
سرکارِ مِری دے نُورانی پیکر دیاں دیساں کون کرے

دِل والے جس دی صُورت چوں اللہ نُوں صآئم ویہندے نے
اُس ذَات صفات اِلٰہی دے مظہر دیاں ریساں کون کرے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

رحمت لَبھدی شہر مدینے
ہر شَے لَبھدی شہر مدینے

مزہ درُود پڑھن دا آوَندا
نعت ہے لَبھدی شہر مدینے

وِچ مدینے سب دا آقا
ثروت لَبھدی شہر مدینے

جنت دا مالک وِی اوتھے
جنت لَبھدی شہر مدینے

سَارے نُور تے جلوے مِلدے
برکت لَبھدی شہر مدینے

ٹھیڈے کھاون والیاں تائیں
عزّت لبھدی شہر مدینے

صآئم تاجاں والیاں نوں وِی
رِفعت لبھدی شہر مدینے

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

عرب شریف دے اندر ماہی وَسدا اے
اپنا پتہ نشان مدینہ دَسدا اے

پُھلّاں نال چنگیراں بھَر دیاں جاندیاں نے
جَدوں مدینے والا سوہنا ہَسّدا اے

بَول دے نے جَد پنچھی اوہدیاں یاداں دے
دِل دے ویہڑے وِچوں ہر غم نَسّدا اے

یاد جہدی وِچ مینہہ وَسدا اے ہنجواں دا
اوہدے دَم دے نال زمانہ وَسّدا اے

یارِ غار دے صدقے کرم کما آقا
ناگ ہجر دا مُڑ مُڑ مینوں ڈَسّدا اے

اوہ ناں مَنگ دا کدی وی فیر رہائی اے
زُلف اوہدی وِچ دِل جہدا آپھس دا اے

صآئم میرے لب تے اوہدیاں نعتاں نے
[illegible]

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

درِ خیرالوریٰ نُوں ویکھ آیاں
مدینے دی فضا نوں ویکھ آیاں

میں جلوہ ویکھیا سوہنے نبی دا
تے جلوے چوں خُدا نوں ویکھ آیاں

جہدا دامن سی اشکاں نال بھریا
مَیں ایسے وی گدا نُوں ویکھ آیاں

مَیں گُنبد سبز دے انوار وِچوں
جمالِ کبریا نُوں ویکھ آیاں

زیارتَ گُنبد خضریٰ دی کر کے
اِمام الانبیا نُوں ویکھ آیاں

قدم جتھے مِرے آقا نے لائے
گلی جنّت نُما نُوں ویکھ آیاں

مبارک کیوں ناں دیواں خُود نُوں صآئم
مَیں شہر مُصطفےٰ نُوں ویکھ آیاں

صَلُّوا عَلَیْهِ وَآلِهٖ

تُوں شملہ ہر پگ دا آقا
تُوں ایں دَاتا جگ دا آقا

تیرا سارا فَیض کرم ایں
اللہ ورگا لگ دا آقا

کی میں اپنا حال سُناواں
تُوں واقف رَگ رَگ دا آقا

میری گلّ کمائی میتھوں
نفس ہے رہندا ٹھگ دا آقا

تیرے شہر دے وِچ سمندر
رحمت دا اے وگدا آقا

جیہڑے دیوے نُوں تُوں بالیں
اوہ رہندا اے جگدا آقا

صاؔئم سگ ہے دَر تیرے دا
مان رکھیں اِس سگ دا آقا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اتھرو ویکھ نبی دی اکھ وِچ عالم سارے رو پیندے نے
ویکھ کے غم محبوب مِرے دا چن تے تارے رو پیندے نے

جد کربل دی خُون چ ڈُبی دھرتی چیتے آجاندی اے
کِسے وی دیس چ وسدے ہوون درداں مارے رو پیندے نے

جد طیبہ دا منظر چُپ چپیتاں چیتے آجاندا اے
بنھ پلکاں دے اِنج ٹٹ جاندے جویں کنارے رو پیندے نے

مَیں جد وِچ جُدائی جاگاں نال میرے سب درد وی جاگن
میں رّوواں تے ویکھ کے مینوں درد وچارے رو پیندے نے

جد طیبہ دی وِچ جُدائی تڑفن پھڑکن ویکھن میرا
دین دلاسہ لگے مینوں یار پیارے رو پیندے نے

مِلن آجاندا یار اے کوئی جدوں مدینے جاون لگیا
صائم دے ارمان وچارے تھکّے ہارے رو پیندے نے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

غریباں فقیراں نُوں گل لان والے
"مرا دِل وی چمکا دے چمکان والے"

ترے در تے جھولی وچھا کے نے بیٹھے
شہنشاہ دھرتی تے اَسمان والے

ترے دَر تے لے کے خطاواں ہاں آئے
کرم پُر خطاواں تے فرمان والے

محبّت جہناں دے ہے دِل وچ نبی دی
نبی دسیا اوہو نے اِیمان والے

کدی ساڈے گھر وتّے وِی پھیرا پانا
پرے پیر عرشاں توں جا پان والے

کریں غرق اپنی محبّت چ مَینوں
محبّت دی برسات برسان والے

وسا دیویں صائم دے وِی دل دا ویہڑا
حلیمہ دی گلّی وسا جان والے

صَلُّوا عَلَیْهِ وَآلِه

اوس دی طفیل مینوں رنگ سوہنیا
غار وِچ کھاہدا جِہنے ڈنگ سوہنیا

آپے ای مدینے دیاں رَاہواں کھول دیہہ
کوئی وی نہیں میرا ساتھ سنگ سوہنیا

کوئی نہیں سوال ہور پچھے رہ گیا
تیرے کولوں تینوں لیا منگ سوہنیا

تیرے پاک رَوضے دے دیدار دے بناں
رہی ہور کوئی نہیں اُمنگ سوہنیا

تُساں تے فراخیاں کمال دِتیاں
ہویا ہاں گُناہاں ہتھوں تنگ سوہنیا

میرے اُتے رحمتاں دے بُوہے کھول دیہہ
جُھوٹھا سچّا تیرا ہاں ملنگ سوہنیا

صائم اُتّے آپے کریں مہربانیاں
[illegible]

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دربارِ مصطفیٰ تے جھولی وچھان والے
خالی کدی ناں رہندے طیبہ چ جان والے

بُوبکر تے علی دے جھنڈے دے ہیٹھ ہوسن
مال اپنا مصطفیٰ دے ناں توں لٹان والے

کوثر دے جام ملنے اوہناں نوں جو سبیلاں
آقا دے ناں دیاں نیں ایتھے لگان والے

ہر پاسیوں لیاوَ چھلّاں درُود دِیاں
آقا مرے نے اپنی محفل چ آن والے

ساڈے وی اَج دِلاندے لاہ دے غلاف سارے
جبا لامکاں اُتے پردے اُٹھان والے

ساڈے وی گھر وسادے اَج نال جلویاں دے
محبوب! سعدیہ دی گلّی وسان والے

حسّان اَگے اِگے ہوون گے پچھے صائم
مدحت سرا نبی دے نعتاں سنان والے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سُتّے لیکھ جگاویں آقا
رَوضہ پاک وکھاویں آقا

لُوں لُوں پیا صَداواں دیوے
آویں آقا آویں آقا

آس مِری دے سُکّے بُوٹے
پھیر ہرے فرماویں آقا

میرے گھر وِچ رُتّی ہوئی
موڑ بہار لیاویں آقا

سُفنے دے وِچ جاندا جاندا
دِید کراندا جاویں آقا

کملا ہو کے مَرجاواں گا
مُکھڑا ناں پَرتاویں آقا

صاؔئم دی اے خالی جھولی
خیر کرم دا پاویں آقا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ہاں بے پر یا رسول اللہ
کرم کر یا رسول اللہ

مِرا کعبہ مِرا قِبلہ
تِرا دَر یا رسول اللہ

ازل توں طیب و طاہر
تِرا گھر یا رسول اللہ

تِرے دَر تے رہوے شالہ
مِرا سَر یا رسول اللہ

رہویں سر تے پھر کاہدا
رہوے ڈر یا رسول اللہ

مِری اُمید دَا دامن
دیو بھر یا رسول اللہ

کرم صآئم تے ہے تیرا
[illegible] یا رسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

جد نام محمد لیندے ہاں دِل کھل جاندے لب جُڑ جاندے
سُن ذِکر مدینے والے دا طوفان پچھاں نُوں مُڑ جاندے

سوہنے دے نام تے جو چلدے اوہ بیڑے کنڈھے جا لگدے
جو ذِکر نبی توں خالی نیں یا ڈُب جاندے یا رُہڑ جاندے

خم کدی وی اگے غیراں دے سر ہو نہیں سکدے اوہناں دے
جا شہر مدینے جہناں دے سِر جھک جاندے لک اُڑ جاندے

جو منگتے مدنی آقا دے اوہ در نہیں ویہندے غیراں دا
غیراں دے منگتے تھِڑ جاندے جو تھڑ جاندے اوہ تُھڑ جاندے

دُکھاں وی چکّی دے اندر دِل دلے گئے دُکھیاراں دے
جے ساتھ ناں مِلدا آقا دا ہو ہور وی بھارے پُڑ جاندے

سرکار نے صائم فرمایا ہے بھٹھی شہر مدینے نُوں
جا کے اِس بھٹھی دے اندر، سب جُرم گناہ سڑ سُڑ جاندے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

فقیراں دا ملجا مدینہ مدینہ
غریباں دا ماویٰ مدینہ مدینہ

مدینے دے اندر اے کوثر دا چشمہ
تے فردوسِ اعلیٰ مدینہ مدینہ

مدینہ نبی دا محبت دی منزل
ہے عاشق دا نعرہ مدینہ مدینہ

کسے وی زمانے دی گُٹھے چلا جا
جہاں سارا کردا مدینہ مدینہ

مِرے مصطفیٰ دے نے جِنّے وی عاشق
ہے سب دِی تمنا مدینہ مدینہ

نکیراں دے سارے سوالاں دا ہوسی
جواب اِکّو میرا مدینہ مدینہ

مسلمان جِنّے وی سچّے نے صائمؔ
ہے سب دا وظیفہ مدینہ مدینہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدینے پاک وَل جاندے سفینے ویکھدا رہناں
مَیں اپنے آپ نوں پھر دا مدینے ویکھدا رہناں

غماں دے ماریاں دے کول بہہ جاندا ہاں جس ویلے
غماں دا مال درداں دے خزینے ویکھدا رہناں

خیالاں وِچ مدینے پاک اَندر پُر خطاواں نُوں
کِویں ہُندے گناہاں توں بری نے ویکھدا رہناں

کدی یادِ نبی وِچ وگدے اَتھرو روک لیندا ہاں
تے کر کے اپنے غم دونے تے تینے ویکھدا رہناں

جمالِ گنبدِ خضریٰ لیا کے وِچ خیالاں دے
مَیں سارے جنّت اعلیٰ دے زینے ویکھدا رہناں

مَیں صائمؔ مصطفیٰ دی نعت دے چُم چُم کے حرفاں نُوں
کرم کیتے نے جو میرے نبی نے ویکھدا رہناں

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

صفا ہو جا
وَفا ہو جا

محمد توں
فدا ہو جا

مدینے دَا
گدا ہو جا

غمِ جاناں
سِوا ہو جا

اے دردِ دِل
دوا ہو جا

گداواں دیؔ
صدا ہو جا

غموں صائمؔ
رِہا ہو جا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

بُرا ہاں یا رسول اللہ
تِرا ہاں یا رسول اللہ

ترے روضے دی جالی توں
فِدا ہاں یا رسول اللہ

ہے دِل برباد کر دتا
گُناہاں یا رسول اللہ

مِرے ولّے وی ہو جاون
نِگاہاں یا رسول اللہ

ترے دربار دا ازلی
گدا ہاں یا رسول اللہ

کرم تُوں تے سراپا مَیں
خطا ہاں یا رسول اللہ

ایہہ صائم تیریاں ویہندا
ہے راہاں یا رسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سبحان اللہ سبحان اللہ سبحان اللہ سبحان اللہ
سبحان اللہ سبحان اللہ سبحان اللہ سبحان اللہ

غالب ہے نُور محمد دا مہتاب دیاں چمکاراں تے
مہتاب تے کیہ اے نُورِ نبی غالب ہے کُل انواراں تے
سبحان اللہ سبحان اللہ سبحان اللہ سبحان اللہ

دسّیا اے صحابہ نے سوہنا جد رات دے ویلے ہسّ داسی
دندانِ مُبارک چوں پیندے لشکارے سن دیواراں تے
سبحان اللہ سبحان اللہ سبحان اللہ سبحان اللہ

جہناں وِچ میرے سوہنے نے کُجھ وقت قیام سی فرمایا
پیندا اے بھلیکھا جنت دا اج تیک وی اوہناں غاراں تے
سبحان اللہ سبحان اللہ سبحان اللہ سبحان اللہ

سرکار دے اگے جنگاں وچ جو بن کے کندھ کھلوندے سن
لکھ واری رحمت اللہ دی سرکار دے اوہناں یاراں دی
سبحان اللہ سبحان اللہ سبحان اللہ سبحان اللہ

ہتھ لایا جدوں سی آقا نے شاخاں تلواراں بن گیاں
اوہ کی ہوون گیاں ہتھ لائے آقا نے جہناں تلواراں تے
سبحان اللہ سبحان اللہ سبحان اللہ سبحان اللہ

محبوب خدا دا پوندا سی جد نظر کرم دی گلشن ول
پھلاندی گل تے اک پاسے چڑھ جاندا روپ سی خاراں تے
سبحان اللہ سبحان اللہ سبحان اللہ سبحان اللہ

جد آقا میرے دنیا تے صائم تشریف لیائے سن
آخزاں دے وچ بہار گئی آ گئی سی بہار بہاراں تے
سبحان اللہ سبحان اللہ سبحان اللہ سبحان اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

پاک نبی دے ناں دا سِکّہ دو عالم وِچ چلدا رہنا
اوہدے صدقے قہرِ الٰہی دُنیا اُتّوں ٹل دا رہنا

دِل میرے وِچ بلدے رہندے بھانبڑ سدا جُدائیاں والے
یاد اوہدی وِچ میری اَکھ چوں اِک اِک اَتھرو ڈھل دا رہنا

لکھ طُوفاں ہنیریاں آون لکھ بُجھاوے ظالم دُنیا
آپ دی یاد دا دیوا ساڈے دِل دے اندر بل دا رہنا

جد تک رہنی دُنیا اوہدے ناں دیاں بانگاں مِلدیاں رہنیاں
پَیندا مُل ہر دَور دے اندر اوہدی اِک اِک گل دا رہنا

ناں شبیر دا لے کے عاشق دیندے رہن گے خون ہمیشہ
محشر تیکر دین اسلام دا بُوٹا پھل دا پھلدا رہنا

عاشق میرے پاک نبی دے ہندے رہن گے سدا زیادہ
اِک اِک کر کے کُل زمانہ اس سنگت وِچ رلدا رہنا

صآئم صدقہ نعت دا ہر اِک نعمت رب توں مِلدی رہنی
نعت دے صدقے نبی دے در توں ٹکّر میرا ملدا رہنا

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

فروغِ مہر و مہ نُوں ویکھ آیاں
میں اپنے شہنشہ نُوں ویکھ آیاں

جتھے آرام یارِ غار کر دا
مَیں اُس آرام گہ نُوں ویکھ آیاں

مدینے چوں جو جاوے خُلد وَلّے
مَیں اُس پُر کیف رہ نُوں ویکھ آیاں

نبھاون ساتھ کیویں وِچ مدینے
زر و جیب و گرہ نُوں ویکھ آیاں

کویں گنبد دے اُتے ٹھہر سکدی
تڑپ دی ہر نگہ نُوں ویکھ آیاں

کویں مِلدی مدینے چوں ایں جنّت
مَیں اندازِ ہبہ نُوں ویکھ آیاں

نبوت ختم جس تے ہوئی صائم
میں اُس طیبہ دے شہ نوں ویکھ آیاں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دو جگ دی شان حضور نیں
رب دی بُرہان حضور نیں

بے جان رُکھاں ول ویکھ کے
پا دِتی جان حضور نیں

بندیاں نُوں دَسیّا رب دا
سب پتہ نشان حضور نیں

نہیں کھول کے کدی لپیٹیا
فِر دستر خوان حضور نیں

قُرآن نے تھاں تھاں دسیا
اَصلی قُرآن حضور نیں

ایمان دی ایہو گل اے
جانِ ایمان حضور نیں

بندیاں تے اللہ پاک دا
صائمؔ احسان حضور نیں

صَلُّوا عَلَیْهِ وَآلِه

ویکھ لواں اِک وار مدینہ
جنت دی گلزار مدینہ

ڈِگیاں ڈھٹھیاں نوں گل لاوے
ونڈ دا سب نُوں پیار مدینہ

مندری وِچ نگینے وانگوں
دُنیا دے وِچکار مدینہ

ربّ نے دھرتی دے گل پایا
رحمت بھریا ہار مدینہ

نبیاں دے سردار محمد
شہراں دا سردار مدینہ

ہجر دے ساڑ مُکا دیندا اے
دِل نُوں دیوے ٹھار مدینہ

جھولی دے وِچ پا کے بیٹھا
خالق دے انوار مدینہ

جنّت دی تصویر پیاری
اللہ دا دربار مدینہ

صآئم اُتّے کرم کماؤ
ویکھ لواں سرکار مدینہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

محمد دا سوہنا نگر اللہ اللہ
بہاراں دا مرکز تے گھر اللہ اللہ

مدینے دی ہر رات اللہ اکبر
مدینے دی ہر اِک سحر اللہ اللہ

صدا اللہ اللہ دی اوندی اے دِن وِچ
تے ہُندی رہوے رات بھر اللہ اللہ

جُھکی ہر طرف دھون ہے عاشقاں دِی
میرے کملی والے دا گھر اللہ اللہ

تقدّس تے ویکھو درِ مصطفٰے دا
فرشتے وی مارن ناں پر اللہ اللہ

مدینے دی منزل توں قُربان جاواں
مدینے دا نُوری سفر اللہ اللہ

جدوں تکیا سوہنے دے روضے نُوں صائمؔ
گیا لہہ جہنّم دا ڈر اللہ اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دِل اپنے دا گھر مطلعٔ انوار کری جا
دِن رات فقط مدحتِ سرکار کری جا

جے چاہنا ایں صدیق دے ٹولے چ رَلیں تُوں
قُربان نبی پاک توں گھر بار کری جا

ہر چیز مدینے دی بڑی سوہنی ایں پر تُوں
سرکار دے دربار دا دِیدار کری جا

جس پاسے نے سرکار دے میلاد دے مُنکر
اُس پاسے تُوں لاحول دی دیوار کری جا

جِہناں تے خُدا راضی اے راضی اے نبیؐ وی
نال اوہناں دے ہر حال دے وِچ پیار کری جا

کر دینی خُدا پاک نے اَج تیری اے بخشش
رو رو کے گناہواں توں اقرار کری جا

اِک روز نبی پاک بُلا لین گے صائمؔ
ہار اشکاں دے کُجھ ہور توں تیّار کری جا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

پاک نبی تے لکھ درود پاک نبی تے لکھ درُود
بلکہ ہون درُود نبی تے یارب لا محدود
پاک نبی تے لکھ درُود
پاک نبی تے لکھ درُود

پاک نبی دے خادم بن گئے دُنیادے سُلطان
پاک نبی دے دشمن ہوگئے دو جگ وِچ ویران
ربّ آقا دے دشمن تائیں کر دیندا نابُود
پاک نبی تے لکھ درود
پاک نبی تے لکھ درُود

عربی ڈھولے کولوں اوہلے نہیں کوئی جگہ مکان
ہر اِک غیب نُوں جانے صائم اللہ دا مہمان
ناظر منظر سوہنا ہر تھاں حاضر تے موجود
پاک نبی تے لکھ درُود
پاک نبی تے لکھ درُود

صَلُّوا عَلَیْهِ وَآلِہٖ

جتھے پڑھو سلام نبی تے سُن دے ہین حضور
رہویں سلام نبی نوں گھل دا دُکھ ہوون گے دُور
ہور بتھیرے تینوں اللہ دیوے گا اِنعام
سوہنے نبی تے لکھ سلام
سوہنے نبی تے لکھ سلام

پڑھیں درُود سلام جدوں وی رکھیں خاص خیال
شامِل وِچ درُود ترے دے رہوے نبی دی آل
آل دا دامن چھڈ دِتا تے ہوویں گا ناکام
سوہنے نبی تے لکھ سلام
سوہنے نبی تے لکھ سلام

صائم ایہہ پاک نبی دی پاک حدیث کمال
وِچ درُود دے شامل میرے نال ہے میری آل
پڑھو درُود تے ہو جاندی اے مشکل حل تمام
سوہنے نبی تے لکھ سلام
سوہنے نبی تے لکھ سلام

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہ

پھیرا کدی پاویں ساڈے وَل سوہنیا
بن جاوے عاصیاں دی گل سوہنیا

جانشین خاص ایں تُوں اللہ پاک دا
تیرے کول مُشکلاں دا حَل سوہنیا

پڑھیئے درُود جدوں تیری ذات تے
رحمتاں دی آوندی اے چھل سوہنیا

ساڈے جہیاں جھلیاں نُوں بناں آپدے
ہور کہیڑا سکدا اے جھل سوہنیا

غوث اقطاب وَلی بنے جگ دے
بُوہا جنہاں لیا تیرا مَل سوہنیا

تیریاں بیماراں دا خراب حال اے
وَا دیہہ مدینے وَلّوں گھل سوہنیا

صائمؔ اُتے کرم کریں لیکھاں ایس نُوں
کیتا اے اتھل تے پتھل سوہنیا

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

ناں مال دی ناں زر دے خزینے دی دُعا اے
ہر وقت مرے لب تے مدینے دی دُعا اے

لے جاوے مدینے چ گنہگار نُوں جیہڑا
اے میرے خدا ایسے سفینے دی دُعا اے

نکلے ناں کدی یاد خیالاں چوں نبی دی
ہر وقت مرے دِل دی تے سینے دی دُعا اے

ناں یاد رہوے کوئی قرینہ وی دُعا دا
دراصل دُعا ایہو قرینے دی دُعا اے

مومن دی رہوے خالی نہ جھولی مرے مولا
محبوب دی آمد دے مہینے دی دُعا اے

کستوریاں کد منگدے نے سرکار دے عاشق
ہر لب تے محمد دے پسینے دی دُعا اے

کد لمّی حیاتی دا طلبگار ہاں صائم
طیبہ چ فقط مرنے تے جینے دی دُعا اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہ

ہے تڑپ دا دِل مدینے والیا
آ کدی آ مِل مدینے والیا

جد بنایا رب نے تیرے نُور نُوں
کد سی آب و گِل مدینے والیا

یاد جد تیرا مدینہ آوندا
دِل ہے جاندا ہِل مدینے والیا

جے کدی آویں تے میری آس دا
باغ جاوے کِھل مدینے والیا

یاد تیرے شہر دی جد آوندی
زخم جاندی چِھل مدینے والیا

دِل ایہہ صائم دا غماں دی مار تھیں
بَن نہ جاوے سِل مدینے والیا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دِل شاد تے گھر اپنا تُوں آباد کری جا
گھر اپنے چ سرکار دا میلاد کری جا

رب آکھے میں گھل یار نُوں احسان ہے کیتا
مومن ایں تے احسانِ خُدا یاد کری جا

تینوں کیہ پریشان کوئی ہُندا تے ہووے
سُن نعت نبی اپنا تُوں دِل شاد کری جا

جے چاہویں کہ اِمداد مِلے اللہ دی تینوں
سرکار دے عشّاق دی اِمداد کری جا

طوفان چ پھس گئی اے مُقدّر دی جے بیڑی
بچ جائیں گا رُخ جانبِ بغداد کری جا

ہو دُور ترے جان گے دُکھ درد تمامی
دربارِ علی مولا تے فریاد کری جا

محبوب دے انوار سبے اذکار تھیں صائم
انداز نویں نعت دے ایجاد کری جا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مِرے محبوب سُن میری صدا نُوں
دِکھا دینا مدینہ پُرخطا نوں

کوئی آیا ناں میرے ناں سُنیہا
کئی پیغام دِتے نے ہوا نُوں

عَطا کر چھڈے نے سارے خزانے
خُدا نے آپ اپنے مصطفیٰ نُوں

کِسے وی چیز دی ناں گھاٹ رہندی
مِری سرکار دے دَر دے گدا نُوں

خطاواں موت اپنی مر دیاں نے
جِدوں تک لیندیاں اوہدی عطا نوں

خُدا نے بھاگ لا دِتّے نے وکھرّ ے
زمانے توں مدینے دی فضا نوں

جے چاہویں نُور تے اکھّاں چ پاویں
مدینے پاک دی خاکِ شفا نُوں

نبی دی زُلف صآئم یاد کر کے
سلامی دے لواں کالی گھٹا نوں

حمد باری تعالیٰ

سارے زمانے پال دا اللہ مِرا اللہ مرا
دُکھ بندیاں دے ٹال دا اللہ مِرا اللہ مِرا

کی پھولاں دُکھڑے اوس دے اگے میں اپنے حال دے
محرم اے میرے حال دا اللہ مِرا اللہ مِرا

سب وکھو وکھ اوہ صورتاں خالق بنا کے ہر گھڑی
وِچ سچّیاں دے ڈھال دا اللہ مِرا اللہ مِرا

اَرباں اُلیکے نقش نے پر نہیں بنوندا اِک وی
دُوجے نوں پہلے نال دا اللہ مِرا اللہ مِرا

طالب اے اوہدی ذات دِی ہر خلق پر طالب اے اوہ
خُود آمنہ دے لال دا اللہ مِرا اللہ مِرا

واللّٰہُ خَیْرُ المَاکِرِیْن اِرشاد بُھلیں ناں کدی!
واقف اے تیری چال دا اللہ مِرا اللہ مِرا

صآئم اے بس حقدار اوہ کلّا حقیقی طَور تے
اِکرام دا اِجلالد دا اللہ مِرا اللہ مِرا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مِرے اَلم نوں مٹا دینا یارسول اللہ
مدینہ اپنا وکھا دینا یارسول اللہ

ہنیھرا ہور وی لیکھاں دا ودھ گیا ہُن تے
نقاب رُخ توں ہٹا دینا یارسول اللہ

غماں دے گھیرے تے گھیرانواں اے پے جاندا
رہِ نجات بنا دینا یارسول اللہ

ہزاراں وار بچایا اے تیری رحمت نے
ہُن آکے فیر بچا دینا یارسول اللہ

ایہہ تیرا کم اے مِرے دُکھ نُوں دُور کردینا
سی کم میرا صدا دینا یارسول اللہ

حسن حُسین تے زہرا علی دے صدقے تھیں
مِری خطا نوں بھُلا دینا یارسول اللہ

بھنور چ آیا سفینہ ایں فیر صائم دا
کِنارے ایس نُوں لا دینا یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دَر تے جو آن کے ڈِگدا اے اُٹھا لیندے نے
میرے محبوب غلاماں نوں بچا لیندے نے

گھر بنا لیندے نے فِردوس دے اندر اپنا
بزم جو شاہِ مدینہ دی سجا لیندے نے

آپ دے لُطف و عنایت توں میں صدقے جاواں
مُجرماں تائیں وی سینے اوہ لگا لیندے نے

کِنّے خُوش بخت نے ہنجواں دے بہانے جہڑے
زخم سرکار نوں سینے دے وکھا لیندے نے

موت دے مُنہ چوں نِکل اَون اوہ جاندے جاندے
جیہڑے بیمار مدینے دی ہوا لیندے نے

بُوہے سَرکار دے ویلے دی کوئی قید نہیں
اوہ سدا دین سدا در دے گدا لیندے نے

جَد وِی عُشّاق تے اَوندی اے مُصیبت صآئم
نعت سَرکار دِی اللہ نُوں سُنا لیندے نے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ہواواں وِچ نبی دَا نُور چمکے
فضاواں وِچ نبی دا نُور چمکے

چمکدی ویکھ بجلی کہن عاشق
گھٹاواں وِچ نبی دا نُور چمکے

نظر تاہیوں تے ہُندی پار جاوے
خلاواں وچ نبی دا نُور چمکے

بنے سُورج تے چن سوہنے دے نُوروں
شُعاواں وِچ نبی دا نور چمکے

درُود آقا تے پڑھ کے جدوی کریئے
دُعاواں وِچ نبی دا نور چمکے

جو آلِ اطہار تے ہُندیاں نے صائم

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ہر پیمبر دی تمنا اے مدینے والا
حُسن خالق دا نمونہ اے مدینے والا

سب دے دُکھاں دا عطا کردا اے دارُو سوہنا
سارے بُھکیاں نوں رجاندا اے مدینے والا

قید نہیں دِن دی تے ناں رات دی اوتھے کوئی
جھولیاں بھردا اِی رہندا اے مدینے والا

ساری دُنیا تے حکومت اے مِرے سوہنے دی
حکم ہر شَے تے چلاندا اے مدینے والا

سارے اللہ دے خزانے نے خزانے اوہدے
کرعطا دیندا جو چاہندا اے مدینے والا

اِک سمندر اے عطا دا تے وَفا دا سوہنا
ونڈ دا خیرات ناں تھکدا اے مدینے والا

اپنے صائم تے رِدا اپنے کرم دی دے کے
قہر دی دُھپ توں بچاندا اے مدینے والا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کردیاں مست فضاواں طیبہ پاک دیاں
ٹھنڈیاں ٹھار ہواواں طیبہ پاک دیاں

طیبہ وِچوں ملدا خیر ہے ہر اک نوں
خَیراں سدا مناواں طیبہ پاک دیاں

ودھ جنت توں ہَین مناظر طیبہ دے
درد مُکاون چھاواں طیبہ پاک دیاں

جھولی جا کے کِدھرے ہور وچھاوے ناں
تکیاں جیس عطاواں طیبہ پاک دیاں

رحمت والے پیَر جدوں آ پایا سی
ہویاں دُور بلاواں طیبہ پاک دِیاں

دِل قابُو وِچ صائم میرا رہندا نئیں
گلاں جدوں سُناواں طیبہ پاک دیاں

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدینے دا لُطف و کرم اللہ اللہ
گدواں دا رَکھدا بھرم اللہ اللہ

اوہ اج وِی چمک رہیاں تھاواں نے جتھے
مِرے شہ دے لگے قدم اللہ اللہ

مدینے چ لَا یَحْزَنُوا دِی صدا اے
رہوے آخرت دا ناں غم اللہ اللہ

مدینے دِی جُوہ نُوں مِرے مصطفٰے نے
بنایا سدا لئی حَرَم اللہ اللہ

مدینے دے اندر دَرُوداں دے نغمے
چھِڑے رہندے نے دم بدم اللہ اللہ

شہنشاہِ عالم دے رَوضے دے کولوں
مہک لیندا باغِ اِرم اللہ اللہ

مِرے شہ دے دَربار دے وِچ صائم

صَلُّوْا عَلَیْهِ وَآلِهٖ

میرے مدنی سوہنے ورگا جگ دے اندر سوہنا کوئی ناں
اوہدے ورگا ہویا کوئی ناں اوہدے ورگا ہونا کوئی ناں

خاک مدینے دی جس شے نوں لگ جاوے اکسیر بنادے
طیبہ دی مٹی دے ورگا رُپا کوئی ناں سونا کوئی ناں

پاک نبی دی آل دے غم وچ رہیاں حیاتی لمی ہووے
پاک نبی دی آل دے غم وچ رَوون ورگا رونا کوئی ناں

اک اک داغ جگر دا جاکے وچ مدینے تارا بن دا
جے چلیے او شہر مدینے داغ جگر دا دھونا کوئی ناں

رب نے آکھیا کملی والیا تجھ آرام وی فرمایا کر
کسے نوں وچ نماز دے ایسا ملیا کدی کھلونا کوئی ناں

اَج محبوب مدینے والے آن دیدار کرانا سب نوں
اَج دی راتے سونا کوئی ناں اَکھ دے بُوہے ڈھونا کوئی ناں

گجرے اَج درود سلاماں والے رہوو بناوندے صائم
اَج دُنیا دے دُکھاں درداں والا ہار پرونا کوئی ناں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

عاشق دا ارمان مدینہ
عرش توں عالیشان مدینہ

ہر عاصی دا ہر منگتے دا
رکھ لیندا اے مان مدینہ

دور کرے بیماری ساری
درداں دا درمان مدینہ

جو وی مجرم آجاندا اے
دیوے بخش امان مدینہ

سبز گنبد دا تاج سجا کے
بن گیا شہ سلطان مدینہ

میرا کعبہ میرا قبلہ
میرا عرش جنان مدینہ

عرش دا کعبہ فرش دا قبلہ
صائم دی جند جان مدینہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ناں تے گھٹ دا سوز جگر دَا ناں اِی اَتھرو سُک جاندے نیں
پَر جے غم طیبہ دَا مِل جائے دُنیا دے غم مُک جاندے نیں

جَان جہان دِی سوہنا میرا جد عَرشاں تے جاون لگ دَا
کاروبار حیاتی والے اوتھے اِی سارے رُک جاندے نیں

پنجتن پاک لئی جو اُتّے ویکھن وِچ تے اِک چادر سِیّ
پَر تطہیر اُہدی وِچ ارباں کھرباں عاصی لک جاندے نیں

جَد وِی عاشق دے لَن اُتے سوہنے دا ناں آجاندا اے
نال اَدب دے مُجرا بھَر دے دونویں عالم جُھک جاندے نیں

جیہدی تاہنگ چ کھولی رکھّاں اکثر اکھیاں دے دروازے
اوہ تشریف لیاوے جِس دم آپے بوہے ڈُھک جاندے نیں

آقا میرے جد وی صاؔئم وِچ خیال دے آجاندے نیں
دل میرے توں دَردغماں دے سارے پہرے چُک جاندے نیں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دو عالم دا جو لجپال
میری نسبت اوہدے نال

اوہدا نام محمدؐ سوہنا
اوہ ہے آمنہ پاک دا لال

اُسدی جھولی وِچ پا دِتے
رب سچّے نے کُل کمال

اوہدا نام مُبارک سوہنا
کُل مصیبت دیندا ٹال

اوہدے یار زمین تے اوہدا
ڈِگن ناں اِک دیندے وال

سب دی آل اولاد دے نالوں
اَرفع اعلیٰ اُس دِی آل

کد ویکھے گا صائمؔ خبرے
اُس دے شہر دا حُسن جمال

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سب دا آقا کملی والا
سب دا مولا کملی والا

ہر اِک غیب حضور نُوں جانے
سب توں سوہنا کملی والا

کجھ ناں ہُندا دَھرتی اُتے
جے ناں آوندا کملی والا

اَپنے پیٹ تے پتھر بنھّے
جگ رجاوندا کملی والا

چن دے وَل اِشارا کر کے
کول بُلاوندا کملی والا

رب دِی رحمت رب دی صُورت
رب دا نقشہ کملی والا

صائمؔ ویکھیا رب نُوں اوہنے
جِس نے ویکھیا کملی والا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سب نبیاں دا پیر ہے سوہنا
خالق دی تصویر ہے سوہنا

خواب چ آمنہ نے جو تکیا
اوسے دی تعبیر ہے سوہنا

کیوں ناں تھاں تھاں چانن کردا
رب دا مہر مُنیر ہے سوہنا

اپنے ہتھیں آپے لِکھدا
عالم دی تقدیر ہے سوہنا

رات معراج دِی عَرشوں اگے
جاندا رَستے چیر ہے سوہنا

اِنَّآ اَعْطَیْنٰکَ الْکَوْثَر
دی پُوری تفسیر ہے سوہنا

ہر جاگیر اے اوہدی صائم
اللہ دی جاگیر ہے سوہنا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

یا رب دیویں یار دا صدقہ
درد مٹا دِلدار دا صدقہ

سب دِی دُور مُصیبت کر دے
اُمت دے غمخوار دا صدقہ

موت مدینے دیویں مولا
طیبہ دِی سَرکار دا صدقہ

دے دے چین آرام دِلاں نوں
نبیاں دے سَردار دا صدقہ

سب دِی منزل نیڑے کر دے
عَرش دے شہ اسوار دا صدقہ

ہر مومن نُوں قُوت دیویں
حیدر دِی تلوار دا صدقہ

بھر چھڈ صائم دِی وِی جھولی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ہر ویلے عَرضاں کردا ہاں سرکار مدینہ ویکھ لواں
لگ دا اے جتھے اللہ دا دربار مدینہ ویکھ لواں

ناں عیش بہاراں منگدا ہاں ناں لمیاں عُمراں منگدا ہاں
فِر کڈھ لئیں جان مِرے مولا اِک وار مدینہ ویکھ لواں

پَے درداں دا مُل جاوے گا ہر اتھرو بن پُھل جاوے گا
لَے اپنے نال جے ہنجواں دے سب ہار مدینہ ویکھ لواں

ودھ سب توں اَوگنہارا ہاں مُجرم تے پاپی بھارا ہاں
کملی دے تھلّے لگ جاساں جے یار مدینہ ویکھ لواں

اللہ جے کرم کماویوے جے سُتّے لیکھ جگا دیوے
میں وار کے مدنی ماہی توں گھر بار مدینہ ویکھ لواں

میں جَھلا ہاں دِل جَھلا اے عملاں توں خالی پلّا اے
ہو جان قُبول جے نعتاں دے اشعار مدینہ ویکھ لواں

آساں دا گلشن کِھل جاوے سب صائم مقصد مِل جاوے
جے مَرن توں پہلاں رحمت دی گلزار مدینہ ویکھ لواں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

جمالِ ہستی دا حُسن سارا مرے نبی دے جمال وِچ اے
کمال ہر اِک نبی دا آیا مرے نبی دے کمال وِچ اے

کِیویں تصوّر چ حُسن اوہدا کوئی مصوّر لیا اے سکدا
اوہ رنگت اوہدے بلال دی اے جو حُسن حُوراں دے خال وچ اے

کی رُتبہ صدیق دا توں پچھیں بِلال جنہے خرید کیتا
ہے پھر دا جنت دی سیر کردا ایہہ خُوبی جد کہ بِلال وچ اے

نبی دی تعریف و نعت تائیں جو حمد آکھن توں روکدا اے
جدوں وی آکھے گا اوہ محمد جواب اوہدے سوال وچ اے

میں اہلِ دُنیا دی گل وَلّے دِھیان دیواں تے کیویں دیواں
مدینے وَالا اے میرے دل وچ مدینہ اوہدا خیال وِچ اے

چوفیرے مومن دا حال مندا چوفیرے غلبہ اے کافراں دا
کرم دِی کردے نظر کریما ایہہ تیری اُمّت زوال وچ اے

کوئی وی آلِ نبی دا ثانی ناں ہویا اَج تک ناں ہوسکے گا
مرے محمد دا نور صائم مرے محمد دی آل وچ اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدینے چین مِلدا اے دِلاں نوں
تے ٹھنڈ پے جاوندی اے سینیاں نوں

مدینے جا کے مِل جاندی پنہ اے
گُنہگاراں غریباں عاصیاں نوں

مدینے وِچ خُدا دا یار رہندا
ہے بند جاناں مدینے کافراں نوں

مُسافر واسطے طیبہ دے واسُو
ہمیشہ رَکھدے نے کھلے دَراں نُوں

اَساڈا تے مدینہ آسرا اے
کِسے دے نال کی لگے اسانوں

مدینے وِچ مدینے دا شہنشہ
پیا تقسیم کردا نعمتاں نوں

رسولِ پاک دے رَوضے توں صائمؔ
کراں صدقے اتے وَاراں جناں نوں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدینہ آسرا اے بیکساں دا
مدینے وچ سہارا بے بساں دا

مدینے وَلّے تاں جُھکدے نے عارف
مدینہ قِبلہ اے کون و مکاں دا

نشاں مِلدا مدینے پاک اندر
طَلبؔ گاراں دے تائیں بے نشاں دا

مدینے وِچ مِرا محبوب رہندا
حَرم بنیا مدینہ قُدسیاں دا

مدینے پاک وِچ آرام کردا
مِرا محبوب لاڑا لامکاں دا

گُناہی جو وی آجاوے مدینے
اوہنوں آقا اے کملی وِچ چُھپاندا

کوئی جتھے وی صائمؔ کھا رہیا اے
مدینے [illegible] دا صدقہ [illegible] کھاندا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ساری دُنیا توں نرالا اے مدینے والا
اپنے خالق دا حوالہ اے مدینے والا

ساری کونین دی تخلیق دا مقصد نالے
ساری کونین چوں اعلیٰ اے مدینے والا

نُور سارے نے بنے نُور نبی دا صدقہ
ہر اُجالے دا اُجالا اے مدینے والا

اپنی اُمّت دے گنہگار تے مجرم اُتّے
دیندا رحمت دا دو شالہ اے مدینے والا

کوئی فریادی دی فریاد جدوں ایں کردا
دیوندا اُس نوں سنبھالا اے مدینے والا

اپنے دُشمن نوں وِی برباد ناں کرنا چاہوے
کِس قدر رحمتاں والا اے مدینے والا

سارے نبیاں تے ہے سوہنے دی فضیلت صائم
سب توں بالا سی تے بالا اے مدینے والا

صَلُّوا عَلَيهِ وَآلِهٖ

میرا سوہنا عربی ڈھول
ہر دم رہندا میرے کول

وِچ دِلاں دے اُتر جاندے
اوہدے مِٹھڑے مِٹھڑے بول

ہَتھ جِہناں تے پاک نبی دا
اوہ نہیں کدی وی سکدے ڈول

جے ناں سوہنا پردے پَوندا
کُھل جاندے سب میرے پول

جے تُوں نعت نبی دی پڑھنی
رَبّ دی پاک کتاب نُوں کھول

مدح سَرا ہاں یار ترے دا
یَا ربّ میرے عیب ناں پھول

صائمؔ اُس دربار تے جا کے
بول ناں بیٹھیں اُچا بول

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِه

گدا ہاں سوہنے دا سوہنے دے دَر صدا دیواں
مدینے پاک دی خیرات نوں دُعا دیواں

مِرا حبیب جے آوے کدی مِرے وَلّے
قدم قدم تے میں پلکاں تے دل وِچھا دیواں

حیات کی اے جے سو وی حیاتیاں ہووَن
مِلے حبیب تے کر اوس توں فِدا دیواں

جگاوے دَرد مدینے دا سَوناں جے چاہواں
کِتے جے درد نے سَوندے تے میں جگا دیواں

غُبار دِل دا بٹھاون لئی اوہدے آون تے
جے چلّے دس تے میں ہنجواں دا مینہ ورھا دیواں

مِرا کریم جے آوے کدی کرم کرکے
مَیں دِل نوں چِیر کے نام اوسدا وِکھا دیواں

ہے ایہو منگیا میں اَپنے کریم توں صائم
میں اوہدی نعت دے ناویں حیات لا دیواں

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

مدینے دی ساری زمین اللہ اللہ
ہے جُھک جاندی جتھے جبین اللہ اللہ

اوہ تھاں دو جہاناں چوں افضل اے جتھے
مِرا کملی والا مکین اللہ اللہ

مدینے دی ساری فضا ماشاءاللہ
مناظر نے سب دِلنشین اللہ اللہ

ہے حُسن ایسا دِتا مدینے نوں رب نے
فدا ہون جِس توں حسین اللہ اللہ

چمک دے ستارے مدینے دے ذرّے
تے کنکر نے دُرِّ ثمین اللہ اللہ

نظر سبز گنبد تے اِنج ٹھہر جاندی
بُھلا دیندی کھاون تے چین اللہ اللہ

ناں بُھلے ناں بُھلن گے صائم کدی وِی
نظارے اوہ خُلد آفرین اللہ اللہ

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

محمد مصطفیٰ آئے فضاواں مست ہوگیّاں
لئے زُلفاں دے جد بوسے گھٹاواں مست ہوگیّاں

پسینہ آیا جد سَرکار دے وَالفجر مُکھڑے تے
مہک اُٹھیا جہاں سارا ہواواں مَست ہوگیّاں

جتھے سرکار نے چارے سی جا اِجڑ حلیمہ دے
اوہ جوہاں مہکیاں تے نال چاواں مَست ہوگیّاں

جَدوں دُھپ وچ مرے آقا دے سر تے آ گئے بدّل
اوہ دُھپّاں دُھپ گیاں تے بَن کے چھاواں مَست ہوگیّاں

نِگاہواں جو نگاہِ مصطفیٰ دے نال ٹکرایاں
اوہ جھک گیاں تے بَن کے اِلتجاواں مَست ہوگیّاں

سِراں نوں پیش اِنج کیتا سی آقا دے غلاماں نے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سجناں دی وفا یاد ناں غیراں دی جفا یاد
مینوں تے ہے بس شہرِ مدینہ دی فضا یاد

دس دیندا ہاں تینوں وی مدینے دا میں کُجھ حال
کر لین دے اکھیاں نوں وی رو رو کے ذرا یاد

یاد اَوندے مدینے دے مناظر نے جدوں وی
آجاندی اے سرکارِ مدینہ دی عطا یاد

بس طیبہ چ اَتھرو ای ذریعہ نے دُعا دا
ناں اُٹھدے نے ہتھ اوتھے ناں رہندی اے دُعا یاد

جالی تے نظر پیندی تے بُھل جاندی اے ہر شَے
اَوندا اے تے بس اَوندا اے اُس وقت خُدا یاد

ہاہ ٹھنڈی بھرن نال ای رو پیندے نے عُشاق
آجاوے مدینے دی جدوں ٹھنڈی ہوا یاد

صائمؔ تے نظر کر دیو حسنین دے صدقے
مر چلیّا ہاں کر کر کے شہا روضہ ترا یاد

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دُور کر دے دُکھ مدینے والیا
بخش دیویں سُکھ مدینے والیا

جو بنی کجھ چڑ سی منزل آپ دی
پاک سی اوہ لکھ مدینے والیا

تیری اُنگلی دا اِشارا ویکھ کے
ٹُر پئے سی رُکھ مدینے والیا

تیرا مُکھڑا ، تیرا جلوہ ویکھ کے
لہندی جاوے بھُکھ مدینے والیا

ہجر دی اَگ طیبہ آکے بُجھ گئی
دَرد رہے نے دُھکھ مدینے والیا

صائمؔ اللہ نُوں سی دُنیا مَن گئی
ویکھ تیرا مُکھ مدینے والیا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کر جو تیرا جی اے آقا
عُذر غریب دا کی اے آقا

شِکوہ کراں تے کافر ہوواں
لیا لباں نوں سی اے آقا

جویں وی ہویا ہنجواں تائیں
لیا غلام نے پی اے آقا

میریاں سب دھیاں دی وارث
تیری زہرا دھی اے آقا

پھر وِی مینوں آس ہمیشہ
تیری رحمت دی اے آقا

میری مُشکل ٹالن والا
تیرا وِیر علی اے آقا

تیریاں منگتیاں وچ کھلوتا
صائم تیرا وی اے آقا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کی شان اُوہدی دسیئے جو شانِ خُدا ہووے
بن جاوے رضا رب دی جو اوہدی رضا ہووے

سو وار وچھا دیئے جھولی نوں اُوہدے اَگّے
دُنیا چ سخی کوئی جے اوہدے جہیا ہووے

اَلحمد توں آخر تک قُرآن بنے پُورا
اِک تھاں تے جمع اوہدی اِک اِک جے اَدا ہووے

دُنیا چ وِکھا کوئی تے سرکار دے وانگوں جو
کھا پتھر کہہ دیوے جا تیرا بھلا ہووے

نہیں نبیاں رسولاں وچ آقا دے بِناں کوئی
اللہ نے کہیا جِس نوں لولاک لَمَا ہووے

ہو جاوے نصیباں وچ اوہ دِن وی کدی شالہ
مکّے دا سفر ہووے طیبہ دی فضا ہووے

آجاوے مزا صائمؔ پھر نعت سُناون دا
سرکار دا در ہووے آقا دی عطا ہووے

صَلُّوا عَلَیْهِ وَآلِهٖ

جیہڑا تیرے نال جاوے لگ سوہنیاں
ساڑ اوہنوں سکدی نہیں اَگ سوہنیاں

جیہڑی اے رِسالتاں دی پاک مُندری
اوہدے وِچ کلّا ایں توں نگ سوہنیاں

نیڑے ہیں توں موماں دی جان نالوں وی
دُور دی اے گل شاہرگ سوہنیاں

اَنبیاء دے سِراں دا توں پاک تاج ایں
ساریاں رسولاں دی ایں پگ سوہنیاں

آقا تے رسول توں ایں سارے جگ دا
تیرا اے غلام سارا جگ سوہنیاں

اوہناں اوس پاسے نوں ناں فیر ویکھیا
موڑے جیہڑے پاسیوں توں وگ سوہنیاں

سُٹ چھڈو صائم اَگے وی دو بُرکیاں
ایہہ وی تیرے بوہے دا اے سگ سوہنیاں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ہر دِل نوں سکون آوے سَرکار دا ناں سُن کے
ٹھنڈ سینے چ پے جاوے سَرکار دا ناں سُن کے

جد واسطہ پاندا اے سوہنے دا کوئی عاصی
رَب رحمتاں فرماوے سَرکار دا ناں سُن کے

کہیا جد سی سفینہؓ نے میں بندہ ہاں مدنی دا
شیر اوتھے ای جُھک جاوے سَرکار دا ناں سُن کے

اوہنوں ایں بخیل کہیا سرکارِ دوعالم نے
رحمت ناں جو پُہنچاوے سرکار دا ناں سُن کے

جد اَوندا فرشتہ اے غُصّے چ لحد اَندر
مُجرم تے ناں ہتھ چاوے سَرکار دا ناں سُن کے

جاندی ناں نظر اوہدی چُم چُم کے انگوٹھے جو
اکھیاں تے سَدا لاوے سرکار دا ناں سُن کے

کھڑ کلیاں نے جاوندیاں سُن آقا دا ناں صائم
پُھل ہسنے تے مُسکاوے سرکار دا ناں سُن کے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

جد طیبہ دے نُوری جلوے وِچ خیال کھلو جاندے نے
نعتاں دے مضمون ہزاراں آپے نازل ہو جاندے نے

میں طیبہ دی یادتوں صدقے اوہدے بخشے ہوئے اتھرو
سُکدے سُکدے وی عیباں دے کالے دفتر دھو جاندے نے

سیر کرن معراج دی راتیں عرشاں ول جد چلّے آقا
دُنیا دی ہستی دی بستی دے سب بوہے ڈھو جاندے نے

آئے جو معراج دی راتیں تارے آپ دے پیراں تھلّے
ہُن تیکر اوہ چن نوں بُہتی رات نوں کردے لَو جاندے نے

بھانڈے بھر بھر مُک جاندے نے پر نہیں دُدھ تھناں چوں مُکدا
اِک واری جس پھنڈر بکری تائیں آقا چو جاندے نے

مُکھ جدھروں پرتاوے سوھنا رب وی رُخ پرتاوے صائم
جِدھر رُخ ہو جاوے اوہدا اودھر دو جگ ہو جاندے نے

صَلُّوا عَلَيهِ وَآلِهِ

اَج سُتیاں آساں جاگ پیاں طیبہ دِیاں یاداں آیاں نے
مینہہ رَج رَج. ورھیا اکھیاں چوں اجے غم دِیاں بدلیاں چھایاں نے

محبوب مدینے والڑیا اِک دید دا جام پلا دیویں
ہنجواں وِچ ڈُب کے وِی اکھیاں ترہایاں سَن ترہایاں نے

اُس تھاں تے قُدسی جُھکدے نے اُس تھاں نوں عاشق چُمدے نے
طیبہ دے ماہی نے جتھے اِک واری تلیاں لایاں نے

ہر آون والے لمحے وِچ ودھ جاندے رُتبے سوہنے دے
ہر گھڑی چ شاناں آپ دِیاں ہوجاندیاں دُون سوایاں نے

رَب اپنے کُل خزانیاں دا مالک محبوب نوں کر دِتا
سب کنجیاں غیب حضور دیاں سوہنے دے ہتھ پھڑایاں نے

کی میرے مدنی ڈھولے دی اکھیاں توں اوہلے ہو سکدا
جد اوہدے نُور چوں اللہ نے مخلوقاں کُل بنایاں نے

ناں رکھ کے احمد عرشاں تے ، ناں رکھ محمد فرشاں تے
سب شاناں ﷺ صائم اللہ نے محبوب دے ناویں لایاں نے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اُہدی نجات دا سامان مُعتبر ہووے
جہدے نصیب چ طیبہ دی رہگُذر ہووے

مدینے پاک توں دُوری ہے موت توں اَوکھی
حَیات ہووے تے طیبہ دا پھر نگر ہووے

قدم قدم تے میں سجدے کراں سلام کراں
مِرے نصیباں چ طیبہ دا جے سفر ہووے

کِسے دے واسطے راہِ حیات نہیں اَوکھی
مدینے پاک دے والی دی جے نظر ہووے

نمازِ عشق اَدا کر کے میں وِی ویکھ لواں
رسولِ پاک دِی چوکھٹ تے میرا سَر ہووے

کدی وِی خطرے چ ایمان پَے نہیں سکدا
نبی دا عشق جے سِینے چ جلوہ گر ہووے

نبی دی نعت میں لکھدا سَدا رہواں صائمؔ
نبی دِی یاد چ بس زندگی بسر ہووے

صَلُّوا عَلَیہِ وَآلِہٖ

مِرے خیال دا محور گلی مدینے دی
جہان سارے توں برتر گلی مدینے دِی

کرم ہے کِتّاں کہ خُوشبو دے وانگ رہندی اے
مِرے خیال چ اکثر گلی مدینے دِی

ہزاراں شہر نے سوہنے توں سوہنے دُنیا وِچ
ہے سارے شہراں توں برتر گلی مدینے دِی

زمانے اَوندے تے جاندے نے چوداں صدیاں توں
ہے فیض ونڈ دِی برابر گلی مدینے دِی

کدی حضور نوں کہندوں ناں بن گئے مٹی
توں ویکھ لیندوں جے مُنکر ! گلی مدینے دِی

وسائی ہوئی اے خوشبو چ میرے سوہنے نے
بفیضِ زُلفِ معنبر گلی مدینے دی

مِرے حبیب دے قدماں نُوں چمدیاں صآئم
بنی سی جنت و کوثر گلی مدینے دی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سوہنیاں دے سردار نبی جی
میرے لیکھ سنوار نبی جی

غم دے وہن چ ڈُبّا ہویا
بیڑا کریو پار نبی جی

تیری رحمت ہر دم چاہواں
میں ہاں اوگنہار نبی جی

تیریاں نعتاں لکھدیاں رہناں
ایہو بس ہے کار نبی جی

کی دسّاں میں آپ دے اُتّے
حال اے سب اظہار نبی جی

اپنے روضے پاک تے سد لو
مُڑ مینوں اِک وار نبی جی

صائم آپ دے جوڑیاں اُتّوں
صدقے اَتے نثار نبی جی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کول اپنے رَکھ مدینے والیا
روندی رہندی اَکھ مدینے والیا

تیرے وَرگا اِک ناں ہوناں جگ تے
میرے وَرگے لکھ مدینے والیا

تیتھوں ہَولے دھرتیاں اَسمان نیں
میتھوں بھارے ککھ مدینے والیا

تیرے ہتھ وِچ ڈور سب مخلوق دی
تینوں سب دا پکھ مدینے والیا

ویکھیا جس تینوں کیہڑا اوس نوں
فیر دیوے دَکھ مدینے والیا

تُوں خُدا نئیں ٹھیک ، تیرے توں مگر
کد خُدا اے وَکھ مدینے والیا

اوہنوں ڈَر صائم کدوں طُوفان دا
تیری جہنوں رَکھ مدینے والیا

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

بنیں آقا جیہا ، تیرے توں فضول کوئی ناں
میرے سوہنے جیہا جھلّیا ! رسول کوئی ناں

اِکّو یار سی بُلایا جہنوں کول یار نے
ہووے یار جیہا ہور ایہہ اصول کوئی ناں

جِنّھے پڑھے سی صحابی سوہنے نبی پاک توں
ایہو جیہا دو جہاناں تے سکول کوئی ناں

سوہنے رب دے حبیب جیہا کون ہووے گا
جہدے کالے جہے بلال جیہا مُول کوئی ناں

میرے آقا تے اُتاریا قُرآن رب نیں
اِک اَیت دا وی تیرے تے نزول کوئی ناں

جہدے دِل وِچ حُب ناں رسول پاک دِی
اوہدا روزہ تے نماز وِی قبول کوئی ناں

صائمؔ اللہ تیرے نال وِی پیار کرے گا
حکم اوس دے حبیب دا عدُول کوئی ناں

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

بہارِ شہرِ عظمت ویکھ آیاں
درِ فیض و کرامت ویکھ آیاں

غلاماں تے برسدی کِس طراں ایں
رسول اللہ دِی رحمت ویکھ آیاں

گُنہگاراں نوں طیبہ پاک وِچوں
کِویں مِلدی اے جنت ویکھ آیاں

کُھجوراں دے درختاں دِی فضا وِچ
کمالِ حُسنِ فطرت ویکھ آیاں

جہنوں جنت دی جنت آکھدے نے
درِ خاتونِ جنت ویکھ آیاں

مدینے شہر دے لوکاں دے اندر
محبت ای محبت ویکھ آیاں

بشکلِ آستانِ یار صائمؔ
خُدا دی خاص قُدرت ویکھ آیاں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مَان ناں توڑیں میرا آقا
وسّے آپ دا ڈیرا آقا

طیبہ پاک دا کدی وِکھا دے
مینوں نُور سویرا آقا

جھولی میری وِی بھر چھڈیں
تیرا فضل بتھیرا آقا

بندے کیہ نے ! تیرا اللہ
آکھا من دا تیرا آقا

مِرے بیت الحُزن دے وِچ وِی
پا جاویں اِک پھیرا آقا

پتھر کھا کے کریں دُعاواں
تیرا کڈّا جیرا آقا

کردے صآئم دے لیکھاں چوں
غم دا دُور ہنھیرا آقا

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

وکھا دے مولا اَسانوں گلی مدینے دی
نصیب سب نوں کریں حاضری مدینے دی

مِرے حبیب دے جلوے سجا کے دامن تے
گلی اے خُلد دے وانگوں سجی مدینے دی

ناں حُسن شہراں نوں مِلدا ناں کیف گُلشن نوں
جے جگ تے ہُندی ناں جلوہ گری مدینے دِی

مِرے کریم نے مکّے توں دوہری برکت تھیں
کرم دے نال ہے جھولی بھری مدینے دِی

وَگے جو اشک مدینے دِی یاد وِچ میرے
ایہہ سانبھ رکھّی میں خیرات سی مدینے دِی

خیال دِل نوں مدینے دا چیر دیندا اے
سُناواں سجناں میں گل تینوں کی مدینے دِی

مدینہ جہنوں وِی رب نے وکھایاں ہے صائم
بہار بھل دی نئیں اوہنوں کدی مدینے دِی

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

مدینے محترم نوں ویکھ آیاں
حَرم! تیرے حَرم نوں ویکھ آیاں

بھری جاندی اے جتھے سب دی جھولی
میں اُس بابِ کرم نوں ویکھ آیاں

نظر دی بھر دی گئی جھولی کرم تھیں
درِ شاہِ اُمم نوں ویکھ آیاں

جِہدے قدماں دے وِچ تارے وِچھے سی
اُہدے نقشِ قدم نوں ویکھ آیاں

بھرم رہ جائے گا میری خطا دا
جہاناں دے بھرم نوں ویکھ آیاں

مدینے وچ جنابِ فاطمہ دے
مزارِ محتشم نوں ویکھ آیاں

مدینے پاک دے اندر میں صائم
فنا ہُندیاں اَلم نوں ویکھ آیاں

صَلُّوا عَلَيۡهِ وَآلِه

کی پچھدا ایں حال نبی دیاں سیراں دے
عرشوں پار نشان نے اوہدیاں پیراں دے

عین اللہ دِی صُورت سوہنا ماہی اے
عاشق اوہدے جان ناں بوہے غیراں دے

مکّہ جمّن بھوں ایں طیبہ گھر اوہدا
دونویں شہر نے مرکز ساریاں خیراں دے

خُلق دا دے کے آقا درس صحابہ نوں
بوٹے دِتے وڈّھ پُرانیاں وَیراں دے

اوس کہیا جد لَآ اِلٰهَ اِلَّا اللّٰه
ٹُرے حَرم دے وَلّ پجاری دَیراں دے

صآئم شان گھٹائی جہناں سوہنے دِی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

توں ایں شاہِ کُل مدینے والیا
میں ہاں جاندا بھُل مدینے والیا

تُوں ایں لاڑا مُرسلاں دِی جنج دا
کون تیرے تُل مدینے والیا

دونویں عالم وِی ترے اِک وال دا
ہو نہیں سکدے مُل مدینے والیا

میرے تڑفن نال زخمِ ہجر دے
جان ٹانکے کھُل مدینے والیا

فرش کی اے عرش اُتے وی رہے
تیرے جھنڈے جھُل مدینے والیا

ہو کے مدحِ خوان صائم آپ دا

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِه

مدینے دا نُوری چمن اللہ اللہ
درِ مصطفٰے دی پھبن اللہ اللہ

مَیں تطہیر دِی پاک چادر توں صدقے
جہدے ہیٹھ سَن پنج تن اللہ اللہ

سَدا کر رہے چن تے سُورج نچھاور
درِ شَہ توں اِک اِک کِرن اللہ اللہ

دِنے دیندا گنبد نوں سُورج سَلامی
دوے بوسے راتاں نوں چَن اللہ اللہ

اوہ دُنیا تے جنت دی بن گئی کیاری
جتھے پِھر دے محبوب سَن اللہ اللہ

ہے نُور آقا میرے دا ہر ہر جگہ تے
ہے طیبہ چ زندہ بدن اللہ اللہ

اُہدے دَر تے جھولی وِچھائی اے صائمؔ
خُدا جس دی گل لیندا مَنّ اللہ اللہ

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

ہر ویلے لگی رہندی اے اَکھیاں نوں تاہنگ مدینے دِی
بَن تیر فراق دا کُھب گئی اے وِچ دِل دے سانگ مدینے دِی

اوہ سَدا تڑپدے رہندے نے اوہ سَدا پھڑکدے رہندے نے
جِہناں نے جُدائی جھلّی اے جامیؒ دے وانگ مدینے دِی

اِنسان فدائی اِس پاسے حوراں شیدائی اُس پاسے
دُنیا وچ مانگ مدینے دِی جنت وِچ مانگ مدینے دِی

ہو نیوّاں سی اَسمان گیا ٹُٹ جنت دا سی مان گیا
دھرتی دِیاں واہ کے زُلفاں نوں رب بھری جاں مانگ مدینے دِی

تھاں تھاں تے نُور دے جلوے نے تھاں تھاں تے عِشق دے سجدے نے
بھاری اے ساری دَھرتی توں تھاں چند فرلانگ مدینے دِی

وس پیندا عشق دا ویہڑا اے ڈُب جاندا عقل دا بیڑا اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

طیبہ دے پُر نور نظارے
ہر ذرّے وچ سَو سَو تارے

گنبد ہرے دا اِک اِک منظر
سَو سَو واری سینہ ٹھارے

پاک نبی دے روضے ولّے
جگدیاں جُھکدیاں گُٹھاں چارے

نچ جاندے نے طیبہ اَندر
ماڑے چنگے ہولے بھارے

ناں اوہ سُورج وِچ ناں چن وِچ
جالیاں وِچ نے جو چمکارے

طیبہ دی پُر دَرد فضا وِچ
وگ جاندے نے اَتھرو سارے

دُور مدینے پاک توں تڑفن
صائم ورگے درداں مارے

حمد باری تعالیٰ

سب حمداں دے لائق اللہ اُس دیاں سب تعریفاں
کُل ثناواں شاناں اُس دیاں اُس دیاں سب توصیفاں

اُس دا نام مقدّس لیندیاں ہر مُشکل حل ہُندی
اُس دا کرم ہووے تے مُکدیاں پل وِچ کل تکلیفاں

میرے اِک اِک شعر چہ وسدے کرم اوہدے دے جلوے
اُس دے کرم تھیں ہون مکمل تالیفاں تصنیفاں

اُس دے فضل کرم تھیں ملیا خاص مقام ادب دا
کرم اُہدے تھیں دِتے آپے سُٹ ہتھیار حریفاں

اُس دا کرم ہویا تے منزل کول میرے ٹُر آئی
ورنہ کدوں سی منزل پاؤنی میرے جہے ضعیفاں

سو سو وار ناں کیوں میں صائم اُس دا شکر بجاواں

حمد باری تعالیٰ

واہ سُبحان اللہ رب قادر پاک گمان زوالوں
اُس دی حمد ہے اُچی حرفوں جیموں میموں دالوں

چمکن دمکن چن ستارے اُس دے نُور جمالوں
سُورج تپش کھلارے ہر تھاں اُسدے رعب جلالوں

جلوے اُس دے ہین درخشاں تفصیلوں اجمالوں
ظاہر عکس اوسے دا ہووے ہر قالوں ہر حالوں

اُس دی شان مقدّس اُچّی ہر اِک وہم خیالوں
خلق نے کُل کمال نے پائے اُس دے عکس کمالوں

اُس دے راز دے تیک رسائی دِسے محال محالوں
اُس دا کرم سوالی اُتّے ہندا قبل سوالوں

اُس دیاں صفتاں اُچیاں اعلیٰ علماں عقلاں نالوں
اُس دی شان منزہ صائمؔ ہر اِک مثل مثالوں

حمد باری تعالیٰ

اَے خالق اے مالک میرے خیر خزانیوں پاویں
رُہڑ دی جاندی بیڑی میری پار کرم تھیں لاویں

توں داتا میں منگتا تیرا میری آس پچاویں
مَیں عاصی توں بخشنہارا خاص کرم فرماویں

ظاہر حال ترے تے میرا آپے رحم کماویں
اَپنے پاک حبیب دے صدقے منزل تے اپڑاویں

اُچیاں نیویاں تھاواں سبّھے نال کرم دِکھلاویں
حلّ کریں ہر مُشکل میری میرے درد گواویں

محشر دے دِن مینوں مولا نیکاں وِچ اُٹھاویں
اَپنے کرم نوں ویکھیں میریاں بدیاں ول ناں جاویں

اتھے اوتھے دوہیں جہانیں عشق دا جام پلاویں
صائم اپنے نوں ہر غم توں آپ نجات دِلاویں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سحر لے کے شمس الضحیٰ آگیا اے کہ دُنیا تے نُورِ خُدا آگیا اے

جبیں اُتے یٰسین سہرا سجا کے
لقب سوہنا طٰہٰ مزمل دا پا کے
فلک دی تے عرشاں دی قسمت جگا کے
کئی لامکاناں تے جلوے لُٹا کے
اوہ دھرتی نوں بخشن ضیا آگیا اے، زمانے تے نُورِ خدا آگیا اے

شفیع معظم تے نُورِ مجسم
امامِ رسولاں نبوت دا خاتم
بَشیراً نذِیراً محمد مُکرّم
اوہ رُوحِ دو عالم تے سُلطانِ عالم
اوہ بدرُ الدُجیٰ مجتبیٰ آگیا اے، زمانے تے نُورِ خدا آگیا اے

اوہ نعمت دا قاسم تے دِلدارو دِلبر
اوہ ہادی اوہ مہدی اوہ شاہد تے سرور
اوہ مطلوب و مقصود و محبوبِ داوَر
اوہ ہر تھاں تے حاضر اوہ ہر تھاں تے ناظر
جہاناں دا حاجت روا آگیا اے، زمانے تے نُورِ خدا آگیا اے

شَفِیْقٌ ، رَفِیْقٌ ، خَلِیْقٌ ، عَقِیْلٌ
خَطِیْبٌ ، طَبِیْبٌ ، حَبِیْبٌ ، خَلِیْلٌ
رَحِیْمٌ کَرِیْمٌ حَکِیْمٌ جَمِیْلٌ
شَفِیْعٌ رَفِیْعٌ بَدِیْعٌ شَکِیْلٌ
اوہ تزئینِ ارض و سما آگیا اے، زمانے تے نُورِ خدا آگیا اے

حَمِیْدٌ مَجِیْدٌ شَہِیْدٌ بَشِیْرًا
شَرِیْفٌ حَنِیْفٌ لَطِیْفٌ خَبِیْرًا
عَظِیْمٌ عَلِیْمٌ سَمِیْعٌ بَصِیْرًا
طَہُوْرًا طَہُوْرًا سِرَاجٌ مُنِیْرًا
تے آئینہء حق نُما آگیا اے، زمانے تے نُورِ خدا آگیا اے

اوہ صائم دا داتا تے عالم دا والی
اُہدی شان ہے ساری خلقت چوں عالی
اُہدی شان عالی تے رُتبہ کمالی
اُہدے درتوں اوندا نہیں کوئی وی خالی
دو عالم دا اوہ آسرا آگیا اے، زمانے تے نُورِ خدا آگیا اے

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

کر نظر کرم دی محبوبا بیکس ہاں میں لاچار ہاں میں
جِت ہو گئی درد چھوڑے دی گیا دم دی بازی ہار ہاں میں

جیوں جیوں ورہدے اتھرو میرے تیوں تیوں سڑ دا سینہ ایں
جان دا مالک رہندا جتھے دور اوہ شہر مدینہ ایں
وِچکار ہے ڈوبیا قسمت نے ناں اُرے رہیا ناں پار ہاں میں

کر کر یاد مدینہ ہر دم رو رو ہاواں بھردا ہاں
ایسا قسمت ماریا مینوں جیندا ہاں نہ مردا ہاں
خود اپنے وِچ کلیجے دے جو چُبھ جاوے اوہ خار ہاں میں

روضے پاک دیاں کد آقا ٹھنڈیاں چھاواں ویکھاں گا
جِس نوں چمن اون فرشتے کد اوہ تھاواں ویکھاں گا
دو پل دا پروہنا جو ہووے اوہ محبوبا بیمار ہاں میں

ہجر سجن دی آری صائم لوں لوں اندر پھر گئی اے
دِل ہویا اے ٹکڑے ٹکڑے رگ رگ میری چِر گئی اے
میں درد و اَلم وِچ وجھیا ہاں دُکھ درد ہاں میں آزار ہاں میں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دو جگ دے مختار محمد دو جگ دے مختار
نبیاں دے سردار محمد نبیاں دے سردار

رُخ وَالشّمس تے اَبرو طٰہٰ لب یُوحیٰ نُورانی
اَکھ مازاغ تے ہتھ یَدُ اللہ مَطلعِ فجر پیشانی
عرش دے شاہ اسوار محمد عرش دے شاہ اسوار

سب توں سوہنا سب توں اعلیٰ ہر بالا توں بالا
پاک محمد سرورِ عالم کالی کملی والا
اُمت دے غمخوار محمد اُمت دے غمخوار

دیس عرب دا ماہی سوہنا عرش و فرش دا والی
اُسدے در توں منگن والا کدی نہیں مُڑیا خالی
داتیاں دے داتار محمد داتیاں دے داتار

نُور جبین منور چہرہ بدرِ مُنیر پیارا
سُورج پرت پچھاں نوں آوے اُسدا ویکھ اِشارا
چَن نُوں لین اُتار محمد چن نُوں لین اُتار

ہر دم کراں دعاواں نالے ایہو عرض سُناواں
چمکے قدم منوّر اُسدے خوشی چڑھے مر جاواں
جے دیون دیدار محمد جے دیون دیدار

لگیاں رہن اُڈیکاں ہر دم کدوں حبیب بُلاوے
کدوں نصیبا جاگے میرا رحم کدوں فرماوے
نبیاں دا سالار محمد نبیاں دا سالار

ہجر ترے وِچ مر مُک چلیا رو رو صائم تیرا
کد پیناں ایں در تیرے تے مجبوراں دا پھیرا
سد لئو ہُن اِک وار محمد سد لئو ہُن اِک وار

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دُکھاں کھوہ لیا اے چین تے قرار میرے کولوں
دور وَسدا اے میرا دِلدار میرے کولوں

رہویں وَسدا مدینے پاک جان والیا
پھُل خوشیاں دے روضے تے چڑھان والیا
لَے جا جاندا جاندا ہنجواں دے ہار میرے کولوں

آکھیں ہتھ تیرے جگ دا نظام سوہنیا
اُچّا سب توں ہے آپ دا مقام سوہنیا
صفت آپ دی کی ہووے سرکار میرے کولوں

تیرے دَر اُتّوں رب دا نظارا لبھدا
دُکھ دُور کر میرے واسطہ ای رب دا
جاندا چکیا نہیں غماں والا بھار میرے کولوں

ٹوں ایں سارے دکھیاراں دا طبیب سوہنیا
کدوں جاگنے غلام دے نصیب سوہنیا
جھلّے جاوندے نہیں غماندے آزار میرے کولوں

رہندے وال وال وِچ صائمؔ آرے چلدے
اُٹھے پہر رہندے ہنجواں دے دھارے چل دے
دُکھاں منگ لئے نے سُکھ وی اُدھار میرے کولوں

صَلُّوا عَلَیہِ وَآلِہٖ

ناں دُکھ مُکدے ناں مُکیاں نے اُڈیکاں یارسول اللہ
نے ہویاں ہجر وِچ لمیاں تریکاں یارسول اللہ

مَیں کیویں سُرخرو ہو کے ترے دربار تے آواں
گُناہواں میریاں لائیاں نے لیکاں یارسول اللہ

جدوں وی یاد اوندی اے مدینے پاک دی مینوں
نِکل دیاں جاندیاں بے وَس چیکاں یارسول اللہ

ہے لُوں لُوں ساڑیا میرا تے دِل نُوں چیر چھڈیا اے
ہزاراں مار کے مہنے شریکاں یارسول اللہ

شراب دِید دی اِک بوند نوں ترسے ترا صائم

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

تُسیں ہو سب گنہگاراں دے حامی یارسول اللہ
گدا ہے آپ دی خلقت تمامی یارسول اللہ

ہے اُچا عرش اعلیٰ توں تیرے اکرام دا پرچم
نبی کر دے ترے در دی غلامی یارسول اللہ

ترے دربارِ اقدس تے ترے روضے دے گنبد نوں
کدوں دیواں گا میں آکے سلامی یارسول اللہ

مَیں عاصی پُرخطا مُجرم تے تیرے نے لقب سوہنے
مُدثر نُور تے قرشی تہامی یارسول اللہ

جو دِتا سی بلال و یاسر و سلمان و بُوذر نُوں
دیہو مینوں وِی اوہ ذوقِ دوامی یارسول اللہ

عطا اُس وِچوں صائمؔ نُوں وِی گھٹ دو چار ہو جاون
جو پیتا جام سی رُومی تے جامی یارسول اللہ

حمد باری تعالیٰ

اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو
اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو

لکھے مدح اِنسان کی ربّ کریم دی
خالق تے مَولا خَلق دے رازق رحیم دی
اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو

حمداں نے سبھے سَجدیاں اُس ذُوالجلال نُوں
جِہنے بنایا آمنہ مائی دے لال نُوں
اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو

قادر، قوی ہر چیز تے اوسے دی ذات ہے
اوسے دا ظاہر ہر طرف حُسنِ صفات ہے

سبھناں نُوں سبھے نعمتاں اوسے توں مِلدیاں
سُن لیندا اے اوہ دھڑکناں کیڑی دے دِل دیاں
اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو

اوسے دی ذات پاک ہی سب توں عظیم ہے
حادث نے سبّھے ہور تے اوہو قدیم ہے
اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو

واقف اے اوہ ہر حال وچ سبھناں دے حال دا
پتّھر دے وچ رزّاق اوہ کیڑے نُوں پال دا
اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو

دھرتی دا نقشہ اوس نے صائم سنواریا
تھمّاں دے بِن اَسمان نُوں اوہنے کھلاریا
اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو اَللہ ھُو

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

میرے دل دا توں لے جانی قرار میرے کولوں
دوہاں عالماں دی لے جانی بہار میرے کولوں

دَس نی حلیماں کیویں سوہنے نُوں کھڈاویں گی
کیویں میرے لال تائیں لوریاں سُناویں گی
نہیں تے سِکھ لے کھڈوناں اِکوار میرے کولوں

ویکھیں نی حلیماں بازی پیار والی ہریں ناں
ویکھیں نی یتیماں والا حال ایہدا کریں ناں
جے نہیں کول تیرے لئے جانی پیار میرے کولوں

ویکھیں نی حلیماں میرے لال نُوں رواویں ناں
باہر کِتے چھڈ کے تُوں کلیاں نُوں جاویں ناں
نالے ہنجوآں دے لے جا کُجھ ہار میرے کولوں

نی ایہہ نُور رَب دا تے عرش دا ستارا اے
صائمؔ سارے عاصیاں دا ایہو تے سہارا اے
دوہاں عالماں دے لے جا انوار میرے کولوں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اَنوار محمد عربی دے جَد جلوہ گر ہو جاندے نیں
جو ذرّے راہ وِچ اَوندے نے سب رشکِ قمر ہو جاندے نیں

پَے جاندی رات جاں رُخ اُتّے زُلفِ وَالیّل دی لَٹ آوے
جَد زُلف اوہ چُکدے مُکھڑے توں آثارِ سحر ہو جاندے نیں

کی دسّاں کی کُجھ ہو جاندا ہو جاندی نظر جد سوہنے دی
بُت خانے قِبلے بن جاندے بُت زیر و زبر ہو جاندے نیں

محبوب میرے دے قدماں دے تھلّے جو مِٹّی آ جاندی
اوہ مِٹّی سونا بن جاندی اوہ ذرّے زَر ہو جاندے نیں

اوہناں دا اِشارا جد ہووے چَن ٹُٹ دا سُورج مُڑدا اے
سر نیویں خدمت وِچ حاضر اُکھڑ کے شجر ہو جاندے نیں

کیوں ڈر دا ایں صائم زخماں توں چلّن دے نشتر سینے تے
تد پھیرا پَووے طبیباں دا جَد چاک جگر ہو جاندے نے

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

ہر پاسے عربی ماہی دے انوار دیاں تنویراں نے
سب عالم قیدی کیتا اے اوہدی زُلف دیاں زنجیراں نے

کی دسّاں شان کی رکھدے نے سوہنے دے یدُ اللہ ہتّھ دونویں
اِک ہتّھ وچ تیغ فتحنا دی اِک ہتّھ وچ سب تقدیراں نے

مازاغ دے اکھیّاں وچ ڈورے وِچ سُرمہ طغیٰ دا پھبدا اے
وَالفجر جبیں دیاں کرناں وِچ قُرآن دِیاں تفسیراں نے

ایہہ عاشق صادق جان دے نے سجناں دے شہر دیاں عظمت نُوں
طَیبہ دی اِک گُٹھ تھاں بدلے جنہاں دِتیاں وار جاگیراں نے

مینوں قسم خُدا دی سوہنے دی رحمت نے جوش چہ آجانا
جد جانا ایں اوہدے دَر اُتے اَساں عاصیاں پُر تقصیراں نے

ایہہ کہکشاں صائم سوہنے دے راہواں دی دُھوڑ دا نقشہ اے
اوہدی خاکِ قدم مَل مُکھڑے تے لیا چانن بدر منیراں نے

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

کدوں ہووے گی دل نُوں شاد کامی یارسول اللہ
کدوں دیواں گا روضے تے سلامی یارسول اللہ

کراں میں کِس طراں دعویٰ بھلا آقا غُلامی دا
ناں رُومی ہاں ناں سعدی ہاں ناں جامی یارسول اللہ

جدوں کوئی مصیبت آوَندی اے ٹال لیندا ہاں
مَیں لے کے آپ دا اِسمِ گرامی یارسول اللہ

شہنشاہی توں اعلیٰ اے تے ہر عظمت توں بالا اے
ملے جے آپ دے دَر دی غُلامی یارسول اللہ

مِری غُربت تے میری رُوسیاہی وَل نظر کر کے
ناں بن دا اے کوئی میرا پیامی یارسول اللہ

دیہاڑے حشر دے ساڑُو سمیں اندر تُساں باجھوں
ہے کِس بننا گُنہگاراں دا حامی یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ناں اِک پل وی کدی آرام آوے یارسول اللہ
غماں دی اگّ ہر ویلے جلاوے یارسول اللہ

مِری تقدیر ٹُٹّی کون جوڑے آپ دے باجھوں
مقدّر کون بِن تیرے جگاوے یارسول اللہ

مِرے اَرمان روندے نے سِسکدے نے مچلدے نے
جدوں وی قافلہ طیبہ نُوں جاوے یارسول اللہ

مِرے عملاں دی ناقہ کس طراں منزل تے پہنچے گی
میں جُرماں نال بھر لئے نے کچاوے یارسول اللہ

نویں ارمان نویاں آرزواں لے کے اُٹھدا ہاں
نصیبہ فیر مُڑ مُڑ کے گِراوے یارسول اللہ

میں سُنیاں قبر دے اندر تُسیں دیدار دیندے او
مقدّر وقت اوہ چھیتی لیاوے یارسول اللہ

ایہہ ہر ویلے دُعاواں منگداں دربار تیرے تے
[illegible]

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

غماں نے لا لیا ہر طرف ڈیرا یارسول اللہ
تے ٹُٹّا آس میری دا بنیرا یارسول اللہ

کدوں مُکے گی کالی رات ایہہ میرے مقدّر دی
کدوں ہووے گا خُوشیاں دا سویرا یارسول اللہ

سی جس تھیں توڑیا چن نُوں اِشارے اوسدے صدقے
مِرے غم دا وِی سُٹّو توڑ گھیرا یارسول اللہ

جنابِ فاطمہ تے شبّر و شبیّر دے صدقے
مدینے وچ پوے میرا وِی پھیرا یارسول اللہ

رُخِ وَالفجر اُتوں گیسوئے والّیل سرکا کے
مِٹا دیناں مِرے دل دا ہنھیرا یارسول اللہ

مدینے جان دی مُڑ کے ناں ہوئی آس پُوری اے
میں اپنا زور لایا اے بتھیرا یارسول اللہ

بڑا مُجرم ، بڑا بدکار ، پاپی تے کمینہ اے
قصیدہ گو مگر صائم ہے تیرا یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

(مدنی ماہیا)

ہتھ گورے گورے نے
اُسدے اشارے نے رُکھ پُٹ پُٹ تورے نے

اَکھّاں نُوری کٹورے نے
سُرمہ طٰغٰی دا اے مَازَاغ دے ڈورے نے

الَم نَشْرَح سینہ ایں
زُلف وَالّیل اوہدی وَدھ عنبروں پسینہ ایں

اوہدی شکل نُورانی ایں
مُکھّ والشّمس اوہدا وَالفَجر پیشانی ایں

راہی افلاک دا اے
طٰہٰ تے قدم نُوری سرتاج لَولَاکَ دا اے

اَبرو نے قَوسَینَ
یُوحیٰ لب دونویں دو صاد نے دو نیناں

دل عاشقاں وِتیچے نے
زُلف وَالیّل اندر حامیم دے پیچے نے

اَوْ اَدْنٰی دنیٰ تیکر
بلکہ اوہ چنّ عربی گیا توڑ خُدا تیکر

اسمان دے سب تارے
رات معراج دی نُوں اوہدے قدماں توں رب وارے

رہی گل نہیں ضرورت تے
قُرآن دی ہر سُورۃ بنی سوہنے دی صُورت تے

چھُب پھبدی اے جانی نُوں
کہیا رب نے مدثر ہے اوہدی بُردِ یمانی نُوں

لَولَاکَ دا تاج کہیا
صآئم اوہدے سینے نُوں کدی رب نے زُجاج کہیا

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

کوئی مِثل نہیں جانی دی
قسم خُدا کھاوے اوہدی چڑھدی جوانی دی

نہئیں عادت نانہہ نانہہ دی
ہے کملی مزمّل دی ہتھ تیغ فتحنا دی

چہرہ وَجہُ اللہ اے
وَالقَمر نے رُخسارے ہتھ پاک یدُاللہ اے

ہوئی نُور دی جلوہ گری
زُلفاں چہ جد سوہنے وَالنّجم دی مانگ بھری

اوہدی شان گرامی اے
فلکاں توں چن لہہ کے اوہدی بھردا سلامی اے

کی صائم عرض کرے
جنّت اوہ بن جاندی جتھے ڈھولن پیر دھرے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سُناواں کی میں آقا گل تِرے دربار عالی دی
کدی حسنین دا صدقہ بھرو جھولی سوالی دی

ناں جایئے یارسول اللہ تِرے دربار چوں خالی
رہوے اکھّاں چ تابانی تِرے روضے دی جالی دی

جنابِ فاطمہ زہرا دی چادر پاک دے صدقے
شہا ہُن لاج رکھ لیناں مِری اِس جھولی خالی دی

عُمر صدّیق دے صدقے علی عُثمان دے صدقے
عطا ہووے ادا مینوں وِی اِک عشقِ بلالی دی

سلامی لَو غریباں دی مدینے والیو لوکو
تُساں نُوں رب پناہ دِتّی اے دو عالم دے والی دی

سلام اَے گُنبدِ خضریٰ سلام اَے مسجدِ نبوی
نرالی شان ہے ہر دم تِری شانِ جمالی دی

ایہہ ہے پیغام صائم نے مدینے والیا گھلیا
ہر سُرخی اے ہر سطَر وِچ اوہدیاں ہنجھواں دی لالی دی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

(سلکِ مروارید)

تخیّل آ ذرا اَج پیار تے مضمون لکھ لئیے
تصوّر ! جُھوم جا سرکار تے مضمون لکھ لئیے
خیالو ! جاگ پئو اج یار تے مضمون لکھ لئیے
دِلا ! اج ساتھ دیہہ دِلدار تے مضمون لکھ لئیے

اَے قلمیں ! سِر جھکا قُرآن نوں منظوم کرنا
کتابِ حُسن دے عُنوان نُوں منظوم کرنا

قلم ! اَج طُور دے جلوے تُوں لفظاں وِچ سمودیویں
پرو سکیں تے تارے نظم دے اندر پرو دیویں
جے دھو سکیں تے میرے ذہن دے شیشے نُوں دھو دیویں
جے ڈھو سکیں تے اج باری رِیا کاری دی ڈھو دیویں

چل اُٹھ عُنوان رخشندہ تے پائندہ رقم کر د

تُوں لِکھ طٰہٰ اوہدے قدماں نُوں تے یٰسین پیشانی
تُوں لِکھ قُرآن چہرے نُوں تے داڑھی رحلِ قُرآنی
زُجَاج لکھ اوہدی گردن مُنوّر پاک نُورانی
فَتَحْنَا تیغ اوہدی نُوں یُحَکِمُوکَ سلطانی

کٹورے نُور دے مَازَاغ چشمِ نرگسیں لِکھ دے
تے سینے نُوں اَلَمْ نَشْرَح دی تفسیرِ حسیں لکھ دے

اَے تحریرے تُوں فرحت خیز دلآویز ہُندی جا
لَے! پی لَے جام عشقِ نبی دا لبریز ہُندی جا
ذرا رُک جا قلم ! ایویں ناں اینی تیز ہُندی جا
آ ! حُجرے آمنہ مائی دے سجدہ ریز ہُندی جا

اَے اُمّیداں دی کشتی اَج کنارا ویکھ لَے اپنا
اوہ لاڑا سارے نبیاں دا سہارا ویکھ لَے اپنا

تُوں لکھ قرآن چوں تعریف سوہنے دی جے کجھ لیناں
بشارت ہے جہدے صدقے مِلی دُنیا نُوں نَجَّیْنَا
یَدُاللّٰہ لکھ ہتھاں نُوں ابرواں نُوں قَابَ قَوسَیْنَا
لباں نُوں آکھ کے یُوحیٰ خُدا کہندا اے اَوْحَیْنَا

تُوں ہر شبقدر نُوں وَالَّیْل گیسو دی ضیاء لکھ دے
طلُوعِ فجر نُوں وَالْفَجْر رُخ دا مُعجزہ لکھ دے

مِنَ اللّٰہ نُور نُوں ہر نُور دی تنویر کہندی جا
تے رُخ نُوں وَالضُّحیٰ ، وَالشَّمْس دی تفسیر کہندی جا
اوہدی ہر زُلف نُوں قُرآن دی تحریر کہندی جا
اوہدی ہر گلّ نُوں تقدیر دی تقدیر کہندی جا

مُنیرا نُور دی ٹھوڈی تے دُر دندان نُوں لکھ دے
تُوں اُسدے خُلق دی اِک صفت سب قُرآن نُوں لکھدے

خیالا ! بھر لویں جھولی تُوں آیا ایں گھر یتیماں دے
یتیمو ! جُھوم جاؤ باپ آگئے نے یتیماں دے
گُناہو! آگئے وارث گُنہگاراں اثیماں دے
نگاہو ! چُم سکّو تے قدم چُموں حلیمہ دے

حلیمہ ! اوہ حلیمہ جو بنی سوہنے دی دائی اے
حلیمہ اوہ جِہنے لُٹ لئی خُدا دی سب خُدائی اے

حلیمہ اوہ جِہدے گھر وچ نظارے آگئے سارے
جِہدی کُلّی نُوں بوسے دین تارے آگئے سارے
سفینے جو وی ڈُبے سَن کنارے آگئے سارے
گُنہگاراں دی بخشش دے سہارے آگئے سارے

قلم اوہ شعر لکھدی اے لکھے جو پیار وچ ڈُب کے
تے صائم شعر بن دے نعت دے انوار وچ ڈُب کے

حمد باری تعالیٰ

یا اللہ تُوں صاحب سچّا تے میں عاجز بندہ
تُوں سوہنا تے پاک خُدایا، میں کوہجا تے گندہ

کیہڑے مُنہ تھیں حاضر ہوواں وِچ تیرے دربارے
تُوں چنگا ہر چنگے نالوں میں ہر مندیوں مندہ

تیوں تیوں کجی ودھیری آوے دل میرے دے اندر
جیوں جیوں ظالم نفس چلاوے حرص ہوا دا اندر

اِک دِن کِدھرے توڑ ناں دیوے دھون خُدایا میری
بھارا روز گُناہواں والا ہُندہ رہوے پلندہ

تیرے لُطف کرم نے مولا میریاں لاجاں رکھیاں
میرے کولوں چج داہُن تک کدی نہیں ہویا دھندہ

عالی جاہا ، شہنشاہا ، خلّاقا ، رزّاقا
قسمت میری دے کوٹھے دا کھول دویں ہُن جندہ

دَر تیرا چھڈ کیہڑے پاسے جاوے صائم تیرا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

لَوۡلَاکَ لَمَا دا پہنا کے رب تاج مدینے وَالے نُوں
دے چھڈیا اے دو عالم دا سب راج مدینے والے نُوں

سب نبی پیمبر تے مُرسل سب واسُو عرشاں فرشاں دے
ہر روز سلامی گھلدے نے سرتاج مدینے والے نُوں

جو نعمتاں کول سی خالق دے اوہ ساریاں یار نُوں دِتیاں نے
کِسے شَے دا وی رَب نہیں رَکھیا مُحتاج مدینے وَالے نُوں

کیوں دَر دَر دَھکے کھاندا ایں جو منگنا ایں منگ لے سوہنے توں
دُکھیاندے بناؤنے اَوندے نے سب کاج مدینے والے نُوں

کوئی عمل نہیں چج دا وِچ پلڑے پر مان ہے سانوں اِس گل دا
اَساں او گنہگاراں دِی صائمؔ ہے لاج مدینے والے نُوں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

بِن تیرے ذکر دے گل کوئی میں جان دَا سوہنیا ہور نہیں
ترِے دَرتے سہارا بِن تیرے ہُن آن دَا سوہنیا ہور نہیں

سب نبی خُدا نُوں پیارے نے سب اُچیّاں شاناں والے نے
محبوب پیارا بِن تیرے رحمان دا سوہنیا ہور نہیں

تُساں اَوْ اَدْنیٰ دی خلوت وِچ دیدار خُدا دا کیتا اے
جویں تُساں پچھانیاں خالق نُوں پہچان دَا سوہنیا ہور نہیں

جو نعمتاں کول سی خالق دے سب ختم تُساں تے کر چھڈیاں
مطلُوب تے مقصد بِن تیرے یزدان دا سوہنیا ہور نہیں

میرے عیب حسابوں ودھ گئے نے حد رہی نہیں میریاں عیباں دی
تیری باہجھ شفاعت ڈھنگ کوئی بچ جان دا سوہنیا ہور نہیں

بِن تیرے کِس وَل ویکھاں میں بِن تیرے کِس دَر جاواں میں
بِن تیرے مالک صائم دِی جند جان دا سوہنیا ہور نہیں

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اَج آ گئی اے یاد مدینے دی مینوں رَج رَج کے اَج رو لین دے
ہنجواں نال دفتر عملاں دا منوں مَل مَل کے اَج دھو لین دے

تُوں جم جم وسدا رہو ایتھے محبوب مِرے دیا درباناں
مینوں یار مِرے دے در اُتے دو گھڑیاں صرف کھلو لین دے

پھر جو جی چاہوے کرلئیں تُوں میں ساریاں سختیاں جرلاں گا
ذرا رُک جا رب دا واسطہ ای مینوں رو رو کملا ہو لین دے

تُوں کرلئیں جو جی کردا اے ذرا رُک جا جابر تقدیرے
مینوں یار دے گل وِچ پاون لئی ہنجواں دے ہار پرو لین دے

ذرا ٹھہر طبیبا ناں لاویں اجے ٹانکے میریاں زخماں نُوں
اَجے یار دے غم نُوں سینے وِچ ذرا نشتر ہور چبھو لین دے

اَجے صائم کجھ ناں سکدا اے ترا قلم ہجر دیاں تصویراں
فِر تڑپ تڑپ تڑپاویں گا ہو دِل دے ٹوٹے دو لین دے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اَے سب توں سوہنیا عرب دیاں والیا
سُنیں فریاد نُوں چمن دیاں مالیا

ترے دربار تے ، کدوں میں آوناں
سُنو ہُن میریاں ہاواں
میں روندا ای نہ مَر جاواں
کرم مجبور تے ، کدوں فرماونا
میں ایہو سوہنیا چاہواں
تیرے دربار تے آواں
میری بگڑی بنا آقا ، تے در اُتے بلا آقا
کدوں میں ویکھنی
روضے دی جالی آ
اَے سب توں سوہنیا عرب دے والیا
سنیں فریاد تُوں چمن دیا مالیا

عرب دیئے والئے نی، کرم فرماندی جا
سُنا کوئی گل مدینے دی
کرم دے اوس خزینے دی
ہجر وِچ مردیاں دی تُوں آس پُچاندی جا
بُجھا دے اگّ سینے دی
رہوے کجھ آس جینے دی
تُوں آئیوں چُم بہاراں نُوں
عرب دیاں ریگزاراں نُوں
تے جھولی صآئم دِی
اَجے وِی خالی آ
کہویں اے سوہنیا عرب دیا مالیا
سُنیں فریاد نوں چمن دیا مالیا
سُنو ہُن میریاں ہاواں
میں روندی ای ناں مرجاواں

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

میرے سجنو دُعا منگو
دُعا بہرِ خدا منگو

مِرا محبوب آ جاوے ، میری بگڑی بنا جاوے
مِرے دُکھ دُور کر جاوے ، مِری کشتی وِی تَر جاوے
مِرے ہو جان کمّ سارے ، مِرے مُک جان غم سارے
میرے سجنو دُعا منگو

خوشی دِی ابتداء بن کے ، بہارِ جانفزا بن کے
مِرے غم دی دوا بن کے ، کرم دِی انتہا بن کے
مِرا محبوب آجاوے ، مِرا مطلوب آجاوے
مِرے سجنو دُعا منگو

میں مقصد سب دِلی پاواں ، سُہاگن میں وِی ہو جاواں
جے اوہ سُلطان عالم دا ، جے اوہ محبوب صائم دا
کدی وِچ خواب آجاوے ، تے اِک جلوہ وکھا جاوے
میرے سجنو دُعا منگو
دُعا بہر خُدا منگو

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

راضی جیہدے اُتے مُصطفیٰ دی ذات ہو گئی
اوہدی سارے دُکھاں غماں توں نجات ہوگئی

مِٹی تائیں سونا سرکار نے بنایا اے
ذرّیاں نُوں تارے میرے یار نے بنایا اے
سوہنے تکیّا تے موت وی حیات ہوگئی

لیکے جدوں گھر آئی صاحبِ جمال نُوں
ربّ دے حبیب نُوں تے آمنہ دے لال نُوں
اُچّی جگ چوں حلیمہ دِی برات ہوگئی

ذِکر جتھے جاری ہووے ربّ دے حبیب دا
سرورِ کونین دوجہان دے طبیب دا
صائم رحمتاں دی اوتھے برسات ہوگئی

حمد باری تعالیٰ

کُل دا مالک کُل دا خالق، کُل نوں رِزق پُچاوے
سب دا والی، سب دا داتا، سب تے کرم کماوے

سب حمداں سب صفتاں نالوں اُسدیاں اُچیاں شاناں
ہر تھاں وَسدا پر نہیں پیندی اُس نُوں لوڑ مکاناں

پاک منزّہ عظمت والا اُس نُوں سب وڈیائیاں
دَر اُسدے تے نبیاں ولیاں دھوناں ہَین نوائیاں

اوہ اُچّا ہر اُچّے نالوں ہر اعلیٰ توں اعلیٰ
ہر تگڑے توں تگڑا اوہو ہر بالا توں بالا

نال اِرادے پاک اوسے دے بنیاں جو کجھ بنیاں
ناں تے کِسے نے اوہنوں جنیاں ناں اُس کِسے نُوں جنیاں

صائم شان کی دسّاں اُسدی اوہ سب شاناں والا
اُس دی شان دے اَگے نکلے عقلاں دا دیوالا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مُحمّد مُصطفٰے صَلِ علیٰ خیرالانام آیا
اِماماں دا رسُول آیا ، رسُولاں دا امام آیا

جاں آئے والدہ دی گود وچہ سرکارِ دوعالم
جنابِ آمنہ تائیں خُدا ولّوں سلام آیا

لباں اِک دوسری دے نال جُڑ گئیاں محبّت تھیں
زباں تے جد مُحمّد مُصطفٰی دا پیارا نام آیا

اَمانت آمنہ دی جد حلیمہ گود وچ چائی
سی جبرائیل وی بن کے حلیمہ دا غُلام آیا

ولادت ہُندیاں نُورِ مُحمّد نے چمک ماری
نظر حُجرے چوں مائی آمنہ نوں مُلکِ شام آیا

جو نُور پاک ہر اِک چیز توں پہلاں بنایا سی
خدا وَلّوں خُدا دا آخری بَن کے پیام آیا

ہے آمد ساقیٔ کوثر دی اس محفل دے وچ صائمؔ
ایہہ تائیوں تے ہے سب مستاں دا وچ گردش دے جام آیا

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

جس دِل وِچ عشق مُحمدؐ دا اُس دِل وِچ نُور آجاندا اے
جَدوں لیئے نام مُحمّد دا محفل نُوں سُرور آجاندا اے

میں طُور دی عظمت مَن داہاں پر وَکھری اے شان مدینے دی
جَدوں ٹُریئے شہر مدینے نوں ہر قدم تے طُور آجاندا اے

جہنوں مِل جائے قُربت سوہنے دی اوہ نیڑے ربدے ہو جاندا
جو ہووے دُور محمد توں اوہ رب توں دُور آجاندا اے

جَد سُنیئے قِصّہ کربل وچ سیّد تے وَرھدیاں تیراں دَا
حُبدار دِی اَکھ وچ ہنجواں داسَیلاب ضرور آجاندا اے

اوہدے حکم تھیں سُورج مڑدا اے چَن ٹوٹے ہو کے جُڑدا اے
اُہدا حُکم ہووے تے پتّھراں نُوں بولن داشعور آجاندا اے

جَد ویکھاں اپنے جُرماں نوں میں صائمؔ ڈُب ڈُب جاندا ہاں
جَد ویکھاں اُسدی رحمت نوں جُرماں تے غرور آجاندا اے

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِه

آ کریئے ذِکر محمدؐ دا سُن راضی رَب دِی ذات ہووے
اَج عاصیاں دِی اِس محفل تے اوہدی رَحمت دِی برسات ہووے

اوہنوں دو جَگ دا سُلطان کہواں اوہنوں عرشاں دا مہمان کہواں
اوہدی ہر گل نُوں قُرآن کہواں جہدی بات خدا دی بات ہووے

سوہنے دا لنگر جاری اے پئی رجدی خلقت ساری اے
کوئی دسّے تے سہی اُس دَرتوں ناں جس نُوں مِلی خیرات ہووے

اوہ داتا بُھکیاں ننگیاں دا اوہ مان ہے ماڑیاں چنگیاں دا
اُہدے در تے جو وی جا ڈِگدا ہر غم توں اُوہدی نجات ہووے

اُہدے عاشق سَوناں جان دے نئیں پلکاں نُوں ملاونا جان دے نئیں
ہروقت اُڈیکاں رکھدے نے بھاویں دِن ہووے بھاویں رات ہووے

میں خادم نبی دے یاراں دا میں منگتا پنجاں باراں دَا
لکھ ہوون درُود محمد تے اُہدی آل نُوں لکھ صلوٰۃ ہووے

نِت صاؔئم کراں دُعاواں مَیں جد شہر مدینے جاواں مَیں
مِرے پلڑے دے وِچ ہنجواں دِی سجناں دے لئی سوغات ہووے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مار ناں تُوں مینوں رول رول سوہنیا
سَد ہُن اَپنے تُوں کول سوہنیا

ٹُر دے مدینے وَلّے رَاہی جاں مدینے دے
بَلدی فراق وَالی اَگ وِچ سینے دے
دُکھ کیہنوں دسّاں پھول پھول سوہنیا

دُکھ نے ہزاراں شاہا جَان میری کلّی اے
اَکھیاں دِی بیڑی ڈُب ہنجواں چہ چلّی اَے
ڈُبدا اَے دِل ڈول ڈول سوہنیا

جَم جَم موت آوے موت توں کی سَنگناں
موت پر شاہا مَیں مدینے وِچ منگناں
وَاراں تیتھوں جَان میرے ڈھول سوہنیا

صائم ایں فراق وَالا ناگ رہندا ڈَسدا
کول وِی اَیں وسدا تے پتہ وِی نہیں دَسدا
تھک گیاں اَکھاں ٹول ٹول سوہنیا

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِہٖ

آقا کرم کماویں ، آقا کرم کماویں
سوہنے رب دے حبیبا مینوں دَر تے بُلاویں

گھیرا پالیا طوفاناں ، ڈولے کھاندا اے سفینہ
مینوں سَد لَو مدینے وَسّے تُساں دا مدینہ
صدقے شاہِ کربلا دے میرے غماں نوں مکاویں
آقا کرم کماویں ، آقا کرم کماویں

سارے جگ وچہ شاہا تیرے نُور دی تجلّے
تینوں ویکھ لیا جیہنے اوہنے ویکھ لیا اللہ
اللہ واسطے حبیبا ، میرے دُکھڑے مکاویں
آقا کرم کماویں ، آقا کرم کماویں

لمّی ہوگئی اے میرے دُکھاں غماں دی کہانی
ہن تے اکھیاں چوں آقا مُکیا ہنجواں دا پانی
مینوں روضے تے بلا کے آساں میریاں پچاویں
آقا کرم کماویں ، آقا کرم کماویں

باہجھ تُساں دے حبیبا ہور کوئی وِی نہیں میرا
نُوری مُکھڑا وِکھا کے دُور کریو ہنھیرا
دُور وَسدیا شاہا کدی خواب وچہ آویں
آقا کرم کماویں ، آقا کرم کماویں

تحفہ کیہڑی شئے دا صائم تیرے در اُتے گھلّے
باہجھ ہنجواں دے آقا میرے ککّھ وی نہیں پلّے
آپے جھولی دیویں کولوں آپے خیر شاہا پاویں
آقا کرم کماویں ، آقا کرم کماویں

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

اُٹھ دِلا سوہنے نُوں سَلام گھلیئے
چِٹھی کوئی مُصطفٰے دے نام گھلیئے

اَکھیّاں نے لائی ہوئی ہنجواں دِی تار اے
اَج ساڈی پہنچ جانی حال تے پُکار اے
ہنجواں چہ ڈوب کے کلام گھلیئے

گھلیئے کی اوہدے وَل صبح دَا اوہ نُور اے
ساڈے کول غماں والی شام دَا ظہور اے
صُبح وَل کیویں دَسّو شام گھلیئے

منگیا میں جدوں اُہدے جلویاں دَا دَان سی
جوش وچ آ کے سوہنے کیتا فرمان سی
خالی کیویں بُوہے توں غُلام گھلیئے

چُم کے تصوّراں چہ روضے دِیاں جالیاں
گھلیئے حضور نُوں دُروداں دِیاں ڈالیاں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اوہ چن نوں توڑ دا تے مُڑ کے جوڑ دا
اوہ پتھر تار دا تے سُورج موڑ دا

اوہدے دربار توں نبی وی منگدے
اوہدا دربار شہانہ ایں تے منگتا کُلّ زمانہ اے
ملک در اوسدا ادب تھیں لنگھدے
اوہدے دربار توں نبی وی منگدے

اُہدا سب جگ دیوانہ ایں کرم دا اوہ خزانہ ایں
امام الانبیاء وی اوہ تے محبوب خُدا وی اوہ
جیہدی بانہہ پھڑدا اے نہیں مُڑ کے چھوڑ دا
اوہ چن نوں توڑ دا تے مُڑ کے جوڑ دا

اوہ شاہ سُلطاناں دا ، خُدا دا ماہی اے
اوہدی پیشانی طٰہٰ اے اتے والشّمس چہرہ اے
اوہ مالک شاناں دا فلک دا راہی اے
ناں اُسدا کوئی ثانی ایں اوہدی ہر گل قرآنی ایں
شہ ہر دوسرا وی اوہ تے ساڈا آسرا وِی اوہ
اوہ وارث دُنیا وِچ تے حامی توڑ دا
اوہ چِن نوں توڑ دا تے مڑ کے جوڑ دا

اوہ تارا آمنہ دا ، تے لال حلیماں دا
اوہ مالک کُل جہاناں دا اوہ مالک کُل مکاناں دا
اوہ داتا صائم دا تے مان یتیماں دا
اوہ مظہر رب دیاں شاناں دا تے مالک ساڈیاں جاناں دا
کرم دی اِبتدا وی اوہ نگارِ انتہا وی اوہ
پتہ ہے اوسنوں ہر اِک دی لوڑ دا

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

توں ایں میرا مان تے تران سوہنیا
تیرے نال وَسدا جہان سوہنیا

آمنہ دی نُوری گود وچ آون والیا
سعدیہ دے ڈھاریاں نُوں بھاگ لون والیا
اُچی تیری ساریاں توں شان سوہنیا

سوہنیا ایہہ سارے تیرے نُور دے نظارے نے
تیرے ای کھڈونے شاہا چنّ تے ستارے نے
ساریاں بہاراں دی توں جان سوہنیا

ذرّے ذرّے اُتّے شاہا تیری حُکمرانی ایں
پتّے پتّے چھیڑی ہوئی تُساں دی کہانی ایں
پُھل پُھل تیرا مدح خوان سوہنیا

مِلدے جو تینوں آقا رَب نُوں اوہ مِلدے
بولدا اے رَب جدوں لَب تیرے ہِلدے
تیری ہر گلّ ہے قُرآن سوہنیا

والضحیٰ ، یٰسین ، طٰہٰ تیریاں ای شاناں نے
دِتی اے سلامی تینوں ساریاں جہاناں نے
تیرے لامکان تے مکان سوہنیا

صائم جئے غریباں تے وچاریاں دا چارا ایں
آقا تُوں یتیماں تے غریباں دا سہارا ایں
تُوں ایں میرا دین تے ایمان سوہنیا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

راضی جہدے اُتّے مصطفٰی دی ذات ہوگئی
اوہدی جگ وِچّوں وَکھری برات ہوگئی

وَسدا اے جگ سارا سوہنے دے سہارے تے
جُھکیا اے کعبہ رہندا یار دے دوارے تے
جیہڑا جیہڑا جُھکے اوس دی نجات ہوگئی

رہندا گھر عاشقاں دے پھیرا اے حضُور دا
لگّا رہندا دِلاں وِچ ڈیرا انے حضُور دا
جدوں سر نُوں جُھکایا مُلاقات ہوگئی

اوس ویلے مُک جاندے غم دُکھ سارے نے
اوس ویلے لبھدے حبیب دے نظارے نے
جدوں اکھیّاں دے وِچوں برسات ہوگئی

صائم میرے آقا دے کمال وِی کمال نے
تار دِتے جگ دونویں آمنہ دے لال نے
جیہڑی کیتی میرے سوہنے اوہو بات ہوگئی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

پُہنچاں مدینے چھیتی کِتے ساہ نکل نہ جاوے
مینوں اَج دی شام مَولا آقا دے در تے آوے

رو رو کے نَین میرے سُک خار ہو گئے نے
ساتھی عرب دے سارے تیار ہو گئے نے
رحمت تِری الٰہی مینوں وی خَیر پاوے

طیبہ دِیاں مَیں جا کے ہُن ویکھ لاں بہاراں
چُم چم کے جالیاں نوں سڑ دے ایہہ نین ٹھاراں
بن تیرے ہور کیہڑا بگڑی مِری بناوے

طَیبہ دی یا اِلٰہی ہر اِک گلی دا صدقہ
کر دے مُراد پُوری مَولا علی دا صدقہ
نظراں چوں جام مینوں ساقی مِرا پلاوے

اَے دو جہاں دے مالک آساں نان توڑ دیویں
ٹُٹے ہوئے مقدر ہُن میرے جوڑ دیویں
ہُن نعت جا کے صائم سوہنے دے گھر سناوے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

میرے نام نہ چٹھی آئی رو رو چٹھیاں پائیاں
تیرے ہجر چہ رو رو میرا ہو گیا حال سودائیاں

سوہنیا سب دے درد مکاناں ایں، سب دی مشکل حل فرماناں ایں
پادے خیر توں وصل دا مینوں مَیں وی آساں لائیاں

اکھ رووے تے دِل کُرلاوے ، مُڑ مُڑ یاد مدینہ آوے
لُوں لُوں میرا چیریا جاندا مارن سانگ جُدائیاں

کس نوں دل دے پھٹ دِکھلاواں ،کون سُنے گا میریاں ہاواں
بن تیرے سُلطاناں میریا سارے جگ دیا سائیاں

غاراں دے وچہ رووَن والیا ، عیب اساڈے دھووَن والیا
کَون سُنے گا باجھ تُساڈے میریاں حال دوہائیاں

پنجتن پاک دے پیار دے صدقے ،حیدر دی دستار دے صدقے
سَد لے سب نوں روضے اُتے قائم تیریاں شاہیاں

نُور دا مرکز سینہ تیرا ، وَسدا رہوے مدینہ تیرا
سد صائم نُوں وِی ہُن جتھّے جھوکاں ہین وسائیاں

حمد باری تعالیٰ

خُداوندا ! نظر مسکین تے رَحمت دِی کر دینا
رُخِ محبوب دے صدقے ،مری جھولی نُوں بھر دینا

علی اصغرؑ دِی گردن دے لہو معصوم دے صدقے
مِری اَولاد توں شَیطان دَا کر دُور شَر دینا

خزانہ اوہ عطا کرنا ، کمی آوے نہ جس اَندر
جہنوں ڈاکو نہ لُٹ سکّن اَوہ دولت مَال و زَر دینا

ناں مینوں رولنا اَغیار دے دَر تے مِرے مَولا
جبینِ شوق نُوں دینا تے اَپنا سنگِ دَر دینا

طفیل اَوہناں دی لَاخَوفٌ ،سَند بخشی اَے جنہاں نُوں
اَلم سب ختم کر دینا تے لاہ محشر دا ڈَر دینا

ترا تے کَمّ ہے مَولا میری فریاد نُوں سُننا
مِرا تے کمّ سی سِر نُوں تِری چوکھٹ تے دَھر دینا

تمنّا اَیں کہ اُڈ کے پُہنچ جَاواں وِچ مدینے دے
اُڈاری وَاسطے صَائمؔ نُوں مَولا بال و پَر دینا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کیہیا آمنہ مائی حلیمہ نُوں سّتے لیکھ جگا لے چُپ کر کے
لے رحمت سارے عالم دی سینے نال لا لے چُپ کر کے

تُوں سمجھ یتیم نہ چھڈّ جاویں جھولی چوں لعل نہ کڈھ جاویں
ایہہ لعل میرا اَن مُلّا اے پلڑے چہ چُھپا لے چُپ کر کے

کر فکر نہ پچھّوں آون دا ، دائیاں توں مگر رہ جاون دا
ایہہ وی سب نبیاں توں بعد آیا ایہدے ناز اُٹھا لے چُپ کر کے

اِہدے رُخ توں پلڑا چُک تے سہی مِرے چنّ دا مکھڑا تک تے سہی
اِس نورِ مجسم تھیں گھر دی ظُلمت نُوں مٹا لے چُپ کر کے

ویکھن وچ بن عبداللہ اے پر اصل دے وچ وجہُ اللہ اے
ایہہ پردیاں دے وچ آیا اے ایہنوں جگ توں لُکا لے چپ کر کے

کی دسّاں کون ایہہ آیا اے میں لوکاں وانگ نہ جایا اے
خُوش بخت حلیمہ اَج تُوں وی قسمت چمکا لے چُپ کر کے

ایہہ رب دا نُور اُجالا اے ایہہ صائم دا رکھوالا اے
ایہدے ناز اُٹھا کے جنّت دا سامان بنا لے چپ کر کے

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

آمنہ دے گھر نبی اللہ دے پیارے آگئے
نُور والے نُور دے لُٹن نظارے آگئے

دِن ازل دے توں زمیں جنہاں دی ہیسی مُنتظر
اَج رُخِ یٰسین تے گیسُو کھلارے آگئے

کھیڈ دے سن جد پنگھوڑے وچ جدوں شاہِ زمن
بَن کھڈونے نُور دے چنّ تے ستارے آگئے

آگیا مکّے دے وچ اَج تاجدارِ دوجہاں
لَین صدقہ نُور دا قُدسی دوارے آگئے

اَج عرب دے دیس چوں پُھٹّیا اے چشمہ نُور دا
چل دے جس چوں ہر طرف رحمت دے دھارے آگئے

ذِکر اپنا سُنن خُود آئے نے محفل وچ حضور
پڑھدیاں اُج نعت صائمؔ نُوں نظارے آگئے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اَج رَب نے کملی والے نوں عرشاں تے بلاوَنا گج وج کے
چُپ کر کے یار نوں سدناں ایں معراج مناوَنا گج وج کے

رَبّ آکھیا جا جبریل ذرا، دس دَویں فرشتیاں ساریاں نُوں
گھر غیر دے نئیں گھر اپنے وچ اَج یار نے اَونا گج وج کے

اَج ویکھن اَوناں سوہنے نے تھاں اپنی پیاری اُمّت دی
جا آکھ دے سبھناں حُوراں نُوں جنّت نُوں سجاوَنا گج وج کے

خُود پھڑیں لگام ! رکاباں تے پَر اِسرافیل وِچھا دیوے
بُرّاق تے عربی ماہی نُوں اَسوار کراوَنا گج وج کے

حُوراں نُوں کھلہار کے دونہہ طرفیں رَاہواں چہ وچھائیں تاریاں نُوں
مہمان مِرے نُوں سدرہ تک مہمان بناوَنا گج وج کے

اَفلاک تے راہ پئے ویہندے نے محبوب مِرے دا پیغمبر
ہر منزل تے رُک سبھناں نُوں دیدار کراوَنا گج وج کے

اَج چابی کُل خزانیاں دی ہتھّ دے کے یار دے اَے صائم

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

کی دسّاں شان محمد دی پُرنور عارض پُرنور قدم
والشّمس ہے رُخ یٰسین جبیں اوہ حُسنِ ازل اوہ نُورِ قِدم

کوئی کُجھ آکھے چَن عربی نُوں پر عاشق سب کُجھ جان گئے
کُنتُ دا پردہ اُٹھدیاں ای سب ہو گئے دُور سی پیچ و خم

آدم نُوں ملائک توں سجدہ ناں رب سچّے کروانا سی
آدم دی جبیں وچ ناں اَوندا جے نُور اُہدا باجاہ و حشم

اوہنوں سمجھ ناں اپنے ورگا توں جِہدی رب نے مثل بنائی نہیں
رَب دو دو یار بناؤندا نئیں اوہ کلّا اے اللہ دی قسم

چنّ نال اِشارے سَرور دے اَسمان تے ٹکڑے ہوجاوے
اوہدے حُکم تھیں کلمہ پڑھدے نے ڈِگ سجدے وِچ پتّھر دے صنم

ہر ظاہر غیب توں مَن دا ایں ہے لکھیا لَوح محفوظ اُتّے
کی غیب [illegible] تعلیم خود آکے جنہاں [illegible] نوں قلم

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

مجبوبِ خُدا نُوں دوجگ دا سُلطان ناں آکھاں تے کی آکھاں
سب نبیاں توں سرکارنُوں میں ذیشان ناں آکھاں تے کی آکھاں

رب آکھے جو میں کہندا ہاں محبوب مِرا اوہ کہندا اے
فِر دسّو اس دی ہر گلّ نُوں قُرآن ناں آکھاں تے کی آکھاں

جتھے جنّت سجدے کر دی اے جتھّے کعبہ سیس جُھکاندا اے
اُس روضۂ پاک دی عرشاں توں ودّھ شان ناں آکھاں تے کی آکھاں

جدّ رب آکھے محبوب لئی میں پیدا کیتا اے خلقت نُوں
فِر یارنُوں میں دو عالم دی جند جان ناں آکھاں تے کی آکھاں

رَب جِہدیاں پاک اَداواں دی خُود دِتی آپ گواہی اے
اوہدی شان دے منکر دا ناقص ایمان ناں آکھاں تے کی آکھاں

جد نعت میں کہندا ہاں صائم چھا جاندا کیف طبیعت تے
میں اِس نُوں اپنی بخشش دا سامان ناں آکھاں تے کی آکھاں

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

ہوراں لئی عرش دوراڈا اے پر یار دی خاطر دُور نہیں
محبوب توں لُک لُک کے رہنا وچ پیار دے ایہہ دستور نہیں

آواز اک غیب توں آوندی اے آ سجناں آجا بسم اللہ
تُوں کیوں محبوبا جھکنا ایں گھر تیرا اے کوہ طُور نہیں

رَہے سدرہ تے جبریل ہوریں بُراق تے رفرف ہار گئے
سب حدّاں نُوں جو توڑ گیا کیوں کہنا ایں اوہ نُور نہیں

مِل یار نُوں آقا اَوندے نے مُڑ گئے مُوسیٰ دے آکھن تے
مُڑ آوندے نے مُڑ جاندے نے مُختار نے اوہ مجبور نہیں

اِنکار جہدا سی مُوسیٰ لئی اِک جلوہ بھی دکھلاون توں
اَج کُل حجاب اُٹھائے نے اَج رب سوہنا مستور نہیں

میں نُور ہاں اپنے خالق دا خُود دسّیا عربی ماہی نے
ایہہ فیصلہ عربی ماہی دا کیوں انھّیاں نُوں منظور نہیں

ظاہر نے ذرّے ذرّے چوں انوار محمّد دے صائم
کی نُور اوہناں نُوں دِسنا ایں جنہاں دا قلب حضور نہیں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سَد در تے سوہنیا روضے دا دیدار کرن نُوں جی کر دا
جِند جان نوں تیری چوکھٹ تے بلہار کرن نُوں جی کر دا

سُن تذکرے تیری رحمت دے اُے کملی والیا محبوبا
ہُن سامنے ہو کے عیباں دا اِقرار کرن نُوں جی کر دا

ایہہ میں نہیں جان دا رَبدی سونہہ ہے کُفر یا جان ایمان دی اے
چھڈ رُوضہ جنّت جاون توں اِنکار کرن نُوں جی کر دا

رب پاک ہے دل توں مَن لیناں اِک گل پر واعظ سمجھا دیہہ
کیوں کول بُلاندا رَب دا ناں جے پیار کرن نُوں جی کر دا

ایہہ سُورج چن ستارے کی اِک روضے پاک دے جلوے توں
سو وار صدقڑے ایہہ سارا سنسار کرن نُوں جی کر دا

ایمان ہے میرا ظاہر ہے سب حال تُساں تے صائم دا
پر فیر وی شاہا ہر غم دا اِظہار کرن نوں جی کر دا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

چھڈ واعظ گلاں طُور دیاں آ عرش تے جان دی گل کریئے
اَرِنی تھیں نظارہ کی ملناں آ آپ بُلان دی گل کریئے

کی کرناں اُنہاں نمازاں نُوں سر سجدے وچ دل ہور کِتے
کربل وچ چھاویں تیغاں دی ایہہ فرض نبھان دی گل کریئے

چھڈ رقصے فتوے بازی دے آ سُن منصور کی کہندے نے
چُم سُولی سینے لا پہلوں مُڑ راز دے پان دی گل کریئے

منزل نہیں کعبہ عاشق دی در یار دے کعبہ جُھکدا اے
چھڈّ گلاّں خُلد جنان دیاں آ اَج جانان دی گل کریئے

اِس عشق تے تیریاں علماں وچ ہے فرق ہزاراں کوہاں دا
چھڈّ گلاّں جھگڑے پان دیاں آ یار منان دی گل کریئے

توں علم وچوں ایہہ گل لبھیں ایہہ راز نئیں وچ کتاباں دے
صائم جو عشق [illegible]

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اسی الف تیرے اَسراراں نُوں تیرے ای دسّیاں جان گئے
جد میم دے اوہلے آ بیٹھوں ہو ہور دے ہور گُمان گئے

خُود آپ پیا فرماندا ایں ہتّھ میم دے میرے ہتھ سمجھو
کہیا رَاَالحق مُحمّدؐ نے رل خُوب حدیث قُرآن گئے

سڑ جاوے جیبھ بے اَدباں دی جو اپنے ورگا کہندے نے
جس دل وِچ عشق دا چانن ایں اوہ نُور نوں نُور پچھان گئے

اِک عرش بریں اِک فرش زمیں دو گھر نے اِک گھر والے دے
معراج دی شب گھنڈ میم دا چاء گھر اَپنے بن مہمان گئے

اِس گل دے وِچ اے شک کاہدا وِچ میم دے الف نظارے نے
جد چلے سدرہ توں اَگے جبریل وی ہو حیران گئے

کر عقل دی تا کی بند صائم گھر پیر عشق نُوں پاون دیہہ

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

جی کردا! ویکھاں اوہ نگری جتھے رحمت جھڑیاں لائیاں نے
جتھے وسدا داتا دو جگ دا جس ڈُبیاں تار وکھائیاں نے

وَدّھ طُور توں پربت بطحا دے وَدّھ جنت نالوں اوہ غاراں
جتھے رو رو ساڈی بخشش لئی راتاں سرکار لنگھائیاں نے

چُم چُم کے روضہء اَطہر نُوں پلکاں تھیں جھاڑو جا دیواں
وَدّھ عرشِ علیٰ توں اوہ گلیاں جتھے جھوکاں یار وسائیاں نے

اوہ مُنظر گُنبد خضریٰ دا جی کر دا ویکھاں رَج رَج کے
جتھے فیض دی خاطر فلکاں توں آملکاں جُھکیاں پائیاں نے

جِند لکھ وی ہووے تے واراں اِک بطحا نگر دے نظارے توں
جتھے کھا کھا مار بلال ہوراں اِنج لگیاں توڑ نبھائیاں نے

صائمؔ نُوں سَد لے روضے تے اَے شاہا کملی والڑیا
منّ صدقہ شاہ کربل دا جس دِتّیاں وار کمائیاں نے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہ

تیری کملی دی ٹھنڈی ٹھنڈی چھاں سوہنیا
سینے ٹھنڈ پائی جاوے تیرا ناں سوہنیا

تیرے در اُتّے نُوری چمکارے وسدے
تیرے در اُتّے رب دے نظارے وسدے
تیرے در اُتوں صدقے جناں سوہنیا

میرے پلّے کم چجدا نہیں اِک جاپ دا
میرے کول بس سوہنیا سہارا آپ دا
تیرے باہجھ کیہڑی عاصیاں دی تھاں سوہنیا

سخی تیرے جیہا کوئی نہیں دوارا دِسدا
تیرے باہجھ کوئی ہور نہیں سہارا دِسدا
تیرا در چھڈ ہور کتھے جاں سوہنیا

مینوں کیتا اے گناہاں نے تباہ سوہنیا
مینوں کملی دے ہیٹھ دے پناہ سوہنیا
بچ سکدا اے صائم تیرا تاں سوہنیا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

چِٹھّیاں

مُحمّدؐ پیاریا سَرور حبیبا
جگاوِنا اے کدوں میرا نصیبا
لباں تے جان ہے صائمؔ دی آئی
خُدا دے واسطے آجا طبیبا

غماں نے جان ہے میری جلائی
تُساندی دید ہے میری دوائی
ہے دیوانہ تیرا ناچیز صائمؔ
زمانہ آکھدا مینوں سودائی

مُحمّدؐ مُصطفٰےؐ شاہِ زمانہ
ہے مَنبعِ فیض دا تیرا گھرانہ
جے مل جاوے گدائی تیرے گھر دی
ملے صائمؔ نوں رحمت دا خزانہ

صبا جاویں تے آکھیں مُصطفیٰ نُوں
خُدا دے لاڈلے نُورالھدیٰ نُوں
تِرا صائم تڑپدا دُور تیتھوں
بُلا شاہا کدی در تے گدا نُوں

میں رُوواں رات دن ہجراں ستایا
غماں دی اَگ نے مینوں جلایا
ہے تیری یاد دا صائم نے دیوا
مُقدّر دے ہنیرے وچ جگایا

ہجر وچّ یا نبی ہنجو بہاواں
کُھلاواں پوتھیاں قسمت وکھاواں
مقدّر ویکھ کے چُپ ہون پاندھے
تے صائم میرے لَب تے اَون ہاواں

زمانے نُوں تُساں دَر تے بُلایا
گیا خالی جو جھولی بھر کے آیا
پتہ نہیں کیوں اے صائم دے طبیبا
مریض عشق دا جیتا کھایا

غمِ ہجراں نے میری جان بالی
مدینے سد لوو دُکھیاں دے والی
خیالاں وچ رہوے ہر وقت صائم
ہرے گنبد دی نوری پاک جالی

نہ طالب تاج تختاں دا نہ زر دا
کمینہ سگ ہاں میں اس پاک در دا
جتھے عرشاں اُتوں ہر وقت صائم
رہوے چھم چھم خدا دا نور وَرھدا

میرے دُکھاں دا دارُو دید تیری
ترا دیدار ہے بس عید میری
کھڑا دے آن کے آساں دے غنچے
تے پوری کر دیو اُمید میری

ذرا رک جا سنبھل جا اے خیالا
ہنیرا مٹ گیا ہویا اُجالا
نی اکھیو چُم لوو ایہہ سبز گنبد
ایہدے اندر ہے صائم کملی والا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

گھر آمنہ دے اوہ چن چڑھیا جس چانن ہر تھاں لاوَنا ایں
ہویا بُوہا بند نبوّت دا ہُن ہور نبی نئیں آوَنا ایں

ہُن مُک گئے دُکھ دُکھیاراں دے آئے والی اُوگنہاراں دے
جنہاں رو رو کے وِچ غاراندے دُکھیاندا دَرد وَنڈاوَنا ایں

اَج کُفر تے شِرک نُوں مات ہوئی اَج ختم اے ظُلم دی رات ہوئی
اَج پیدا ہے اوہ ذات ہوئی جس فرش نوں عَرش بناوَنا ایں

اَج جاگیا بھاگ حلیمہ دا اَج آگیا مَان یتیماں دا
اوہ وارث خُلق عظیماں دا جس پیار دا مینہ برساوَنا ایں

جس چن ٹکڑے فرمانا ایں جیہڑا ٹُٹیاں دلاں نُوں جوڑے گا
جہنے لاہ تختوں سُلطاناں نُوں بدّواں نُوں تخت بٹھاوَنا ایں

آیا والی مُلکاں ساریاں دا اوہ دَردی دَرداں ماریاں دا
صائمؔ جئے اَوگنہاریاں دا جِہدی رحمت نے مُل پاوَنا ایں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

آیا رَب دا حبیب پیارا ، عَرب دا ستارا
تے دُکھاں دیاں ماریاں دی گلّ بَن گئی
وَگے مکے وِچ رحمت دا دھارا جیہدا نہیں کنارا
تے پیاسیاں وَچاریاں دی گلّ بَن گئی

سوہنا دُنیا اُتے جدوں آیا ، پہلوں سَجدے چہ سرنُوں جُھکایا
فیر نبی مُصطفےٰ ، ہنجو اکھیوں بہا ، لَب ہِلے جیئے ہلا
کیتا اُمّت دے وَرداں دا چارا ، مُکّا دُکھ سارا
تے عاصیاں نکاریاں دی گلّ بن گئی

کُنتُ کَنزاً دا مخفی خزانہ ، دِید اپنی دا کرکے بہانہ
رُوپ الف توں وَٹا ، گھنڈ میم والا پا ، گیا مکے وچ آ
مُکّا کُفر والی رات دا ہنھیرا ، آیا رحمتاں دا نُوری سویرا
آئے شمس الضحیٰ ، آئے بدرُ الدُجیٰ ، وَگے جنتی ہوا
ویلا تڑکے دا ہَیسی اوہ پیارا ، جاں آیا دُلارا
تے صُبح دے سِتاریاں دِی گل بَن گئی

جیہدے باجھ ایہہ زمانہ سی خالی ، اَج اوہ زمانے دا والی
حُوراں ہُندیاں فِدا، گھیاں جنتاں چوں آ، ایہو دیندیاں صدا
آیا آمنہ دا رَاج دُلارا ، تے جگ سہارا
تے اَج بے سہاریاں دی گل بن گئی

واہ حلیمہ مقدّر ایہہ تیرے ، تیرے گھر لائے آقا نے ڈیرے
گودی سوہنے نُوں اُٹھا ، پئی خُوشیاں مَنا ، نالے لوریاں سُنا
تینوں مِلیا خزانہ اے بھارا ، زمانے توں نِیارا
تے تیرے کچّے ڈھاریاں دی گل بن گئی

اَج چُک لئے خزاواں نے ڈیرے ، پائے صائم بہاراں نے پھیرے
پُھل پئے مُسکرا ، چڑھیا کلیاں نُوں چا ، پڑھن صَلِ علیٰ
سارے گلشن چہ پیندا پُکارا ، ہے مِلیا سہارا
تے اَج اساں ساریاں دی گل بن گئی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اَج آ گیا جِس نے آوَنا سی تاہنگاں دِیاں گھڑیاں مکیاں نے
گل لاوَن لئی عَرش سِتارے نُوں دَھرتی نے باہنواں چکیاں نے

آ آ کے حُوراں جنّت چوں کرکر کے زیارت جاندیاں نے
سب رحمتاں اللہ پاک دیاں گھر آمنہ دے آ ڈُھکیاں نے

ہر لہر توحید دے بحر اندر موجاں وچہ موج مناوندی اے
سب نہراں کُفر تے شِرک دِیاں اَج وگدیاں وَگدیاں سُکیاں نے

اَج رَب دا پیارا یار آیا سب دُنیا دا سردار آیا
سجدے لئی آمنہ دے گھر وَل کعبے دِیاں کندھاں جھکیاں نے

دُکھ مُک گئے اَج مظلوماں دے گئے سنگل ٹُٹ محکوماں دے
اَج صائم ظُلم دی ہار ہوئی ظالم دیاں نبضاں رُکیاں نے

صَلُّوا عَلَيۡهِ وَآلِهٖ

مُحمّدؐ مُصطفیٰ دے نُور دی جلوہ نُمائی اے
سُنو مستانیو دِیدار والی رات آئی اے

گُلستاں مہک اُٹھیا اے تے ذرّے طُور ہو گئے نے
مِرا محبوب آیا اے ہنیرے دُور ہو گئے نے
قطاراں بن کے حُوراں ہین اُسدے راہ دے وِچ کھلیاں
منوّر ہو گئے رستے تے روشن ہو گئیاں گلیاں
مچی فرشاں توں عرشاں تک اوہدے ناں دی دُہائی اے

جہدا جی اے کہ ویکھے حُسن دی سرکار دا جلوہ
ہے جیہڑا چاہوندا ویکھے مِرے دِلدار دا جلوہ
کلیم اللہ توں پُچھے اوہ تے یا فر طُور توں پُچھے
شہیدِ کربلا کولوں تے یا منصور توں پُچھے
کہ کیویں مُصطفےٰ دے جلویاں دی دید پائی اے

زمانہ سر جھکاوندا اے مِری سرکار دے دَر تے
خدا مِلدا جدوں مِلدا اے اپنے یار دے دَر تے
مُراداں پاوندے جاؤ اَج مُراداں منگدے جاؤ
درِ محبوب توں صائم دِلاں نوں رنگدے جاؤ
خُدا محبوب دا محبوب دی ساری خُدائی اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

میرے وَل وِی کدی پا پھیرا مدینے دِیا چنّ سوہنیا
سارے جگ وچ چانن تیرا مدینے دیا چنّ سوہنیا

وَالّیل زُلفاں دا گھونگھٹ اُٹھا کے
والشّمس مُکھڑے دا جلوہ وکھا کے
کر قِسمت دا دور ہنھیرا مدینے دیا چنّ سوہنیا

حال اَپنے دِل دَا کِس نوں سُناواں
دَر تیرا چھڈ کے کِس دَر تے جاواں
تیرے باجھ نہیں کوئی میرا مدینے دیا چنّ سوہنیا

ٹھنڈ پوے اَکھیاں چہ ٹھر جائے سِینہ
جے مینوں آقا وکھاویں مدینہ
جتّھے لگّا اے رحمت دا ڈیرا مدینے دیا چنّ سوہنیا

جھکدے نے دَر تیرے اُتّے پیغمبر
حُوراں فرشتے دھرتی تے اَمبر
تیرا سب تھیں شان اُچیرا مدینے دیا چنّ سوہنیا

صَلُّوا عَلَيۡهِ وَآلِه

لی والے میں صَدقے تری یادتوں آکے جو بیقراراں دے کم آگئی
ں باغِ مدینہ چوں اُٹھی مہک کدیاں دُکھیاں لاچاراں دے کم آگئی

پنے اپنے مُقدّر دی ہُندی اے گل آیاں دائیاں تے بڑیاں سی تکّے دے ول
دی ڈاچی قدم وی نہ سَکدی سی چَل عرش دے شہسواراں دے کم آگئی

ن صِدّیق و فاروق دا کی دسّاں کیتا اللہ نے جیہناں دا اُچّا نشاں
ز گنبد دے اندر جو بچ دی سی تھاں کملی والے دے یاراں دے کم آگئی

ن خُوشبوئے زُلفِ حبیبِ خُدا آئی جنّت دے وِچّوں سی بادِ صبا
چھو کے لنگھی جدوں گیسوئے مُصطفٰی جاندی جاندی بہاراں دے کم آگئی

وندی عملاں دے ولّوں سی صائمؔ شرم رکھ لیا کملی والے نے ساڈا بھرم
ن قیامت دے سوہنے دی نظرِ کرم میرے جئے عیب کاراں دے کم آگئی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

چانن ہے عرشاں فرشاں تے نورِ یزدان مُحمّدؐ دا
ہے راج زمانیاں ساریاں تے عربی سُلطان مُحمّدؐ دا

ہر اِک نُوں کملی والے دے دَرتوں ای ٹکڑا ملدا اے
ہے وِچھیا ہویا دوجگ تے بس دسترخوان مُحمّدؐ دا

چن فلک دا ٹکڑے ہو جاندا مُڑ سُورج پچھے آوندا اے
جس وقت اِشارا ہو جاندا ماہِ تابان مُحمّدؐ دا

مُلّاں توں کردا رہنا ایں اوہدی مُختاری دے شکوے
ہے جاری ہر دوعالم وِچ شاہی فَرمان مُحمّدؐ دا

سُٹ شیشہ ہتھ چوں بھن سُٹدے ناں حُسن تے ناز کدی کردے
اِک وار جے جلوہ تک لیندے ماہِ کنعان مُحمّدؐ دا

دوزخ وِچ گھلّے صائم نُوں رحمت نُوں گوارا نہیں ہونا
دوزخ وِچ جا نئیں سکدا اے کدی مَدح خوان مُحمّدؐ دا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کملی والیا شاہ اَسوارا ، اَے عربی سُلطاناں
وَاگاں موڑ کدی ول میرے عرش دیا مہماناں
دِل اپنا پرچائی رکھّاں لے لے تیرا ناں اَے کملی والڑیا
کر دیہہ کملی دی چھاں اے کملی والڑیا

کون میرا بِن تیرے دردی جیہڑا دَرد ونڈاوے
بیڑا بحرِ غماں چوں بنّے کون تیرے بِن لاوے
تیرے باجھوں اَوگُنہاراں دی کیہڑی اے تھاں اَے کملی والڑیا
کر دیہہ کملی دی چھاں اے کملی والڑیا

غاراں دے وِچ رَوون والیا میرے دَرد مُکاویں
تڑف تڑف کے میں مَر چلّیاں محبوبا گل لاویں
تیرا ہو کے کیوں دَردَر دے دھکّے دھوڑے کھاں اَے کملی والڑیا
کر دیہہ کملی دی چھاں اے کملی والڑیا

بُھکھیاں ننگیاں دا تُوں داتا ہر نعمت ورتاویں
اپنے پیٹ تے پتھر بنّھیں خلقت کُل رجاویں
سَوسَو واری کرم تیرے توں صدقے واری جاں اَے کملی والڑیا
کر دیہہ کملی دی چھاں اے کملی والڑیا

مَیں جیہا منگتا تَیں جیہا دَاتا ناں ہویا ناں ہوناں
ہَر کو جچے توں کوہجا صاؔئم تُوں سب جگ توں سوہناں
فیر بھی تیرے کرم تھیں تیریاں نعتاں پیا سُناں اُے کملی والڑیا
کر دیہہ کملی دی چھاں اے کملی والڑیا

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

محمّد رسولِ معظّم دے درتے جبینِ عقیدت جُھکا وَندا رہواں گا
اوہدے نقشِ پا اُتّے کرکر کے سجدے میں تقدیر اپنی جگاوَندا رہواں گا

کوئی فتوے میرے تے لوندا تے لاوے کوئی مینوں مُشرک بناوَندا بناوے
مَیں نام اَپنے آقا داجپدا رہواں گا میں گیت اپنے آقا دے گاوَندا رہواں گا

میں بے زَر ہاں دَربار تیرے تے آکے زَر و مال کر جے نچھاور نئیں سَکدا
ترے روضے توں دُور رَہ کے وی آقا میں ہنجواں دے موتی لُٹاوَندا رہواں گا

مِری حاضری تیرے دَربار اُتّے جے نئیں باجھ مَریاندے ہوسَکدی شاہا
قسم تیرے دربار دی روز مَرکے ترے پاک دَر تے میں آوَندا رہواں گا

ناں دَر اُتّے جَد تک بُلاوَ گے مینوں ناں دِیدار جَد تک کراوَ گے مینوں
مَیں فریاد کرکر کے دِن رات آقا، زمانے دی نیندر اُڈاوَندا رہواں گا

ایہہ بدلے زمیں آسماں بدل جاوے مِرے وَلّوں سارا جہاں بدل جاوے
[illegible] صائم مَیں نعت محمّد سُناوَندا رہواں گا

صَلُّوا عَلَیْهِ وَآلِهِ

سَاہ آیا آیا ناں آیا اِس سَاہ دَا کجھ اِعتبار نہیں
دَم دَم تیرے دَم گھٹ دے نے اِس دم بدلے دَم مار نہیں

ایتھے اپنے اپنے نہیں بَن دے کی شکوہ کریئے غیراں دا
ایہنوں سمجھ نہ اپنی ناداناں ایہہ دُنیا کِسے دی یار نہیں

جِہنوں اَپنی اَپنی کردا ایں جس اُتّے جاندا مَردا ایں
لَکھ پیار توں کر اس دُنیا تھیں ایہہ کِسے نوں کردی پیار نہیں

تُوں گوہڑیاں گوہڑیاں رنگاں تے پیا ایویں مَر مَر جانا ایں
ایہہ کنڈیاں بھریاں جھاڑیاں نے ایہہ گُلشن نہیں گلزار نہیں

عَملاں تھیں جھولی بھردا رَہو سوہنے دا ذکر توں کردا رَہو
تری منزل راہیا لمّی ایں توں راہ وِچ پیر پسار نہیں

کربل وِچ سبق سکھایا سی اُمت نوں شہیدِ اعظم نے
ایہہ دُنیا دھوکھا ای دھوکھا اے ایہہ کِسے نوں کردی پیار نہیں

کیوں بُھل جاناں ایں ناداناں توں قبر ہنھیری وِچ جانا
جِتھے باجھوں عِشق محمدؐ دے تیرا ہونا بیڑا پار نہیں

جدوں وقت اَخیری اَوناں ایں سجناں نے مُکھ پرتاوناں ایں
تیرے مُک گئے ساہ تے اِک ساہ وی تینوں دینا کِسے اُدھار نہیں

محشر نوں پیش جاں ہوویں گا تک تک عملاں نوں رووے گا
تِرے ہتھاں پیراں وِی صائم بنناں تیرا غمخوار نہیں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ہے اُچّا عَرشِ اعظم توں رُتبہ تے شان مدینے دا
جتھے یار خُدا دا وسدا اے سوہنا سُلطان مدینے دا

مرے اَتھرو روکیاں نئیں رُکدے مرا سینہ سَلّیا جاندا اے
جد حال سُناوندا اے مینوں کوئی زائر آن مدینے دا

مَیں مَر چلیا ہاں رو رو کے ہنجواں دے ڈھونے ڈھو ڈھو کے
ہُن صدقہ یار دا کر بھی دیہہ یارب سامان مدینے دا

مرا دِل پیا مینوں کہندا اے توں نال خُوشی دے مَر جاناں
جد خبر مِلی ہُن اُٹھ چھیتی جا بَن مہمان مدینے دا

ہَر اَکھ وِچ اَتھرو آجاندے ہَر عاشق دا دِل روندا اے
جد شروع کِتے ہوجاندا اے دِلکش عُنوان مدینے دا

سَد دَر تے آقا صائم نوں ترى كالى زُلف دى خَير ہووے
ہے دِل وچ میریا محبوبا ہُن بس اَرمان مدینے دا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

کملی والیا سد لے دَر تے رو رو کراں پُکاراں
ہجر ترے نے مار مُکایا کوئی نئیں لیندا ساراں

یاد تیری آوندی اے آکے تڑپاوندی اے روضے اُتّے سوہنیا بُلا
ہنجو میرے چلدے نے غم سینہ سلدے نے اَگ میرے دِل دی بُجھا
یاد تیری وِچ رورو آقا اَٹھے پہر گذاراں
کملی والیا سد لے دَر تے رورو کراں پُکاراں

مُک چلّی جان آقا چڑھے نے طوفان آقا بیڑا میرا تار سوہنیا
روضے دی میں شان آقا کدی ویکھاں آن آقا سدیں اِکوار سوہنیا
چُم چُمکے روضے دی جالی سڑدیاں اَکھاں ٹھاراں
کملی والیا سد لے دَر تے رورو کراں پُکاراں

لٹیا قرار میرا سِینہ اے فگار میرا غم نے ہزار سوہنیا
ویکھ کدی حال میرا روندا وَال وال میرا بیڑا میرا تار سوہنیا
دِید تیری دی تاہنگ نے سوہنیا لائے روگ ہزاراں
کملی والیا سد لے درتے رورو کراں پُکاراں

وَسّے دربار تیرا مِلے جے دِیدار تیرا جان دیواں وار سوہنیا
دَر فیض بار تیرا روضہ طُرحدار تیرا دِلاں دا قرار سوہنیا
مَر چلیا اے صائم تیرا کھا کھا غم دِیاں ماراں
کملی والیا سدلے دَر تے رورو کراں پُکاراں

قطعہ

چَن تارے حضور دے نُور وِچوں
ماہ پارے حضور دے نُور وِچوں
جلوے جِنّے نے صائم جہان اندر
ہَین سارے حضور دے نُور وِچوں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

چَل پُو مدینے دِلا جھولی نُوں پھیلا کے
رَاہواں وِچ روندا جاویں رَاہواں نوں روا کے

جالیاں نُوں چُم چُم لیکھاں نُوں سنوار لے
ہجر وِچ سَڑ یاں ہوئیاں اَکھیّاں نُوں ٹھار لے
آویں ناں توں فیر اوتھوں اِکواری جا کے
چَل پُو مدینے دِلا جھولی نُوں پھیلا کے

پُچھ لے حدیث کولوں پُچھ لے قُرآن توں
گلیاں مدینے دِیاں وَدّھ نے جنان توں
پھِر دا سی یار جتھے رُوپ نُوں وَٹا کے
چَل پُو مدینے دِلا جھولی نوں پھیلا کے

آن کے فرشتے جتھے گردناں جُھکاوندے
پیر بنا کے سِر دے وَلی جتھے آوندے
گل کرے رَب جہدی قسماں اُٹھا کے
چَل پُو مدینے دِلا جھولی نوں پھیلا کے

اوتھے ای صدیقؓ عمرؓ اوتھے مُصطفیٰ اے
اوتھے ای خُدائی ساری اوتھے ای خُدا اے
جُھکیا اے عرش اکھّاں روضے وتّے لا کے
چَل پُو مدینے دِلا جھولی نُوں پھیلا کے

دِل دِیاں سِکّاں صآئمؔ فیر ہین لہندیان
گل وِچ پَلّا ہووے اَکھاں ہون وہندیاں
سوہنے نوں سلام آکھاں اتھرّو بہا کے
چَل پُو مدینے دِلا جھولی نوں پھیلا کے

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

بولیاں

گھر میرے وِی چَانن لاجا
مدینے دِیا چَن سوہنیا

جان لباں اُتے آن کے کھلو گئی
تے اَکھاں تیرا راہ ویہندیاں

مِل جان دے فجر دِیاں بانگاں
توں زُلفاں نوں چک مُکھ توں

تیرے ہُندیاں وِی دُکھ نہیں جے مُکنے
تے ایہدے نالوں موت گھلدے

میں کی کرنی خُدائی ساری منگ کے
مینوں تے میرا یار چاہی دا

تیری یاد وِچ جگ سارا رووندا
اَے غاراں وِچ رون والیا

میرے ورگے کروڑاں ہَین تینوں
تیرے جیہا مینوں کوئی نہیں

میرے سُتے ہوئے لیکھ جگا جا
مدینے دیا چَن سوہنیا

اوہ نئیں پچھدے طُور دیاں راہواں
جنہاں نے تیرا شہر ویکھیا

مُک چلیا اے صائم تیرا
تے مُکی نہیں اُڈیک سجناں

جے نئیں مِلنا قبر توں پہلاں
تے میں کی لیناں زندگی توں

کدی سُفنے چہ دِید کراجا
اَے عرشاں تے جان والیا

اَکھاں نال میں چُماں اوہ نگاہواں
جنہاں نے تیرا روضہ ویکھیا

کدی سُن لَے صائم دے ہاڑے
اَے غاراں وِچ رون والیا

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِہٖ

ہجر دا ماہیا

ہُن شاماں ڈھلیاں نے
سوہنے دی اُڈیک اَندر پیّاں روندیاں گلیاں نے

اَے بدلو سَون دِیو
ہُن وَرہنو بس وِی کرو میرے یار نُوں اَون دیو

فیر جَم جَم وَرہیو جے
یار نُوں روکن لئی فیر بَس نہ کریّو جے

سانُوں غم نے ڈراوَنا کی
یار جے گر آوے مُڑ مَوت نے آوَنا کی

اَتھرو نئیں سُک سکدے
غم جہنوں سَجناں دا اوہدے غم نہیں مُک سکدے

دُکھ دُنیا نُوں کی دَسناں
ٹُر جائے یار جہدا اُس تتڑی نے کی ہَسّناں

غم دِل نوں کھاندا اے
رُس جائے یار جِہدا اوہدا رَب رُس جاندا اے

پَھٹ سُتے ہوئے جاگ پۓ
یار جۓ نئیں اَونا وِچ بھٹھی دے سہاگ پۓ

پئیاں بُونداں بَرسدیاں
سجناں دِی دید لئی پئیاں رَاہواں ترَس دیاں

اَج نبض پئی رُکدی اے
سجناں میں مُک چلیّاں تیری تاہنگ ناں مُکدی اے

اونہوں پل پل ڈر آوے
دَرداں دی ماری دا جِہدا کِونت ناں گھر آوے

بے تاب ناں ہویا کر
ناں جَگ نُوں روا صآئم لُک لُک کے رویا کر

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

محمد حبیبِ خُدا مِل گیا اے
نبی سرورِ انبیاء مِل گیا اے

ناں کیوں میری ہر لوڑ ہو جاوے پوری
زمانے دا حاجت روا مِل گیا اے

گُنہگارو خُوشیاں مناوَ تُسیں وی
مُحمّد شفیع الوریٰ مِل گیا اے

عجب اہلِ سُنت دی چمکی اے قسمت
کہ جس تائیں ہر آسرا مِل گیا اے

مِلی سب صحابہ دی مِدحت سرائی
تے ہر اِک وَلی دِلرباء مِل گیا اے

مُحمّد مُحمّد کراں وِرد صائم
وظیفہ عجب جانفزا مِل گیا اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کملی والے میں صدقے ترِی یاد توں یاد آوندی رہی غم ستاوندا رہیا
جان جلدی رہی اشک وَرھدے رہے دِل تڑپدا رہیا تلملاوندا رہیا

میرا موجاں دے اندر سفینہ رہیا بچّن دا یاد اِکو قرینہ رہیا
سامنے مُصطفیٰ دا مدینہ رہیا خُود ہی طُوفان رَستہ وکھاوندا رہیا

غار وِچ یار دی گود وِچ یار سی ڈنگ تے ڈنگ پیا مار دا مار سی
مار ڈَسدا رِہیا یار دِسدا رہیا زہر چڑھدا رہیا کیف اَوندا رہیا

قبر اندر جاں مُنکر نکیر آگئے سارے دفتر حِساباں دے پُچھے رہے
اوہ وِی بُھل کے سوالاں نُوں رہے جُھومدے میں وِی نعتِ محمدؐ سُناوندا رہیا

کُجھ پتہ مینوں منزل نہ راہواں دا سی بھار وی بھارا صائمؔ گُناہواں دا سی
کھا کے ٹھوکر تے ٹھوکر میں ڈگدا رہیا میرا محبوب مینوں اُٹھاوندا رہیا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

اُنگلی نوں ذرا ہلا کے چَن توڑ وکھایا سوہنے نے
کعبے وَل رُخ پر تا کے قِبلہ بدلایا سوہنے نے

بے صُورت نے صُورت دے وِچ آ جلوہ فرمایا
مالی اپنے گُلشن تائیں آپے ای ویکھن آیا
دُنیا نُوں رُوپ وَٹا کے حیرت وِچ پایا سوہنے نے

فرش توں لیکے عرشاں تیکر ہے اوسے دی شاہی
حجر شجر سُورج چن تارے اُس دی دین گواہی
حیدر لئی کرم کما کے سُورج پرتایا سوہنے نے

کرم اوہدے دِیاں دُھماں پیّاں کوہجیاں نُوں گل لاوے
آپ کرے دِن راتیں فاقے خلقت کُل رجاوے
غاراں وچ اشک بہا کے اُمّت نُوں بچایا سوہنے نے

خُلق اوہدے دیاں دُھماں پئیاں خلقت دوڑی آوے
جو آوے ہو اوہدا جاوے مُڑ کے فیر نہ جاوے
زُلفاں دے پیچ پا کے جَگ موہ دِکھلایا سوہنے نے

ہر ذرّے وِچ جلوہ اُسدا ہر ہر تھاں اوہ وَسّے
اوہ رووے تے دُنیا روندی اوہ ہَسّے جگ ہَسّے
صآئم تے کرم کما کے ہے اپنا بنایا سوہنے نے

دوہڑہ

شاہ اسوار اوہ عرش دا سوہنا آمنہ دا ماہ پارا
سب دُکھیاندے درد وَنڈاوے ہر بےکس دا چارا
اُسدی صِفت بیان کرن توں عاجز جگ ہے سارا
اُس جیہا صآئم پیدا رَب نے کیتا نہیں دوبارا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ختمِ رُسُل کونین دا سردار آگیا
دُنیا چ دوجہان دا مُختار آگیا

فرشاں توں لیکے عرشاں تک پھیلی اے روشنی
گھر آمنہ دے منبعٔ انوار آگیا

جس نُوں بنا کے ہوگیا شَیدا اے خُود خُدا
خالق دا بے مثال اوہ شہکار آگیا

خُوشیاں مناؤ عاصیو رحمت جے آگئی
اُٹھّو غماں دے ماریو غمخوار آگیا

صائمؔ خُدا نوں پاوَن دَا رستہ اے مِل گیا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مُحمّد مُصطفٰے چلّے جدوں عرش بریں ولے
سلامی واسطے عرش عُلیٰ جُھکیا زمیں ولے

سی پِھکّے پے گئے تارے تے زردی چھا گئی چن تے
جدوں اِکوار تکیا آمنہ دے مہ جبیں ولے

سی عرشوں لامکاں ول یار جد آیا تے خالق نے
وَدھائے اُدنُ مِنّی آکھ کے ہتھ نازنیں وَلے

خُوشی دے آ گئے اتھرّو جدوں نبیاں نے تکیا سی
خُدا وَل جاندے اقصیٰ چوں اِمام المرسلیں وَلے

کہیا حق نے نہ کر اُمّت دا غم میں راضی کر دیساں
جدوں رو سوہنے نے تکیّا سی رَبّ العالمیں ولے

میں صدقے جاواں محبوبا تری بندہ نوازی توں
نظر رہی وصل دے ویلے وی اُمّت مُذنبیں ولے

زمانے دی نظر ویہندی پئی اے عیب صائم دے
[illegible] رحمةً للعالمين [illegible] ولے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

پلکاں دی سیج وچھا کے میں حال سُناواں سوہنے نُوں
اوہدے قدمیں سیس نوا کے دل چیر وکھاواں سوہنے نُوں

ہنجواں دا میں ہار بنا کے گل محبوب دے پاواں
اپنے گل وِچ پا کے پلّا رو رو بُھل بخشاواں
پھر بُلھے شاہ دیوانگوں نچ نچ کے مناواں سوہنے نُوں

گھر والا جد گھر وِچ آوے بُھل جاون دُکھ سارے
یار دِیاں قدماں نُوں واراں لاہ اَسمانوں تارے
لکھ واری صدقے جا کے اکھیّاں چہ بٹھاواں سوہنے نوں

دِن راتیں میں کراں اُڈیکاں یار اجے نہیں آیا
نہ آون دِیاں خبراں گھلیاں نہ دَر تے بُلوایا
ہُن دسّو نی کوئی آ کے میں کیویں بُلاواں سوہنے نُوں

دِن راتیں میں تڑپاں صاؔئم روواں تے کُرلاواں
اُسدے دَر تے خبرے میریاں پہنچدیاں نئیں ہاواں

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِه

مکین و مکاں نے محمدؐ دے صدقے
زمین و زماں نے محمدؐ دے صدقے

محمدؐ دے نوروں ایہہ روشن نے تارے محمد دے صدقے ایہہ عالم نے سارے
فضاواں بہاراں دے دلکش نظارے ایہہ جلوہ فشاں نے محمدؐ دے صدقے

محمدؐ ہی نے اصل ہر شے دی واللہ محمدؐ دی اے دوجہاں وِچ تجلی
محمدؐ دے صدقے ہے عرشِ معلیٰ مکاں لامکاں نے محمدؐ دے صدقے

تُوں ایویں ای مُلّاں جی پھردا ایں بُھلدا بناں پیر کامل ایہہ عُقدہ نہیں کُھلدا
محمدؐ ای کُل نے تے جوہر نے کُل دا ایہہ کرّوبیاں نے محمدؐ دے صدقے

محمدؐ ہی اول محمدؐ ہی آخر محمدؐ ہی باطن محمدؐ ہی ظاہر
محمدؐ دوعالم چہ حاضر تے ناظر ایہہ ظاہر نشاں نے محمدؐ دے صدقے

محمد دے صدقے بنی سب خُدائی محمد دے صدقے مِلی رہنمائی
محمد لئی ہر شے ہے رب نے بنائی زمیں آسماں نے محمد دے صدقے

میں کی دساں ایتھے کہ کی کی نہ ہُندا ایہہ دُنیا تے کی ایتھے اِک جی نہ ہُندا
محمد نہ ہُندے تے کُجھ وی نہ ہُندا ایہہ صائم جہاں نے محمد دے صدقے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اَج یتیماں دے مقدّر دا ستارا چمکیا
الف آپے میم چوں ہو آشکارا چمکیا

اَج رُخِ کونین توں ظُلمت دا پردہ اُٹھ گیا
ایہہ جہاں کی دو جہاں دا ہر کنارا چمکیا

آ گیا جد آمنہ دی گود وِچ نُورِ خُدا
ذرّہ ذرّہ دہر دا بن بن کے تارا چمکیا

مکّے دے وچ نُور دے تڑکے اوہ آیا نور اے
جیس دی چمکار تھیں عالم اے سارا چمکیا

عِشق دا معیار اُچّا ہور وی اے ہو گیا
محل اُلفت دا محبّت دا منارا چمکیا

کوئی صآئم وِچ زمانے دے چمک سکیا نئیں
جس طراں اے آمنہ دا ماہ پارا چمکیا

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

اوہ ریجھ کدی نہ سکدے نے جنّت دیاں لالہ زاراں تے
اِکوار نظر پے جاندی اے جنہاندی عرب دیاں خاراں تے

اوہ حُسن نئیں عرش مُعلّٰی تے اوہ کیف نئیں اَسماناں تے
جو رُوپ نُورانی چڑھیا اے طیبہ دے پاک بازاراں تے

حبشی وَل تک کے سوہنے نے چنّ نالوں سوہنا کر چھڈّیا
پُھل بَن گئے پائی نظر جدوں محبوب مرے نے خاراں تے

اوہ وَدھ شیشے توں چمکدیاں وَدّھ چنّ دے نالوں دَمکدیاں
لشکاں اُسدے رُخسار دیاں پے جان جنہاں دیواراں تے

اوہ کول سُلائے ہوئے نے وِچ گود لِٹائے ہوئے نے
تنقید نہ کر پیا بے دَردا کملی والے دے یاراں تے

کی طاقت ہیسی کُوفیاں دی تلوار چلاوندے ایہناں تے
خُود دِین بچان لئی آلِ نبی سر رکھّ دِتّے تلواراں تے

جَد عملاں والے محشر وِچ پئے پرچے دیندے ہوون گے
رحمت نے پردے پا دینے صآئم جئے اوہ گنہاراں تے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

شام صبح کرے ذکر خُدا، سوہنے عربی دا
چن مدنی دا ، مدنی ماہی دا ، ہے بے مثل پیغمبر
نبی دی شان مُعلّیٰ جہدا ہے طالب اللہ

خلقت دا کِتے پیر نہ آوے سایہ بھی کرلیا اے جُدا
سوہنے عربی دا، چنّ مدنی دا ، مدنی ماہی دا ، ہے بے مثل پیغمبر
نبی دی شان مُعلّیٰ جہدا ہے طالب اللہ

رکھنا سی بے مثل تاہیوں ناں سی کوئی بھین بھرا
سوہنے عربی دا ، چن مدنی دا ، مدنی ماہی دا ، ہے بے مثل پیغمبر
نبی دی شان مُعلّیٰ جہدا ہے طالب اللہ

ہر مُشکل حل ہوگئی اوہدی پلا پھڑ لیا جس نے جا
سوہنے عربی دا ، چن مدنی دا ، مدنی ماہی دا ، ہے بے مثل پیغمبر
نبی دی شان مُعلّیٰ جہدا ہے طالب اللہ

ساوا ساوا روضہ پیارا عرش توں رکھد شان جدا
سوہنے عربی دا ، چن مدنی دا ، مدنی ماہی دا ، ہے بے مثل پیغمبر
نبی دی شان مُعلّیٰ جہدا ہے طالب اللہ

صدقہ ہردم منگ منگ کھاندے غوث قطب تے سب اولیاء
سوہنے عربی دا ، چن مدنی دا ، مدنی ماہی دا ، ہے بے مثل پیغمبر
نبی دی شان مُعلّیٰ جہدا ہے طالب اللہ

سَب مرضاں دا دارُو مِلدا دَر ہے صائمؔ دارِ شفا
سوہنے عربی دا ، چن مدنی دا ، مدنی ماہی دا ، ہے بے مثل پیغمبر
نبی دی شان مُعلّیٰ جہدا ہے طالب اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کالی کملی ہے اُس دی نورانی تے چنّ مُکھّ مدنی دا
مَازَاغ ہے اَکھ مستانی تے چنّ مُکھّ مدنی دا

اُسدے نُوروں رُوشن تارے عالم سارے
اُسدے رُخ دے ہین نظارے سب چمکارے
اوہ ہے ٹُٹیاں دِلاں دا جانی تے چنّ مُکھّ مدنی دا

اُس نے رب توں سب کُجھ پایا ، عالی پایا
اُس دا پایا کِسے ناں پایا ، رَب فرمایا
اوہدی دوجگ تے سُلطانی تے چنّ مُکھّ مدنی دا

اُس دی سب توں شان دوبالا ، اَرفع اعلیٰ
اُس دا جگ وِچ نُور اُجالا ، رحمت والا
اوہدی سب خلقت دیوانی ، تے چنّ مُکھّ مدنی دا

کِسے دے تائیں نظر نہ آیا ، اُس دا سایا
بے سایا دا سب تے سایا ، رَب دا سایا
یٰسین اوہدی پیشانی تے چنّ مُکھّ مدنی دا

صاؔئم ہے اوسے دا ہونا ، سب دا ہونا
سوہنا ہر سوہنے توں سوہنا ، سوہنا ای سوہنا
اوہدا نُور ہے نُورِ حقانی تے چنّ مُکھّ مدنی دا

دوہڑہ

زُلف وَالیل تے نَشرَح سِینہ رُخ وَالفجر پیارا
اکھّ مَازَاغ پیشانی طٰہٰ نُور دا پیکر سارا
دَند یٰسین چنبے دیاں کلیاں بحر کرم دا دھارا
نام مُحمّد عربی صاؔئم پہلا نُوری تارا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کملی والے دے نوروں پیدا دوجگ ہوئے
اوہو ای چنّ وِچ چمکے اوہدی تاریاں چہ لو اے

چُمّے آپ دے جوڑے غوثاں قُطباں تے وَلیاں
وَدھ عَرشاں توں شاناں پایاں طیبہ دیاں گلیاں
اوہناں منگتیاں لئی بُوہے اپنے کدی وی نہیں ڈھوئے

گلّ رَب دی اے ہُندی جو وی نبی سوہنا بولے
اوہدی پاک نگاہ توں کوئی چیز نہیّوں اوہلے
اوہدے سامنے ہے بنیا کائنات وِچ جو اے

روندے چنّ تے ستارے پیّاں جنگلیں پُکاراں
ہاواں مار دے سی پتھر نالے روندیاں سی غاراں
اُمّت واسطے سی جا کے جدوں غاراں وِچ روئے

سوہنا دُشمناں دے تھلّے چادر اپنی وِچھاوے
صائمؔ جہیاں کوہجیاں نُوں سوہنا گل نال لاوے
[illegible]

قطعہ

اوّل ، آخر ، ظاہر ، باطن ، نُور ظہُور نبی دا
سُورج چنّ ستاریاں اندر چمکے نُور نبی دا
ذرّے ذرّے دیوچہ صائمؔ ہے اُسدی رُشنائی
پتّے پتّے دے وِچ جلوہ ہے مستور نبی دا

قطعہ

ناں ثانی ایں کوئی بدرالدُّجیٰ دا
محمدؐ مُصطفیٰ شمس الضُّحیٰ دا
کوئی صائمؔ نہ جانے باہجھ رَب دے
کہ کِناں مَرتبہ اے مُصطفیٰ دا

صَلُّوا عَلَیْهِ وَآلِہٖ

تڑپدے رات دِن رہنا تے اشکاں دی روانی ایں
جو مارے ہجر دے اوہناں دی کاہدی زندگانی ایں

اوہ ککّھاں توں وی ہولے نال رَل جاندے نے ککّھاندے
جنہاں نوں یار دے جاندا جُدائی دی نشانی ایں

ایہناں نوں پیندے رہندے نے سدا محبوب دے جھولے
تے کھانی سینے وِچ پیندی سدا ہر وار کانی ایں

ہے طُوفانِ جُدائی ڈوب دیندا عقل دی کشتی
خِرد نوں ساڑ دیندی ہجر دی آتش فشانی ایں

اوہ مَر جاندے نے جیوندے ای جنہاندے یار ٹُر جاون
مَرن توں وِی زیادہ تلخ اوہناں دی ورانی ایں

ناں چھالے میرے زخماندے اَنے صآئم چھیڑ مُڑ مُڑ کے
دِلاں نوں چیر دی جاندی وچھوڑے دی کہانی ایں

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

ناں جانے کِس دن ہووے گی ولّ اساں تیاری سجناں دی
اَکھ لا کے اُڈیکاں بیٹھے آں اُونی ایں سواری سجناں دی

اِکوار اوہ پھیرا پوَن تے سہی اِک وار کرم فرماؤن تے سہی
اوہ اون تے سہی میں کرلاں گا مِنت سَو واری سجناں دی

اکھیّاں دا فرش وِچھاواں گا ہنجواں دے پُھل برساواں گا
ہَتھ جوڑ کے توڑ نبھاواں گا فَرمانبرداری سجناں دی

جے رُکدیاں نے تے رُکن دیو چھیڑو ناں طبیبو نبضاں نُوں
ایہنوں سمجھ تُسیں ناں سکدے او ایہہ ہے بیماری سجناں دی

ہنجواں دیاں جھڑیاں لگ جاوَن اکھیّاں چوں سومے پُھٹدے نے
جدوں وچ تصوّر آ جاندی تصویر پیاری سجناں دی

مِری لاش نُوں دیکھ کے اَے صآئم اِک درداں مارے آکھیا سی
دِیدار دی خاطر جِھلّی اے اِک درداں ماری سجناں دی

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

لکھ شُکر خدا دا گھر ساڈے سجناں نے پھیرا پایا اے
جس دن دی تاہنگ چراں توں سی اوہ دن اج مُڑ کے آیا اے

اے سِکدیو اکھیو خُوش بختو اَج ریجھاں لاہ لئو دِید دِیاں
پئی بارش ہووے جلویاں دِی سجناں نے نقاب اُٹھایا اے

اَے سنگیو اَج نہ سنگیو جے جو دِل کر دا اَج منگیو جے
مُنہ کھول کے فیض خزانیاں دے اَج سخی لُٹاون آیا اے

ایہہ در ہے کملی والے دا ایتھے رحمت دی اَرزانی ایں
ایہہ خلق نہیں ایویں دِیوانی جس جو منگیا سو پایا اے

میں کی اُس دی تعریف کراں جہدا خُلق قرآن مُقدّس اے
گل لاوندا اے سوہنا اُس تائیں سب خلق جنہوں ٹھکرایا اے

اَج ویکھ کے رحمت ستی نُوں اج ویکھ نظر دی مستی نُوں
[illegible] نے اَج آ دامن پھیلایا اے

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

نبی پاک دے دوارے ٹُر جاویں دُکھّ تیرے مُک جان گے
جالی چُم کے اکھاں دے نال لاویں دُکھّ تیرے مُک جان گے

سوہنے پاک نبی دے دوارے رَب دا نظارا لبھدا
جنہوں جگ سارا دُرکارے اوہنوں وی سہارا لبھدا
اوتھے جِندڑی نوں گھول گھماویں دُکھ سارے مُک جان گے

جاکے ہنجوآں دے پھُل برساویں سُکھ تیرے جھولی پَین گے
اوتھے قدماں چہ ڈِگ پَویں جاکے آقا تینوں تھم لین گے
سِر رکھ کے نال قدماں توں چاویں دُکھ تیرے مُک جان گے

اوسے دَر دے اُتے ہر ویلے رہوے جگ سارا جُھکدا
اَتھے پہر ہے اوتھے صائمؔ عرش دا منارا جُھکدا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کابلی کملی دی رکھ کے نشانی میں راہ ویکھاں مدنی دا
مینوں آکھن لوک دیوانی میں راہ ویکھاں مدنی دا

اُٹھرو میرے رہندے چلدے جَلدے بلدے
ہِجر جُدائی سِینہ سَلدے غم نئیں ٹھلدے
مُک چلّیا اکھّاں چوں پانی میں راہ ویکھاں مدنی دا

میں رَوواں تے لوکی ہَسدے سینہ ڈَسدے
زخم ہجر دے رہندے رَسدے دِل وِچ دَھسدے
پَئی تڑفے جِند نمانی میں راہ ویکھاں مدنی دا

مینوں لوکو ناں درکارو ناں پھٹکارو
ناں ہر ویلے طعنے مارو ناں دُرکارو
بِن دید نئیں مُکنی وِیرانی میں راہ ویکھاں مدنی دا

جَد سجناں نے پھیرا پایا کرم کمایا
سُکھ مِلنا ایں دُون سوایا جَد گل لایا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ساقی جے جھلک وکھا دیندا عاقل دیوانے بَن جاندے
دو سُرخ صُراحیاں چھلکدیاں سِردے پیمانے بَن جاندے

جے یار نقاب اُٹھا دیندا ہر جگر کباب بنا دیندا
منبر بُھل جاندا واعِظ نوں زاہد مستانے بَن جاندے

جلوہ جانانہ ہو جاندا مدہوش زمانہ ہو جاندا
ہر اَکھ مَستانی ہو جاندی ہر تھاں میخانے بَن جاندے

کی مُفتیاں فتویٰ لاونا سی کِس یار دا حُکم بجاونا سی
منصور اِشارا کر دیندے ایہہ شہر ویرانے بَن جاندے

کس قُم بِاذنِ آکھیا سی ایہہ کِسے نہ ویکھیا چاکھیا سی
صائم ایہہ عاشق نئیں مَردے مِلنے دے بہانے بَن جاندے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سَدا وسّے نِگاہواں وِچ مدینہ
جتھے وَسدا میرا دِلبر نگینہ

جہدا اے ناخُدا سوہنا مُحمّد
کویں ناں پار ہووے اوہ سفینہ

گدا بنیا اے جو اُس پاک دَر دا
پیا لُٹّے اوہ رحمت دا خزینہ

ہے رُخ وَالشّمس تے واللّیل زُلفاں
الَم نَشرَح نبی دا پاک سینہ

کی اُسنوں شان ہے سوہنے دِی دِسنی
ہے جِسدی وِچ نظر دے بُغض کِینہ

جِنھے جو منگیا پایا اے صائمؔ
ہے لازم پر گدائی دا قرینہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدینے دی ٹھنڈی ہوا اللہ اللہ
ہے جنّت وی جس تے فدا اللہ اللہ

ہے عرشاں دا کعبہ تے کعبے دا قبلہ
حسیں روضہ مصطفٰے اللہ اللہ

جتھے میرے آقا نے لائیاں نے تلیاں
اوہ تھاواں نے قبلہ نما اللہ اللہ

مدینے دا جد نام آوے زباں تے
پیا دیوے لوں لوں صدا اللہ اللہ

محمّد محمّد محمّد صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم
پکارن پئے انبیاء اللہ اللہ

مِرے دل دی دُنیا ہے یادِ مدینہ
ایہہ کِنّاں ایں لُطفِ خُدا اللہ اللہ

مَیں جاواں مدینے تے مُڑ کے ناں آواں
ایہہ کِنّی ایں سوہنی دُعا اللہ اللہ

ہے صائمؔ دے دل دی تمنّا دا مرکز
خیالِ حبیبِ خُدا اللہ اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

شہنشاہِ عالم رسولِ مکرّم محمّد حبیبِ خُدا اللہ اللہ
خُدائی دا مالک خُدا دا پیارا شہنشاہِ اَرض و سما اللہ اللہ

اوہ مالک تے مختار مُلکِ خُدا دا تے سردار سب اَنبیاء اولیاء دا
خدا اوہنوں طٰہٰ تے یٰسین آکھے ہے کیا رُتبۂ مُصطفٰے اللہ اللہ

اوہ اُنگلاں چوں رحمت دے چشمے چلاوے پیا دُشمناں نُوں دُعاواں سُناوے
اوہ توڑے قمر نُوں تے جوڑے دِلاں نُوں ایہہ کنّی ایں سوہنی ادا اللہ اللہ

ہے ارض و سماوات تے رَاج اُسدا انوکھا ہے اسرار معراج اُسدا
خُدا نے بُلایا تے جلوہ دِکھایا تے ملیا مقامِ دنیٰ اللہ اللہ

اوہ آئے تے دُنیا تے آئیاں بہاراں تے چڑھیاں نے دھرتی نُوں خوشیاں ہزاراں
ہے ملیا جہاناں دا سُلطان تینوں مقدّر ترے آمنہ اللہ اللہ

جدوں صائم آقا سی دُنیا تے آئے تے جھنڈے سے جبریل کعبے تے لائے
[illegible]

صَلُّوا عَلَیہِ وَآلِہٖ

پہن کے تاج سر اُتے امامت دا رسالت دا
ہے آیا آمنہ دی گود وچ اوہ نُور وحدت دا

جبینِ وَالضُّحیٰ تے بنھ کے یٰسین دا سہرا
خُوشا صلِّ علیٰ اَج آگیا لاڑا شفاعت دا

ایہہ دُنیا کی خُدا خُود یار دی محفل سجاوندا اے
جدوں دن آوندا اے کملی والے دی ولادت دا

ناں گھبراوَ گُنہگارو ، سیہ کارو ، خطا کارو
اوہ ویکھو آگیا مکّے دے وچ غمخوار اُمّت دا

ہے کیہڑا ریس کر سکدا حلیمہ دے مقدّر دی
جہدے اِجڑّ چراوے مالک و مُختار جنّت دا

خُدا نے اَج اوہ دولت کر سپردِ آمنہ چھڈّی
دوعالم چا نہ سکے بھار سی جیہڑی امانت دا

کدی ناں پار ہُندا پُلصراتوں قافلہ ساڈا
سہارا جے ناں ملدا کملی والے دی قیادت دا

فرشتے چُمدے صائم اوہناں راہواں نُوں آ آ کے
ہے جتھّے تذکرہ ہُندا ولادت باسعادت دا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

کملی والیا شاہ اسوارا دید کرادے ماہ انوارا
مَیں گولی تُوں صاحب میرا بلکہ بُردا سب جگ تیرا
تُوں عرشاں دا نُوری تارا دید کرادے ماہ انوارا

تُوں غَیباں نُوں جانن والا سِیج فترضیٰ مانن والا
تیرے نُوروں ہے جگ سارا کملی والیا شاہ اسوارا

حکم تِرے تھیں سورج مُڑدا چن دوٹوٹے ہو کے جُڑ دا
تاریاں وچ تیرا لشکارا کملی والیا شاہ اسوارا

رَب تیرا تُوں رب دا ماہی عرش فرش تے تیری شاہی
تُوں رب دا محبوب پیارا دید کرادے ماہ انوارا

کملی والیا موڑ مہاراں لَے تتڑی دیاں آکے ساراں
کر صائم دے غم دا چارا دید کرادے ماہ انوارا
کملی والیا شاہ اسوارا دید کرادے ماہ انوارا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

جنّت دیاں بھاویں گلیاں ـــ تے بھاویں عرش مُعلّٰی اے
اُس کالی کملی والے دے انوار دی اِک تجلّی اے

ناں مثل ہے ربِ اکبر دی ناں مثل ہے کملی والے دی
اوہ کلّا لائق سجدے دے ایہہ محبوبی وچ کلّا اے

اِک پالنہار جہاناں دا ، اِک رحمت کل جہاناں دی
ناں کدھرے ہور محمدؐ اے ناں کدھرے دُوجا اللہ اے

محبوب خدا دے عاشق نُوں دوزخ دا ڈر نہیں ہو سکدا
ہر جُرم توں کملی والے دی رحمت دا بھارا پلّا اے

کُجھ ہور وِی بھانبڑ بلدے نے جد پانی پیندا ہنجواں دا
تُوں سمجھ نہیں سکدا اے واعظ اس عشق دا روگ اولاّ اے

جو محبوباں دی گل پچھے نہیں اپنا گل کٹوا سکدا
اوہ عاشق صادق نہیں صائمؔ اوہ چُوٹھا اے اوہ جھلاّ اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ترے نُور دی اے تاریاں چہ لَو مدینے دیا چن سوہنیا

ترے نام نے جہان نُوں سواریا تُساں چنّ نُوں زمین تے اُتاریا
تیری اُنگلی نے چنّ کیتا دو۔ مدینے دیا چن سوہنیا
ترے نُور دی اے تاریاں چہ لَو مدینے دیا چن سوہنیا

مائی آمنہ دی اکھاں دیا تاریا، تیرے روضے اُتوں جنّتاں نُوں واریا
سارے پھُلاں وچ تیری خشبو ، مدینے دیا چن سوہنیا
ترے نُور دی اے تاریاں چہ لَو ، مدینے دیا چن سوہنیا

تُوں ہیں کُلّی مُختار جگ سب دا، تیری دید ہے جمال سچّے رب دا
جو وی کیہا تُساں اوہو گیا ہو ، مدینے دیا چن سوہنیا
ترے نور دی اے تاریاں چہ لَو ، مدینے دیا چن سوہنیا

تیرے اَون تھیں جہان سارا وسّیا، تُسیں ہسّے تے جہان سارا ہسّیا
تُسیں رہئے تے زمانہ پیا رو ، مدینے دیا چن سوہنیا
ترے نُور دی اے تاریاں چہ لو مدینے دیا چن سوہنیا

کر صائم اُتے آقا مہربانیاں ، سَد روضے اُتے رب دیا جانیاں
تیرے باجھ کوئی لگدا نہیں ڈھو ، مدینے دیا چن سوہنیا
ترے نور دی اے تاریاں چہ لو ، مدینے دیا چن سوہنیا

قطعہ

کونین دا سلطان ہے ذی شان محمد صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم
ہستی دے صحیفے دا اے عُنوان محمد صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم
ہر ذرّے چہ موجود اُہدا نُور ہے صائم
ہر جان دی ہے اصل دے وچ جان محمد صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

تُوں دوجگ دا سلطان کملی والڑیا
تِری سب توں اُچّی شان کملی والڑیا

درداں میری جان جلائی ، غم تیرے نے ہوش بُھلائی
جلدے نے ارمان کملی والڑیا

سڑ دیاں اکھّیاں جلدا سینہ ، مُڑ مُڑ آوے یاد مدینہ
مُڑ مُڑ نکلے جان کملی والڑیا

تُوں رحمت دا نُور خزانا ، تیرا منگتا کُل زمانا
دیہہ نظراں دا دان کملی والڑیا

تیرے در تے طُور ہزاراں ، مہکاں منگدیاں پھرن بہاراں
جُھکدا اے کل جہان کملی والڑیا

جان بلب نے میریاں ہاواں ، دم ناں دیون توڑ دُعاواں
کر مُشکل آسان کملی والڑیا

صائم ازلی بردہ تیرا ، تُوں مالک تے والی میرا
میں تیتھوں قُربان کملی والڑیا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

اکھّاں وچہ اتھرو نہیں رُکدے درداں نے گھیرا پایا اے
دِل وِچّوں ہاواں نِکلدیاں اَج یاد مدینہ آیا اے

اَج اوہناں جلوہ گاہواں دے ویکھن نُوں اکھیاں ترسدیاں
جنہاں نُوں مدنی ماہی دے جلوے نے طُور بنایا اے

اوہ گلیاں بھاگاں بھریاں نے اوہ راہواں قسمت والیاں نے
سرکار مِری نے جہناں تے آ پَیر مبارک لایا اے

اِک مَیں کی اوہدیاں زُلفاں نے جگ سارا وَلیا ہویا اے
جِس پتّھر مارن والیا نُوں سِینے دے نال لگایا اے

ناں روکو لوکو صائم نُوں سوہنے دیاں نعتاں کہن دیو
اِس پاپی اوگنہارے دا بس ایہو تے سرمایا اے

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

دو جگ وچ کھڑکیاں تاراں
اَج مِلناں ایں دوُنہہ یاراں

دو جگ نوُں خوشیاں چڑھیاں آیاں مِلن دیاں گھڑیاں
رحمت نے لایا جھڑیاں ، سب مہک پیٔیاں گلزاراں
دو جگ وچ کھڑکیاں تاراں اَج مِلناں ایں دونہہ یاراں

جدُڑے حبیب پیارے رَاہواں وچ وِچھ گئے تارے
آنبی کھلوتے سارے ، وچ راہ دے بنھ قطاراں
دو جگ وچ کھڑکیاں تاراں اَج مِلناں ایں دونہہ یاراں

فُرقت دیاں گھڑیاں مُکیاں سوہنے نے باہواں چُکیاں
جُد قوساں دونویں جھکیاں اَو اَدنیٰ پین پکاراں

مازاغ دا سُرمہ پاکے جد یار کھلوتا جا کے
کہیا حق نے پَردے چاکے ہُن لُٹ لے مَوج بہاراں
دو جگ وچ کھڑکیاں تاراں اَج مِلناں ایں دونہہ یاراں

رب کھولیا نُور خزانا گھر یار نے پھیرا پانا
اِس راتیں بخشے جانا صآئم جئے اوگنہاراں
دو جگ وچ کھڑکیاں تاراں اَج مِلناں ایں دونہہ یاراں

قطعہ

سرچشمۂ ہر قُدرت و مقدور ہَے سوہنا
پاگل اے جو کہندا اے کہ مجبور ہے سوہنا
صآئم ایہہ جِہدے نُور دا پَرتَو نے فرشتے
اوہ مرکزِ اَنوار تےَ اوہ نُور ہے سوہنا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ہُن اتھرو نہیں اکھیاں نے ٹھلنے مدینے دا خیال آگیا
تُحفے اشکاں دے سجناں نوں گھلنے مدینے دا خیال آگیا

میں بے وس تے لمّیاں راہواں ، روندیاں نے مجبور نگاہواں
آرے غَم دے جگر اُتے چلنے مدینے دا خیال آگیا

دل وچ بلدیاں غم دیاں بھائیں دُور وسیندا سِر دا سائیں
پَینے دُکھ نے نوَیں ہُن جھلنے مدینے دا خیال آگیا

بے درداں نُوں کاہدیاں ساراں غَم وچ جو جو پَیندیاں ماراں
ہتھیں زخم پَینے ہُن سلّنے مدینے دا خیال آگیا

مَرضاں ہُندیاں دُون سوائیاں شالا پیش نہ پَین جُدائیاں
سب راہ درداں نے ملّنے مدینے دا خیال آگیا

صآئم روندیاں تُوں مَر جاناں خبرے یار نے کد بلوانا
[illegible] سجناں نے گھلنے مدینے دا خیال آگیا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کدی آقا در تے بُلا سو کہ ؟ کوئی ناں
کدی پاک روضہ وکھا سو کہ ؟ کوئی ناں

مَیں اکھیّاں دی جھولی وچھا کے ہاں بیٹھا
مَیں پلکاں تے اَتھرّو سجا کے ہاں بیٹھا
کدی خَیر جلوے دی پا سو کہ ؟ کوئی ناں

ناں کم کوئی اَوندی اے تدبیر میری
سگوں ڈیگ دِتّا اے تقدیر میری
کدی بانہوں پھڑ کے اُٹھا سو کہ ؟ کوئی ناں

ہے کعبے دا کعبہ ترا آستانہ
سدا وسّے دربار تیرا شہانہ
مِرے دل دی دُنیا وسا سو کہ ؟ کوئی ناں

مِرے دل چہ اَگّاں جدائیاں نے لائیاں
مَیں تڑپاں تے رووآں تے دیواں دُہائیاں
میرے رنج و غم ہُن مِٹا سو کہ؟ کوئی ناں

ایہہ دُکھڑے تیرے بن میں کس نُوں سُناواں
تیرا ہو کے آقا میں کِس در تے جاواں
مِرے حال تے ترس کھا سو کہ؟ کوئی ناں

کرم کرنا صائم تے محبوب میرے
مَیں پڑھدا قصیدے ہاں دن رات تیرے
مِری جھوک اُجڑی وسا سو کہ؟ کوئی ناں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہ

کیہنوں مَیں دُکھ پھول سُناواں کیہنوں میں پھٹ کھول دکھاواں
مدینے دیا سوہنیا ، سَد لَے مدینے گنہگار نُوں

اِک پل چین نہ آوے مینوں یاد تری تڑپاوے مینوں
ناں اِک پل ٹھَمدیاں ہاواں کراں مَیں دن رات دُعاواں
مدینے دیا سوہنیا ، سَد لے مدینے گُنہگار نُون

اَتھرو میرے چلدے رہندے ہو کے سڑدے بلدے رہندے
میرا وی بولے ناواں تیرے میں دربار تے آواں
مدینے دیا سوہنیا ، سَد لے مدینے گنہگار نوں

ٹُردے نے جد لوک مدینے بل پیندی اے اَگ وچ سینے
مَیں اِک پل چَین نہ پاواں تے غم وِچ ڈُب ڈُب جاواں
مدینے دیا سوہنیا ، سَد لَے مدینے گنہگار نوں

کردا ہاں ہر ویلے زاری   کد آوے گی میری واری
مَیں تیری خَیر مناواں   تے جندڑی گھول گھماواں
مدینے دیا سوہنیا ، سَد لے مدینے گنہگار نوں

سب دی سوہنیا آس پُچاویں   صائم تے وی کرم کماویں
میں تیریاں نعتاں گاواں   مَیں تیرا سگ سدواواں
مدینے دیا سوہنیا ، سد لے مدینے گنہگار نوں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

شہسوارا ، رَاز دَارا ، رَب دیا
تاجدارا ، درد مندا ، سب دیا

ذی نِشاناں ، مِہربانا ں ، دِلبرا
رَحمۃً لِلعَالَمِینَا ، سَرورا

مَہوشا ، ماہِ جبیناں ، مَہ رُخا
ناز دَارا ، ناز نِیناں ، سیّدا

غیب داناں ، حُکمراناں ، عربیا
رَازداناں کُنتُ کَنزاً مَخفِیاً

اَے اَلَم نَشرَح دے سینے والیا
اَے شہنشاہا مدینے والیا

دید لئی چشماں دا بُوہا کھولیا
آوی جا ہُن میرے مدنی ڈھولیا

یاد تیری دا مَیں دِیوا بالیا
آ کدی والیّل زُلفاں والیا

آتشِ غم نے ہے سینہ ساڑیا
بَوہڑ چھیتی بَوہڑ عربی لاڑیا

آوی جا وَالفجر چہرے والیا
مِل وی جا یٰسین سہرے والیا

توڑ دے زنجیر غم دی توڑ دے
جوڑ دے میرے مقدّر جوڑ دے

ہے مِری گردن غُلامی واسطے
ہے جبیں تیری سلامی واسطے

آ کدی تے کول اَوگنہار دے
تار دے صآئم دی کشتی تار دے

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

یاد تیری نے کملیاں کیتا کملی والیا کرم کما
حسن حُسین دے صدقے شاہا اپنا رُوضہ پاک وکھا

دُور وسیندیا شاہنشاہوا سُن لے میری زاری
اپنے روضے پاک دے اُتّے سد مینوں اِک واری
مَیں منگتا تُوں داتا میرا خَیر کرم دا جھولی پا
یاد تیری نے کملیاں کیتا کملی والیا کرم کما

ایہو نے بس عرضاں میریاں دَر تیرے تے آواں
رَوضے گِردے پھیریاں لاواں خُوشی چڑھے مَر جاواں
مَرض مِری دا دارُو ہے بَس در تیرے دی خاک شفا
یاد تیری نے کملیاں کیتا کملی والیا کرم کما

تیرا سخی گھرانہ عالی ، موڑ ناں دیویں خالی
ہتھ تیرے وچ سب تقدیراں دوجگ دا توں والی
کی مُشکل ہے تینوں شاہا شان تیری لَولَاکَ لَمَا
یاد تیری نے کملیاں کیتا کملی والیا کرم کما

سُلطاناں ، مہماناں رَب دیا ، تاجورا مُختارا
دَرد ونڈاون والیا سجناں کر میرا وِی چارا
تُوں رب دی رب تیری منّے تیری اوہدی اِک رضا

کردا ہاں دِن رات اُڈیکاں آون کدوں بُلاوے
رحم کریں کِتے صاؔئم تیرا روندیاں ناں مرجاوے
اپنی زُلف دے صدقے شاہا سب نوں اپنی دید کرا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کملی والیا سُن فریاداں
سُن فریاداں کر اِمداداں

دِید تِری نُوں اکھیاں ترسن چھم چھم میرے اَتھرو برسن
مُڑ مُڑ اوندیاں تیریاں یاداں کملی والیا سُن فریاداں

راہواں تک تک تھکیاں اکھیّاں غم تیرے نے جیہڑیاں رکھیّاں
ہِل چلیّاں نے اوہ بنیاداں کملی والیا سُن فریاداں

لُوں لُوں میرا اکھوہ سَٹیا اے جان مِری نوں کوہ سَٹیا اے
پھڑ کے ہجر دیاں جلاّداں کملی والیا سُن فریاداں

کون تیرے بِن دردی میرا مینوں صرف سہارا تیرا
مینوں وس نہ پا صیّاداں کملی والیا سُن فریاداں

ہویاں ہاں میں حال آوارا آوی جا ہُن شاہ اسوارا
غم میرے دیاں دے جا داداں کملی والیا سُن فریاداں

کدتک ہے کُرلاندیاں رہنا دھکے کدتک کھاندیاں رہنا
صائم جیئے خانہ برباداں کملی والیا سُن فریاداں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مُکھڑّا نُورانی طٰہٰ پیشانی
سوہنا، میرا، رب دا اے جانی ، مُکھڑّا نورانی

میرا دلدار جَد آیا
خُدا دا یار جَد آیا
جگ چوں، غماں دی، مُک گئی وِیرانی
مکھڑا نورانی طٰہٰ پیشانی مکھڑا نورانی

اوہ دردی کُلّ یتیماں دا
قرارِ دل حلیماں دا
والی اے، جگ دا، آمنہ دا جانی
مُکھڑّا نورانی طٰہٰ پیشانی مکھڑا نورانی

جدوں ہسّ پین سرکاراں
تے سب کِھڑ جان گلزاراں
دُنیا، ساری اے، اوس دی دیوانی
مُکھڑّا نورانی طٰہٰ پیشانی مکھڑا نورانی

اوہدے دربار دا صدقہ
اوہدے انوار دا صدقہ
پائی اے چنّ تے تاریاں تابانی
مکھّڑا نورانی طٰہٰ پیشانی مکھّڑا نورانی

اوہ ہے مطلوب خالق دا
اوہ ہے محبوب خالق دا
ہر تھاں ، اوسے دی ، چھڑی اے کہانی
مکھڑا نورانی طٰہٰ پیشانی مکھڑا نورانی

مَیں اُس دے پاک گھر جاواں
جھکاواں سَر تے مر جاواں
ایہو اے، میری تے، آخری کہانی
مکھّڑا نورانی طٰہٰ پیشانی مکھّڑا نورانی

مَیں صائم ہور کی کہناں
خُدا توں ہور کی لیناں
دیواں جے، آقا توں، وار زندگانی
مکھّڑا نورانی طٰہٰ پیشانی مکھّڑا نورانی

صَلُّوا عَلَيۡهِ وَآلِهٖ

چن مُکھ عربی دلبر دا
ویکھ جھنوں سینہ ٹھر دا

زُلف اوہدی وَالّیل پیاری ، اکھیّاں وچ مَازاغ دی دھاری
موہ لئی اُس نے خلقت ساری ، جگ منگتا اُس دے در دا

جگ دا داتا رَب دا ماہی ، لہندے چڑھدے اُسدی شاہی
بَن دا اوہ تقدیر الٰہی ، حکم ہے جو سوہنا کردا

غاراں دے وچ رووَن والا عَیب اساڈے دھووَن والا
ساری رَات کھلووَن والا ، لکھ دُکھ ساڈے لئی جَر دا

اُسدے منگتے نُوری ناری ، اُسدے ہتھّ وِچ کل مختاری
اُسد در تے سَو سَو واری ، ہے کعبہ مُجرے بھر دا

منگو سارے یار دُعاواں، مَیں اُسدے دربار تے جاواں
ساہمنے صائم نعت سُناواں ، کم بن جاوے بے پر دا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

وچ دل دے بھانبڑ بل دے نیں جد یاد مدینہ آجاوے
اکھیّاں چوں اتھرّو چلدے نیں جد یاد مدینہ آجاوے

مَیں لُٹیا پُٹیا جاندا ہاں درداں وچ سُٹیا جاندا ہاں
دُکھ چار چوفیریوں وَلدے نے جد یاد مدینہ آجاوے

مَیں اوہلے ہو کے رو لیناں، ہنجواں تھیں پلکاں دھو لیناں
غم نوَیں نویلے سَل دے نے جد یاد مدینہ آجاوے

مُڑ لُوں لُوں کٹیا جاندا اے مُڑ سینہ پھٹیا جاندا اے
آ دُکھڑّے ویہڑا مَلدے نے جد یاد مدینہ آجاوے

اِنسان ہے آخر ایہہ صائم کِنج غم تے قابُو پا سکدا
کنب کنب کے پہاڑ وِی ہلدے نے جد یاد مدینہ آجاوے

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

مَیں کردا ہاں سدا ایہہ التجاواں یارسول اللہ
ترے دربار تے جا کے ناں آواں یارسول اللہ

گئے سُکھ چَین سب میرے غماں نے پالئے گھیرے
مَیں کِس نوں دُکھ سوا تیرے سُناواں یارسول اللہ

تڑفدی جان میری اے چڑھی غم دی ہنیری اے
تے گھیرا پا لیا لکھّاں بلاواں یارسول اللہ

ناں غم وچ رول محبوبا توں آ وس کول محبوبا
مَیں پلکاں تیرے راہ اندر وچھاواں یارسول اللہ

ترے دربار تے جا کے کدوں ویکھاں گا جی لا کے
اوہ چھاواں ٹھنڈیاں دِلکش فضاواں یارسول اللہ

بس ایہو التجاواں نے تے بس ایہو دُعاواں نے
مَیں ڈِٹھیاں باجھ تینوں مر ناں جاواں یارسول اللہ

خُدارا رحم فرماؤ تے صائم نُوں وی بُلواؤ
ترانے میں ترے دن رات گاواں یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

غماں نے پا لئے پہرے نے بھارے یارسول اللہ
مِرے آئے نے گردش وِچ ستارے یارسول اللہ

مَیں اَوگنہار ہاں آقا مَیں بدکردار ہاں آقا
تے خالی میریاں کنّیاں نے چارے یارسول اللہ

مَیں دِتّی ٹھیل طُوفاناں دے وِچ کشتی حیاتی دی
تِری چشمِ عنایت دے سہارے یارسول اللہ

خُدا دے واسطے آنا مِری بگڑی بنا جانا
سہارے مُک گئے ہُن تے نے سارے یارسول اللہ

مَیں صدقے چشمِ رحمت توں ترے لطف وعنایت توں
تُساں اِکے نظر تھیں جگ نے تارے یارسول اللہ

ترے دربار نُوں چھڈ کے تیری سرکار نُوں چھڈ کے

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

مِرے ویتے وی ہُن موڑو مہاراں یارسول اللہ
مِرے گھر وچ وی آجاون بہاراں یارسول اللہ

بچاؤ آن کے مینوں علی دے لال دے صدقے
چڑھے طُوفان نے لکھّاں ہزاراں یارسول اللہ

جتھے رورو کے اُمّت دے تُساں نے عیب سی دھوتے
وکھا دیناں کدی مینوں اوہ غاراں یارسول اللہ

کدوں تیکر مِرے محبوب رکھنا دُور قدماں توں
کدوں تک تڑفنا ایں دل فِگاراں یارسول اللہ

تُساڈے ذکر دیاں ہُن تُساڈی یاد دے اندر
مِرا دل چھیڑ کے بیٹھا اے تاراں یارسول اللہ

سہارا ہور صائم دا نہیں تیرے سِوا کوئی
میں دامن ہور کس در تے کھلاراں یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہ
(بے نقطہ)

محمّد رسولِ ہُدیٰ اللہ اللہ
اوہ اللہ دا اللہ اُہدا اللہ اللہ

اوہ سردارِ عالم اوہ اکرام والا
دوعالم دا اوہ آسرا اللہ اللہ

اوہ مہرِ دوعالم اوہ ماہِ معلیٰ
اُہدا اِسم، اعلیٰ عُلا اللہ اللہ

اوہ دُکھ دور کردا اوہ ہمدرد ہر دا
اوہ راکھا ہے ساڈا سدا اللہ اللہ

اوہ صائم دا مولا اوہ کُل دا سہارا
اوہ اسلام دا مدعا اللہ اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مَیں راہ اوہدے وچ رُل دا ہاں محبوب پیارا نئیں آیا
نئیں آیا راہی عرشاں دا اکھیّاں دا تارا نئیں آیا

مَیں سِکدا سِکدا مَر چلیاں اِکوار ہی سوہنا سد لیندا
کئی جامی ورگے روندے نے پیغام دوبارا نئیں آیا

درداں نے پایا گھیرا اے آ غماں نے ڈیرا لایا اے
دُکھ دُونے چَونے ہوگئے نے دُکھیاں دا سہارا نئیں آیا

مَیں دل دا تخت سجایا سی اَج پُھل برسا کے ہنجواں دے
جس تخت تے آکے بہنا سی اوہ راج دُلارا نئیں آیا

اِس درتوں صائمؔ ہر ویلے ہر منگتا ہر شَے پَوندا اے
پر تینوں اُس توں منگن دا ڈھنگ برخوردارا نئیں آیا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

جے ملک الموت آوَندا اے تے آوے
خیالِ مُصطفٰے آکے ناں جاوے

مَیں اَکھاں نال اُسدے پیر چُمّاں
خبر جو یار میرے دی لیاوے

کراں مَیں رات ساری اِنتظاری
اوہ سوہنا جھات پاوے یا ناں پاوے

مَیں راہ محبوب دا مَل کے ہاں بیٹھا
کوئی مینوں ناں ہُن آکے اُٹھاوے

رہوے ایہہ سوز قائم یاالٰہی
مِرے دل دی ناں اَگ کوئی بجھاوے

مَیں واراں جان نُوں سو وار صائمؔ
مِرا محبوب [illegible] تے بُلاوے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مَیں پا کے کفنی مدینے جاواں ناں فیر آواں کرو دُعاواں
جُھکا کے گردن نبی دے دَر تے ناں فِر اُٹھاواں کرو دُعاواں

جے دَر تے سدّن حبیب میرے، تے جاگ اُٹھّن نصیب میرے
جاں ہووے روضہ قریب میرے مَیں سر جھکاواں کرو دُعاواں

کی راز دل دے کِسے تے کھولاں، مَیں اتھر وڈوہلاں تے کجھ ناں بولاں
طبیب اپنے نُوں زخم دل دے میں جا وکھاواں کرو دُعاواں

میں سُنیاں ماہی دے در تے پہرے، لگا کے بیٹھے نے گونگے بہرے
اوہ چھڑیاں مارن میں جالی چمّاں ناں لب ہٹاواں کرو دُعاواں

مِلے جے پیغام تاجور دا، میں جاواں راہواں چ سجدے کردا
غُبار لے کے سجن دے در دا اَکھاں چہ پاواں کرو دُعاواں

مَیں لیندا سوہنے دا نام جاواں، تے پڑھدا صائم سلام جاواں
جتھّے سی پھر دا حبیب رب دا اوہ ویکھاں تھاواں کرو دُعاواں

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

عرب دے راہی عرب دی ٹھنڈی ہوا نُوں میرا سلام آکھیں
کدی تے آوے پیام لے کے صبا نُوں میرا سلام آکھیں

درِ محمّد تے سر جھکا کے تے ساری حسرت دِلی مِٹا کے
دُرود پڑھدا رہویں تے نُورِ خُدا نُوں میرا سلام آکھیں

جاں ہووے آقا دے در حضُوری جاں ویکھیں روضے دے جلوے نُوری
بہا کے اتھرّو تُوں جنّتاں دی فضا نُوں میرا سلام آکھیں

تڑپ تڑپ کے مچل مچل کے قدم قدم تے سنبھل کے
شہِ دوعالم دے دَر دے ہر اِک گدا نُوں میرا سلام آکھیں

تُوں جا کے جنّت بقیع دے ولّے نگاہواں رکھیّں جھکا کے تھلّے
تے میرے آقا دی بیٹی خیرالنساء نُوں میرا سلام آکھیں

جو ویکھ چلیّا ایں اکھیّں ساری سُناویں صائمؔ دی آہ و زاری
خُدا دے ماہی تے میرے ماہِ لقا نُوں میرا سلام آکھیں

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

نامِ مُحمّد صلِ علیٰ سوہنا مالک عرشاں دا ، فَرشاں دا مُختار محمد
مُحمّد پاک مُحمّد شہِ لَولاک مُحمّد

نبیاں دا سردار ہے سوہنا ، دو جگ دا مُختار ہے سوہنا
شان اوہدی لَولاک لَما سوہنا مالک عرشاں دا ، فَرشاں دا مختار محمد
مُحمّد پاک مُحمّد شہِ لَولاک مُحمّد

جد سوہنا تشریف لیایا ، عرش سلامیاں دیون آیا
حُوراں آگیاں ہون فِدا سوہنا مالک عرِشاں دا ، فَرشاں دا مختار مُحمّد
مُحمّد پاک مُحمّد شہِ لَولاک مُحمّد

صُورت ہے وَالفَجر پیاری ، اکھیّاں وچ مَازاغ دی دھاری
زُلف اوہدی وَالّیل دوتا سوہنا مالک عرشاں دا ، فرشاں دا مختار مُحمّد
مُحمّد پاک مُحمّد شہِ لَولاک مُحمّد

جگ دا والی رَب دا ماہی ، لہندے چڑھدے اُسدی شاہی
مِلک اوہدی سب مُلکِ خُدا سوہنا مالک عرشاں دا، فرشاں دا مختار مُحمّد
مُحمّد پاک مُحمّد شہِ لَولاک مُحمّد

صآئم اُسدے کُلّ نظارے ، سُورج وِچ اُسدے لشکارے
اُس دی تاریاں وِچ ضیا سوہنا مالک عرشاں دا، فرشاں دا مختار مُحمّد
مُحمّد پاک مُحمّد شہِ لَولاک مُحمّد

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

پاک محمد کرم کما مینوں سَد لے روضے تے

کر دا ہاں دن رات دُعاواں
مَیں تیرے دَر تے آواں جندڑی گھول گھماواں

ہتھ تیرے وچ سب تقدیراں میریاں معاف کرو تقصیراں
نام دے صدقے بخش خطا مینوں سَد لے روضے تے

کر دا ہاں دِن رات دُعاواں
مَیں تیرے دَر تے آواں جندڑی گھول گھماواں

رحمتِ عالم لَقب ہے تیرا بیڑا سوہنیا تار دے میرا
رَوضے دا دیدار کرا مینوں سَد لے رَوضے تے

کر دا ہاں دن رات دُعاواں
مَیں تیرے در تے آواں جندڑی گھول گھماواں

شہر تیرے دیاں سرد ہواواں ، دُور مدینیوں مَیں کُرلاواں
ہُن ناں بُہتا چِر ترسا مینوں سد لے روضے تے
کر دا ہاں دن رات دُعاواں
مَیں تیرے در تے آواں جندڑی گھول گھماواں

بیشک میں بدکار ہاں سخیا، بیشک اوگنہار ہاں سخیا
تُوں ہیں رحمت دا دریا مینوں سد لے روضے تے
کر دا ہاں دن رات دُعاواں
مَیں تیرے در تے آواں جندڑی گھول گھماواں

مَیں کُرلاندا مَر چلیّا ہاں تَرلے پاندا مَر چلیّا ہاں
صائمؔ دی تقدیر جگا مینوں سد لے روضے تے
کر دا ہاں دن رات دُعاواں
مَیں تیرے در تے آواں جندڑی گھول گھماواں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

عَربی دُلارا عرشاں دا تارا
اوسے دے نوروں ، بنیا ایں جگ سارا

مُحمّدؐ مُصطفٰے بن کے ، اِمام الانبیاء بَن کے
اَزلی ، جلوہ ، ہویا اے آشکارا

اوہ ہے سردار دو جگ دا ، اوہ ہے مُختار دو جگ دا
اُس دا جلوہ ہے رَب دا نظارا

اوہ بُھکّھیاں نُوں رَجاندا اے، ناں روٹی آپ کھاندا اے
اوسے دے دَر تے ہے سب دا گُذارا

اوہ پتّھراں نُوں بلاندا اے ، تے پانی تے تراندا اے
چنّ نُوں ،توڑے، اوہدا اِک اشارا

اوہ مالک کُلّ جہاناں دا ، مکاناں لامکاناں دا
بُھکھیاں، ننگیاں، دا ہے اوہ سہارا

میں صائمؔ روز کُرلاواں ، اوہدے دربار تے جاواں
جا کے، اوتھوں ، ناں پرتاں دوبارا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ربّا سُن لے میریاں ہاواں مدینے والا ماہی میل دے

رُس گئے سَب سُکھ چین نے میرے روندے رہندے نَین نے میرے
تیرے نام دا واسطہ پاواں، مدینے والا ماہی میل دے

سب دی آس پچانا ایں تُوں ، وِچھڑے یار ملانا ایں تُوں
تیرا دَر چھڈ کس دَر جاواں، مدینے والا ماہی میل دے

دل میرے تے آرے چلدے مینوں یار دے در تے گھل دے
میں کونج وانگوں کُرلاواں، مدینے والا ماہی میل دے

جِس دم یاد مدینہ آوے، دل میرا ایہہ ڈُب ڈُب جاوے
دیوے لُوں لُوں پیا صداواں ، مدینے والا ماہی میل دے

ربّا اپنے یار دے صدقے، طیبہ دے بازار دے صدقے
[illegible]

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اللہ اللہ اللہ ھو لا اِلٰہ الا ھو

صلّی اللہ علیہ وسلّم نبیاں دے سلطان
شب اسریٰ دی بن کے چلّے خالق دے مہمان
مُحمّد خالق دے مہمان اللہ اللہ اللہ ھو لا اِلٰہ الا ھو

اقصیٰ دے وچ پہنچیا جس دم عرش دا شاہ اسوار
دین سلامی شاہ دی جُھک گئے اقصیٰ دے مینار
جھک گئے اقصیٰ دے مینار اللہ اللہ اللہ ھو لا اِلٰہ الا ھو

بن کے صفاں کھلوتے ہیسن اَگے نبی تمام
نبی کھلوتے پچھّے سارے بنے حضور امام
محمد پیارے بنے امام اللہ اللہ اللہ ھو لا اِلٰہ الا ھو

فلکاں اُتے پہنچے جس دم دوجگ دے مُختار
راہواں دے وچ تارے وِچھ گئے چن ہووے بلہار
نبی توں چن ہووے بلہار اللہ اللہ اللہ ھو لا اِلٰہ الا ھو

جس جس راہوں لنگھدا جاوے آمنہ دا دلدار
حُوراں آکے پیراں تھلّے زُلفاں دین کھلار
ادب تھیں زُلفاں دین کھلار اللہ اللہ اللہ ھُو لا اِلٰہ الا ھو

جوڑے ہتھ جبریل ہوراں نے جا سدرہ دے کول
رَف رَف تے چڑھ اَگّے چلیّا کلّا مدنی ڈھول
محمد سوہنا مدنی ڈھول اللہ اللہ اللہ ھو لا اِلٰہ الا ھو

رَف رَف وی حد اپنی اُتّے بیٹھا سی ہتھ جوڑ
کُلّ مکاناں والا پہنچیا لامکانیں توڑ
محمدؐ لامکانیں توڑ اللہ اللہ اللہ ھو لا اِلٰہ الا ھو

قوساں ملیاں اَو ادنیٰ توں ہوگئے ہور قریب
رب نوں جا ملیا سی صائم رَب دا پاک حبیب
محمدؐ رب دا پاک حبیب اللہ اللہ اللہ ھو لا اِلٰہ الا ھو

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِه

عرض کیتی جبریل تلیاں نوں چُم کے چلو آقا رب دا پیام آ گیا اے
سواری لئی در تے بُرّاق آیا تے واگاں پھڑن نوں غلام آ گیا اے

جاں اقصیٰ چہ پہنچے محمد ﷺ پیارے، نبی سن کھڑے انتظاری چہ سارے
تے نبیاں نوں آدم نے فرمان کیتا صفاں ٹھیک کر لئو امام آ گیا اے

جاں پہنچے فلک اُتے جگ دے سہارے تے راہواں دے وچ جاندے وِچھدے سی تارے
سی فرمان سارے ملائک نوں ہویا جھکو سارے خیر الانام آ گیا اے

محمد دے پیراں چہ سر نوں نوا کے، عرض کیتی جبریل سدرہ تے جا کے
میں اَگے نہیں اِک پیر جا سکدا آقا میرا آخری ایہہ مقام آ گیا اے

خدا جانے کیسی ملاقات ہوئی، یا جانے نبی کی سی گل بات ہوئی
بس ایناں پتہ عاصی اُمت لئی سوہنا شفاعت دا لیکے انعام آ گیا اے

ہے ایہہ رات منگن دی جھولی پھیلاؤ، تے انعام سوہنے محمد ﷺ توں پاؤ
پڑھو سارے صلِ علیٰ مِل کے صائم زباں تے محمد دا نام آ گیا اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مُحمّد دی مرضی ہے مرضی خدا دی خُدا نُوں اے سب نالوں پیارا مُحمّد
پہن تاج لَولَاک دا سِر تے چلیّا ہے عرشاں نوں عرشاں دا تارا مُحمّد

دو عالم چہ وَرھدی اے رحمت خُدا دی تے کردے نے فلکاں تے قُدسی منادی
اَے افلاکیو دِید سوہنے دی کر لو کرن چلّے حق دا نظارہ مُحمّد

جدوں حق نُوں لطفِ وصال آرہیا سی تے سوہنے نُوں اُمت دا خیال آرہیا سی
ناں کیتا کسے نے ناں کرنا کسے نے جیویں کیتا اُمّت دا چارا محمد

کہیا حق نے محبوب سب غم بھلاؤ، تے محشر دا مُختار نامہ لے جاؤ
مَیں اوسے نُوں جنت عطا کر دا جاساں کرو گے جیہدے ول اشارا محمد

ہے جاون دا قصہ تے سب نے سُنایا جیویں پینڈا عرشاں دا ایہی مُکایا
ناں پر راز کُھلّا ہے اَج تک کسے تے کیویں آیا عربی دُلارا محمد

کروا ایہہ دُعا زُلف کالی دے صدقے تے والفجر صورت نرالی دے صدقے
تے روضے مقدس دی جالی دے صدقے بنن ساڈا صائم سہارا محمد

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

توں سمجھیں معراج نوں فسانہ ترا ایہہ ناقص خیال کی اے
جے جاندا گھر وِچ ہے گھر دا مالک تے پھیر اَمرِ محال کی اے

گیا سی جتھّے نبی یگانہ سی اوہو سوہنے دا گھر شہانہ
زمیں تے رہنا کمال ہے سی فلک تے جانا کمال کی اے

گئے جاں جنّت نوں آقا میرے بلال اَگے سی لاوَندے پھیرے
اوہ جنہوں چھُوہ دَئے اوہ نُور بن دا یا آپے دس دے بلال کی اے

سی جو جو میرے نبی نے چاہیا سی رَب نے سوہنے دی جھولی پایا
اوہ دین والا اوہ لَین والا تے تینوں واعظ ملال کی اے

قریب سی جاں حبیب آئے حجاب سارے گئے اُٹھائے
جیویں سی ڈِٹّھا حضور حق نوں بشر نوں اوتھے مجال کی اے

جو ڈِٹّھا عرشاں تلک نظارا سی بنیا سوہنے دے نُوروں سارا
ہتھیلی وانگوں اوہ دیکھے سب کجُھ، جنُوب کی اے شمال کی اے

ایہہ وکھرّی گل اے رحیمی اُسدی ہے غلبہ اُسدے غضب تے رکھدی

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

محمد عرش ول چلّے ستارے مُسکرا اُٹھّے
بہاراں دے نظر پرور نظارے مُسکرا اُٹھّے

جدوں بُرّاق تے کیتی سواری کملی والے نے
مَلک افلاک تے سارے ذرے سارے مُسکرا اُٹھّے

اِمامت اَنبیاء دی جد مِرے آقا نے فرمائی
جُھکی محراب اقصیٰ دے منارے مُسکرا اُٹھّے

دنیٰ دے اُٹھ گئے پَردے ملی اَوۡ اَدنیٰ دی قُربت
جو دونہہ یاراں دے وچ ہوئے اِشارے مُسکرا اُٹھّے

مِلاپاں دی گھڑی آئی خُوشی دے نال اَے صائم
مِلن لگّے تے قَوساں دے کنارے مُسکرا اُٹھّے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ایہہ رات نظاریاں والی اے اِس رات دیاں کیا باتاں نے
ایہہ رات ملاپاں والی اے اَج ملنا ایں دونہہ ذاتاں نے

اَج تاریاں ساریاں رُک جانا رفتارِ جہاں نے رُک جانا
اَج ہونیاں عرشاں فرشاں تے اَنوار دیاں برساتاں نے

اَگے وی اُنج تے پڑھدا سی رَب پاک دُرود مُحمّدؐ تے
رَب کول بٹھا کے پڑھیاں اَج محبوب اُتے صَلواتاں نے

جو یار نے منگدیاں جانا ایں رَب نے جھولی وچ پانا ایں
اَج اُمّت اَوگنہار دیاں ہوجانیاں نیک براتاں نے

اَینویں ناں منگتیا سنگدا جا ، جو منگ سکیں اَج منگدا جا
اَج ورگیاں نُوری اے صائم نِت ناں اَوندیاں راتاں نے

حمد باری تعالیٰ

اوّل آخر ظاہر باطن میرا ربّ تعالیٰ
کُلّ ثناواں سب تعریفاں ساریاں حمداں والا

اُس دی شان بلند حسابوں وِچ حساب دے ناں آوے
سب دا مالک سب دا رازق سب نوں رزق پچاوے

اوہدے رحم کرم دا ہر دم دو عالم تے سایا
پاک محمد ورگا سوہنا جس پیدا فرمایا

اِک اِکلّا میرا اللہ ہور ناں اللہ کوئی
اوہدا نام لیا تے میری ہر مشکل حَل ہوئی

ذکر اوہدا آرام دِلاں دا تقدیراں نوں جوڑے
بھاویں کیڈ گناہی ہووے اوہ ناں خالی موڑے

تاہیوں اوہدے در تے دیندی سب خلقت آوازہ
ربّ میرے دا کُھلا صائم سدا رہوے دروازہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

آ گئے نبیاں دے سردار آ گئے نبیاں دے سردار
دو جگ وچ بہاراں آئیاں مہک پئے گلزار

آ گئے آقا تیرے میرے وَرھدا نُور رہے چار چوفیرے
رَب دی رحمت نے کر دینے سب دے بیڑے پار

جھولی آمنہ پاک دی بھر گئی سب مخلوق خُدا دی تر گئی
حُوراں جس دے دَر دے اُتّے کھڑیاں بنّھ قطار

یار دی بزم سجاوَن والیو لیکھاں نُوں چمکاون والیو
پاک میلاد دے صدقے دینے رب نے بھار اُتار

ہویاں نے پُرنور فضاواں چلیاں نے جو مست ہواواں
اِنج لگدا اے ساڈے ولّے ویہندے نے سرکار

آ طَیبہ ول نظراں لائیے نبی تے پاک دُرود پچائیے
کملی والے اُتّوں صائم ہو جائیے بلہار

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

رحمت دا خزانہ ایں دربار مُحمّد دا
جنت توں سہانا ایں دربار مُحمّد دا

جو عاصی وی آجاوے اُس واسطے بن جاندا
بخشش دا بہانہ ایں دربار مُحمّد دا

سُلطاناں دے سر جھکدے شاہاں دی جھکے گردن
دَربار شہانہ ایں دربار مُحمّد دا

زینت اے زمیناں دی برکت اے جہاناں دی
تزئینِ زمانہ ایں دربار مُحمّد دا

دربار مُحمّد دا ہر جان چ وسدا اے
ہر لب دا ترانہ ایں دربار مُحمّد دا

جھلّے نہ جنہوں کوئی بن جاوندا اُسدا وِی
دُنیا چ ٹھکانہ ایں دربار مُحمّد دا

لنگھ عُمر گئی صائم پیغام اُڈیک دیاں
کد مولا وکھانا ایں دربار مُحمّد دا

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سوہنا نبی سوہنی سوہنی شان والا آگیا
جگ دِیاں بیڑیاں تران والا آگیا

جہدے لئی مکان سارے ربّ نے بنائے نے
سوہنا اوہ مکان لامکان والا آگیا

سُن لئی اے رب سچّے اَج گنہگاراں دی
عاصیاں نُوں سینے نال لان والا آگیا

جگ والا کاروبار فیر ٹُر پیناں ایں
رُکھاں نُوں زمین تے ٹُران والا آگیا

تاہیوں تے ایہہ گلیاں بازار سجے ہوئے نے
سوہنا میرا محفلاں سجان والا آگیا

رب دیاں رحمتاں دا مینہہ پیا وسدا
سوہنا میرا جگ نوں وسان والا آگیا

صآئم اَج پئے گیا اے مُل گنہگاراں دا
گنہگاراں تائیں بخشان والا آگیا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سوہنا آیا تے جہان سارا سجّدا گیا
بُھکّھا جتھّے وی سی کوئی اوتھے رَجّدا گیا

آیا آمنہ دا لال لَے کے رحمتاں نُوں نال
بُوہا کافراں دے کُفر والا وَجّدا گیا

شان عید دی ضُرور لے کے نسبت حضُور
وَدھ سارے دِناں نالوں دِن اَج دا گیا

رکھے پَیر جیہڑی تھاں کرے کملی دی چھاں
سوہنا عاصیاں دے عَیب سارے کجدا گیا

لایا مُنکراں نے زور پایا جِناں بہتا شور
اوہدے نام دا نقارہ ہور وَجدا گیا

کُفر ہندا گیا زیر اوہدا علی مولا شیر
جیہڑے پاسے وی میدان وِچ گجدا گیا

آیا رب دا جاں نُور ہویاں ظُلمتاں سی دُور
وَلّ غاراں دے شیطان ہِیسی بھج دا گیا

سوہنے آقا نے سی آن کیتے لوک اِک جان
فرق مُک سارا چجّ تے کُوچجّ دا گیا

جہنوں نبی مُختار ویکھ لیا اِک وار
اوہدے پیار دی زنجیر وچ بجھّدا گیا

آیا طیبہ دا خیال دُکھّ دِتّے سوہنے ٹال
نالے مِل سی ثواب پُورے حجّ دا گیا

صاؔئم عاصی نے ضُرور سدا کیتے سی قصور
لجّ پال مان رکھدا بے لج دا گیا

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

رب دے محبوب آ گئے ربّ دے دِلدار آ گئے
بن کے دوجگ دی رحمت مدنی سرکار آ گئے

دُکھ سارے دُور ہو گئے خُوشیاں آ گئیاں لا گے
مائی حلیمہ دیاں گلیّاں دے بھاگ جاگے
اِجڑ چراون جس دے احمد مُختار آ گئے
بن کے دوجگ دی رحمت مدنی سرکار آ گئے

سوہنے دے جشن مبارک گھر نے سجائے ساڈے
کِنّے نصیب اُچّے رَب نے بنائے ساڈے
محفل سجاوَن ساڈی ویکھو سرکار آ گئے
بن کے دوجگ دی رحمت مدنی سرکار آ گئے

سُنّیاں نُوں ہووے میرے سوہنے دی یاد مبارک
نعتاں دی بزم مبارک جشنِ میلاد مبارک
ویکھن فرشتے ساڈے گلیاں بازار آ گئے

رحمت دا ویکھ اُتارا عاصی اثیم ہس پئے
دُرِّ یتیم آ گئے سارے یتیم ہس پئے
سبھناں دے والی آ گئے سب دے غمخوار آ گئے
بن کے دو جگ دی رحمت مدنی سرکار آ گئے

اُچیّاں نے شاناں ہویاں مکّے دی خاک دیاں
گلیاں نے ہویاں روشن آمنہ پاک دیاں
حُجرے وِچ جس دے سارے رب دے انوار آ گئے
بن کے دو جگ دی رحمت مدنی سرکار آ گئے

محفل دے وچ جو صائم بارش انوار دی اے
لگدا اے آمد اتھے ہو گئی سرکار دی اے
ساڈے اُتارن آقا دُکھاں دے بھار آ گئے
بن کے دو جگ دی رحمت مدنی سرکار آ گئے

صَلُّوا عَلَيهِ وَآلِهِ

آقا نُوں مشکل ویلے جہنے پُکاریا
سوہنے مُحمّد اوہدے بیڑے نوں تاریا

سوہنے دی شان نرالی سجدی اے کملی کالی
سوہنے دی خاطر رب نے جگ نُوں سنواریا

ہر دل وچ ڈیرا اوہدا عرشاں تے پھیرا اوہدا
عرشاں نُوں رب نے اوہدے قدماں توں واریا

جگ تے سرداری اوہدی ہر تھاں مُختاری اوہدی
کر کے اشارا اوہنے چن نُوں اُتاریا

مدنی دِلدار خاطر کُھلّا اوہ یار خاطر
ازلاں توں بُوہا جیہڑا رَب نے سی ماریا

دَر تے جبریل سی آیا رَب دا پیغام لیایا
عرشاں تے آجا چھیتی عرشاں دے تاریا

صآئم دے درد مُکاویں رحمت دا مینہہ برساویں
[illegible]

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدنی کرم کماون آگئے
جگ دے بھاگ جگاون آگئے

دو جگ دے سلطان محمّد
اُجڑی جھوک وساوِن آگئے

پرچم یار دی عظمت والا
جبرائیل جُھلاون آگئے

اَج اُمّت دے آقا میرے
سب دُکھ درد مِٹاون آگئے

ملک فلک دے دھرتی اُتّے
جشن میلاد مناون آگئے

جنّت دے رِضوان تے غِلماں

بخشے گئے نے اَج اوہ جیہڑے
نعتاں سن سناوَن آ گئے

دیہہ میلاد دا صدقہ آقا
جھولی اَسی وچھاون آ گئے

اپنی بزم نوں میرے آقا
صائمؔ آپ سجاوَن آ گئے

صَلُّوا عَلَیہِ وَآلِہ

ہے ہر شان بھاری توں بھاری نبی دی
ایہہ رونق ہے ساری دی ساری نبی دی

ایہہ دھرتی دا کیہڑا کویں اوہدے ورگا
گئی عرشوں اَگے سواری نبی دی

اوہ صدّیق و حیدر بنے سی جنہاں نے
محبّت دِلاں وِچ اُتاری نبی دی

خُدا نعت پڑھدا نبی دی کرے کی
بیاں شان خلقت وچاری نبی دی

سِراں نُوں جُھکاندا سی خُلقِ مُحمّد
دِلاں تے سی چلدی کٹاری نبی دی

پیا نقص لبھدا اے مُلّاں تے رب نُوں
ادا کلّی کلّی اے پیاری نبی دی

بچا لیندی صائم نُوں سب مُشکلاں چوں
محبّت علی دی تے یاری نبی دی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

جا رہے نیں گدا مدینے نُوں
تُوں وی ٹُر پَو دِلا مدینے نُوں

اپنا سوہنا حبیب اللہ نے
کر رہے دِتا عطا مدینے نُوں

لا کے تلیاں حضور نے نُوری
عرش دِتّا بنا مدینے نُوں

ایویں مہکی اے کد فضا ساری
چُم کے آئی ہوا مدینے نوں

لوک کعبے نُوں تے پیا کعبہ
کر دا سجدے سدا مدینے نُوں

اَیویں تھاں تھاں تے کاہنوں پھر دا ایں
چَین لیناں تے آ مدینے نوں

وَدھ کے جنّت توں کملی والے نے
دِتا صائمؔ سجا مدینے نوں

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہ

اوہ بن گئے نے رُومی اوہ بن گئے نے جامی
جنہاں نوں مِل گئی اے سرکار دی غُلامی

لکھاں دُرود اُس تے لکھاں سلام اُس تے
جس شہنشہ نوں دِتی نبیاں نے وی سلامی

اوہناں نوں جنتاں وِچ کھڑناں فرشتیاں نے
سرکار حشر دے دن ہوسن جنہاں دے حامی

سوہنے دی نعت سُننی سوہنے دی نعت پڑھنی
ایہو اے خُوش نصیبی ایہو اے نیک نامی

گُستاخ جو وی ہویا سُلطانِ انبیاء دا
قُرآن وچ خُدا نے اُس نوں کہیا حرامی

پھولیں ناں عیب ساڈے اپنے کرم نوں ویکھیں
ویہندے سخی گدا دی سخیا کدوں نے خامی

ہر دم درُود گھل دا اللہ نبی تے صائم
اللہ دی مصطفیٰ تے صلوات ہے دوامی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

نبی دیاں رحمتاں دا دَر مدینہ
خُدا دیاں برکتاں دا گھر مدینہ

جیویں بھٹّی دے وِچ جنگال سڑ دا
ہے اِنج کر دیندا خالص زر مدینہ

جیویں کپڑے نُوں دھوبی صاف کر دا
دِلاں نُوں صاف دیندا کر مدینہ

کِتے نہیں ویکھیا دُنیا دے اندر
جویں جھولی نُوں دیندا بھر مدینہ

شفاعت موماں تے کردا واجب
تے لاہوے دوزخاں دا ڈَر مدینہ

مِرے آقا نُوں لے آغوش اَندر
گیا اے حشر تیکر ٹھر مدینہ

رکویں صائم رہوے اتھے ہنھیرا
مِرے دل وچ اے جلوہ گر مدینہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مُحمدّ مصطفیٰ آئے حجر سج گئے شجر سج گئے
سجے رُکھ نال شاخاں دے تے شاخاں تے ثمر سج گئے

جنابِ آمنہ دا لاڈلا مِلیا حلیمہ نُوں
کرم اللہ دا ہویا بیبیاں دوہاں دے گھر سج گئے

خُوشی خُود رب مناندا اے مِرے سوہنے دے آون دی
ایہہ ایویں ای تے نہیں دُنیا دے سب دیوار و دَر سج گئے

وِچھائے سن جدوں سرکار دے نُوری قدم تھلّے
زمیں وی سج گئی تے نال ای ملکاں دے پر سج گئے

مِرے آقا دی اُنگلی دے اِشارے تے جدوں چلّے
سجے دھرتی تے رُکھ اَفلاک تے شمس و قمر سج گئے

اُہدے میلاد دے مُنکر نے ننگے سر مسیتاں وچ
کرن میلاد جو اوہناں دے دَستاراں تھیں سر سج گئے

درود آقا تے جو شام و سحر پڑھدے رہے صائمؔ
اُنہاں دے گھر تے سینے نُور دی بن کے سحر سج گئے

صَلُّوا عَلَیہِ وَآلِہٖ

پہلوں رب نے نعت سُنائی میرے کملی والے دی
فِر ہے سی تصویر بنائی میرے کملی والے دی

اپنے نُور دے جلوے سارے کر کے اِک تھاں اللہ نے
فیر تمام اُٹھان اُٹھائی میرے کملی والے دی

دیواراں نُوں عکس نبی دا کر مُتجلّٰی دیندا سی
جگ نے ویکھی نُور صفائی میرے کملی والے دی

کملی والا مِلک خُدا دی مالک اُسدا اللہ اے
ایہہ ہے ساری مِلک خُدائی میرے کملی والے دی

وَڈّا بھائی آکھن والیا اپنی گلّ تے دسّی جا
ایہہ کِتّھے تعریف ہے آئی میرے کملی والے دی

وحیٌ یُوحیٰ کہہ کے رَب نے وِچّ قُرآن مقدّس دے
ہر گل اپنے ذِمّے لائی میرے کملی والے دی

رب توں رو رو کے بخشایا صائم اوہنے اُمّت نُوں
اِس اُمت نے قدر کی پائی میرے کملی والے دی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

جلوہ گاہِ مصطفٰے وِی نُور اے
گنبدِ خضریٰ اُہدا وِی نُور اے

ہے ضیا وی نُور ماہِ نُور دی
میرے آقا دا عصا وی نُور اے

نُور میرے مُصطفٰی دِی گُفتگو
میرے آقا دی دُعا وِی نُور اے

نُور اے بیت الشّرف سرکار دا
اوہدی پاکیزہ رِدا وِی نُور اے

گھرتوں لے کے جیہڑا منبر تیک اے
نُور اوہ ٹکڑا جگہ وی نُور اے

نُور تکیہ اے مِری سرکار دا
مُصطفٰی دا بسترا وِی نُور اے

جتھے صائم پیر سوہنے رکھیا
اوہ گلی وی اوہ جگہ وِی نُور اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہ

ہر اِبتدا دی اِبتدا میرے حضور نیں
ہر اِنتہا دی اِنتہا میرے حضور نیں

اپنا جمال ویکھدا اللہ حضور چوں
اللہ دا اپنا آئینہ میرے حضور نیں

محتاج دُنیا ساری اے میرے حضور دی
سارے جہاں دا آسرا میرے حضور نیں

ہر اِک رسول آپ دا کردا اے احترام
ہر اِک نبی دے رہنما میرے حضور نیں

صائمؔ جدوں وی یا نبی کہہ کے پُکاریا
آ کے مِنوں بچا لیا میرے حضور نیں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

میں کیوں نہ دو جہان نوں واراں حضور توں
منگ دی بہار آ کے بہاراں حضور توں

پُورے دا پُورا کیتا اے اُمّت نُوں منتقل
جو جو وی سُنیا ویکھیا یاراں حضور توں

آزاد کر شکاریاں دِتّے شِکار سَن
منگی جدوں اَمان شِکاراں حضور توں

جنّت بلال نام سی اپنے لوا لئی
دس دس کے ظالماں دیاں ماراں حضور توں

بُوجہل بدنصیب سی محروم رہ گیا
پایا سی جد کہ فیض ہزاراں حضور توں

پُھلاں توں ودھ کے جان دے عاشق حضور دے
رُتبہ اے طیبہ دے لیا خاراں حضور توں

صائم سی جیہڑا میریاں اَشکاں دی تار وِچ
اوہ سوز پایا دِل دیاں تاراں حضور توں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

تیرے تے سلام سانوں تار دین والیا
ٹُٹے ہوئے دِلاں نُوں قرار دین والیا

لکھاں نے دُرود تے سلام تیری ذات تے
زندگی حلیمہ دی سنوار دین والیا

ساڈے وی نصیب دا ہنیرا دُور کر دویں
جگ سارا نُور تھیں نکھار دین والیا

ساڈی اج بزم نُوں وی نُور نال رنگ دے
سینیاں چ روشنی اُتار دین والیا

سوہنیا میلاد تیرا ہُندا رہوے حشر تک
سانوں ایہہ بہار تے بہار دین والیا

خیر ہووی مشکلاں مصیبتاں دے بحر چوں
بیڑیاں اَساڈیاں گذار دین والیا

تیرے یارِ غار دے وی اُچے ہون مرتبے
موماناں نُوں حیدرِ کرار دین والیا

واسطہ حسین دا ای پُورا ایہنوں کر دویں
محل ساڈی آس دا اُسار دین والیا

صائم اِک ہور جام عشق دا اے منگدا
سُنّیاں نُوں اپنا پیار دین والیا

صَلُّوْا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

مدنی ایں میرا آقا مدنی خدا دا ماہی
نبیاں تے مُرسلاں تے اوہدی اے شہنشاہی

تک کے اُہدا اشارا رُکھ ٹُرپئے اُکھڑ کے
روڑاں تے کنکراں نے دِتی اُہدی گواہی

قُرآن وِچ مُحمّد ناں رکھیا اے خُدا نے
خُود ذات مُصطفیٰ دی اللہ نے ہے سراہی

محدود حد دے اندر اللہ لئی اے سوہنا
مخلوق واسطے پر نہیں آپ نُوں تناہی

اوسے دے لئی بنایا ہر چیز نُوں خُدا نے
اوہ ہر مکان والا اوہ لامکاں دا راہی

آقا دی شان اندر بولے جو بول بھَیڑا
ہو جاندی بُولہب دے وانگوں اُہدی تباہی

فِر وی ناں نعت صائم مُکدی مرے نبی دی
بن جان رُکھ جے قلماں قُلزم بنے سیاہی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

روَن دا مزہ آیا سرکار دے دَر اُتّے
اَکھیاں نے سکوں پایا سرکار دے در اُتّے

ہر لمحے تے ہر ویلے انوارِ الٰہی دا
فیضان رہوے چھایا سرکار دے در اُتّے

میرے جہے مُجرم نُوں عاصی نُوں گناہی نُوں
رحمت نے سی اپنایا سرکار دے در اُتّے

پُتلا ساں خطاواں دا بھریا ساں گناہواں دا
رب رحم سی فرمایا سرکار دے در اُتّے

موسم دے بدلنے دا ہُندا نہیں اَثر اوتھے
رحمت دا رہوے سایا سرکار دے در اُتّے

بُھکّھا ناں رہوے کوئی مہمان مدینے دا
لنگر اے خُدا لایا سرکار دے در اُتّے

مِٹّی سی سدا کیتی صائم میں خراب اپنی
کیوں جاوندا دفنایا سرکار دے در اُتّے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

طیبہ دے شہنشہ دا دربار ہے شہانہ
اللہ دے ہر کرم دا طیبہ چ ہے خزانہ

ہر وقت چلدا رہندا لنگر مِرے نبی دا
آقا مِرے دے در توں پلدا پیا زمانہ

آلِ نبی دے صدقے دُنیا بچی ہوئی اے
سب دی اے لاج رکھدا سرکار دا گھرانہ

اُمت نوں یا محمدؐ مشکل نے گھیریا اے
پنجتن دا واسطہ اے آقا مِرے بچانا

دربار سوہنا تیرا شالا ہمیش وسّے
سرکار عاصیاں نُوں دربار تے بُلانا

گُنبد تِرے توں شاہا جنّت نُوں وار دیواں
گُنبد اوہ ہریا بھریا سانُوں وی ہن وکھانا

کر دا ایہو دُعاواں صائم ہاں رات دن مَیں
ویکھن غُلام جا کے آقا دا آستانہ

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

محمد مصطفیٰ آئے در و دیوار سج گئے نے
اُہدے صدقے تھیں سب گلیاں تے سب بازار سج گئے نے

ایہہ صدقہ اے محمد مصطفیٰ دی نعت خوانی دا
اساڈے جہئے غریباں دے وی اج گھر بار سج گئے نے

خوشی اوہو مناندے نے مرے آقا دے آون دی
جنہاں دے سینیاں وچ آپ دے انوار سج گئے نے

حلیمہ لے کے جاناں جیہڑی طرفوں میرے آقا نوں
اوہ راہواں وادیاں تے پربت و کہسار سج گئے نے

ایہہ دھرتی حشر تیکر ہُن کدی ویران نہیں ہونی
نبی دیاں عاشقاں دے ایس تے دربار سج گئے نے

گواہی سچی دیندے نے جو آقا دی رسالت دی
اُہناں دیاں مسجداں دے گنبد و مینار سج گئے نے

خوشی دے اتھرو اکھاں دے اندر آگئے آپے
کہیا ہاتف نے جد صائم ترے اشعار سج گئے نے

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِہٖ

مُصطفیٰ دا آستانہ نُور اے
مُصطفیٰ دا در شہانہ نُور اے

نُور راہواں نُور منزلِ نُور دی
لامکاں تے جانا آنا نُور اے

نُور اہلِ بیت نے سرکار دے
آپ دا سارا گھرانہ نُور اے

جنہوں سوہنے آکھیا خَیر القرون
آپ دا اوہ سب زمانہ نُور اے

نُور بھُوری نُور گھُوری آپ دی
مُصطفیٰ دا مُسکرانا نُور اے

نُور اے کمبل مُزّمل آپ دا
بلکہ اوہدا تانا بانا نُور اے

میرے آقا دے مدینے پاک تے
چھا رہیا صائمؔ سُہانا نُور اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

جیون دا مزہ آوے سرکار دے در اُتّے
دُکھ دُور چلا جاوے سرکار دے در اُتّے

چُم گنبدِ خضریٰ نُوں لہرا کے جدوں چَل دی
وا ساہواں نُوں مہکاوے سرکار دے در اُتّے

دُھپ جاندے گُنہ سارے مِٹ جاندی خطا ہر اِک
مُجرم جدوں شرماوے سرکار دے در اُتّے

ظُلمت دی سیاہی نُوں لنگھن دا نہیں راہ کوئی
انوار دا پہرا وے سرکار دے در اُتّے

رحمت دے سمندر توں بخشش دی شفاعت دی
ہر منگتا سند پاوے سرکار دے در اُتّے

اللہ دے کرم تائیں جیہڑا اے پسند اوندا
اوہ رکھ کے ناں سر چاوے سرکار دے در اُتّے

ہن ایہو تمنّا ایں جند جان ایہہ سب صائمؔ
سرکار دے ناں لاوے سرکار دے در اُتّے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ہنجواں دیاں وگدیاں نہراں چوں اکھیاں نے طہارت کرلئی اے
دو گھڑیاں تڑپ کے دِل نے وی طیبہ دی زیارت کرلئی اے

جَد ناں آقا دا سُنیاں سی چم چم اکھیاں تے لایا سی
کر لاں گا ہور عبادت وی پر اصل عبادت کرلئی اے

سب مک گئے جھگڑے جھیڑے نے سب منزلاں آیاں نیڑے نے
چھڈ سنگت جگ دی جس دن توں ولیاں دی رفاقت کرلئی اے

حق سچ اے شفاعت محشر دی پر میرے مدنی ماہی نے
معراج دی راتیں رو رو کے اُمّت دی شفاعت کرلئی اے

اوہ تاجاں تختاں والے سب دن حشر دے ماراں کھاون گے
چھڈ یار دا دامن جنہاں نے دن چار حکومت کرلئی اے

دُنیا دے ظلم دے گھیرے چوں اک دن اُس نِکّل باہر آجانا
جس اپنے وٹے رو رو کے اللہ دی رحمت کرلئی اے

اُس اُتے حشر دیہاڑے نوں کوئی صائم آنچ ناں اونی ایں
اج نال نبی دی عترت دے جہنے وی مودّت کرلئی اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مِرے کملی والے دی تعریف سُن کے دِل عاشقاں شاد ہُندا رہوے گا
جدوں تیک دُنیا ایہہ وَسدی رہوے گی محمد دا میلاد ہُندا رہوے گا

کویں سوہنا آیا تے کی کی سی ہویا کویں رب نے رحمت دی برسات کیتی
اوہ ویلا سدا یاد کردے رہواں گے اوہ ویلا سدا یاد ہُندا رہوے گا

محمد دا سجّن خدا دا اے سجن، محمد دا دُشمن خدا دا اے دُشمن
مرے کملی والے دا گستاخ جیہڑا دو عالم چ برباد ہُندا رہوے گا

کہیا رب نے ذِکر نبی نوں رَفعنا، سدا ذکر اوہدا بلندی تے جانا
نبی پاک دی نعت دا ہر جگہ تے نواں شہر آباد ہُندا رہوے گا

جدوں تک نبی دی غُلامی کرے گا، جدوں تک نبی دی سلامی بھرے گا
جفا دے ہنیرے تے گھیرے دے وِچّوں مُسلمان آزاد ہندا رہوے گا

کدی کفر دے فتوے مومن تے لانویں، کدی کر کے اِتحاد جپھیاں توں پاویں
کدوں تیک کافر بنوندا رہنویں گا کدوں تیک اِتحاد ہندا رہوے گا

سدا سُنیاں نُوں مدینے چوں نالے، نجف وِچوں اِمداد مل دی رہوے گی
تے سایہ فگن ساڈے سِر اُتے صائم شہنشاہِ بغداد ہندا رہوے گا

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

آمنہ دا پاک حجرہ نُور اے
بلکہ سب ویہڑے دا ویہڑا نُور اے

نُور مکہ اے مِری سرکار دا
میرے آقا دا مدینہ نُور اے

جو لباس آقا مِرے نے پہنیا
بن گیا سارے دا سارا نُور اے

نُور جالی پاک اے سرکار دی
مُصطفیٰ دا پاک روضہ نُور اے

گنبدِ خضریٰ دے نورِ پاک ول
سُورجاں چنّاں دا جھکدا نُور اے

جتھے لیٹے ہین صدّیق و عُمر
اوہ زمیں دا پاک ٹکڑا نُور اے

صدقۂ شبّیر صائمؔ بن گیا
کربلا دا چپّہ چپّہ نُور اے

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

کملی والے دا سراپا نُور اے
نُور نے زُلفاں تے مکھڑا نُور اے

تاریاں توں بوہتا ہے سی چمکدا
میرے آقا دا پسینہ نُور اے

نُور نے مَازاغ اکھّیاں سوہنیاں
آپ دا وَالفَجر متھّا نُور اے

نُور نے سرکار دے نُوری قدم
بلکہ ہر نقشِ کفِ پا نُور اے

نُور رخسارے تے ٹھوڈی پاک اے
اَگّا پِچّھا چہرہ مُہرہ نُور اے

نُوری نُوری موتیاں دی دَند لڑی
نُوری گردن پاک سینہ نُور اے

پنڈلیاں تے زَانُو صآئم نُور نے
سِرتوں پَیراں تیک آقا نُور اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

پل دے پئے نے دو جہاں صدقے حضور دے
وسدے پئے نے سب گراں صدقے حضور دے

صدقے حضور دے بچی کشتی سی نوح دی
پائی خلیل سی اماں صدقے حضور دے

آدم تے حوّا پاک دا کر دِتّا سی ملاپ
اللہ نے ہو کے مہرباں صدقے حضور دے

اَسمان قائم آپ دے صدقے نے ایہہ تمام
ثابت نے سبھّے دھرتیاں صدقے حضور دے

آدم دا علم ویکھ کے آدم دی ذات نُوں
سجدہ سی کیتا قُدسیاں صدقے حضور دے

حالی تے رو رو ہجر وِچ گھڑیاں ہاں گِن رہیا
آخر مدینہ ویکھناں صدقے حضور دے

اِک وی عمل نہیں کم دا پلّے غریب دے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

خَیر وی خَیرالوریٰ دی آپ نیں
نُور وِی نُورِ ہُدیٰ وی آپ نیں

خُود شِفا تے خُود ہی نے دارُالشفا
درد وی آپے دوا وی آپ نیں

آپ دی مرضی اے خالق دی رضا
رب دی مرضی تے رضا وی آپ نیں

آپ حامِد وی تے آپے حَمد نے
مُجتبیٰ تے مُصطفیٰ وی آپ نیں

آپ نے خالِق دی پہلی خَلق وی
بندۂ خالِق نُما وی آپ نیں

سب جہاں گم ہیَن صآئمؔ آپ وِچ
[illegible]

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مخمور ہوواں نے سرکار دے دَر اُتّے
پُر نور فضاواں نے سرکار دے دَر اُتّے

دُنیا چ تے کی شاید جنت چ وی ناں ہوون
جو ٹھنڈیاں چھاواں نے سرکار دے دَر اُتّے

جنّت اے جُھکی رہندی اونہاں دی سلامی نوں
کُجھ ایسیاں تھاواں نے سرکار دے دَر اُتّے

بیمارِ گنہ تائیں ہر پاسیوں گھیر لیا
رحمت تے شفاواں نے سرکار دے دَر اُتّے

ہر کوئی کھڑا اوتھے لے ہنجواں دا نذرانہ
کد رُکدیاں ہاواں نے سرکار دے دَر اُتّے

بخشش دے سمندر دی اِک لہر ہے دھو دیندی
کی رہناں خطاواں نے سرکار دے دَر اُتّے

مُہراں نے زباناں دے سب ہونٹ نے بند صائمؔ
خاموش دُعاواں نے سرکار دے دَر اُتّے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

خالی رہوے نہ دامن مولا کِسے گدا دا
سانُوں وِی ہُن وکھا دے دربار مصطفیٰ دا

منہ کر کے وَلّ مدینے آکھو ایہہ مُصطفیٰ نُوں
آقا کرم دا ویلا ویلا ہے ایہہ دُعا دا

نھیرے دے وِچ سی دُنیا رہندا سدا ہنیرا
دُنیا تے جے ناں چڑھدا چن پاک آمنہ دا

ہو جاوے عید واللہ سوہنے دے عاشقاں دی
پھیرا کدی جے پاوے محبوب کبریا دا

اَکھ وی عطا سی کیتی جنّت وی بخش دِتی
جد ڈیلا پھڑ کے ہتھّ وِچ منگی سی اکھّ قتادہ

اِنج لگدا آرہی اے محبوب دی سواری
[illegible] ہوا دا

اُمّت تے رحم کر دے آقا مدینے والے
محبوب واسطہ ای سُلطانِ کربلا دا

دُکھاں غماں نے سانوں محبوب گھیریا اے
اَج مان رکھ لے آقا دُکھیاں دی اِلتجا دا

صائم بدل گیا سی اوہدی رضا تے قبلہ
اللہ ہے اوہو کر دا جو یار دا ارادہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

بہارِ فطرت نے اپنے رُخ توں اُلٹ نے دتے نقاب سارے
مِرے محمد کریم آ گئے مہک پئے نے گلاب سارے

خدائے واحد دے کول جنّے سی چنگے چنگے تے سوہنے سوہنے
اوہ ناویں میرے نبی دے لائے کمال سارے خطاب سارے

حبیب اپنے نوں کول اپنے بُلا کے اسریٰ دی رات رب نے
وکھائے جلوے جمال دے سَن اُٹھا کے رُخ توں حجاب سارے

فرشتے مَرقد چ آئے ایدھر تے اودھر آ گئے حضور میرے
لباں دے اُتے سوال رہ گئے تے دِل چ رہ گئے جواب سارے

اسیں جو کرتوت کر رہے آں کدوں معافی دے سن اِیہ قابل
ٹلے نے رہندے نبی دے صدقے اساڈے سِر توں عذاب سارے

اکلّے کھرباں دے حال اُتے کرم دی برسات کر دے ہوسن
مِرے نبی دے مقام کرسن ظہور روزِ حساب سارے

کرم تھیں میرے کریم صائم خبر اے دِتّی حقیقتاں دی
نظر دے سارے فریب مُکے تے دُور ہو گئے سراب سارے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ڈُب دے کدی نئیں جیہڑے نے تارے حضور دے
کشتی حضور دی اے کنارے حضور دے

ہر اِک نوں مِلدا نور اے آقا دے نُور توں
منگتے نے ماہتاب تے تارے حضور دے

اوہناں تے پیار آوندا اے اللہ کریم نوں
جو وی غُلام ہَین پیارے حضور دے

میرے نبی دا راج اے کون و مکان تے
عالم نے مِلک سارے دے سارے حضور دے

خُوش بخت اوہناں وانگ اے کیہڑا جہان تے
ویہندے سی رات دن جو نظارے حضور دے

چن توڑیا تے جوڑیا سُورج نوں موڑیا
اُنگلی دے اِک خفیف اِشارے حضور دے

چلّے گا زور اوہناں تے دُنیا دا کس طراں

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

اللہ نے مختار بنایا میرے کملی والے نوں
نبیاں دا سردار بنایا میرے کملی والے نوں

مُلّاں جھلّا نُور نئیں من دا اے پر اللہ سوہنے نے
ہے نُور الانوار بنایا میرے کملی والے نوں

قاسم اپنی ہر نعمت دا مالک اپنی ہر شے دا
خود ربِّ ستار بنایا میرے کملی والے نوں

اولیٰ تے مولا فرما کے ہر اِک مومن بندے دا
رَب نے حامی کار بنایا میرے کملی والے نوں

جس دے ورگا آپ وی اوہنے کوئی وی ہور بناؤناں نئیں
رَب ایسا شہکار بنایا میرے کملی والے نوں

اپنی ذات صفات دا مظہر تے آئینہ اللہ نے
اپنا عکس اُتار بنایا میرے کملی والے نوں

اللہ اُس دے ہتھ نوں صائم اپنا ہتھ فرماوندا اے
کِناں پکّا یار بنایا میرے کملی والے نوں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

جُدائی دِل نوں تڑپاوے تے رowاں
مدینہ یاد آجاوے تے رowاں

مدینے دی ہوا گھل کے مِرے وَل
کرم محبوب فرماوے تے رowاں

زیارت گنبدِ خضریٰ دی کر کے
کوئی جد قافلہ آوے تے رowاں

مدینے پاک دے وِچّوں لیاندی
جے کوئی چیز دِکھلاوے تے رowاں

گُناہواں تے خطاواں توں جدوں دِل
ندامت نال شرماوے تے رowاں

خیالِ گُنبدِ خضریٰ چ ڈُبیاں
کوئی گلاّں دے وِچ لاوے تے رowاں

نبی دی نعت صائمؔ لکھن ویلے
ایہہ دل ظالم جے گھبراوے تے رowاں

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

کمانِ نُور دا گھیرا مدینہ
مِرے محبوب دا ڈیرا مدینہ

زمین اُتّے ہے جنت عاشقاں دی
مدینے والیا تیرا مدینہ

کدوں اَوناں سی دُکھّاں کول میرے
جے ہندا مُستقر میرا مدینہ

سجا دِتا اے دھرتی دی جبیں تے
خُدا نے آپ خُود سہرا مدینہ

جے جنّت نُوں کہواں میں جسم نُوری
تے ہے اِس جسم دا چہرا مدینہ

دُعاواں رات دِن منگدا ہاں صائم
دَوے مُڑ پَین اِک پھیرا مدینہ

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

ساڈی مدنی دے ہتھ ڈور ، ساڈی مدنی دے ہتھ ڈور
اَسی تے کی آں نبیاں وِچ وِی ، اُس دی مِثل ناں ہور

اُس دی بزم سجاندا جاویں
جھنڈے جھنڈیاں لاندا جاویں
قسم خُدا دِی ہو جاوے گی ، رَوشن تیری گور

شِرک جو پاک میلادنُوں کہندے
طعنے دین جو اُٹھدے بہندے
ایہہ نے دِین دے پکّے ڈاکُو ایہہ اِیمان دے چور

اپنا آپ ناں ویکھن چاکھن
اوہنوں اپنے وَرگا آکھن
جو اُنگلاں چوں چشمے کڈھے رُکھ لیندا جو تور

دُکھ دُنیا دے ٹالن والا
خلقت رَب دِی پالن والا
کمزوراں نُوں اُس دے دَر توں ، مِل جاندا اے زور

گلاں اوہدیاں لہندے چڑھدے
دو جگ اوہدیاں نعتاں پڑھدے
دھرتی تے اَسماناں وِچ اے صلِ علیٰ دَا شور

جو نئیں منگتا اوس نبی دا
جو بے ادب ہے شہرِ نبی دَا
اوہنوں اللہ پاک ہے دیندا لُون دے وَانگوں کھور

دِین چ صائم تنگی نئیں سی
اِک وِی گل بے رَنگی نئیں سی
نبی دے پاک میلاد دے مُنکر ، دِین نُوں رہے نے بھور

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ساڈی تے جند جان ہے سوہنا
خالق دِی پہچان ہے سوہنا

رَج جاندا اوہ محشر تیکر
کردا جس نوں دان ہے سوہنا

اللہ دا محبوب پیارا
نبیاں دا سُلطان ہے سوہنا

مِٹّی بناں مدینے دِی میں
کِنّاں ایہہ ارمان ہے سوہنا

حکم خُدا دا بن جاندا اے
کردا جو فرمان ہے سوہنا

بعد خُدا دے پاک محمّد
حمداں دا عُنوان ہے سوہنا

جگ صائم مہمان ہے اوہدا
عَرشاں دا مہمان ہے سوہنا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہ

سدناں حضور کدوں ایس گنہگار نوں
کدوں اَساں ویکھنا مدینے دی بہار نوں

وَرھدا مدینے وِچ ہر ویلے نُور اے
ہر پاسے طیبہ وِچ سوہنے دا ظہور اے
مِل دا قرار اوتھے ہر بے قرار نوں

رحمتاں دا بحر طیبہ پاک چ رَوان ایں
مِل جاندی عاصیاں نوں طیبہ چ اَمان ایں
دَر اُتّے آیاں دِی اے لاج سَرکار نوں

طیبہ وِچ ہر اِک چیز جچی ہوئی اے
گلیاں چ زُلفاں دِی مہک رچی ہوئی اے
اَکھیاں چ کدوں پاؤناں طیبہ دے غُبار نوں

طیبہ وِچ ہر پاسے رَب دِی تجلّی اے
طیبہ وِچ اللہ دَا حبیب اللہ اللہ اے
سینے ہے مدینے لایا جہدے انوار نُوں

خَلق نُوں بچایا ہویا جیں دے وجود نے
اوہدی پاک ذَات اُتّے لکھاں اِی درود نے
لکھّاں نے سلام نالے اوس دے مزار نُوں

رحم اوتھے کیتا جاندا ہر خطا کار تے
واجب اے بہشت ہُندا ہر گُنہگار تے
ویکھنا تے ویکھ اوتھے مُصطفیٰ دے پیار نُوں

صآئم اُتّے سوہنا جدوں رحم فرماوے گا
عاصی گُنہگار نُوں جاں روضے تے بُلاوے گا
توڑاں ناں میں شالا اودوں ہنجواں دِی تار نُوں

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِه

کیف بھریاں ہواواں مدینے دِیاں
نُور بھریان فضاواں مدینے دِیاں

دونہہ جہاناں دِی گرمی توں محفوظ نے
مان دے جونے چھاواں مدینے دِیاں

دُور صدقے رسولاں دے سردار دے
کِیتیاں سب بلاواں مدینے دِیاں

فی الحقیقت ٹھکانے نے فردوس دے
سب رباطاں سَراواں مدینے دِیاں

پُوریاں میرا اللہ اے فرماوندا
آساں جد وِی مَیں لاواں مدینے دِیاں

آوے جنّت دا جو وِی طلبگار اے
سُن رہیاں مَیں صداواں مدینے دِیاں

کملی والے دا صائم کرم ہو گیا
نعمتاں سب میں کھاواں مدینے دِیاں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دو جگ دا سردار ہے سوہنا
ہر شَے دا مختار ہے سوہنا

سوہنے دِی ہر چیز ہے سوہنی
سوہنے دا دربار ہے سوہنا

کِویں کِسے نوں مَندا آکھاں
آقا دا ہر یار ہے سوہنا

کیوں ناں سب توں سوہنا ہُندا
رَب دا پہلا پیار ہے سوہنا

سب دے درد ونڈاون والا
ہر اِک دا غمخوار ہے سوہنا

اوسے نال بہاراں سَبھّے
عالَم دا سِنگھار ہے سوہنا

صائم ورگے مجبوراں دے
کردا بیڑے پار ہے سوہنا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

میں اپنے ہار ہنجواں دے پروتے یا رسول اللہ
سمندر بن گئے اکھیاں دے سوتے یا رسول اللہ

خدارا ہُن تے دل دی سیج تے تشریف لے آؤ
میں پُھل زخماں دے ہنجواں نال دھوتے یا رسول اللہ

زلیخا بیٹھ جاندی سی کدی گلّی دے وچ آ کے
ترے عاشق سدا رہندے کھلوتے یا رسول اللہ

کنارے لا دیو کشتی مِری شبّیر دے صدقے
میں طوفاناں دے وچ کھانداہاں گوتے یا رسول اللہ

ہے دِل میرا تُساڈے باجھ ویرانہ مِرے آقا
بہاراں اَون دل وچ آ وسو تے یا رسول اللہ

تُساڈے رون تھیں صائم زمانہ غمزدہ ہووے
خُوشی دے مہکدے گُلشن ہسو تے یا رسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

میں اپنے ویکھ کے اعمال سنگاں یارسول اللہ
مگر کس توں تساڈے باجھ منگاں یارسول اللہ

میں مر چلیاں مدینے پاک دے دیدارنوں سِک دا
ناں مُک سکیاں نے پر آساں اُمنگاں یارسول اللہ

ہے جی کردا کراں سجدے ترے دربارِ اقدس تے
کیویں پر حد شریعت دی میں لنگھاں یا رسول اللہ

میں سُنیاں ایں ترے دربارنوں چُمن ناں دیندے نے
کدوں رُکنا ایں پر مستاں ملنگاں یا رسول اللہ

سیاہی میرے دامن دی یقیناً دُور ہووے گی
جے دامن وصل دے رنگ وچ میں رنگاں یا رسول اللہ

جے مل جاوے نظر منصور دی سرمد دا سر صائم
تے اپنی جان سُولی تے میں ٹنگاں یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہ

چڑھی ہر پاسیوں غم دی ہنیری یارسول اللہ
تے طوفاناں دے وچ کشتی ہے میری یارسول اللہ

عمل چنگے نئیں میرے ناں سوہنی شکل ہے میری
کراں کس مان دے اُتے دلیری یا رسول اللہ

کرم کرکے درِ اَقدس تے ہُن آپے ای بُلواؤ
میں واہ اپنی تے لائی اے بتھیری یارسول اللہ

میں کی کرنی ایں سُلطانی تے کی فردوس نوں کرناں
مدینے وچ بنے میری جے ڈھیری یارسول اللہ

ہے ایہو آرزو صدقے ترے روضے توں ہوجاواں
پتنگے وانگ لے اِکّو اِی پھیری یارسول اللہ

تُساں خُود حاضری دا حُکم فرمایا سی صائم نوں
ہے کی ہُن در تے بُلواون دی دیری یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

جاری اے فیض زمانے تے سرکار مدینے والے دا
ہر ویلے کُھلا رہندا اے دربار مدینے والے دا

جس دِید خُدا دی کرنی ایں اوہ ویکھے مدنی ماہی نُوں
دیدار ہے ربِ عالم دا دِیدار مدینے والے دا

صِدّیق، عُمر، عُثمان، علی بُوذر، یاسر، سلماں، طلحہ
اعلیٰ توں اعلیٰ ہر اِک اے شہکار مدینے والے دا

اُس دِل وِچ نُور ہے آجاندا اُس دِل وِچ طُور سما جاندا
جس دل دے اندر ہندا اے بس پیار مدینے والے دا

اوہ جدھر نظر اُٹھاندا اے مستی ورتائی جاندا اے
نئیں رکھدا طلب صُراحیاں دی میخوار مدینے والے دا

بس ایہو ای نکتہ دسیا اے سب ولیاں غوثاں قطباں نے
جے یار خُدا دا بنناں ایں بن یار مدینے والے دا

ہُن مکیاں ساریاں غرضاں نے بس ایہو ای صائمؔ عرضاں نے
فِر مُڑ کے روضہ ویکھ لواں اِک وار مدینے والے دا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہ

صَلِّ علیٰ صَلِّ علیٰ صَلِّ علیٰ پڑھو
صَلِّ علیٰ صَلِّ علیٰ صَلِّ علیٰ پڑھو

جلوے نے سب جہان وچ خالق دے نُور دے
رُخ نُور اے وَاللَّیل نے گیسو حضور دے
صَلِّ علیٰ صَلِّ علیٰ صَلِّ علیٰ پڑھو
صَلِّ علیٰ صَلِّ علیٰ صَلِّ علیٰ پڑھو

رَب وی اُٹھاوَندا ناز ہے اُس نازنین دے
عارض نے نُوری وَالقَمَر ماہِ جبین دے
صَلِّ علیٰ صَلِّ علیٰ صَلِّ علیٰ پڑھو
صَلِّ علیٰ صَلِّ علیٰ صَلِّ علیٰ پڑھو

خالِق جدوں حبیب دا جلوہ سنواریا
صُورت تے سوہنے یار دا نقشہ اُتاریا
صَلِّ علیٰ صَلِّ علیٰ صَلِّ علیٰ پڑھو
صَلِّ علیٰ صَلِّ علیٰ صَلِّ علیٰ پڑھو

سارے نبی حضور دے در دے غُلام نیں
اقصیٰ چ بن دے آپ ہی سب دے امام نیں
صَلّ علیٰ صَلّ علیٰ صَلّ علیٰ پڑھو
صَلّ علیٰ صَلّ علیٰ صَلّ علیٰ پڑھو

صائم کرے تعریف کی اُس تاجدار دی
قُرآن سارا نعت ہے خالق دے یار دی
صَلّ علیٰ صَلّ علیٰ صَلّ علیٰ پڑھو
صَلّ علیٰ صَلّ علیٰ صَلّ علیٰ پڑھو

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

نبی سارے ای شاناں والے نے محبوب دی مثل ناں کوئی اے
حد ہر اِک ناز تے خوبی دی محبوب مرے تے ہوئی اے

اُس دل دا شان نرالا اے ، جس دِل وچ کملی والا اے
اُس اَکھ دا چانن وکھرا اے ، جیہڑی یاد اوہدی وچ روئی اے

جد تک ناں بلال اذان پڑھی ، دن چڑھن ناں دِتا سوہنے نے
مرے آقا وانگ غلاماں دی ، دسّو کس کرنی دل جوئی اے

جیہڑا منگتا اے کملی والے دا ، اوہدی شاہی اے سلطاناں تے
جیہڑا منکر اے کملی والے دا ، اوہنوں کِتے ناں ملنی ڈھوئی اے

ایہہ ہار نے سب صلواتاں دے ، ایہہ گجرے ہین دُروداں دے
چُن موتی عشق محمّد دے ، جو صائم لڑی پروئی اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اوہدے مُک جاوندے دُکھڑے تمامی
ملے جس نُوں محمد دی غُلامی

وظیفہ ہے بنایا عاشقاں نے
رسولِ پاک دا اسمِ گرامی

اُہدے در تے جُھکے کعبے دی گردن
نبی بھر دے اُہدے در دی سلامی

مِرے آقا دے باجھوں ہور کیہڑا
گُنہگاراں خطاکاراں دا حامی

مِرے قلب و جگر نُوں وجد آوے
جدوں سُن داں نبی دا نامِ نامی

اوہدی تعریف کی لکھے گا صائمؔ
قصیدہ گو جہدے رومیؒ تے جامیؒ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

نئیں اونا نئیں آیا مِری سرکار جیہا
نئیں رب نے ہور بنایا کوئی اپنے یار جیہا

رَبّ نے جہان دیاں لیکھاں نُوں سنواریا
آمنہ دی گود چنّ اپنا اُتاریا
نئیں چانن چن پایا جیہدی چمکار جیہا
نئیں اُونا نئیں آیا مِری سرکار جیہا

رہ گئی حلیمہ بھاویں دائیاں نالوں کلّی سی
رب دیاں رحمتاں تھیں جھولی بھر چلّی سی
ہے مِلیا جنہوں سرمایا نبی مختار جیہا
نئیں اونا نئیں آیا مِری سرکار جیہا

بن کے یتیماں دا قرار سوہنا آیا اے
لے کے سارے جگ لئی پیار سوہنا آیا اے
کنہے دِلاں تے وار چلایا مرے دِلدار جیہ
نئیں اونا نئیں آیا مِری سرکار جیہ

برکتاں تے رحمتاں نے پھیرا آن پایا اے
لگدا اے اِنج جیویں سوہنا ایتھے آیا اے
محفل تے جو چھایا اے کیف خُمار جیہا
نئیں اونا نئیں آیا مِری سرکار جیہا

آمنہ حلیماں تائیں رو کے ایہہ سُنایا اے
دساں تینوں کیویں! تیری جھولی چن پایا اے
ہس کے جنہے ہلایا دِل دا تار جیہا
نئیں اونا نئیں آیا مِری سرکار جیہا

سوہنا میرا عاصیاں نوں بری کری جاندا اے
ساریاں سوالیاں دی جھولی بھری جاندا اے
گل صائم وی اے لایا اوگنہار جیہا
نئیں اونا نئیں آیا مِری سرکار جیہا

صَلُّوا عَلَیْهِ وَآلِهٖ

ناں کیوں روواں مدینے دے نظارے یاد آ گئے نیں
تے منظر نور دے سارے دے سارے یاد آ گئے نیں

مرے اشکاں دے موتی تاں رُکے نے آ کے پلکاں تے
سلامی دیندے روضے نوں ستارے یاد آ گئے نیں

تصوّر اُحد دا کیتا تے دِل دے ہو گئے ٹکڑے
جگر چبواوندے پیارے دے پیارے یاد آ گئے نیں

نگاہواں چن دے وَل اُٹھیاں تے ٹوٹے ٹوٹے لگدا اے
اُہدی اُنگلی دے چنّ ولے اِشارے یاد آ گئے نیں

میں روکاں کِس طراں دسّو بھلا طوفان ہنجواں دا
نبی دے غار وچ ہنجواں دے دھارے یاد آ گئے نیں

تڑپ اُٹھیا اے دِل میرا جگر صد چاک ہویا اے
تڑپ دے روضے تے درداں دے مارے یاد آ گئے نیں

محلّاں اُچیاں وَل ویکھ کے روندا ہاں تاں صائمؔ
حلیمہ [illegible] آ گئے نیں

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِہٖ

ہے ربّ دے نال تیری آشنائی یارسُول اللہ
تِری خاطر ایہہ سب خلقت بنائی یارسُول اللہ

فرِشتے جِن و اِنساں حُور وغِلماں چنّ تے تارے
سدا کردے ترِے دَر دی گدائی یارسُول اللہ

فقیر و بے نوَا ہووے تے بھادیں شہنشہ ہووے
تِری مُحتاج ہے ساری خُدائی یارسُول اللہ

ہے مُشکل وقت اُمت تے نگاہِ لطف فرمانا
دُہائی یارسُول اللہ دُہائی یارسُول اللہ

ضیاء سُورج دی ہے تیرے رُخِ وَالفَجر دا صدقہ
جہاں دا حُسن تیری مُصطفائی یارسُول اللہ

ناں سُورج روشنی دیندا ناں چن دی چانی ہُندی
جے ناں ہُندی ترِی جلوہ نُمائی یارسُول اللہ

ترِا لطف و کرم تیری نوازش ہے ایہہ صائمؔ تے
[illegible]

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مِرے دِل وِچ غماں دی اَگّ بل دی یا رسُول اللہ
مصیبت ایہہ ترے باجھوں نہیں ٹلدی یا رسُول اللہ

مِرے اشکاں نے دِتا کھور اے میرا بدن سارا
تے جند میری پتاسے وانگ گل دی یارسُول اللہ

مِری اُمّید دی جھولی کدوں بھرپُور ہووے گی
ایہہ سب خلقت ترے دَرتوں ہے پل دی یارسُول اللہ

میں کی دسّاں تُساں نُوں حال ہے معلوم سب میرا
ہے جند میری کیویں صدمات جھلدی یا رسُول اللہ

دیہو دیدار تے بس ویہندیاں قُربان ہو جاساں
ہے میری آرزو اِکّے ای پل دی یارسُول اللہ

غماں نے اِس طراں ایں چیریا سینہ تے دِل میرا
ہے دو دھاری جویں تلوار چل دی یارسُول اللہ

زیارت کر کے روضے دی میں صائمؔ جان دے دیواں
ہے ہُن تے تاہنگ بس ایسے ای گل دی یا رسُول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

تُسیں لجپال تے میں ہاں بے لجی یارسُول اللہ
تساڈے نال ہے دُنیا ایہہ سجی یارسُول اللہ

تصوّر آپ دا میرے خیالاں وچ سدا رہندا
ایہہ منیاں ہاں میں کوہجی تے کُچجی یارسول اللہ

ناں دِل نوں چین آیا اے ناں اکھاں رون توں رُکیاں
کٹاری ہجر دی جد توں اے وجّی یارسُول اللہ

غُبار اُڈ دا اے پر نہیں آپ دی ناقہ نظر آئی
میں انّھے واہ ہاں ہر پاسے نُوں بھجی یارسُول اللہ

مِری ہر مُعصیت ہر اِک خطا ہر دَور دے اندر
تِری رحمت دی چادر نے ہے کجّی یارسُول اللہ

نئیں اوہنوں حشر تیکر بُھکھ زمانے دی ستا سکدی
جو روضہ ویکھ کے تیرا اے رجّی یارسُول اللہ

جو ہو جاندی نظر منظور ہے تیرے غُلاماں دے
ہے صائم اوہ سُہاگن تے سچّی یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کرم دی نظر ہُن تے کرتا جدارا، جُدائیاں دے صدمے اُٹھائے نہیں جاندے
میں اپنے درداں نوں آقا سنبھالاں، لکایاں وی ہُن تے لُکائے نہیں جاندے

ٹھراں ہاجے ٹھنڈی تے جل دا اے سینہ، میں اتھرو وہاواں تے بل دا اے سینہ
ہوے نہر ہنجواں دی اکھیّاں چوں جاری، فراقاں دے لانبو بُجھائے نئیں جاندے

نصیرا میں درداں غماں نوں لکوواں، جاں بے حال ہوواں تے لُک لُک کے رووواں
عطا کیتے ہُندے نے سجناں نے جیہڑے، اوہ غیراں نوں تحفے وکھائے نہیں جاندے

کسے نُوں پتہ کی مِرے حالِ دِل دا، ایہہ دُنیا کی جانے غماں چوں کی مِلدا
ہے بخشی جنہاں نے غماں نوں جوانی، اوہ جلوے نظر توں بُھلائے نہیں جاندے

بڑی شان رکھدا اے طیبہ نوں جاناں، درِ یار تے جا کے دُکھڑے سُنانا
مگر درد جنہاں دے وَدھ جان حدّوں، اوہ دراُتے چھیتی بُلائے نہیں جاندے

ناں رووَن دا صائم نوں آوے قرینہ، مِرے اشک اکھیّاں دا ڈوبن سفینہ
ایہہ ہنجواں دے موتی لڑی وی نہیں بن دے، ایہہ پلکاں تے تارے سجائے نہیں جاندے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مِلے جہنوں محمدؐ دا دوارا
بدل جائے اُہدی قسمت دا تارا

جدوں دُکھاں دا پے جاندا اے گھیرا
تصوّر اوس دا دیوے سہارا

مُڑے سُورج تے چن دے ہون ٹوٹے
اُہدی اُنگلی دا جد ہووے اشارا

کہیا طُوفان وچ جد یا محمدؐ
نظر ہر موج وچ آیا کنارا

اوہ بن جاندا اے سُلطاناں دا آقا
جہنوں ہوجاوندا اُس دا نظارا

کوئی نبیاں رسولاں وچ نئیں دِسدا
خُدا نُوں اوس تو ودّھ کے پیارا

اُہدی خیرات دے ٹکڑے تے صائمؔ
ہے جگ پل دا پیا سارے دا سارا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

محبوب دا میلہ اے
محفل نُوں سجائی رکھیو اوہدے اَون دا ویلا اے

کُجھ ہار بنا رکھنا
موتی ہنجواں دے پلکاں تے سجا رکھنا

مہکی نہیں فضا آپے
چُم کے زُلف اوہدی آئی اے ہوا جاپے

کَم لے لے نِگاہواں توں
صدقے توں کر نظراں محبوب دے راہواں توں

محفل نُوں رنگ جاوے
اِکوار جے اَج سوہنا ایتھوں دی لنگھ جاوے

کُجھ ہور نہیں چاہی دا
مُکھڑا وکھا دے ربا اَج مدنی ماہی

اَج رون دا مُلّ پانا
پیر ہی پلکاں تے بھاویں رکھ کے گُذر جانا

اَج اکھیّاں ناں لاونا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ترے منگتے نے سب چنگے تے ماڑے یارسول اللہ
خُدارا سُن لوؤ میرے وی ہاڑے یارسول اللہ

سہارا دے دیو دُنیا دے وچ وی بے سہارے نُوں
تے رکھیو لاج محشر دے دیہاڑے یارسول اللہ

بھڑکدی اگّ رہندی اے سدا دِل وچ جُدائیاں دی
کدوں مُکّن گے ایہہ درداں دے ساڑے یارسول اللہ

کدی اقصیٰ دے وچ بارات ناں سج دی رسولاں دی
تُسیں جے اوسدے بَن دے ناں لاڑے یارسول اللہ

بہاراں لے کے آجاؤ کدی تے خواب دے اندر
خزاواں باغ آساں دے اُجاڑے یارسُول اللہ

میں بے پَر ہاں تے میتھوں دُور ہے بستی مدینے دی
تُساں باہجھوں نئیں مل سکدے ایہہ پاڑے یارسول اللہ

بتھیری صبر دی دولت لُکا کے سانبھ کے رکھّاں
جُدائی مار دی رہندی اے دھاڑے یارسول اللہ

ایہہ صائم دوش کی دیوے تری رحمت نُوں یا آقا
میں اپنے کم آپے نے وگاڑے یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دو گھڑیاں کملی والڑیا مِرے گھر وَل جھاتی پاؤندا جا
گُھنڈ چُک مُکھڑے توں زُلفاں دا مِرے سُتّے لیکھ جگاوندا جا

جے اُنج دیدار کراونا نہیں جے رُخ توں پردہ چاونا نہیں
وِچ خواب دے آجا پل دی پل اینا ں تے کرم فرماوندا جا

رب جانے کد اوہ آون گے کد میرے درد مُکاون گے
آ راہیا طیبہ پاک دیا کوئی یار دی خبر سُناوندا جا

گل دس سوہنے دیاں گلیاں دی جتھے گردن جُھکدی ولیاں دی
مِرے دِل وچہ عشق دی اگ والے کُجھ بھانبڑ ہور مچاوندا جا

آ راہیا صدقے جاواں میں تِری سوہنیا خیر مناواں میں
میں موت دے مُنہ ول جاندا ہاں توں میرے ولّے اَوندا جا

ناں لمیّاں آساں رکھ صائم توں لائق نہیں سرکاراں دے
بس لِکھ لِکھ نعتاں رات دِنے سوہنے دی یاد مناوندا جا

صَلُّوا عَلَيۡهِ وَآلِهٖ

وہنیا ، سیدا ، عربیا ، ڈھولیا بخش دے جے کوئی بول میں بولیا
جا وَالّیل زُلفاں دے وَل کھولدا بُوہا اکھیاں دا مُدّت توں ہے کھولیا

یرے محبوب کمزور و معذور ہاں، تیرا مُجرم تے ہاں پر میں مجبور ہاں
آقا مَن دا ہاں ہر ہر قدم اُتے مَیں ، لرزیا ، کنبیا ، تھڑکیا ، ڈولیا

کیوں ناں آکھاں شہا تینوں حاجت روا، کیوں ناں منّاں میں مالک تے مُشکل کُشا
تیرے صدقے تے تیرے وسیلے لیا ، ربّ عالم توں آقا میں جو جولیا

میرے آقا توں عالم دا مُختار ایں، ہر مصیبت دے مارے دا غم خوار ایں
تا ہیوں لے کے ایہہ فتویٰ میں قُرآن توں، تیرے اگّے ہمیشہ اے دُکھ پھولیا

تُوں خُدا دا خُدائی اے تیری شہا، ہتّھ تیرے ہے بس لاج میری شہ
تیرے ورگا نئیں دِسیا زمانے دے وچ، ویکھیا ، سمجھیا ، بھالیا ، ٹولیا

اپنے رُلنے دی دسّاں کی گل بات میں، اپنے ہنجواں دی دسّاں کی برسات میں
ہجر تیرے نے صائم نوں دُنیا دے وچ، جس طراں رولیا اُس طراں رولیا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

آ دَردا اج دِل میرے نوں کر دے بیرا بیرا
محفل دے وِچ نظر نہیں اوندا یار پیارا میرا

درد سجن دا لُوں لُوں رَچیا چین گیا گھر باروں
یار مِرا نہیں آیا مُڑ کے لے چھٹیاں سرکاروں

کِس نُوں دِل دا حال سُناواں کون سُنے دُکھ میرے
گئے گواچے بھال لیاوے کون بھلا سُکھ میرے

دِل میرے وچہ لانبو بل دے جان فلک نُوں لاٹاں
ہجر دیاں میں کیویں مُکاواں اِنّھیاں لمّیاں واٹاں

سُن فریاد میری محبوبا اِک واری تے آویں
مُکھ دِکھلا کے جند میری وی نال اپنے لے جاویں

ہور نہیں تے میرے اُتّے ایناں کرم کماویں
جے ہے تینوں اَوناں مُشکل مینوں کول بُلاویں

پک چلّیاں نے اکھیّاں سجناں تک تک تیریاں راہواں
چھڈ جاناں ایں اِک دن صائم آخر میریاں ساہواں

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

کافی

چُھری ہجر دی لُوں لُوں کٹیا اے
مِرا پیار ذرا ناں گھٹیا اے

میں بے کس منزل دُور دی اے، تیرے ہتھ وچ لج مجبور دی اے
بھاویں عشق نے تن من پھٹیا اے، مِرا پیار ذرا ناں گھٹیا اے

تِرے غم جیوندے نُوں مار گئے ، لا زور طبیب وی ہار گئے
دُکھ وَدھ گئے روگ ناں ہٹیا اے، مِرا پیار ذرا ناں گھٹیا اے

جِندڑی لباں تے میری اے، اوتھے دن نُوں رات ہنیری اے
جِتھے عشق تیرے نے سٹیا اے ، مِرا پیار ذرا ناں گھٹیا اے

دِل ڈُب گیا ہوشاں بُھلیاں نے، اکھّاں دید تیری لئی کُھلّیاں نے
ایہہ وَٹیا تے ایہو کھٹیا اے ، مِرا پیار ذرا ناں گھٹیا اے

لائیاں صائمؔ جدوں پریتاں سی ، سب یادِ عشق دیاں رِیتاں سی
اکھیّں دیکھ کے موہرا چٹیا اے ، مِرا پیار ذرا ناں گھٹیا اے

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

اَے کملی والے میں دُکھیا مجبور
سَد لَو اپنے حضور اے کملی والے

میں بے پر تے دُور مدینہ، ہجر دی اگ نے ساڑیا سینہ
کرنا کرم ضرور اے کملی والے، میں دُکھیا مجبور

مُڑ مُڑ تیری یاد ستاوے، اِک پَل مینوں چین نہ آوے
بطحا نگر یا دُور اے کملی والے، میں دُکھیا مجبور

منزل دُور تے تھکیا راہی، سَد قدماں وچہ میرے ماہی
کر دے معاف قصُور اے کملی والے، میں دُکھیا مجبور

کملی والیا سُن فریاداں، سینے لائیاں تیریاں یاداں
دِل وچہ تیرا نُور اَے کملی والے، میں دُکھیا مجبور

جو مِلدا سو وَیری مِلدا، تَیں بن سوہنیا شیشہ دِل دا
ہوگیا چکنا چُور اَے کملی والے، میں دُکھیا مجبور

صآئم جان جلائی غم نے، وقت اخیر اخیری دم نے
کر عرضاں منظور اَے کملی والے، میں دُکھیا مجبور

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

بَن کے بحر کرم دا آیا اَج سردار کریماں دا
سُتیاں سُتیاں جاگ پیا اے سُتّا لیکھ حلیماں دا

دو جگ دی سرداری لے کے، آ گیا کُل مُختاری لے کے
رَب نظام دِتا ہتھ جس دے رِزق دیاں تقسیماں دا

حُوراں ملک تے نُور نظارے، آمنہ دے گھر گھلّے سارے
رَب نے پہلوں وَلّ سکھا کے یار دیاں تکریماں دا

آمنہ نام چہ میم ہے آئی، دُوجی میم حلیمہ پائی
تاہیوں فیض دوہاں نے پایا رَج رَج کے دو میماں دا

دو گھڑیاں محبوبا آجا، اپنی محفل آپ سجا جا
تُوں ایں دردی ہر دُکھئے دا تون ایں باپ یتیماں دا

اَج میلاد اے تیرا شاہا، بخت جگا دے میرا شاہا
مالک رَب بنایا تینوں سوہنیا سب اقلیماں دا

صدقہ پاک میلاد دا دیویں، صدقہ پاک اُولاد دا دیویں
لَین آیا اے صدقہ صائم سوہنیا بی بی شیماں دا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

بُلاونا یار جے ویہڑے دُرود پڑھیا کر
مُکاؤنے نِت دے جھیڑے دُرود پڑھیا کر

خدا دی سُنّت اے پڑھنا درود سوہنے تے
خدا دے ہونا جے نیڑے دُرود پڑھیا کر

کھلو گئے نے جے کم کار تیرے دُنیا دے
رِڑھن گے آپ ای ریڑھے دُرود پڑھیا کر

دُرود و نعت دی محفل سجی رہوے جتھّے
سدا اوہ وَسدے نے کھیڑے دُرود پڑھیا کر

دُرودِ پاک دے پڑھیاں سلامتی مِل دی
جے دشمن آن کے چھیڑے دُرود پڑھیا کر

رسولِ پاک دی رحمت اُنہاں تے وَرھدی اے
دُرود پڑھدے نے جیہڑے دُرود پڑھیا کر

دُرود پڑھنے تھیں صائم ثبات مِلدا اے
جے لگے رہندے نے اُکھڑے دُرود پڑھیا کر

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مُحمّد مُصطفیٰ آئے بہار آئی بہاراں تے
مہک اُٹھے نے پھل سارے دے سارے شاخساراں تے

خُوشی دے نال ڈاچی رقص کر دی سی حلیمہ دی
جدوں سرکارِ دوعالم نے ہتھ رکھیا مہاراں تے

بنے فردوس صدقے مصطفیٰ دے ریت دے ٹِبے
تے جنّت سی اُتر آئی عرب دے ریگزاراں تے

مِرے آقا نے آ کے کال کٹ دِتّے زمانے دے
رِدا رحمت دی دِتّی مُصطفیٰ نے دِلفگاراں تے

سی لنگھدی جاوندی جتھوں سواری میرے آقا دی
فرشتے کر رئے سجدے سی اوہناں رہگزاراں تے

مِرے محبوب دے میلاد دی صآئم خُوشی اندر
خُدا نے اَج کرم فرماونان ایں بیقراراں تے

صَلُّوا عَلَیْهِ وَآلِهٖ

ماہِ میلاد دی باراں تاریخ اَج ، منگتیو دِل دا ہر مُدعا منگ لوو
قافلہ بن کے طیبہ دے وَل چلئے، ایہہ وی رَل کے عزیزو دُعا منگ لوو

اَج نئیں سنگن دا بلکہ ہے منگن دادِن، نال خُوشیاں دے دامن نوں رنگن دادِن
کملی والے توں راہِ خُدا منگ لوو، رب دے کولوں دَرِ مصطفیٰ منگ لوو

شالہ کوئی وی اتھے ناں سخت سہوے، مرض کوئی مریضاں نُوں اَج ناں رہوے
کملی والے دے کولوں دوا منگ لوو، ربِّ عالم دے کولوں شفا منگ لوو

اَج اے سوہنے محمد دے آوَن دادِن، اَج اے خُوشیاں تے خُوشیاں مناوَن دادِن
جو وی لیناں اے اللہ دے دربار چوں، کملی والے توں ہو کے فدا منگ لوو

واسطہ پا کے سوہنے دے ہر یار دا، واسطہ پا کے سب آلِ اَطہار دا
پہنچ جاوے مدینے جو اِک پل دے وچ، ایسی درداں چ ڈُبی صدا منگ لوو

منگ لوو صدقے اَج شاہِ لولاک دے، منگ لوو صدقے اُج آمنہ پاک دے
[illegible] منگ لوو

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

سوہنا سوہنا پیر دا دِن ایں
ہَسدا ہَسدا پیر دا دِن ایں

اَج نبیاں دا پیر سی آیا
دُھپیا دُھپیا پیر دا دِن ایں

ٹھنڈ دِلاں نُوں پیندی جاوے
ٹھنڈا ٹھنڈا پیر دا دِن ایں

اِس دن وِچ محبوب سی آیا
سب توں چنگا پیر دا دِن ایں

جو منگو گے مل جاوے گا
فیض خزانہ پیر دا دِن ایں

کیوں نئیں خیر خُدا توں منگدا
اَج تے بھلیا پیر دا دِن ایں

صآئم اپنی موت دا دِن وِی
رب توں منگیا پیر دا دِن ایں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدنی سب نبیاں دا پیر مدنی سب نبیاں دا پیر
مدنی آقا دے ہتھّاں وِچ دوجگ دی تقدیر
مدنی سب نبیاں دا پیر مدنی سب نبیاں دا پیر

وجہہُ اللہ مُکھ پاک نبی دا سُورج نُوں شرماوے
پاک نبی دے ہتھّ نُوں اللہ اپنا ہتھّ فرماوے
گلّ اوہدی نُوں اپنی گلّ اے کہندا رَبّ قدیر
مدنی سب نبیاں دا پیر مدنی سب نبیاں دا پیر

روز میثاق دے پاک خُدا نے رُوحاں نُوں بُلوایا
نبی بنانا سی جہناں نُوں اوہناں نُوں فرمایا
بنناں نبی ، تے یار مِرے دی ، کرنی جے توقیر
مدنی سب نبیاں دا پیر مدنی سب نبیاں دا پیر

اقصیٰ وِچ جد قدم مبارک پاک نبی نے دھریا
سارے نبیاں کُل رسولاں مُجرا اوہدا بھریا
ہر اِک نبی سی ہو گیا اوہدیاں زُلفاں وِچ اسیر
مدنی سب نبیاں دا پیر مدنی سب نبیاں دا پیر

جو جو نبیاں نُوں دِتّا سی اللہ نے سرمایا
کٹھّا کر کے سارا اپنے یار دی جھولی پایا
بلکہ اِس توں وَدّھ سی دِتّی جنّت دی جاگیر
مدنی سب نبیاں دا پیر مدنی سب نبیاں دا پیر

صائم پاک نبی دا بُوہا کُھلّا رہوے ہمیش
لیندے اوتھوں رِزق نے آ کے پنچھی تے دَرویش
اوتھے سب دی جھولی بھر دی ، بھر دی بے تاخیر
مدنی سب نبیاں دا پیر مدنی سب نبیاں دا پیر

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

مِرے محبوب آئے رحمتاں بلہار ہوگیّاں
غماں دے بحر چوں اَج بیڑیاں سَب پار ہوگیّاں

جتھّے اِجڑ چراندا سی مِرا آقا حلیماں دے
اوہ جنگلی بیریاں اوہ جھاڑیاں گُلزار ہو گیّاں

اوہ تھاواں جتھے تپدی ریت سی تے سڑ دے پتھّر سی
مِرے آقا دی برکت نال جنّت زار ہو گیّاں

جے تھاں تلوار دی شاخاں مِرے آقا نے دے چھڈّیاں
اوہ شاخاں چمکیاں تے صُورتِ تلوار ہوگیّاں

ہنیرے وچ پھڑا دِتیاں جے چھڑیاں میرے آقا نے
اوہ بنیاں مشعلاں تے مَطلعِ انوار ہو گیّاں

جہناں چیزاں نوں ہتّھ لگے مِرے محبوب سوہنے دے
اوہ بن گیّاں تبرّک لائقِ دیدار ہو گیّاں

جوڈر کے آپ توں صائمؔ گھراں نُوں چھڈ کے چلیاں سی
اوہ [illegible] توں قربان [illegible] سار ہوگیّاں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہ

مُحمّد رسولِ خُدا آ گئے نیں
رسولاں دے دِل دی دُعا آ گئے نیں

سِتارے فلک اُتوں جُھک جُھک زمیں وَل
نبی اُتّوں ہوَن فدا آ گئے نیں

صدا دِتّی ملکاں نے تڑکے دے ویلے
مبارک نبی مُصطفٰے آ گئے نیں

سی جبریل نے آکے اِعلان کیتا
زمانے دے حاجت روا آ گئے نیں

بھری آمنہ دی سی جھولی خُدا نے
ملک کر دے اوہدی ثناء آ گئے نیں

جِہناں بدلے دُنیا سی رب نے بنائی
اوہ دُنیا تے خیرالوریٰ آ گئے نیں

حلیماں دی کُلّی نُوں رب بھاگ لائے
جِہدے گھر شہِ دوسرا آ گئے نیں

کوئی رہنی مشکل نہیں صائم کسے دی
مشکل کُشا آ گئے نیں

صَلُّوا عَلَیہِ وَآلِہٖ

میلاد ہے اَج سرکاراں دا، سب درداں مارے ہس پئے نیں
اَج دائی پاک حلیمہ دے، اُجڑے ہوئے ڈھارے وسّ پئے نیں

لکھ وار مبارک سب آکھو، اَج آمنہ پاک منزّہ نوں
اَج بدّل رب دی رحمت دے، آجہدے دوارے وَس پئے نیں

گھر آمنہ پاک دا سجیا اے، جہدے ناں دا نقارا وَجیا اے
اَنوار خُدا دے جس اُتّے، سارے دے سارے وس پئے نیں

اُج آ گیا نُور مِن اللہ اے، ہر پاسے نُور تجلیٰ اے
اِنج لگدا نُور دے بدلاں چوں، اَنوار دے تارے وَس پئے نیں

اَج آ گیا حامی ماڑیاں دا، اَج آ گیا شاہ سُلطاناں دا
سب کُلّیاں جُھگیاں وس پیّاں، سب محل منارے وس پئے نیں

جو یار دی بزم سجاندے نے، اِک مِک سارے ہو جاندے نے
محبوب دی برکت تھیں صائم، سب ہولے بھارے وس پئے نیں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

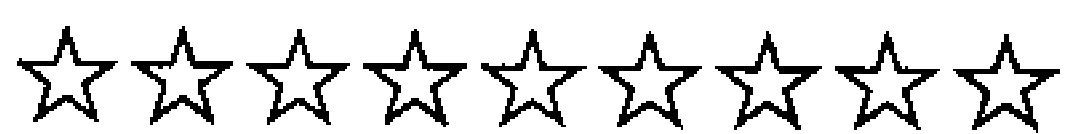
مدنی سب نُوراں دا نُور مدنی سب نُوراں دا نُور
سُورج چن ستاریاں اَندر اوہدا نُور ظہور

سب توں اوّل نُور نبی دا اللہ پاک بنایا
اپنا عکس مکمل کرکے رحمت نال سجایا
ناں سَن حالی بنے فرشتے ناں جنّت ناں حُور
مدنی سب نُوراں دا نُور مدنی سب نوراں دا نُور

قُطب سِتارے اندر جھڑے نُور نے ڈیرا لایا
ایسے نُور چوں کُل خلقت نُوں پیدا ربّ فرمایا
رحمت دی آغوش چ رکھیا نُور سی ایہہ مستور
مدنی سب نُوراں دا نُور مدنی سب نُوراں دا نُور

ایہو نُور سی آدم دی پیشانی وِچ سجایا
ایسے نُور نوں سجدہ ہَیسی ملکاں توں کروایا
ایسے نُور دی عظمت رب نوں سی ہر تھاں منظور
مدنی سب نوراں دا نُور　مدنی سب نوراں دا نُور

ایہو نور اَزل دا جس دَم دھرتی اُتے آیا
حاء کُم مِن اللہ نورٌ اللہ نے فرمایا

مکمل　　نہیں

لکھیا نور میں اپنا صائم ، ارشاد فرمایا
رب دی گل اوہ ہندے ہیں جو تیرا ... دیے عقل شعور

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

احمد بے میم حضور نیں
احسن تقویم حضور نیں

اللہ دِیاں سبھّے نعمتاں
کر دے تقسیم حضور نیں

جس نور دا تھاں تھاں چاناں
اوہ نُور قدیم حضور نیں

سب بادشہ چاکر جیں دے
اوہ نبی عظیم حضور نیں

کوثر ، تسنیم بہشت دے
لاشبہ قسیم حضور نیں

ہے عین عرب مکھ رب دا
رب دی تفہیم حضور نیں

صآئم سب آلِ پاک دی
وجہہ تکریم حضور نیں

صَلُّوا عَلَیہِ وَآلِہٖ

اکھاں دی قَید چوں جَد اشک رِہا ہُندے نیں
اوہو اَوقات ہی اَوقات دُعا ہندے نیں

عمر ساری چ اَدا کیتے جو سجدے ہووَن
اِکّے ای نظرِ کرم نال ادا ہندے نیں

دِل تڑفدے نے تے اکھاں چوں برسدے اَتھرو
جَد خُدا وَالے مدینے توں جدا ہندے نیں

کیف اوہناں توں عطا ہندا دِلاں نوں ہر دم
درد جو جو وی مدینے چوں عطا ہندے نیں

زندگی دائمی اوہناں نوں مِلے سوہنے توں
اوہدیاں قدماں دے وِچ جیہڑے رضا ہندے نیں

بخشش اوہناں نوں وی دیندی اے نبی دی رحمت
بندے جو لائقِ تعزیر و سزا ہندے نیں

جَد ہوا ٹھنڈی مدینے دی اے لگدی صائمؔ
جُرم اِک لمحے چہ مجرم دے ہوا ہُندے نیں

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

مِرے سوہنے آقا تے مولا دی گلّ اے
جو گل اوہدی اے اوہدے اللہ دی گلّ اے

حقیقت دے وِچ گلّ اے اوہدے کرم دی
جَدوں ہندی داتا تے خواجہ دی گلّ اے

حدیثِ نبی سُن اَدب نال بہہ کے
ایہہ گل تاجدارِ مدینہ دی گل اے

نظر پونہچ جاندی اے آپے مدینے
جدوں ہُندی رحمت دے دریا دی گل اے

امامت جتھے سوہنے نبیاں دی کیتی
دِلاں تائیں موہ لیندی اقصیٰ دی گل اے

کوئی منگ دا دولت کوئی منگدا طیبہ
نظر دی تے دِل دی تمنّا دی گل اے

سُنی نہیں کِسے دی سُنی جیویں صائم
خدا پاک نے میرے آقا دی گل اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہ

چین اکھیاں نوں مِلدا مدینے دے وِچ
کملی والا اے سوہنا مدینے دے وِچ

جہڑا آساں دی کھیتی اے کردا ہری
اوہدا گُنبد اے ساوا مدینے دے وِچ

مَینوں اَویں دواواں نہ دیندے رہوو
مینوں آرام آوَناں مدینے دے وِچ

تک کے لگدا کھجوراں نوں اِنج جس طراں
کیتا حُوراں اُتارا مدینے دے وِچ

ہندی واجب شفاعت نبی پاک دی
ٹِکٹ جنّت دا مِل دا مدینے دے وِچ

عُمر گذری اے تاہنگاں دے اندر مِری

چل دا شاہِ مدینہ دا لنگر سدا
کوئی وی رہندا نئیں بھکھا مدینے دے وِچ

دُھپ دی جاندی سیاہی گُناہواں دی اے
مینہہ کرم دا اے وسّ دا مدینے دے وِچ

ایس محفل چ اکھّ اے جہدی رو رہی
اوہنوں سوہنے نے سدنا مدینے دے وِچ

دِل دے وِچ نقشہ بنّھ لے مدینے دا اَج
بیلیا جے توں جانا مدینے دے وِچ

جِسم بے جان اِتھے ہے پِھر دا پیا
دل ہے صائمؔ دا رہندا مدینے دے وِچ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

جنّت دی تصویر مدینہ
دو جگ دی توقیر مدینہ

مِثل مِثال ناں کوئی اوہدی
اپنی آپ نظیر مدینہ

ہر بستی دے مَن دا راجہ
ہر اِک شہر دا پِیر مدینہ

ذرّے اوتھے بن دے تارے
اِنج بدلے تقدیر مدینہ

غم توں دوے رہائی اوہنوں
کر لے جہنوں اَسیر مدینہ

دِلاں دی کالکھ دُور اے کردا
روشن کرے ضمیر مدینہ

دامن ہیٹھ لُکائی صائم
لکھّاں رہوے زنّجیر مدینہ

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

دُروداں دے گجرے
پروندا ہاں فجرے

سَدا پُھل نبی نُوں
پچوندا ہاں سجرے

مِرے شَہ دے اگّے
ستارے نے کجرے

نبی پاک تک نے
رسولاں دے شجرے

مدینے نُوں ٹوراں
خیالاں دے بجرے

دُعاواں دا صائمؔ
نُویں نعت اَجر اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

گجرے دروداں تے سلاماں دے بناوندے
چلئے مدینے وَلّے روندے تے رُلاوندے

چھڈ دیئے قال تے مقال رہیے حال وچ
ڈُبّے ہوئے چلئے مدینے دے خیال وِچ
دِل نال دُکھڑّے حضور نوں سُناوندے
چلئے مدینے وَلّے روندے تے رُلاوندے

چھڈ کے خیال گھر بار تے جہان دا
اِکّو چیتا رکھئے حضور کول جان دا
گھر بار بُھل سارے طیبہ وِچ جاوندے
چلئے مدینے وَلّے روندے تے رُلاوندے

آساں کدی اوہناں دیاں رہن ناں اُدھوریاں
جہناں تائیں طیبہ وِچوں اَون منظوریاں
طیبہ وِچوں منگیاں مُراداں لوک پاوندے
چلئے مدینے وَلے روندے تے رُلاوندے

رحمتاں دی طیبہ چ بہار لگی رہندی اے
سائلاں فقیراں دی قطار لگی رہندی اے
ربّ دے حبیب سینے ساریاں نُوں لاوندے
چلئے مدینے وَلے روندے تے رُلاوندے

دیندا اے مدینے والا نعمتاں نرالیاں
ٹھاری جان سینیاں نُوں روضے دیاں جالیاں
صائم اوہ نظارے جاندے اکھاں چ سماوندے
چلئے مدینے وَلے روندے تے رُلاوندے

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

جے کرنی ایں کُجھ تے قرینے دی گل کر
محمّد دے سوہنے مدینے دی گل کر

جے اللہ توں رحمت دے لینے خزانے
مدینے دے نُوری خزینے دی گل کر

جے لگناں ایں بنّے تے آلِ نبی دے
مقدّس تے نُوحی سفینے دی گل کر

تُوں بدلے فنا دے جے لینی بقا اے
مدینے چ مرنے تے جینے دی گل کر

جے مشکوٰۃ دے ٹھیک اَوندے نہیں معنے
مِرے کملی والے دے سینے دی گل کر

جے لینی اے دُنیا چ جنّت دی خوشبو
مِرے مُصطفٰے دے پسینے دی گل کر

جے دُکھڑے مٹانے نے دُنیا دے صائمؔ
تُوں روضے دے گنبد دے نگینے دی گل کر

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سبھّے سیّاں
طیبہ گیّاں

درداں ماری
روندی رئی آں

مینوں لُٹیا
آقا کیّاں

راہ تیرے وِچ
ڈِگی پئی آں

توں سوہنا میں
ککھاں جئی آں

مُکیّاں آساں
ڈُبیّاں وہیاں

غم دیاں صائمؔ
سڈّاں سہیاں

صَلُّوا عَلَیْهِ وَآلِهٖ

کر دا رہو سوہنے دیاں باتاں اک دن سوہنا آجا وے گا
پڑھدا رہو ہر ویلے نعتاں اِک دن سوہنا آجاوے گا

پُھل درود سلام دے گجرے ہنجواں تے نعتاں دی ڈالی
کٹھیاں کر لے ایہہ سوغاتاں اِک دن سوہنا آجا وے گا

سُورت فجر دی فجرے اُٹھ کے کریا کر ہر روز تلاوت
مُک جاون گیاں کالیاں راتاں اِک دن سوہنا آجاوے گا

اوہدے نام دے دیوے بال کے بہہ جاویں تے ونڈی جاویں
اوہدے نام دِیاں خیراتاں ، اِک دن سوہنا آجاوے گا

خُون جگر دا لے کے دِل تے روضے دی تصویر بنالَے
ٹھپ دے کاغت قلم دواتاں اِک دن سوہنا آجاوے گا

دل دے داغ غبار جگر دا ہنجواں باجھ ناں دُھپ سکدا اے
کریا کر حالی برساتاں اِک دن سوہنا آجاوے گا

روضے وِچ خیال جما کے کر کے مونہہ طیبہ دے وَلّے
پڑھدا رہو صائم صلوٰتاں اِک دن سوہنا آجاوے گا

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مُجتبیٰ وی
مُصطفیٰ وی

دلبری وی
دلربا وی

ماڑیاں دا
آسرا وی

وَالقَمر تے
وَالضُّحٰی وی

ہر کسے دی
اِبتداء وِی

ساریاں دی
اِنتہا وی

صائمؔ اللہ
دا پتہ وِی

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِه

اوتھے سَر عاشق سرکار دا خم ہُندا اے
جتھے سرکارِ مدینہ دا قدم ہُندا اے

خُون ڈُھلدا جو شہیداں دا اے دھرتی اُتّے
ایہہ تے افسانہ محبّت دا رقم ہُندا اے

جو فِدا ہُندا اے سرکار دے قدماں اُتّوں
اوس دا نام سِر لَوح و قلم ہُندا اے

سارے عالم چ اُہدی مثل نہیں مِلدی کدھرے
جِناں آقا دے مدینے چ کرم ہُندا اے

درد مہجورِ مدینہ دا مدینے جا کے
ہور ودّھ جاندا اے دو گھڑیاں جے کمّ ہُندا اے

ساہ رِکویں اُچّا لیا جاوے مدینے اَندر
جان وِچ جان تے ناں دم چ ہی دَم ہُندا اے

کِس طراں آوے خوشی طیبہ چ جا کے صائمؔ
ہر گھڑی جدوں کہ وچھڑ جاناں دا غم ہُندا اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کرم کرناں
شہہِ خُوباں

دِکھا طَیبہ
دیاں گلیاں

مرے غَم دا
بنیں درماں

مدینے دا
کریں ساماں

کدی بولے
مِرا ناواں

ترے دَر تے
شہا آواں

ہے صآئم تے
ترا اِحساں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مِری کشتی نُوں ڈُبن توں بچا دے یارسول اللہ
طفیلِ غوثِ اعظم پار لا دے یارسول اللہ

ترِے سوہنے مدینے دی سدا جو خَیر منگدے نے
مدینہ پاک اوہناں نُوں وِکھا دے یارسول اللہ

مُسلسل وِگڑ دی جاندی مِری تقدیر مَتھّے دی
خُدا دے واسطے ایہنوں بنادے یارسول اللہ

میں بُھلا ہاں تے بُھل دا جارہیاں ہر موڑ دے اُتّوں
مدینے پاک دے رَستے تے پادے یارسول اللہ

مَیں تیرے نام دا ہوکا ناں کیوں تھاں تھاں تے جادیندا
سدا ٹکڑے ترِے دَر دے نے کھادے یارسول اللہ

دِنوں دِن جاوندی وَدھ دی اے حیرانی پریشانی
پریشانی دے ویلے ہُن مُکادے یارسول اللہ

سگِ دربارِ طیبہ دی لگا کے مُہر صآئم نے
اَزل توں ہین گل پائے قلادے یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

کرم کر بے ہُنر تے بے نوا تے یارسول اللہ
مِلو وِچ خواب دے راتے براتے یارسول اللہ

زمانہ تولیا تے جاچیا تے پرکھیا سارا
رہواں اِس نال ہُن کیہڑے میں ناتے یارسول اللہ

مِرے حالات کہندے نے کہ چیکاں مار کے رواں
مگر راضی ہاں مَیں تیری رضا تے یارسول اللہ

گئے لگدے نویں زخماں دے اُتّے زخم نیں اینے
نئیں جاندے داغ وی ہُن تے پچھاتے یارسول اللہ

مِرے سب زخم اِک پل وِچ ہوا ہو جانے سی سارے
نئیں چلدا زور طیبہ دی ہوا تے یارسول اللہ

بڑے چِر دی تمنّا لے کے بیٹھا ہاں مَیں دِل اندر
ایہہ سِر رکھاں تِرے قدماں دی جاتے یارسول اللہ

سوا تیرے بچا سکدا ناں کوئی ہور صائم نُوں
ایہہ سارے ڈوب بیٹھا وہیاں کھاتے یارسول اللہ

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سارے دُکھّاں دی تے درداں دی دوا مِلدی اے
طیبہ وچ ساریاں مرضاں توں شفا مِلدی اے

یاد خالق دی مِلے یادِ محمّد وِچّوں
یادِ سرکار چوں ای یادِ خُدا مِلدی اے

آ نئیں سکدے کدی کول ہنیرے اُس دے
جس نُوں محبوب دے روضے دی ضیاء مِلدی اے

جہڑی مخصوص اے جنّت دی فضا تک کیتی
ٹھنڈی اُس نالوں مدینے چ ہوا مِلدی اے

کوئی دیوے تے صدا بھاویں نہ دیوے اوتھے
اوہدی رحمت تے گداواں نُوں سدا مِلدی اے

اوہنوں مل جاندی یقیناً اے رضا اللہ دی
جیں نُوں اللہ دے پیارے دی رضا مِلدی اے

اَج وی اَوندی اے مہک زُلف نبی دی صائمؔ
اَج وی انوار دی طَیبہ توں گھٹا مِلدی اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

میرے آقا کملی والڑیا اَج کرم دا مینہ برسا جانا
ترے پاک میلاد دا واسطہ ای مِری اُجڑّی جھوک وسا جانا

تُساں ونڈیا پیار یتیماں نُوں گل لایا اَساں اثیماں نُوں
تُساں تاریا جویں حلیماں نُوں اُنج سانوں پار لگا جانا

تینوں واسطہ آمنہ مائی دا جھڑی مان ہے کُل خدائی دا
پا قدم مبارک دو گھڑیاں میرے گھر وچ چانن لا جانا

رکھ لاج لویں اَج لجپالا میرے وَرھدے ہویاں ہنجواں دی
تری بزم سجا کے بہہ گئے آں اساں ول اَج جھاتی پا جانا

اَج روشن ہوگئیاں گلیاں نے ہنجواں وِچ خُوشیاں رَلیاں نے
اِنج لگدا محفل وِچ صائمؔ محبوب مِرے نے آجانا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

میں صدقے نام مُحمّد دے جس نام نُوں لگدیاں دو میماں
اللہ دی رحمت خاص دیاں دو ندیاں وگدیاں دو میماں

اِک میم مکے وِچ آگئی اے اِک میم مدینے وِچ آئی
مومن لئی محشر دے دِن وچ ضامن نے اگ دیاں دو میماں

اِک آمنہ اِک حلیمہ وِچ اِک اَمن تے اِک ایمان اَندر
مُرشد دو جگ دیاں دو میماں مالکِ دو جگ دیاں دو میماں

اِک میم زمیناں وِچ آئی اِک آگئی میم اَسماناں وِچ
بن شمع منیر محبّت دی دو جگ وچ جگدیاں دو میماں

ح ، دال دی حد دی چوٹی وی وچکار وی میماں دو صائمؔ
جو حق دی مُندری وچ چمکے، چمکاں اُس نگ دیاں دو میماں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہ

سانوں دسّو ڈر کاہدا طوفاناں دا
کملی والا راکھا ساڈیاں جاناں دا

حفل پاک نبی دی سدا سجاواں گے، نعرے سدا رِسالت والے لاواں گے
سدا کراں گے ذِکر نبی دیاں شاناں دا، کملی والا راکھا ساڈیاں جاناں دا

آمنہ دی جد گود چہ سوہنا آیا سی، جد دھرتی تے قدم مبارک لایا سی
سو گیا نیوں سِر سارے اَسماناں دا، کملی والا راکھا ساڈیاں جاناں دا

واہ حلیمہ تیری شان نرالی اے، ڈھاری تیری کِنی بھاگاں والی اے
جس وِچ بیٹھا مالک کُل مکاناں دا، کملی والا مالک ساڈیاں جاناں دا

چنگے رب نے اپنے ذُمے لائے نے، ساڈے ورگے نبی نے جھولی پائے نے
ڈر ہُن کاہدا حشر دیاں میداناں دا، کملی والا راکھا ساڈیاں جاناں دا

کویں کہواں مَیں پاک نبی دا بَردا ہاں، نسبت کر دیاں نال اوہدے میں ڈر دا ہاں
میں منگتا اوہ شاہ سارے سُلطاناں دا، کملی والا راکھا ساڈیاں جاناں دا

صائم غاراں دے وِچ سوہنا روندا سی، ہنجواں دے نال عیب اَساڈے دھوندا سی
[illegible]

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

بُھل گیّاں نے گلّاں ہور جہان دیاں
تاہنگاں لگیاں رہن مدینے جان دیاں

مِل جاندا اے جو کُجھ دل وچ ہُندا اے
خبراں رکھدا سوہنا ہر مہمان دیاں

خَیر وی پَوندا نالے جنّت دیندا اے
کی پُچھدا ایں گلّاں اُس دے دَان دیاں

جے توں قُرب خدا دا سجناں چاہندا ایں
نعتاں پڑھدا رہو مدنی سُلطان دیاں

دل وچ ہووے حُبّ مدینے والے دی
ایہو شرطاں پہلیاں نے اِیمان دیاں

صآئم نُوں وی شہر مدینے سَد مولا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

شان و عظمت دے سمندر نوں مدینہ آکھاں
کیف و راحت دے سمندر نوں مدینہ آکھاں

جس دیاں سپیّاں دے وچ موتی کرم دے سارے
خیر و برکت دے سمندر نوں مدینہ آکھاں

جووی آجاوے پنہ اوس نوں مِلدی اوتھے
اُس شفاعت دے سمندر نوں مدینہ آکھاں

غم وی بن جاندے نے تسکین دا مُوجب اوتھے
دل دی فرحت دے سمندر نوں مدینہ آکھاں

اوس دی گود چہ کونین سمائی ساری
اوس وُسعت دے سمندر نوں مدینہ آکھاں

دولت اوتھے ہے خدا پاک دی ساری صائم
حق دی ثروت دے سمندر نوں مدینہ آکھاں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سنبھل دا جا
تے چل دا جا

فراق اندر
مچل دا جا

مدینے وَل
نِکل دا جا

شمع وانگوں
پگھل دا جا

مٹا کے غم
اَجل دا جا

پتہ لیندا
عمل دا جا

جے ڈَھل سکیں
تے ڈَھلدا جا

دِلِ صائمؔ
اُبل دا جا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ہاں بے پر یارسول اللہ
کرم کر یارسول اللہ

مِرا کعبہ مِرا قبلہ
تِرا دَر یارسول اللہ

مطاہر طَیِّب و طاہر
تِرا گھر یارسول اللہ

تِرے دَر تے رہوے شالہ
مِرا سَر یارسول اللہ

رہویں سِر تے فِکر کاہدا
رہوے ڈر یارسول اللہ

مِری اُمّید دا کاسہ
دیہو بھر یارسول اللہ

کرم صائمؔ تے ہے تیرا
برابر یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

آقا تے مولا جگّ دا
مدنی ایں داتا جگّ دا

جگ سارا صدقے اوس توں
اوہ نُور ہے سارا جگّ دا

تفسیر سِراج مُنیر دی
طَیبہ وِچ دیوا جگّ دا

ہو اوہدے اَگّے جاپدا
رنگ مَیلا مَیلا جگّ دا

سب اوہدے نال نے رونقاں
اُس نال ہے میلہ جگّ دا

نال اوہدے کاروبار اے
صاؔئم ایہہ چَپل دا جگّ دا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

یا نبی جی
آ نبی جی

پار کشتی
لا نبی جی

خیر جھولی
پا نبی جی

لوک لاوَن
دار نبی جی

غم گیا اے
کھا نبی جی

گرم ہو گئی
وا نبی جی

دید دا اے
چاء نبی جی

ڈِگ پیا ہاں
چَپا نبی جی

کون صائمؔ
دا نبی جی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کی پُچھدا ایں میرا حال مدینے جاوندیا
بس لے چل اپنے نال مدینے جاوندیا

جھولی تیری کملی والا نال کرم بھر دیوے
مَن میرا لویں سوال ، مدینے جاوندیا

دھو دھو پَیر پِیاں گا تیرے پَیر پَیر دے اُتّے
ناں عرض مِری نُوں ٹال ، مدینے جاوندیا

شہر مدینے والا تیریاں پُوریاں کرے مُراداں
نالے کٹ دیوے سب کال ، مدینے جاوندیا

جے تینوں مجبوری کوئی میرا اِک نذرانہ
چند اتھرّو لے جا نال ، مدینے جاوندیا

ایہہ میرا نذرانہ اَدبوں کر دئیں پیش نبی نُوں
ایہہ اتھرّو لویں سنبھال ، مدینے جاوندیا

صآئم ورگے لکھاں جِس دے ویکھن نُوں پئے ترسن
جا ویکھ اوہ پاک جمال ، مدینے جاوندیا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدینے والے دے در دے اُتّے دِلاں دی ایسی اے تار مِلدی
لڑی جو اَشکاں دی بَن دی جاندی اوہ بَن کے رحمت دے ہار مِلدی

مدینے والے دے پاک در تے بُرے وی بن دے نے چنگے جاندے
خزاواں جھولی چ پا کے جاؤ تے اوتھوں فصلِ بہار مِلدی

رسولِ رحمت دے در توں مِلدی رسولِ رحمت دی خاص رحمت
رسولِ پروردگار کولوں ہے راہِ پروردگار مِلدی

مدینے والے دے پاک روضے دے صَدقے طَیبہ شریف اندر
گلی اے جنّت نگاہ مِلدی ہوا اے فرحت نِگار مِلدی

دِلاں چ بھر دی اے کیف تازہ، نظر نظر نوں سرور دیوے
صبا محمّد دے پاک روضے توں ہو کے جد ہے نثار مِلدی

نَظر اے نینویں بھرے نے دامن اَکھاں چ اتھرو تے ہسدے متّھے
سی حال ایسے دے وچ گداواں دی جو وی اوتھے قطار مِلدی

ناں اوڈا جاگیر دار کوئی ناں اوڈا کوئی رئیس صائم
[illegible]

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

خدا دی تجلّی مُحمّدؐ دے در تے
ہے بَس اللّٰہ اللّٰہ مُحمّدؐ دے در تے

رسولاں تے مَلکاں تے نبیاں نے آکے
وِچھایا مُصلّٰے مُحمّدؐ دے در تے

محبّت ، صداقت شرافت دا مِلدا
ہے سودا سولّا مُحمّدؐ دے در تے

کوئی یار کیڈا وی ہووے کِسے دا
رَہوے کلّا کلّا مُحمّدؐ دے در تے

مَیں قُربان خَیرات مِلدی اے اینی
بھرے سب دا پلّا مُحمّدؐ دے در تے

اوہ حدِّ اَدب نُوں کدی نہیں اُلنگھدا
جو ہو جاندا جھلّا مُحمّدؐ دے در تے

کِتے وی نہیں ویکھی اوہ دیکھی جو صائمؔ
ہے شان مُعلّٰے مُحمّدؐ دے در تے

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کرو میری وی ہُن پوری تمنّا یارسول اللہ
وکھا چھڈّو غریباں نُوں وی روضہ یارسول اللہ

مِرا دِل چِریا جاندا اے تے اکھّاں اشک برساوَن
جدوں آجاوندا چیتے مدینہ یارسول اللہ

ترے دربار نُوں چھڈ کے کِویں منگاں کسے کولوں
ہاں جَد کہ مَیں تِرا گولا تے بردا یارسول اللہ

سوا نیزے تے سُورج دا اَساں نُوں خوف کاہدا اے
لِواء الحمد دا مِل جاوے سایا یارسول اللہ

خُوشی دے نال نعرہ یارسول اللہ دا لاواں گا
قبر وچ ویکھاں گا جد تیرا جلوہ یارسول اللہ

بُرا ہاں سب توں میں پہلوں شفاعت میری کردینا
شفاعت دا سجاوَ گے جان سِہرا یارسول اللہ

مدینے پاک آوَن دی اجازت دے دیہو ہُن تے
ہے صائم تے بڑھاپے دا زمانہ یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سوہنا اے نقشہ ربّ دا
ربّ جگ دا بندہ ربّ دا

سب صُورت سیرت ربّ دی
سب چہرہ مُہرہ ربّ دا

ہر گلّ اے کردا ربّ دی
دَس دا اے رَستہ ربّ دا

بُت گراں دے وِچ کھلو کے
ناں لیندا اے سوہنا ربّ دا

چھڈّ جاندا پِچھّے عَرش نُوں
جد مِلے سُنیہا ربّ دا

اوہ ویکھے صُورت نبی دی
جِس تکناں جلوہ ربّ دا

جمن بھوں اوہدے علی دی
صائم ہے کعبہ ربّ دا

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِه

میرے ہمدم ناں روون توں مینوں ہٹا
اَشک پلکاں دے میرے سجے رہن دے
کملی والے نبی دی اے یاد آرہی
اَگّے نظراں دے جلوے سجے رہن دے

نُسخے اپنے طبیبا ایہہ رکھ کول توں
ایتھے تھیلا دواواں دا ناں کھول تُوں
زُخم دِلدے امانت نے محبوب دی
پھل ایہہ زخماں دے سارے سجے رہن دے

اَے نقیب اَج ناں محفل نوں چھیتی مُکا
نعت خوانی دا جاری توں رکھ سِلسلہ
پھیرا شاہِ مدینہ نے اَج پاوَنا
حالی منظر نے رنتے سجے رہن دے

چھَل دروداں سلاماں دی اُوندی رہوے
اکھّ وی اَتھرّو چھما چھم وَرھوندی رہوے
دِل چ یاداں دے دیوے بلے رہن دے
[illegible]

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

جہاناں ساریاں اُتے ہے رحمت کملی والے دی
ہے ایسے واسطے ہر شے تے رفعت کملی والے دی

مرے اللہ دی جِتھوں تیک شاہی تے حکومت ہے
ہے اوتھوں تیک شاہی تے حکومت کملی والے دی

محبّت مصطفٰے دی شرط ہے ایمان دی پہلی
ہمیشہ رَبّ توں منگیا کر محبّت کملی والے دی

خدا نے اُمتّاں جِنیاں وی گھلّیاں نے زمانے تے
ہے سب تو افضل و اعلٰی ایہہ اُمّت کملی والے دی

صحابی بَن گئے ایمان دی صُورت چ جہناں نے
ہے کیتی اِک گھڑی پل وی زیارت کملی والے دی

سخی کیڈا وی ہووے جاکے رَل جاندا گداواں وِچ
جَدوں ویہندا اے دولت تے سخاوت کملی والے دی

ہے ایہو آرزو صائم دی جِناں چِر وی زندہ ہاں
رہواں میں ہر گھڑی بس کر دا مدحت کملی والے دی

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اللہ دیا جانیاں ، مانئیں سلطانیاں
ساڈے گھر پھیرا پائی جا ، بیڑا ساڈا بنّے لائی جا

اللہ دیا جانیاں ، کریں مہربانیاں
جھولی ساڈی بھری جاونا ، دُکھ دور کری جاونا

اللہ دیا جانیاں ، عربیا لاثانیاں
ٹُٹّے ہوئے لیکھ جوڑ دے ، غماں دے طوفان موڑ دے

اللہ دیا جانیاں ، اکھیاں نمانیاں
پکّ گئیاں راہواں ویہندیاں ، تھک گئیاں راہواں ویہندیاں

اللہ دیا جانیاں ، تیریاں نِشانیاں
صآئم اَساں سانبھ رکھیّاں ، سکیاں نہیں کدی اَکھیّاں

اللہ دیا جانیاں ، مانئیں سُلطانیاں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

بُرا ہاں یارسول اللہ
ترا ہاں یارسول اللہ

ترے روضے دی جالی توں
فِدا ہاں یارسول اللہ

ہے دِل برباد کر دِتا
گُناہاں یارسول اللہ

مرے ولّے وی ہو جاون
نگاہاں یارسول اللہ

ترے دربار دا ازلی
گدا ہاں یارسول اللہ

کرم تُوں تے سراپا مَیں
خطا ہاں یارسول اللہ

ایہہ صائمؔ تیریاں ویہندا
ہے راہاں یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

نُور و رحمت دا خزینہ اے مدینے والا
سارے نبیاں چوں نگینہ اے مدینے والا

جد وی طُوفان دے وِچ کوئی پکارے اوہنوں
پار کر دیندا سفینہ اے مدینے والا

کنزِ اَسرارِ الٰہی اے نبی دا سینہ
عِلم و حکمت دا مدینہ اے مدینے والا

اوہدے گھر وچوں ناں خوشبوواں کدی وی جاون
بخش دا جِس نُوں پسینہ اے مدینے والا

کِنس طراں طیبہ چ رہنا تے وہانے اتھّرو
دَسدا اکھاں نُوں قرینہ اے مدینے والا

اُس تے کُھل جاندے نے اَسرارِ حقیقی صائم
کھول دا جِس دا وی سینہ اے مدینے والا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

وَدّھ کے شاہاں توں مدینے دا گدا ہُندا اے
ٹِکٹ جنّت دا مدینے چوں عطا ہندا اے

کُھلّے رَکھدا اے سدا بُوہے مدینے والا
فَیض سرکار دا سبھناں تے سدا ہُندا اے

ڈِگدے دیوانے تے مستانے جاں بیخود ہوکے
سَجدہ سرکار دی چوکھٹ تے ادا ہُندا اے

جَد نظر پیندی اے آقا دے ہَرے گنبد تے
باغ آساں تے اُمیداں دا ہَرا ہُندا اے

جو مِرے آقا دی ہے زُلف دا قیدی بَن دا
دین تے دُنیا دے ہر غم توں رِہا ہُندا اے

کون کہندا اے نبی پاک توں اوہلے ہاں میں
جَد کے آقا نُوں غلاماں دا پتہ ہُندا اے

ویکھ لے سوہنے نُوں جے رب نُوں ایں تکناں صائمؔ
ایہدے دیدار چوں دیدارِ خدا ہندا اے

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

گدا واں یارسول اللہ
ترا واں یارسول اللہ

ترا گولا ، ترا بَردا
کہاواں یارسول اللہ

فدا تیرے کرم اُتّوں
مِری جاں یارسول اللہ

حیاتی دا سہارا اے
ترا ناں یارسول اللہ

ترا ناں میرے دُکھاں دا
ہے درماں یارسول اللہ

جدائی دا اے غم ہویا
فَراواں یارسول اللہ

ناں ہوجاوے کِتے صائمؔ
نتھاواں یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کافی

نی سیّو جہناں وِیکھے نے زُلفاں دے چھلّے
زُلف ماہی دے بَن گئے قَیدی ہو دیوانے جَھلّے
جہناں ویکھے نے زُلفاں دے چھلّے

جگ دے وَلاں چ وَلے ناں جاون، جان ماہی دے وَلّے
جہناں ویکھے نے زُلفاں دے چھلّے

ہجر ستاوے دَرد جلاوے ، روون گلّے گلّے
جہناں ویکھے نے زُلفاں دے چھلّے

ہنجواں نال ہمیشہ رکھدے ، بھر کے اپنے پلّے
جہناں ویکھے نے زُلفاں دے چھلّے

یار دے ناں دیاں نیت نمازاں ، چان ناں فیر مُصلّے
جہناں ویکھے نے زُلفاں دے چھلّے

غم دے برزخ دید چ رہندے ، نہ اُتّے ناں تھلّے
جہناں ویکھے نے زُلفاں دے چھلّے

چھڈ کے راہ دُنیا دے اوہناں ، راہ ماہی دے ملّے
جہناں ویکھے نے زُلفاں دے چھلّے

موت نوں بھج بھج ملدے صائم ، جد ماہی سد گھلّے
جہناں ویکھے نے زُلفاں دے چھلّے

صَلُّوا عَلَیہِ وَآلِہٖ

شہر مدینے جا کے مِلدا چین قرار زمانے نُوں
کُھلا ای رکھدا کملی والا رحمت بھرے خزانے نُوں

اپنے عملاں وَل کی ویہناں تک سوہنے دی رَحمت وَل
رحمت اوہدی بخشن دے ہے لبھدی صرف بہانے نُوں

رحمت جہدی پال رہی اے آل اَولاد زمانے دی
لکھ درود سلام کروڑاں اُس دے پاک گھرانے نُوں

جھلّیا ایہہ تے کہہ دیناں ایں ہرتھاں نبی نہیں آسکدا
کی دسیّں گا کی سمجھیں گا عرش تے آونے جانے نُوں

وِچ مدینے دے میں کُجھ دن رہ کے جہڑا تکیا سی
روندیاں اکھّاں لبھّ دیاں اَج وِی اوسے سمیں سہانے نُوں

کی محشر دے دِن توں ڈرنا خوف اے کاہدا جُرماں توں
کملی والا سوہنا کافی اے ساڈے بخشانے نُوں

صائم جو وی سیّد مِلدا ہتھ اوہدے چُم لیندا ہاں
نالے لکھ دُرود پُچاواں اُس دے دادے نانے نُوں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

جتھے جتھے وی اُہدا نقشِ قدم ہُندا اے
اوتھے اوتھے ای غلاماں دا حرم ہندا اے

نُور ہر چیز چ مخفی اے مِرے آقا دا
نام ہر شئے تے محمّد دا رقم ہندا اے

ساہمنے جا کے وی ہنجواں تے ناں قابو رکھیا
کملیا ! ایہو محبّت دا بھرم ہُندا اے

پیر سرکار نے جد رکھیّا سی بُت خانے وچ
ڈِگ کے قدماں تے فدا ویکھو صَنم ہُندا اے

دِل اوہ بن جاندے گُذرگاہِ رسولِ رحمت
جیہناں وِچ سیّدِ شبیّر دا غم ہندا اے

اوہو جاندا اے مدینے دی فضا دے اندر
جس تے سرکارِ مدینہ دا کرم ہُندا اے

خُود جو سُلطان رسولاں دا اے ہُندا صائمؔ
اوہدی اُمّت دا ای ناں خیرِ اُمم ہُندا اے

صَلُّوا عَلَیہِ وَآلِہٖ

مُحمّد جہیا کوئی آیا ناں آوناں
ناں رَب نے بنایا ناں اگّے بناوناں

مُحمّد دے اگّے رسولاں تے نبیاں
نوایاں سی میثاق دے روز دھوناں

غریباں نُوں عزّت اے دیندا ہمیشہ
مِرے مُصطفیٰ دا چٹائی تے سوناں

خُدا نُوں مناوناں ناں مُشکل رہوے گا
جے آجاوے اوہدے نبی نُون مناوناں

جے ڈُبّ دا سفینہ تے ڈُبن دے آپے
مِرے مُصطفیٰ نوُں اے آوندا تراوناں

جہان ایس اُتّے تے محشر دے دِن وی
ہے سانُوں تے اوسے نے ای پار لوناں

ناں کیوں پڑھیے نعتاں نبی دِیاں صائم
جِہدا کھاویۓ اوہدا پیندا اے گاوناں

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

سَدا مدینے نُوں یاد رکھیں تے ہور سارے مکان بُھل جا
ناں بُھلیں سوہنے دا پاک روضہ تے اپنا نام ونشان بُھل جا

کدی ناں آلِ نبی تے شہرِ نبی دی حُرمت تے شان بُھلیں
ایہہ تیری مرضی اے ہور سارے دا سارا بھاویں جہان بُھل جا

ایہہ تیری عِزّت تے شان وشوکت ہے مُختصر وی تے عارضی وی
نبی دی عِزّت توں وار سب کُجھ تے اپنی بے جان شان بُھل جا

نہ جانے اَوندی گھڑی نُوں دھڑکن ایہہ بند کس ویلے دِل دی ہووے
خُدا دی طاقت نُوں یاد رکھیں تے اپنے سارے گمان بُھل جا

تُوں شان وعَظمت مِرے نبی دی ناں تول عقلاں دے نال واعظ
تُوں ویکھ مِعراجِ مُصطفٰے نُوں حدِ زمین و زمان بُھل جا

مِرے محمّد کریم اُتّے دُرود پڑھنا بنا لَے عادت
جنم سی دِتّے غرور نے جو اوہ سارے جُھوٹھے بیان بُھل جا

جو شِرک و بِدعت دے تِیر صائم سَدا چلاوندے نے موماں تے
اُنہاں دی محفل چوں دُور آجا اُنہاں دے تِیر وکمان بھل جا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

دَر مَلّیا جے آمنہ دے لال دا ، ہور ناں دوارے جاوناں
بوہا لبّھیا جے نبی لجپال دا ، ہور ناں دوارے جاوناں

سوہنے نبی دا جو دَر اوہو رَب دا اے گھر
پانی ماکاں دا بھر لاہ دے دوزخاں دا ڈر
ایتھے رکھ دیویں سَر ایتھے جی ایتھے مَر
گلّاں لمیاں ناں کر
کوئی دَر نہیّوں ہور ایہدے نال دا ہورناں ددوارے جاوناں

رُک رُک رُک ایس دَر اُتے رُک
ایتھے دُکھ جان مُک گنہگار جان لک
ایس بُوہے جھک جھک سِر رَکھ کے ناں چُک
مٹی پا کے مُنہ تے ٹک
ہو کے گُم رہویں سجناں نُوں بھال دا ہور ناں دوارے جاوناں

ایتھے زندگی دی جان ایتھے ربّ دی اے شان
ایتھے رحمتاں دی کان ایتھے جگ دی اَمان
ایتھے نُور دا جہان ایتھے ہو جا قُربان
ایتھے وار جِند جان
سنگی بن جا اَویس تے بلال دا ہور ناں دوارے جاوناں

ایتھے مُشکلاں دا حلّ بن جاندی ایتھے گلّ
ایتھے دکھ جان ٹَل ایتھے لیکھ ہون وَلّ
ایہو بُوہا رکھیں مَلّ ایتھے جاویں رُل رَل
صآئم ایتھے نہیوں کل
سوہنا فیر تے کِسے نُوں وی نہیں ٹال دا ہور ناں دوارے جاوناں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

راہی طیبہ دا بُرا بھاویں بھلا ہُندا اے
سب تے آقا دا کرم اِکّو جہیا ہُندا اے

اَوندا متھّے تے ندامت دا اے مُڑھکا جِس دم
سجدہ اودوں ای حقیقت چ اَدا ہُندا اے

ویکھ دُوجے تے کرم ہُندا ناں کھولیں لب نُوں
اوتھے جے گل وی کریئے تے گِلہ ہُندا اے

حشر وِچ اوس نُوں ہتھ لاوندے فرشتے ناہیں
جو گُنہگار اُہدی زیرِ رِدا ہُندا اے

جو نبی پاک دے ہے عشق چ فانی ہویا
اوہو باقی اے تے اوہو ای بقا ہُندا اے

کیویں دِیوانہ محمّد دا سُنے گا تیری
اوہ تے سرکار دی محفل چ گیا ہُندا اے

اوہو تحریر ہاں قرطاس تے کردا صائم
شِعر مینوں جو مدینے چوں عطا ہُندا اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

سارے جہاناں نالوں سوہنے دی بستی چنگی
ست اَسماناں نالوں سوہنے دی بستی چنگی

سوہنے دے رَوضے وَلّے جہڑی گلی اے جاندی
اپنی اوہ جان توں وی سانوں اے لگدّی چنگی

روضہ میرے نبی دا ہے جہڑی تھاں بنیاں
کعبے توں اعلیٰ ہوگئی جنت توں بن گئی چنگی

سب تے مدینے والا رحمت وسائی جاندا
بارش دے وانگوں وہندا اتھاں نہیں اوہ مندی چنگی

سب مَندے کٹھے کر کے سوہنے نے جھولی پالئے
رَب نے جاں چُن لئی خلقت اپنے لئی چنگی چنگی

تنقید کریا کر ناں سوہنے دے عاشقاں تے
سوہنے دے عاشقاں نوں دینی نہیں تنگی چنگی

جان اے نثار جہڑی آقا توں ہوئی صائم
روزِ حساب سب توں جان اے اوہ رہنی چنگی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدنی دِلاں دے جانی مدنی دلاں دے جانی
سارے جہان اندر کوئی ناں تیرا ثانی

پائے نے شہنشاہا مینوں غماں نے گھیرے
کر کے کرم خُدارا دُکھ دُور کر دے میرے
تیرے بِناں سُناواں غم دی کہنوں کہانی
مدنی دِلاں دے جانی مدنی دلاں دے جانی

دو جگ داتُوں نبی ایں دو جگ تے رَاج تیرا
شالہ رہوے چمکدا لولاک تاج تیرا
دَر تے بُلاؤ مینوں ہووے گی مہربانی
مدنی دِلاں دے جانی مدنی دلاں دے جانی

ہر پاسے غم دے پہرے ہر سمت نے بلاواں
دَر چھڈّ کے آپ دا مَیں کِس در تے ہور جاواں
جد کہ ہے فیض تیرا دو جگ تے جاودانی
مدنی دِلاں دے جانی مدنی دلاں دے جانی

دو جگ دے وِچ ناں کوئی لجپال تیرے ورگا
جایا کسے وی ماں نے ناں لال تیرے ورگا
مالک توں ہر مکاں دا توں نُور لامکانی
مدنی دِلاں دے جانی مدنی دلاں دے جانی

دو جگ دا ناخُدا ایں بیڑا تَرا دے میرا
خالق دی توں ضیاء ایں کر دُور دیہہ ہنیرا
منظور آقا کر لَے صائم دی نعت خوانی
مدنی دِلاں دے جانی مدنی دلاں دے جانی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اکھیّاں وِچ اتھرو آجاندے بَل پیندا غم تھیں سینہ ایں
جَد پاک نبی دے عاشق نُوں آجاندا یاد مدینہ ایں

اکھیّاں دِا ویہڑا وَس پیندا پُتلی وِچ سوہنا آ رہندا
اکھیّاں دے تائیں رووَن دا آجاندا جَدوں قرینہ ایں

رورو کے مندا حال ہووے دِل درداں نال نڈھال ہووے
جِس ویلے چیتے آجاندا ذوالحج دا پاک مہینہ ایں

اِنج رہ کے دُور مدینے توں سرکار دے شہر نگینے توں
مَر جانا کاہدا مرنا ایں جی لیناں کاہدا جیناں ایں

مُڑ پھٹ پُرانے کُھل گئے نے مڑ ہجر دے جھکّھڑ جُھل گئے نے
ہنجواں نے میریاں اکھیّاں دا مُڑ دتا ڈوب سفینہ ایں

جد ڈُب ڈُب تر دیاں اکھیّاں دی ہوگئی طہارت ہنجواں تھیں
اکھیّاں دے اگے سوہنے دا آ گنبد گیا نگینہ ایں

کد صائم درداں مارے نے رب جانے شہر اوہ تکناں اے
جس شہر دے اَندر اللہ دی رحمت دا کُل خزینہ ایں

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

چھڈ دُکھاں دا جہان چلو چلیٔے مدینے
جتھے لبھدی اَمان چلو چلیٔے مدینے

چلو چلیٔے مدینے جتھے ٹھنڈ پوے سینے
جتھے فیض دے خزینے جتھے نُور دے دفینے
جتھے رحمتاں دی کان چلو چلیٔے مدینے
چھڈ دُکھاں دا جہان چلو چلیٔے مدینے

چلو چلیٔے مدینے جتھے روون دے قرینے
جتھے مہک ہے رچائی سوہنے نبی دے پسینے
جتھے ماڑیاں دا مان چلو چلیٔے مدینے
چھڈ دُکھاں دا جہان چلو چلیٔے مدینے

چلو چلیٔے مدینے جتھے روضے دی بہار
جتھے دِلاں دا قرار جتھے نبی تاجدار
ساڈا پاک مہربان چلو چلیٔے مدینے

چلو چلئے مدینے ایتھے کوئی وی نئیں یار
ایتھے دُکھ دین مار اوتھے سُکھ بے شمار
صائم اوتھے دلدار چلو چلئے مدینے
چھڈ دُکھاں دا جہان چلو چلئے مدینے

چلو چلئے مدینے جتھے دُکھاں دا نہیں ناں
جتھے ٹھنڈ تھاں تھاں جتھے جنتاں دی چھاں
جتھے عالماں دی جان چلو چلئے مدینے
چھڈ دُکھاں دا جہان چلو چلئے مدینے

صائم اتھرو بہاندے نالے پڑھدے درود
چلو چلئے مدینے چھڈ نام تے نمود
کاہدی جھوٹھی آن بان چلو چلئے مدینے
چھڈ دُکھاں دا جہان چلو چلئے مدینے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

نبی نال لاونیاں جے سچیاں توں یاریاں
بند کرلویں چناں اکھاں دیاں باریاں

نبی دا اے عشق اوندا جنہاں دے وی سینے وچ
بھاویں رہن اتھے دل اوہناں دے مدینے وچ
رکھ دے مدینے دیاں سدا اوہ تیاریاں
نبی نال لاونیاں جے سچیاں توں یاریاں

طیبہ وچ ہر پاسے مصطفٰے دا نور اے
کاہدا اوہدا جینا جہڑا طیبہ کولوں دور اے
طیبہ وچ اللہ دیاں نعمتاں نے ساریاں
نبی نال لاونیاں جے سچیاں توں یاریاں

رہندا اے مدینے وچ والی سارے جگ دا
نام جہدا عاشقاں نوں مٹھا مٹھا لگ دا
اوہنوں نبی منیاں اے نوریاں تے ناریاں
نبی نال لاونیاں جے سچیاں توں یاریاں

میرے سوہنے نبی نال جگ سارا وسدا
نامِ اوہدا لے کے پھُل باغ وِچ ہسدا
اوہنوں نبی مَنیّاں اے نوریاں تے ناریاں
نبی نال لاوَنیاں جے سچیّاں توں یاریاں

دِتا ہندا جنہاں تائیں زَر اللہ پاک نے
لائے ہُندے جنہاں تائیں پَر اللہ پاک نے
طَیبہ وِچ پہنچ جاندے مار کے اُڈاریاں
نبی نال لاوَنیاں جے سچیّاں توں یاریاں

صاؔئم اُتےّ سوہنیا نگاہواں پاک پاوَناں
روضے اُتےّ عاجز و غریب نوں بلاوَناں
ہجر وِچ جھلیّاں مصیبتاں نے بھاریاں
نبی نال لاوَنیاں جے سچیّاں توں یاریاں

صَلُّوا عَلَیہِ وَآلِہ

ہے ڈُبی غم دے وِچ میری کہانی یارسول اللہ
کرو میرے تے وی ہُن مہربانی یارسول اللہ

ایہہ سب مخلوق ہے مہمان آقا آپ دے در دی
تے کیتی رَب تُساں دی میزبانی یارسول اللہ

تُساڈے کول نے سارے خزانے رَب اکرم دے
ہے دو جگ تے تساندی حکمرانی یارسول اللہ

تمنّا ہے کراں سرکار دے دربار توں صدقے
میں اپنی ایہہ تمامی زندگانی یارسول اللہ

فرشتے قبر وچ آون تے بِن پُچھیاں ای چھڈ جاون
عطا ایسی کرو کوئی نشانی یارسول اللہ

بڑھاپے وِچ تے مینوں نفس ظالم توں بچا لیناں
خطاواں کردیاں گُذری جوانی یارسول اللہ

خطاواں کردیاں رہناں معافی منگدیاں رہناں
ہے عادت تیرے صائم دی پُرانی یارسول اللہ

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدنی سوہنے دا دربار
جتھے نوِیوں نویں بہار

پُھل رحمت دے کھل دے اوتھے
سُکھ دو جگ دے مِل دے اوتھے
نالے ملدا سب نُوں اوتھوں دِلدا چین قرار
مدنی سوہنے دا دربار ، جتھے نوِیوں نویں بہار

دَر مدنی دا دَر اللہ دا
گھر مدنی دا گھر اللہ دا
اللہ اللہ دی ہر ویلے اوتھے پوے پُکار
مدنی سوہنے دا دربار ، جتھے نویوں نویں بہار

شرک دے فتوے چُلّھے ڈاہویں
مدنی دے دربار تے آویں
مدنی دے دربار توں تینوں مِلسی رَب غفار
مدنی سوہنے دا دربار ، جتھّے نویوں نویں بہار

جتھّے وسدا مدنی ماہی
اوہو ہے دربار اِلٰہی
نُور نبی دا رب دے نُوروں کندھاں پیا ناں مار
مدنی سوہنے دا دربار ، جتھے نویوں نویں بہار

ٹُر جا صآئم شہر مدینے
سدّیا تینوں پاک نبی نے
پاک نبی دے روضے اُتّوں ہو جاویں بلہار
مدنی سوہنے دا دربار ، جتھے نویوں نویں بہار

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دل وچ رکھّ کے پیار مدینے والے دا
بَن جا تابعدار مدینے والے دا

دو جگ اُتے سکہّ ہر دم چلدا اے
رَب دے سوہنے یار مدینے والے دا

شہر مدینے والا کی نہیں کر سکدا
نام ہے جد مُختار مدینے والے دا

تیری میری اوتھے دس گل کاہدی اے
منگتا کُل سنسار مدینے والے دا

وچ مدینے گلیاں تے بازاراں وچ
نُور ہے جلوہ بار مدینے والے دا

جے تُوں جان بچاوَنی جگ دیاں دُکھاں توں
ناں جپیا کر یار مدینے والے دا

پُھل رحمت دے وَرھدے صائمؔ جد آوے
کر دی وِرد بہار مدینے والے دا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مُوسیٰ اُتے چھڈ دے گلاّں طُور دیاں
گلاّں کریا کر مدنی دے نُور دیاں

ملی سماعت ایسی مدنی سوہنے نُوں
سُن لَیندا اے گلاّں نیڑے دُور دیاں

جے تُوں پار سلامت کشتی کھڑنی ایں
خَیراں منگیا کر مدنی دے پُور دیاں

کی تعریف کِسے نے اوہدی کر لَینی
شاناں آپ ودھایاں رب حضور دیاں

آپے پیندیاں چل مدینے جاندیاں اِی
اَکھیّاں وچوں نہراں کیف سرور دیاں

عاجز ہوناں پیندا وچ مدینے دے
دَھوناں اوتھے جاندیاں ٹُٹ غرور دیاں

صاؔئم جو سی آندا مدنی سوہنے نے
[illegible] لوڑاں اُس دستور دیاں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

خوشی اے کہ سوہنے دا گھر مل گیا
رسولاں دے آقا دا در مل گیا

اُہدے نالوں خُوش بخت کوئی وی نہیں
مدینے دا جس نوں سفر مل گیا

اوہ سمجھے کہ جنّت دے وچ آ گیا
جنہوں مُصطفٰےؐ دا نگر مل گیا

کراں کیوں ناں خُوشیاں مِری اَکھ نُوں
سدا رہنا طیبہ چ تَر مل گیا

مِرے دل دے وچ ہَیسی یادِ نبی
مِری بُجھّی اَکھ نُوں ثمر مل گیا

مدینہ رہوے اَکھّاں اَگے سدا
دُعاواں نوں صائمؔ اثر مل گیا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدینہ یاد آیا کیوں ناں رواں
غماں نے دل روایا کیوں ناں رواں

مدینے پاک دی ٹھنڈی ہوا نے
خُوشی دا مینہ ورھایا کیوں ناں رواں

مدینے دے سفینے چھڈ کے مینوں
ہے لنگر اَج اُٹھایا کیوں ناں رواں

مِری اکھیاں دی جھولی وچ سخی نے
ہے خَیر اشکاں دا پایا کیوں ناں رواں

بحمدِ اللہ خیالاں وچہ مدینہ
مہک بن کے سمایا کیوں ناں رواں

خُوشی دے نے کدی اَتھرو نے غم دے
ہے میل اللہ کرایا کیوں ناں رواں

ایہہ روناں رات دن صائم جے میرا
میرے آقا نوں بھایا کیوں ناں رواں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

خُدا دی خُدائی مُحمّدؐ دے در تے
ملے پارسائی مُحمّدؐ دے در تے

فرشتہ تے بھاویں پیمبر کِسے وی
نظر نئیں اُٹھائی مُحمّدؐ دے در تے

گیا رازِ معراج مومن تے کُھل دا
جبیں جد جھکائی مُحمّدؐ دے در تے

اوہ بن گئے ولی تے زمانے دے مُرشد
جنہاں گُلّی پائی مُحمّدؐ دے در تے

ہے اوسے دی اللہ دے دَر تک رسائی
جہدی اے رسائی مُحمّدؐ دے در تے

ہے اوسے دا چانن زمانے تے رب نے
شمع جو جلائی مُحمّدؐ دے در تے

بھلائی چہ تبدیل ہوئی اوہ صائمؔ
گئی جو بُرائی مُحمّد دے در تے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

گئے ٹُر چھڈ کے مینوں سب سفینے یارسول اللہ
بُلا خود اپنی رحمت تھیں مدینے یارسول اللہ

جدائی تیری وچ گِن گِن کے دن لگ دا مہینہ اے
تے لنگھدا سال اے گِن گِن مہینے یارسول اللہ

مری تے آرزو چھوٹی جئی اے پوری کر چھڈنا
بھرے رکھے خُدا تیرے خزینے یارسول اللہ

کرم چاہندا ہاں اُنج تے جاناں لائق تِرے در دے
کدوں ہندے ہرے ورگے کمینے یارسول اللہ

مدینے دا وچھوڑا چیر دا رہندا اے دِل میرا
تے غم میرے نے ہوئے دُونے تِینے یارسول اللہ

تُہاڈے رحم تے رحمت دے چرچے ہَین دُنیا تے
گنہگاراں نُوں لالیندے او سینے یارسول اللہ

بحمداللہ ایہہ سارے شعر نے صائم دے مہکائے
تصوّر وچ ترے آکے پسینے یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِه

مدینے وچ نبی سوہنے دا گھر اے
مدینہ سب جہاں توں مُقتدر اے

کی پُچھیّں گل مدینے دے سخی دی
مدینے دا گدا وی مُعتبر اے

مدینے وچ جنہے جا کے وِچھائی
اُہدی جھولی گئی رحمت تھیں بھر اے

جلال و رُعب کی اوتھوں دا پُچھیّں
مدینے وچ ناں اُٹھ سکدی نظر اے

مدینے وچ ہے دَر سوہنے نبی دا
تے ایہو دَر مرے اللہ دا دَر اے

مرے لیکھاں چ ہونا کد خُدایا
مدینے پاک دا نُوری سفر اے

مدینہ نُور دا مرکز ہے صائم
مدینے وچ نبی خُود جلوہ گر اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

نبی سوہنا
سخی سوہنا

خفی سوہنا
جلی سوہنا

ہے اُمّت دا
ولی سوہنا

کرے مُجرم
بری سوہنا

علی اوہدا
وصی سوہنا

سدا کردا
بھلی سوہنا

مِلے صآئم

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اوہیو خُوش بخت شہیدانِ وفا ہُندے نے
جیہڑے محبوب دے قدماں توں فِدا ہُندے نے

اُمّتی ہو کے بھرا آکھیں نبی نُوں ظالم
رب دے محبوب کدوں وَڈے بھرا ہُندے نے

رہندی اوہناں دی توجہ اے سخی وَل ہر دم
کِنّے خوش بخت مدینے دے گدا ہُندے نے

اہلِ دُنیا توں چھُپے رہندے ہمیشہ جیہڑے
بزمِ محبوب چ حاضر اوہ سدا ہندے نے

گل ہے ایہہ وکھری کہ زَر دار مدینے جاندے
جائیے طیبہ چ غریباں نُوں وی چاء ہندے نے

ہونٹ سِل جان تے گُنگ ہون زباناں صائمؔ
دَرد سرکار نُوں کد جا کے سُنا ہندے نے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مدینے والیا کر دے عطاواں
تے کر دے دُور نالے سب بلاواں

مدینے والیا مینوں وکھا دے
تُوں شہر اپنے دیاں ہُن تے فضاواں

کرم کر کالیاں زُلفاں دا صدقہ
غماں دیاں آ گئیاں چڑھ کے گھٹاواں

میں جو وی ہاں شہنشاہا ہاں تیرا
ایہہ منیاں ساری دُنیا توں بُرا وَاں

جو تیری یاد نے میرے تے کیتے
ترے احسان اوہ کیویں بُھلاواں

توں اپنے پاک بُوہے دے سگاں وچ
حبیبا لِکھ لویں میرا وی ناواں

کرم صائم تے ہے محبوب تیرا
[illegible]

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

رَکھ لَے سب دا بھرم کملی والے
کر دے کردے کرم کملی والے

میرے دِل تے بنادے کرم تھیں
اپنا نقشِ قدم کملی والے

ہونا تیری نظر دا اِشارا
میرا بن جاناں کم کملی والے

تیری رحمت ترے دَم قدم تھیں
دَم چ آوندا اے دم کملی والے

تیرا سوہنا تے مِٹھڑا مدینہ
میرے دِل دا حَرم کملی والے

کوئی تیتھوں نہیں وَدھ کے پیارا
مینوں تیری قسم کملی والے

منگتا صائم ترے منگتیاں دا
تُوں ہیں شاہِ اُمم کملی والے

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

سوہنیاں دا سردار مدینے والا اے
نبیاں دا سالار مدینے والا اے

غم دُنیا دا ساڈے کول کی رہنا ایں
جَد ساڈا غمخوار مدینے والا اے

نُوریاں دا سردار سی رہ گیا سدرہ تے
جاندا عرشوں پار مدینے والا اے

ڈگیاں ڈھٹھیاں تے ٹھکرایاں ہویاں دا
یار تے حامی کار مدینے والا اے

سب دا ظاہر حال مدینے والے تے
سب دی لیندا سار مدینے والا اے

کنڈیاں اُتّے نظر کرم دی جے پاوے
کر دیندا گلزار مدینے والا اے

صائم جد وی کشتی ڈولن لگدی اے
لوندا مینوں پار مدینے والا اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

دو جگ دا سلطان مدینے والا اے
دو عالم دی جان مدینے والا اے

بُھل جایئے تے آپے راہے پادیندا
اُمّت دا نگران مدینے والا اے

طُور سی آخری منزل حضرت مُوسیٰ دی
عرشاں دا مہمان مدینے والا اے

جو کرتوت نے ساڈے بچ ناں سکدے ساں
ڈک لیندا طُوفان مدینے والا اے

گل اوہدی کیوں وحی خدا دی ہُندی ناں
خُود ناطق قرآن مدینے والا اے

ہر اِک لوڑ دے ویلے اپنی رحمت تھیں
رَکھدا ساڈا مان مدینے والا اے

صائم دے سب دُکھاں دا تے درداں دا
دارو تے درمان مدینے والا اے

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

خُدا دیاں رحمتاں دا ہے خزانہ
مِرے سوہنے نبی دا آستانہ

مِن اللہ نُور دے دربار اُتّوں
کِویں ناں روشنی لیندا زمانہ

مدینے پاک نُوں سوہنے نبی نے
بنایا ساڈی بخشش دا بہانہ

خُدا جانے کی ساڈا حال ہُندا
جے ناں ہندا محمّد دا گھرانہ

خُدا راضی نہ ہُندا اوس کم تے
نبی دی جہڑے کم اندر رضا نہ

نہیں تعریف جے کرن جوگا
نبی دی شان تے ظالم گھٹا نہ

اُہدا دِل عرش اللہ دا اے صائم
جہدے دِل وِچ محمّد دا ٹھکانہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہ

خُدا دا نظارا نظارا نبی دا
دوارا اے رب دا دوارا نبی دا

خدا جانے کی حال ہوجاندا ساڈا
جے مِل دا ناں سانُوں سہارا نبی دا

خدا نُوں کدی وی اوہ پیارا نہیں لگدا
جو ہندا نئیں سجّن تے پیارا نبی دا

خُدا دی اے ہوجاندی تقدیر اودھر
ہے جس پاسے ہُندا اِشارا نبی دا

رُہڑے جاندے اِسلام تائیں بچاون
گیا کربلا وِچ دُلارا نبی دا

سی اُچّا تمامی رسولاں دے نالوں
مُقدّر تے روشن سِتارا نبی دا

مِرا سوہنا رہندا مدینے وی صائمؔ
دِلاں وِچ وی ہُندا اُتارا نبی دا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

یا محمدؐ یارسول یا محمدؐ یارسول
یا محمدؐ یارسول یا محمدؐ یارسول

اپنی رحمت نال کر اپنی رحمت دا نزول
یا محمدؐ یارسول یا محمدؐ یارسول

تیرے در توں ہوندا اللہ دے در دا حصول
یا محمدؐ یارسول یا محمدؐ یارسول

عِشق تیری ذات تھیں دین دی اصلِ اُصول
یا محمدؐ یارسول یا محمدؐ یارسول

دُور تیرے شہر توں زندگانی ہے فضول
یا محمدؐ یارسول یا محمدؐ یارسول

صائمِ لاچار نوں وی خادماں وچ کر قبول
یا محمدؐ یارسول یا محمدؐ یارسول

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

کملی والا نُور اُجالا لے کے رحمت دا دو شالہ
آیا وِچ سنسار بہاراں آ گئیاں

پا کے تاج شفاعت والا آ گیا اُمّت دا رَکھوالا
مہکے سب گلزار بہاراں آ گئیاں

ربیع الاوّل پاک مہینے آ گیا لے کے گُل خزینے
آمنہ دا دِلدار بہاراں آ گئیاں

اَسماناں توں اُترے تارے اوگنہاراں دے اَج سارے
ہو گئے بیڑے پار بہاراں آ گئیاں

بُت سوہنے دا کلمہ پڑھدے رہندے سَن جو سینے سَڑ دے
ہو گئے ٹھنڈے ٹھار بہاراں آ گئیاں

رونق سب اَشجار تے آئی نویں بہار بہار تے آئی
رب دا آیا یار بہاراں آ گئیاں

رَب رکھّے ایہہ محفل قائم پڑھو درود نبی تے صائم
دامن لوو کھلار بہاراں آ گئیاں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اَج آگیا میرا پاک نبی اَج آگیا میرا پاک نبی
پُھل کِھڑ پئے سارے گُلشن وِچ اَج مہک پئی اے کلی کلی
اَج آگیا میرا پاک نبی اَج آگیا میرا پاک نبی

آمنہ دے گھر مینہہ ورھدا اے خُوشیاں دا
گود جہدی وِچ لاڑا آیا نبیاں دا
اِنج نُور سی وَرھدا اللہ دا روشن سی ہو گئی گلی گلی
اَج آگیا میرا پاک نبی اَج آگیا میرا پاک نبی

بھاویں پُچھّوں گئی حلیمہ دائی سی
رَب دی رحمت پا جھولی لے آئی سی
جِنّ آمنہ دا جد گود لیا اوہدی گود سی ہو گئی ہری بھری
اَج آگیا میرا پاک نبی اَج آگیا میرا پاک نبی

جس دی خاطر رب نے جگ بنایا اے
اوہ دو جگ دا مالک سوہنا آیا اے
پئے نعتاں اوہدیاں پڑھدے نے دُنیا دے سارے نبی ولی
اَج آگیا میرا پاک نبی اَج آگیا میرا پاک نبی

کملی والا آیا دو جگ تر گئے نے
پُوریاں ہویاں آساں بھانڈے بھر گئے نے
سرکار دے صدقے اَج سب دی ہوگئی اے قسمت کھری کھری
اَج آگیا میرا پاک نبی اَج آگیا میرا پاک نبی

صائم جہڑے لنگر لاندے سوہنے دا
خُوشیاں نال میلاد کراندے سوہنے دا
اوہناں دیاں آساں دی کھیتی کر دِتّی رَب نے ہری بھری
اَج آگیا میرا پاک نبی اَج آگیا میرا پاک نبی

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

محفل چ آوناں اے پیارے نبی اَج محفل سجاوَ
محفل سجاوَ نعتاں پڑھو نالے خُوشیاں مناوَ

دو جگ وس پئے تارے ہَس پئے
نعتاں سُن کے منکر نس پئے
نعرہ رسالت دا لا کے ایہنوں ہور نساوَ
محفل سجاوَ نعتاں پڑھو نالے خُوشیاں مناوَ

مَست ہواواں مَست فضاواں
کملی والے کیتیاں چھاواں
رَب دی رحمت جھولی پاوَ صدقے جاوَ
محفل سجاوَ نعتاں پڑھو نالے خُوشیاں مناوَ
محفل چ آونا ایں میرے نبی اَج خوشیاں مناوَ

مُک گیا رونا آگیا سوہنا
سب توں سوہنا تے من موہنا
اوہدیاں راہواں وِچ خُوشیاں دے پُھل برساوَ
محفل سجاوَ نعتاں پڑھو نالے خوشیاں مناوَ

نُور تجلیّ بھر گیا پلّا
اللہ اللہ اللہ اللہ
اللہ دے یار دی اللہ نُوں اَج نعت سُناوَ
محفل سجاوَ نعتاں پڑھو نالے خوشیاں مناوَ

مہکیاں کلیاں روشن گلیاں
بُریاں صآئم ہو گئیاں بھلیاں
نبی دے نام دے دیوے بالو جھنڈیاں لاوَ
محفل سجاوَ نعتاں پڑھو نالے خوشیاں مناوَ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کسے تائیں دولت تے زر مِل گیا
کسے نُوں نواں سوہنا دا گھر مِل گیا
مگر صائم اوہو ای چنگا رہیا
جہنوں کملی والے دا در مِل گیا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

بال کے رکھ یاداں دے دیوے اِک دن سوہنا آجاوے گا
اَکھ نوں کہہ کے اتھرو ناں پیوے اِک دن سوہنا آجاوے گا
جہدی زلف معنبر اندر جگ سارا اے ولیا صائم
نین نے جس دلبر دے کھیوے اِک دن سوہنا آجاوے گا

حمد باری تعالیٰ

بِن تیل دے دیوا بلدا ناں ، بِن پانیوں بُوٹا پھل دا ناں
بِن مُرشد کلمہ چلدا ناں پڑھو لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

اِس رات دِی شان نرالی اے، ایہہ رات براتاں والی اے
بھَر جانی جھولی خالی اے پڑھو لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

اِس رات جو یار مَناون گے، جنّت دے ٹکٹ کٹاون گے
جو منگن گے سو پاوَن گے پڑھو لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

جِس جانا تے جِس آنا ایں، اِس رات حساب ہو جانا ایں
جے چنگا لیکھ لکھاناں ایں پڑھو لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

اِس رات بنالو قسمت نُوں ، سجنوں چمکا لئو قسمت نُوں
جاگو تے جگا لئو قسمت نُوں پڑھو لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

اَج کھولے ربّ خزانے نے ، اَج سب پلّے بھر جانے نے
رب بیڑے بنّے لانے نے ، پڑھو لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

لَے صآئم حُسن قرینے دَا اَج مَنگ لئو سفر مدینے دَا
رُخ کر لئو ٹھیک سفینے دَا پڑھو لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہ

کر نظر کرم دی محبوبا ہُن درد سوائے ہو گئے نے
اِک تیرے باہجوں غمخوارا سب لوک پرائے ہو گئے نے

مُک راحت دی ہر لہر گئی ڈھل خوشیاں دی دوپہر گئی
ہُن دُونے تینے قد نالوں آلام دے سائے ہو گئے نے

کنج زہر غماں دا پی سکناں، خود دسّو کیویں جی سکناں
تیّار مدینے وَل سارے میرے ہمسائے ہو گئے نے

ہنجواں دے نشتر پھر پھر کے، ہر روز مسلسل چر چر کے
ہُن ہور وی زخمی نین مرے ایہہ خون ڈُبائے ہو گئے نے

اِک گل مینوں سمجھاندی جا طیبہ دی یاد ودھاندی جا
کیوں ہو کے تتّے صائم دے ایہہ ٹھنڈے وائے ہو گئے نے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

عَرب دِی ریت وِچ تَردے ستارے یاد آگئے نے
مَیں تاں روناں واں طیبہ دے نظارے یاد آگئے نے

نظر اُٹھّی تے اُٹھّی رہ گئی سی پاک رَوضے وَل
نظر پتھرائی وِچ ہنجواں دے دھارے یاد آگئے نے

کِتے فریاد ہُندی سی کِتے سَن سِسکیاں ہاواں
اوہ مَنظر دَرد دے سارے دے سارے یاد آگئے نے

مَیں کیوں نہ جان تائیں اوہناں دے لیکھے اِی لا دیواں
جو میری جان توں مینوں پیارے یاد آگئے نے

محلّاں اُچّیاں تائیں محبّت نال کیوں ویکھاں
حلیمہ سعدیہ دے کچّے ڈھارے یاد آگئے نے

نہ ہُن مینوں ڈراؤ واعظو میرے گُناہواں توں
مِرے ڈھولن دِی رحمت دے اِشارے یاد آگئے نے

مِرے لُوں لُوں چ صائم چلدیاں نے غَم دیاں چھریاں
خُدا جانے ایہہ کیہڑے غَم دے مارے یاد آگئے نے

صَلُّوْا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

رات دِن لگیاں نے تاہنگاں تیریاں
عربی ڈھولا سُن لے عرضاں میریاں

کوئی ڈر نہیں حشر دا تے قبر دا
جے ناں تُوں محبوب اکھیاں پھیریاں

وِچ اُڈیکاں وقتِ آخر آ گیا
تاجدارا ہُن ناں کرناں دیریاں

کالیاں زُلفاں دا صدقہ رحم کر
کالیاں راتاں نے آساں گھیریاں

کیویں دامن نُوں بچاواں سوہنیا
ہر طرف نے کنڈیاں بھریاں بیریاں

میرے حصّے دِی خُوشی سب کھو لئی
کر کے اِس دُنیا نے ہیرا پھیریاں

خُوش مقدّر نے مدینے پاک وِچ
[illegible]

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اللہ اے کلاّ جان دا رُتبہ عرب دے ڈھول دا
جِس دی زُبانِ پاک چوں خود آپ اللہ بولدا

قیدی خلاصی پاوندے ، سارا زمانہ مہک دا
وَالَّیل زُلفاں دے جدوں سوہنا وَلاں نوں کھول دا

شَمسُ الضُّحٰی بَدرُ الدُّجیٰ صَدرُالعُلیٰ نُورُ الھُدیٰ
نعت اوہدی اے قُرآن دا، ورقہ ہاں جیہڑا پھولدا

کنڈا یقیناً اوس دے ہتھاں چ ہے اِنصاف دا
پر رحمۃٌ للعالمین نہیں جُرم ساڈے تول دا

ساحل توں بھاویں دُور ہاں، طُوفان وِچ مجبور ہاں
میں یا محمد صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم کہہ لواں جد وِی سفینہ ڈولدا

سارا زمانہ پل رہیا اوسے دے دسترخوان توں
سارا زمانہ اوس دِی خیرات پھر دا ٹول دا

طیبہ دی میں خیرات توں صائم ہاں واقف ہو گیا

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

مِرے محبوب تے لکھّاں صلوٰتاں
جِہدے بولاں دے وِچ قنداں نباتاں

چمک اُٹھّے نے چنّ سُورج تے تارے
نبی دے حُسن تو لَے لَے زکوٰتاں

مِری قسمت وِی محبوبا بدل دے
تِرے ہَتھ وِچ نے سب قلماں دواتاں

کدوں اُٹھنا یزیدیت دا پہرہ
کدوں تک خون پینا ایں فراتاں

گُنہگاراں دِی خاطر شاہِ عالم

کدی کردے او جا کے لامکاں تے
خُدا دے سامنے گلاّں تے باتاں

ترے دربار تے ہُندے نے حاضر
جنہاں دِیاں سوہنیاں چنگیاں براتاں

کی اُس دِی نعت لِکھ سکدا اے صآئم
خُدا خُود جس دیاں پڑھدا اے نعتاں

قطعہ

دونہہ جہاناں دا سہارا آپ نے
ربّ عالم دا نظارا آپ نے
سارے صآئم ورگے بخشے جاونے
اِک جدوں کیتا اشارا آپ نے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مِرا محبوب دو جگ توں نِرالا
کتابِ عشق دا پہلا حوالہ

سڑن جبریل دے پَر جِس جگہ تے
گیا اوتھوں وی اَگے کملی والا

رُخِ وَالفجر توں قُربان جاواں
جِہدے صدقے ہے تھاں تھاں تے اُجالا

چمن وِچ پتّہ پتّہ ڈالی ڈالی
پئے جپدے نے اُس دے ناں دی مالا

جِہدے بدلے خُدا سب کُجھ بنایا
غذا اوہدی سی اِک اَدّھا نوالہ

سگِ طیبہ دے چُم لے پَیر اَے دِل
جیویں وی یار مَن دا اِی منالا

مدینے دا تصوّر آگیا اے
تُوں صائم ہار ہنجواں دے بنالا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

ناں گل مُنکر دِی منیاں کرو ناں فتویاں کولوں ڈریا کرو
سوہنے دِیاں نعتاں پڑھیا کرو سوہنے دِیاں گلاں کریا کرو

روضے دے دوالے گُھمدے رہوو، ناں سُن کے اُنگوٹھے چُمدے رہوو
جِس گل وِچ ذِکر نہیں سوہنے دا اُس گل تے کن ناں دھریا کرو

''یا'' نبی نوں کہناں شِرک نہیں، جالی چُم لیناں شرک نہیں
گُستاخِ نبی دا ہر طعنہ، شیراں دے وانگوں جریا کرو

کَم حشر نوں اوسے اوناں ایں، اوسے نے آن چھڈاؤناں ایں
غیراں تے لعنت پا چھڈو دَم یار سجن دا بھریا کرو

اِس نفس نون کلّا چھڈیو ناں ، مُرشد دا پلا چھڈیو ناں
پیراں نوں چُمناں سجدہ نہیں ، سر یار دی قدمیں دھریا کرو

بِن عشقوں کجھ وِی لبھناں نہیں گل کسے وی صائم چھبناں نہیں
ڈُبن دیو ڈُبن والے نوں تُسیں عشق دے بحر چ تریا کرو

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

آ رَل کے تے ہنجواں دے کجھ ہار بنا لیّے
سرکار دے در اُتے دامن نوں وچھا لیّے

میں نعت سُناندا ہاں صلواۃ تُوں پڑھدا رہو
دو گھڑیاں اَج دل دے اِنج تار ملا لیّے

میں غم وَرتاندا ہاں توں اَشک بہاندا رَہو
اِنج ہجر دے ویلے نوں رو رو کے لنگھا لیّے

طیبہ وچ جاون دا سامان جے نہیں ہندا
طیبہ دے نظارے نوں اکھیاں چ سجا لیّے

جے ہجر دے مارے دِل قابو وچ نہیں اَوندے
تصویر مدینے دی سینے نال لا لیّے

کمزور اسیں دونویں مجبور اسیں دونویں
پینڈ ہجر جُدائیاں دِی رَل مِل کے چا لیّے

سُنیا ایں کہ ہنجواں نوں اوہ موڑ دے نئیں واپس
محبوب نوں اَج صائم رو رو کے منا لیّے

صَلُّوا عَلَيۡهِ وَآلِهٖ

یاد کردے رہو زُلف محبوب دی وَل مقدّر دے سارے نکل جان گے
کملی والے دے ناں دا وظیفہ کرو سارے تقدیر دے وار ٹل جان گے

جہیڑا غاراں چ رویا اے ساڈے لئی اوہدی فُرقت چ اتھرو بہایا کرو
سرد نارِ جہنّم نُوں کر دین گے اَشک جہیڑے وی پلکاں توں ڈھل جان گے

صدقہ حسنین دا آوی جا سوہنیا پیاس تِشنہ نظر دی بُجھا سوہنیا
جام ملیا جے ناں تیرے دیدار دا نَین ہنجواں چ ڈُبے وی جل جان گے

میں کی کرناں ایں دُنیا چ نام و نشاں بن کے ذرّے غُبارِ مدینہ بناں
اوہدے پیراں دی وچ جہیڑے رُل جان گے تاریاں نال ذرّے اوہ رَل جان گے

بھُل جا جُرماں گناہواں خطاواں دی گل ویکھ دوہاں جہاناں دی رحمت دے وَل
جے نہیں چنگے عمل چل مدینے نُوں چل کھوٹے سکّے وی طیبہ چ چل جان گے

ہر طرف غم تے دُکھاں دا طُوفان ایں کملی والا بچاوے گا ایمان ایں
عاشقاں دا نئیں سکدا عقیدہ بدل دن بدل دے بدل جان گے

خوف صائم نُوں دوزخ دی کی نار دا میں ہاں بندہ رسولاں دے سردار دا
کملی والا چھڑاوے گا محشر دے دِن جد گُنہگار قیدی مچل جان گے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

میرے محبوب یکتا ازل توں ایں توں کوئی بنیاں نہیں دُوجا تیرے نال دا
کوئی لجپال تیرے جہیا ہور ناں وانگ تیرے نہیں کوئی وی لج پال دا

دِن بہ دِن دَرد ہُندا اے میرا سوا ماری جاندا اے مینوں وچھوڑا ترا
کھول کے دسّاں میں حال کی سوہنیا جد کہ واقف ہیں تُوں میرے احوال دا

آرے دِن رات غم دے سی چلدے پئے میری جھولی چ سارے سی غم پے گئے
یاد محبوب تیری بچاؤندی رہی نام تیرا رہیا مشکلاں ٹال دا

آکھیں جا کے صبا اج مرے شام نوں کد مٹانا جدائی دے آلام نوں
سُکھاں سُکھدا رہواں تیرے آون دیاں دیوے جا کے مزاراں تے راں بال دا

نعت خواں ہون دا کی میں دعویٰ کراں تیرے مدحت سراواں چ کیویں رَلاں
ناں ہاں میں نعت خوانی دا فن جان داناں میں واقف ہاں محبوب سُر تال دا

میرے درداں دی صائم دواناں کرو میرے ہنجواں دے دھارے ناں ہُن روکیو
اَگ بلدی پئی سی میرے لُوں لُوں دے وچ جے ناں درداں نوں ہنجواں دے وچ ڈھالدا

صَلُّوا عَلَیہِ وَآلِہٖ

چن تاریاں چ چانن تیرا چن تھلّے لاہن والیا
میرے ول وی کدی پا پھیرا ، اُجڑے وسان والیا

توں ہر اِک دے درد ونڈاویں
دُکھ جھلیں سُکھ جھولی پاویں
دُکھ دُور کریں آمیرا ڈُب دے تران والیا

تُوں سُورج نُوں پچھے موڑیں
نال اِشارے چن نُوں توڑیں
تیرا عرش توں پار اے ڈیرا رُکھاں نُوں ٹران والیا

تیرا اسمِ عظیم ازل توں
تیری ذات کریم ازل توں
تیرا سب توں شان اُچیرا دُکھڑے اُٹھان والیا

سب دی سوہنیا آس پچاویں
چکڑ بھریاں نوں گل لاویں
سارے جگ دا مُکایا توں ہنیرا وَالضُّحیٰ دی شان والیا

اُس دِل اندر وَسدا اللہ
اوہ دِل صاؔئم عرش مُعلّیٰ
جہیڑے دل وچ تیرا اے بسیرا جیبالا مکان والیا
چن تاریاں چ چانن تیرا چن تھلے لاہن والیا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اوہنوں جان کہواں یا جان دی وی اُس سوہنے نُوں میں جان آکھاں
جہیدی نعت خُدا پیا پڑھدا اے اُہدی نعت دا کی عُنوان آکھاں

کیا نُکتہ سوہنا دس دِتا مینوں گولڑے والے ماہی نے
جِس شان توں شاناں سب بنیاں اُس شان دی اوہنوں شان آکھاں

جو دیس قُدس چوں آیا اے جو سَیراں کردا اے عرش دیاں
اوہنوں آکھاں واسُو عرشاں دا یا عرشاں دا مہمان آکھاں

ایہہ دونویں عالم اوسے دے فَیضان دا صدقہ قائم نے
ہے شان اوہدی توں ایہہ تھلّے جے دوجگ دا سُلطان آکھاں

ایہنوں اُس دی صُورت آکھ دیاں جو بے صُورت کہلاندا اے
جہیدا پتہ نشان نہ مِل دا اے ایہنوں اُس دا پاک نشان آکھاں

یُوحیٰ تے یَدُاللہ دے معنے مُرشد نے ایہہ سمجھائے نے
اوہدے ہتھ نُوں ربّ دا ہتھ آکھاں اوہدی گل تائیں قُرآن آکھاں

قُرآن نے ایہو دسّیا اے اِیمان وی ایہو ہے میرا
محبوب دی اُلفت نُوں صائمؔ اِسلام آکھاں ایمان آکھاں

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کراں فریاد میں تڑپاں تے رووواں یارسُول اللہ
غماں دے ہار ہر ویلے پرووواں یارسول اللہ

خُدا جانے کرم کرکے کدوں تشریف لے آوَ
میں دَر پلکاں دے اِک پل وی ناں ڈھوواں یارسول اللہ

مِرے مُک جان غم سارے تے ٹُھر جاوے مِرا سینہ
تِرے دربار تے حاضر جے ہوواں یارسُول اللہ

مِرے خالی نے ہتھ نالے حیا اَوندی اے جُرماں توں
کیویں میں زائراں اندر کھلوواں یارسول اللہ

مِرے جُرماں دے وچ پَل پَل اضافہ ہُندا جاندا اے
بتھیرے داغ اشکاں نال دھوواں یارسول اللہ

مِری قسمت دے صائم ہنیرے جد اَوندے جوانی تے
تُساڈی یاد کر دیندی اے لوواں یارسول اللہ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

جیہڑے کردے حضور دا میلاد رہن گے
گھر اوہناں دے ہمیشہ ای آباد رہن گے

روضہ ویکھیا حضور ﷺ دا سُرور آگیا
اوہدے در دے نظارے سدا یاد رہن گے

میرے سوہنے نُوں وسیلہ جنہاں منّ لیا اے
پوندے رب کولوں دلاں دی مراد رہن گے

جنہاں جشنِ میلاد کیتا نبی پاک ﷺ دا
غماں ساریاں توں سدا اوہ آزاد رہن گے

جیہڑے من دے نے حامی سوہنے نبی پاک نُوں
آقا اوس تائیں دیندے امداد رہن گے

جنہاں گھراں وچ محفلِ درُود ہووے گی
دسّو کیویں اوہناں گھراں چ فساد رہن گے

صائم چھڈ کے جہان بھانویں چلا جاواں گا
میرے شعر لیندے عاشقاں توں داد رہن گے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

رہواں کردا سدا رو رو دُعاواں اَے مِرے مولا
کدی ٹکڑے درِ عالی دے کھاواں اَے مِرے مولا

علی دے واسطے کر کے عطاواں لاہ دَووَ کِدھرے
مِرے درد و اَلم دا گل گلاواں اے مِرے مولا

وَلاں دے وَل سدا کھولاں مگر احوال کی دسّاں
وَلاں دا ہور وَدھ دا اے وَلاواں اے مِرے مولا

سدا اِی آس ٹُٹ دی اے سدا مِلدی اے محرومی
سدا اِی آس مُڑ مُڑ کے لگاواں اے مِرے مولا

اکٹھا کر لواں موسم سدا گرمی دا سردی دا
مِلا کے گرم ہو کے سرد ہاواں اے مِرے مولا

ہے دُکھ دُوری دا ہر دم سُکھ دا ساہ آوے کِسے لمحے
[illegible] مِرے مولا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہ

محمد صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم سرِّ اسرارِ اِلٰہی
ہے ہر اِک واسطے اوہدی گواہی

محمد صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم واسطے ہر اِک مکاں اے
ہے راہِ لامکاں دا اوہو راہی

مِرا مولا مِرا والی محمّد صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم
مِرا ڈھولا مِرا دِلدار و ماہی

سی حالی لَوح کولوں دُور اَکھر
مِرے ماہی دی گل اودوں دی آہی

محمد صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم اِسم حمداں دا اے محور
اوہدی ہر گل ہے اللہ سراہی

ہر اِک عاصی دا ہووے گی سہارا
مِری سرکار دی صائم رِدا ہی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مِرا مَولا اے دوعالم دا والی
اُہدے دَر دا اے ہر سائل سوالی

مُحمد صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم کملی والے ڈھولڑے دی
مدح رُکھّاں دی کردی ڈالی ڈالی

کرم اوسے دا اوسے دی عطا اے
رہوے ٹَل دی گھڑی دُکھّاں دی حالی

مِری سرکار دے مُکھڑّے دے ولّوں
گُلِ لالہ دے وَل آئی اے لالی

مِرے کالے عمل سارے دے سارے
لُکا رئی اوس دی کملی اے کالی

مرے مولا دا ذر اعلیٰ اے صائم
مرے ڈھولے دی ہے سرکار عالی

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

محمد صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم ہر دو عالم دا سہارا
ہے اوسے دا کرم سارے دا سارا

سدا کھاہدا اے اوہدے دَر دا ٹکڑا
سدا وسدا رہوے اوہدا دوارا

ہے لَولَاکَ لَمَا دا اوہو حامِل
ہے اوسے واسطے سارا کھلارا

مِرا ڈھولا رسولِ دوسرا سی
کدوں حالی سی آدم دا اُسارا

مِرے دُکھ درد ہَوکے کول رکھ لئے
مِرے ماہی دے وَل ٹُر دے سوارا

عطا سرکار دی ہوگئی اے صائمؔ
لَوے دَرداں دا دِل مُڑ مُڑ ہُلارا

صَلُّوا عَلَيْهِ وَآلِهٖ

مِرے دردِل دِل دی دَوا مِل گئی اے
محمد ﷺ دے در دی ہوا مِل گئی اے

مدح کملی والے دی کر دا رہواں گا
دُعاواں لئی وکھری اَدا مِل گئی اے

مُحمّد محمد ﷺ کراں وِرد ہر دم
سدا کار آمد صدا مِل گئی اے

اُہدے وال کالے ولاں دا ولاواں
مِری اَکھّ ورھ لَے گھٹا مِل گئی اے

مِرا ماہی ہادی ، مِرا ڈھول مہدی
اُہدے کولوں راہِ ھُدیٰ مِل گئی اے

محمد ﷺ دی حمدوں ٹُری گل صائم
محمد ﷺ دی حمدوں ہو کامل گئی اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

درکُھلّا اے سارے عالم لئی مِرے مولا کملی والے دا
دُکھ درد اوہ ماہی دُور کرے ہر گورے دا ہر کالے دا

وَدّھ حرم دے کولوں لگدی اے ہر گلی حرم دے مالک دی
کی حال کوئی دس سکدا اے اُہدے گھر دے آل دوالے دی

اوہ ماہی راہی اسریٰ دا کد سدرہ کول سی رُک سکدا
ہالہ سی واشو سدرہ دا اُس کامل مہ دے ہالے دا

حامد محمود محمد ﷺ اے طٰہٰ حٰمٓ اے احمد ﷺ اے
ہر اسم مُعلّیٰ اعلیٰ اے کُل عالم دے رکھوالے دا

لکھ وار درود سلام آکھاں اُہدی گل مولا دا کلام آکھاں
اوسے دے کول ای وازوا اے تمام دے وَرد کُسالے دا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

میرے رسول دے در دا کمال وکھرا اے
کرم وِی وکھرا عطاواں دا حال وکھرا اے

درِ رسول دی دُوری دا درد اُٹھدا اے
اساڈا دُکھ وِی اے وکھرا ملال وکھرا اے

کسے وی گُٹھ دی کِسے گُنجّے کول رکھّو ہا
گدا ہاں وکھرا، گدا دا سوال وکھرا اے

کمال وکھرا محمد ﷺ دی آلِ اطہر دا
کرم وی کر دی محمد ﷺ دی آل وکھرا اے

مَیں اوہدے درد لُکائے سدا ای رو رو کے
مری اے دُوری وی وکھری وصال وکھرا اے

کوئی وِی لُٹ لئے لٹاواں گا کول صائم دے
علی دے لال دے درداں دا مال وکھرا اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

گدا سارا عالَم محمد ﷺ دے در دا
سوالی اے آدم محمد ﷺ دے دَر دا

محمد دا در ہے حرم مُرسلاں دا
کرم اے مسلّم محمد ﷺ دے در دا

مِرے لئی دوعالم دے اِکرام سارے
ہے اِک عکسِ مدّھم محمد ﷺ دے در دا

سماں کوئی ہووے کوئی حال ہووے
رہوے سرد موسم محمد ﷺ دے در دا

ہے اُمراء و حُکّامِ عالَم دے کولوں
گدا وی مکرّم محمد ﷺ دے در دا

لکھے کِس طراں کِلک اَحوال صائم
دَہر دے معلّم محمد ﷺ دے در دا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اُہدی کملی کالی اے
اوہ دلدار مِرا عالَم دا والی اے

مِرا مکّی ڈھولا اے
سرور مَلکاں دا اوہدے در دا گولا اے

ہر اِک دا سہارا اے
اُسدا دوارا اِی اللہ دا دوارا اے

اوہ عکسِ الٰہی اے
مولا عالَم دا مولا دا ماہی اے

اوہ کُل دا واہرُو اے
اسمِ علیؑ اوہدا ہر دُکھ دا دارُو اے

مِرا ڈھولا آوے گا
آ کر اوہ صائم دے دُکھ درد مٹاوے گا

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مِرا ماہی ماہی اللہ دا ہے راحم وی مرحوم وی اے
اوہ رحم کرم دا مصدر اے اوہ عاصم وِی معصوم وی اے

لا حصر لا حد اے علم اوہدا ہے عکس اللہ دے علماں دا
ہر علم دا عالم ہے ماہی ہر عالم دا معلوم وی اے

اے کملی والے کرم کما گل وِگڑی مسلم اُمّہ دی
کی دساں مولا ساڈے لئی واگرم وی اے مسمُوم وی اے

اَگ ساڑ رہی اے ساہواں دی ہو گئے آں مٹی راہواں دی
اِسلام دا مَولا ہر راکھا محصُور وِی اے محکُوم وی اے

صآئم دے درد مُکا ماہی اِک وار ہی کِدھرے آ ماہی
دل گولا وی سرکار دا اے ہر سُکھ وِلوں محروم وی اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کدوں سوالی ہاں اہلِ دہُور دَر دُر دا
دُھروں گدا ہاں محمد ﷺ دی آل دے گھر دا

مِرے رسولِ مکرّم دا ہے کرم سارا
رہوے سدا ای مِری ہر گھڑی دا کم سردا

اُہدی مدام گدائی دوام دی رَہ اے
کدوں اے مَرگ دے کولوں اُہدا گدا مر دا

رواں دواں اے سدا حکم سارے عالم لئی
ہر اِک رسول دے سردار اوس سَرور دا

اُہدے دوارے سلامی دَوے مِرا دل وی
اُہدا اِی در اے حَرم ہر طراں مِرے سَر دا

کِسے وِی حال دے آرام واسطے صاؔئم

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

مِرا محمد ﷺ مِرا سہارا، مِرا محمد ﷺ ہی آسرا اے
مِرے محمد دے در دی مٹّی ہی سارے آلام دی دوا اے

مِرا مُحمد ﷺ کرم دا مصدر، مِرا محمد ﷺ عطا دا محور
مِرے محمد ﷺ دے دَر دا ہر اِک رسول و مُرسل وَلی گدا اے

مِرے محمد ﷺ دا رُوئے اَطہر ہے سورہ طٰہٰ دا عکسِ کامل
مِرے محمد ﷺ دا مُڑھکا لَے کے ہِی گُل وی لالہ وِی مہکدا اے

مِرے محمد ﷺ دا ہر مکاں اے مِرے محمد ﷺ دا لامکاں اے
ہے دل محمد ﷺ ہی دائرے دا مِرا محمد ﷺ اِی دائرہ اے

مِرے محمد ﷺ دی ہر ادا اِی ہے اوہدے اکرام دا حوالہ
اِلٰہ و آدم دے واسطے دا مِرا محمد ﷺ ای واسطہ اے

مِرا اے مولا مِرا محمد ﷺ، مِرا ہے ڈھولا مِرا محمد ﷺ
کدوں سی صائم کدوں اے صائم اُہدا کرم اے اُہدی عطا اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

اوہدے کول دُکھاں دا حلّ اے
کرم اُہدے دِی ساری گل اے

اوہدا اسم محمد ﷺ عام اے اوہدی حمد دوام اے
اوہ مٹھے کر دا سَل اے اوہدے کول دُکھاں دا حلّ اے

اوہدا گھر اللہ دا گھر اے اوہدا در اللہ دا در اے
اوہدا اللہ اوہدے وَل اے اوہدے کول دُکھاں دا حلّ اے

اوہدا اسم اللہ دے اسموں اوہدا علم اللہ دے علموں
اوہدی گل اللہ دی گل اے اوہدے کول دُکھاں دا حلّ اے

اُہدا کرم وی لا محدود اے اوہ حمّاد اے اوہ محمود اے
اُہدا دل اللہ دا محلّ اے اوہدے کول دُکھاں دا حلّ اے

اوہ موسیٰ دا وِی طُور اے اوہدے کول کمال سرور اے
دُکھ صائم کردا ولّ اے اوہدے کول دُکھاں دا حلّ اے

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِہٖ

مِرا محمد ﷺ رسول وی اے اوہ مُرسلاں دا امام وی اے
درُود ہر اِک اے اوہدا حصّہ اُہدے لئی ہر سلام وی اے

ہے سارے عالم دا اوہ مُعلّم ہے سگواں اوہو اِی رُوحِ عالم
وحی الٰہی کلام اوہدا کلام وِی لاکلام وِی اے

مِرے محمد ﷺ دا اسمِ عالی کروڑاں حمداں دا دائرہ اے
اِہ اسم دارُو اے ہر اَلم دا اِہ اسم دل دا اَرام وِی اے

اُہدی عطاواں دے سلسلے دی مِلی دُھروں اِی کڑی کڑی اے
مِرا سہارا کرم وِی اوہدا اُہدی عطائے دوام وِی اے

رسولِ اکرم دِی مہر وکھری ہے اوہدے ہر اِک ولی دا حصّہ
مگر دو عالم دے وِتّے اوہدا کرم مسلسل وِی عام وی اے

گدائی اوہدی دا دعویٰ کر کے گدائی ہوراں دے در دِی صائم ؟
اُہدی عطا دِی اُہدے کرم دی گھٹائی وی اے حرام وِی اے

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہٖ

کرو دُور درداں کُوں سرکار آ کے
مِلو ماہی سا کُوں وِی ہِک وار آ کے

مِڈھے وَل وِی آوَ مِٹھل ڈھول ماہی
مِرے سڑ دے دل کُوں کدی ٹھار آ کے

مِٹھی گالھ ہِک وار کر آ کے ڈھولا
وَسا دِل دی روہی کُوں دِلدار آ کے

گھڑی دو گھڑی ڈھولا اوہلا مُکا دے
کدی مُکھ ڈِکھا مکّی سردار آ کے

وسائے سی طٰہٰ و حٰمٓ صائمؔ
اُحد دے حرا دے اوہ کہسار آ کے

صَلُّوا عَلَیۡہِ وَآلِہٖ

سارے آلام دی اِکّو اِی دوائی کر لَوَ
آؤ لوکو ! درِ احمد دی گدائی کر لَوَ

دُور کر کر کے دُوئی والی اِہ دُوری ساری
اوہدے در آکے مِٹو مِٹ کے اِکائی کر لَوَ

سرد ہاواں دی سدا کولوں ہواواں لے کے
اَگ اِس دل دی سگوں ہور سَوائی کر لَوَ

اسم اوہدا اے محمد ﷺ وِی مدح اِی اوہدی
کہہ کے احمد وِی اُہدی مدح سرائی کر لَوَ

اُسوۂ احمدِ مُرسل ہی عمل دی راہ اے
مَل کے راہ ماہی دِی اَگّے دِی کمائی کر لَوَ

دُور ہے در وِی اُہدا راہ وِی اوکھی صائم

صَلُّوا عَلَیۡهِ وَآلِهٖ

مِرے دل دا مالک مِرے گھر دا والی کدے گھر مِرے وِتّے آوے محمد ﷺ
ہاں رو رو کے کردا سدا اِی دُعاواں کدی آکے مُکھڑا وکھاوے محمد ﷺ

محمد ﷺ دا محکوم عالم اے سارا سہارا اے عالم دا اوہدا دوارا
کدی ماہ لاہوے اوہ دو ٹکڑے کر کے کدی رُکھ حکموں ٹُراوے محمد ﷺ

کرم کملی والے دا ہے حدّوں اَگّے ہوا اَگ مٹّی اُہدے آکھے لگّے
اوہ کردا اے ٹُٹے ہوئے دِل اکٹھے سڑے سُکّے رُکھ کردا ساوے محمد ﷺ

کرم اوہدا دائم اُہدا حکم عام اے اُہدا حکم کردا حلال و حرام اے
ہے اسم اوہدے حکماں دا اِسلام سارا حدِ حد گھٹاوے ودھاوے محمد ﷺ

محمد ﷺ ہے مصدر کرم دا عطا دا محمد ﷺ ہے محرم اِلٰہ العلی دا
محمد ﷺ ہی مالک ہے ہر دوسرا دا دواوے محمد وساوے محمد ﷺ

محمد ﷺ دے صائم دوارے دا سگ اے اِہدا سلسلہء گدائی الگ اے
اہ مُڑ مُڑ کے اِس واسطے ڈِگ دا اے کرم رحم آکے اُٹھاوے محمد ﷺ

صَلُّوا عَلَیْہِ وَآلِہ

کوئی کڈا وی مُرسل اے ولی اے
حرم اوہدا محمد ﷺ دی گلی اے

سِوائے حکمِ سرکارِ دوعالم
کدوں گُل ہندا کھڑ دی کلی اے

گئی ودھ لعلاں الماساں دے کولوں
درِ احمد دی مٹی دی ڈلی اے

گلی اوہدی دِی مٹی اَکھ سُرمہ
اِہ مٹی حوراں ملکاں وِی مَلی اے

محمد ﷺ کملی والے دی مدح دی
گھڑی کوئی وی ہووے لاڈلی اے

گھڑی ڈاھڈی سی اوکھی آئی صائم
سہارے کملی والے دے ٹلی اے

علامہ صائم چشتی رحمۃ اللہ علیہ کی تصانیف

ایمان ابی طالب	مشکل کشاء
شہید ابن شہید	البتول
خطبات چشتیہ	گیارہویں شریف
پھل تے کنڈے	خاتون جنت
المدد یارسول اللہ	الصدیق
شہید زہر امام حسن رض	زینب داویر

کُلیات صائم چشتی

حصہ مناقب اہلِ بیت، صحابہ کرام، اولیاء عظام

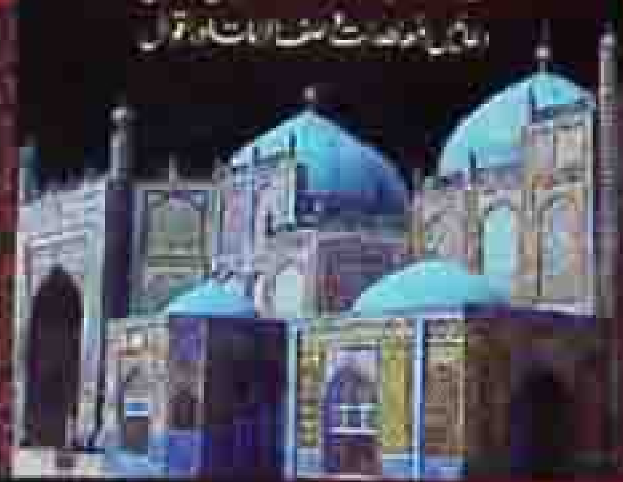
علامہ صائم چشتی رحمۃ اللہ علیہ

کُلیات صائم چشتی

حصہ رُباعیاں تے نظماں

علامہ صائم چشتی رحمۃ اللہ علیہ

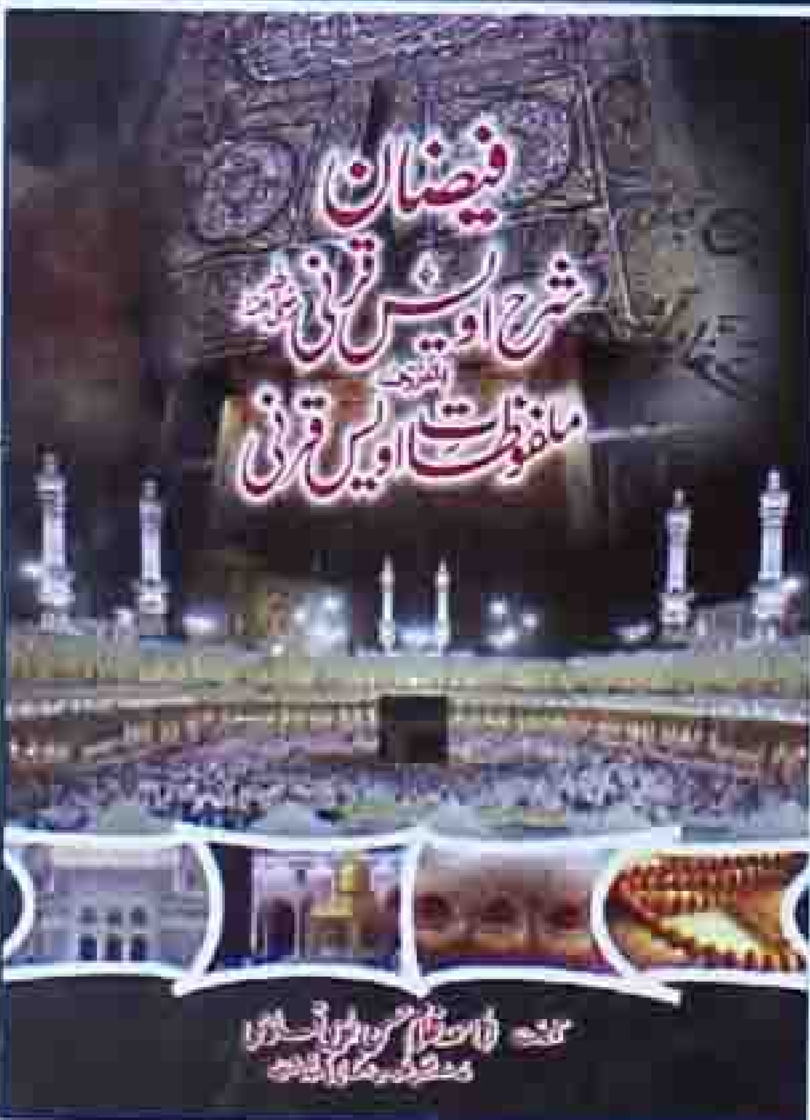
نہج البلاغہ

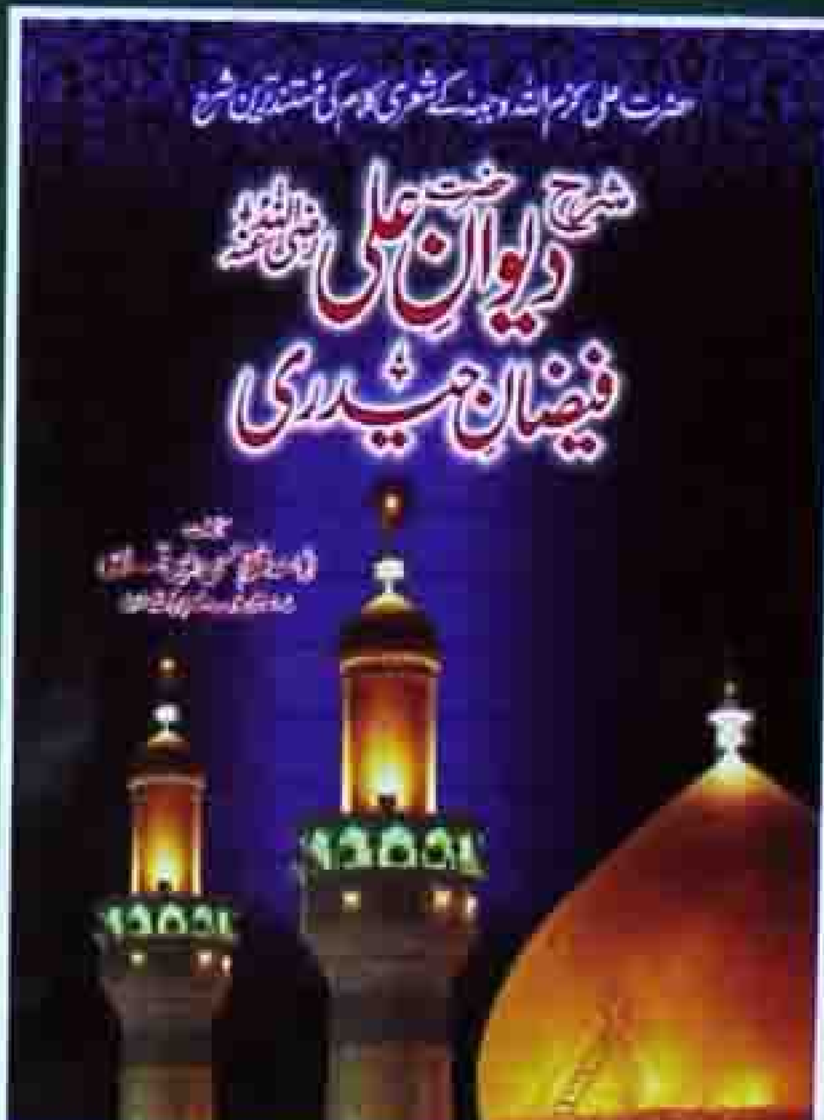

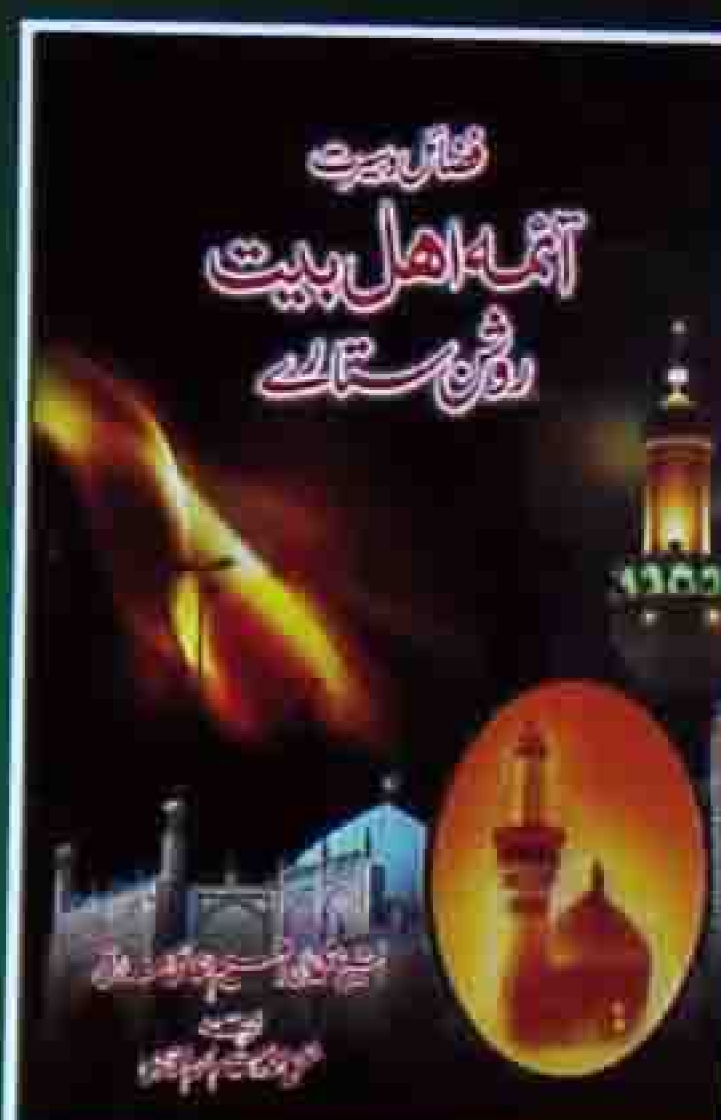
سیرت پنجتن پاک
المعروف

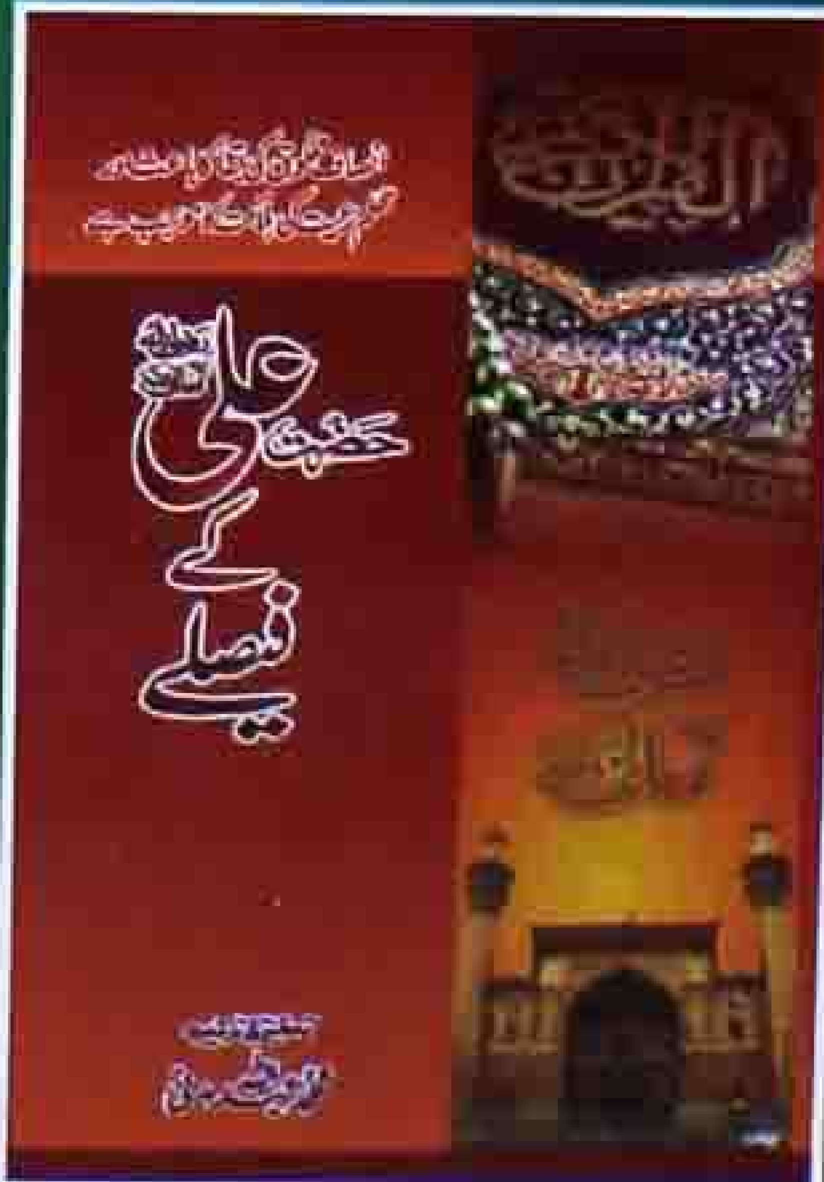
اقوالِ نبی کریم ﷺ
انسائیکلوپیڈیا

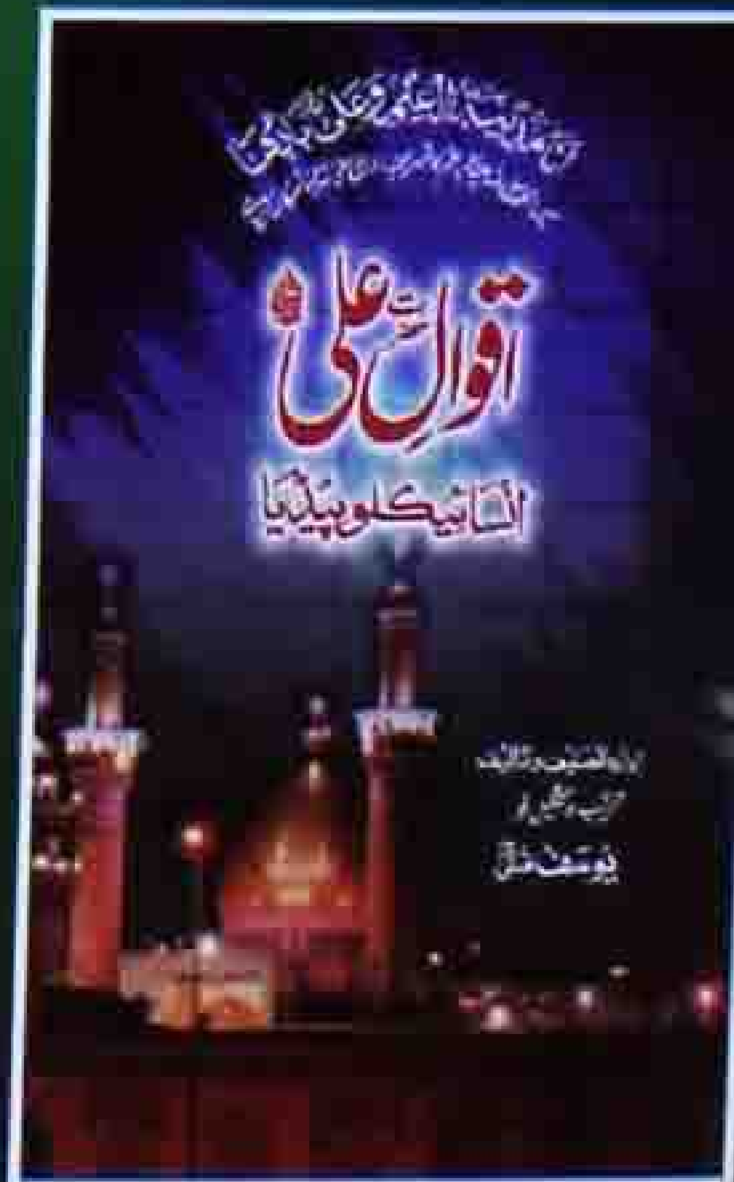

کتاب التبرک المسبوک
برکتوں کا تحفہ

اسٹاکسٹ:

عبداللہ اکیڈمی   مشتاق بک کارنر